

Giới thiệu Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!

Truyện Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi! của tác giả Tiesogtu152 là một truyện teen nói về Cô _ Giang Thục Anh là một nhiếp ảnh gia tài năng, nổi tiếng khó tính thẳng thắn, nên trong công việc được rất nhiều người nể trọng. Vì quá thẳng thắn có sao nói vậy không sợ trời không sợ đất, nên đã gần 30 tuổi mà vẫn chưa có bạn trai.

Trong kì nghỉ phép vì buồn chán liền tìm một cuốn tiểu thuyết đọc giết thời gian. Nhưng hôm sau cô liền nhận ra mình xuyên vào cuốn tiểu thuyết đó, còn xui xẻo hơn là cô xuyên vào một nữ phụ ngu ngốc, kiêu căng còn lãng lơ... Đã thế còn phải chết thảm nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Một mõi ngáp dài, Giang Thục Anh lăn trên giường một vòng. Đêm hôm qua cô thức khuya để đọc hết cuốn tiểu thuyết “Hào quang nữ chính” kia, nội dung nói về cô nữ chính vẻ ngoài xinh đẹp thánh thiện ngây thơ trong sáng, nhưng bên trong lại có chút âm hiểm, được nhiều mỹ nam theo đuổi, rồi bị những nữ phụ ghen ghét hãm hại. Tuy tình tiết trong truyện có chút hấp dẫn nhưng Thục Anh thấy nó hơi nhàm chán vì tác giả quá ưu ái cho nữ chính, ngược nữ phụ thảm vô cùng.

Gạt chuyện tiểu thuyết sang một bên, dù sao đó cũng chỉ là quyển tiểu thuyết để giết thời gian, cô cũng không muốn nghĩ nhiều. Mờ mắt nhìn trần nhà, Thục Anh liền cảm thấy có gì đó không đúng. Bởi vì trần nhà cô màu xanh, còn cái bây giờ cô thấy là màu trắng. Không phải cô đọc tiểu thuyết đến điên rồi chứ? Hay là cô bị bắt cóc? Thục Anh bật dậy nhìn quanh, căn phòng toàn màu trắng, cạnh giường cô đang ngồi còn có máy đo nhịp tim, ông truyền nước biển...

Đây là bệnh viện?

Nhưng mình rất khỏe, sao lại ở bệnh viện?

Thục Anh đang cố nhớ lại mọi chuyện thì con đầu đầu ụp tới, một đoạn ký ức truyền đến. Cô thấy một bé gái khoảng 5,6 tuổi có đôi mắt màu nâu khói rất đẹp, cô bé đang cùng một cậu bé khoảng 12 tuổi ăn kem cả hai cười vui vẻ chạy về phía một đôi nam nữ, gọi họ là 'ba mẹ'. Thục Anh chợt thấy trong lòng rất ấm áp, cảm thấy họ là một gia đình hạnh phúc.

Đột nhiên cảnh vật xung quanh thay đổi, cô thấy mình đang ở trong một phòng bệnh. Thục Anh nghe được tiếng khóc của cô gái, cô nhìn về phía đó, nơi đó có một chiếc giường, nằm trên giường là người phụ nữ khi nãy cô nhìn thấy. Người phụ nữ ấy đã già hơn khi nãy một chút, gương mặt tiêu tụy xuất hiện nét nhăn. Đứng ở hai bên giường là một cô gái và một chàng trai, Thục Anh nhận ra được hai người họ là hai đứa bé lúc nãy. Cô nhìn quanh phòng nhưng không thấy người đàn ông họ gọi là 'ba' đâu, trong phòng chỉ có ba người thôi.

“Thiên Nam con phải chăm sóc em, không được để em bị người khác ức hiếp con biết không?” Người phụ nữ khó nhọc lên tiếng, bà nắm chặt tay chàng trai.

“Con biết, mẹ sẽ không sao đâu mà!” Thục Anh bước gần hơn về phía họ, cô thấy được đôi vai chàng trai tên Thiên Nam ấy đang run rẩy.

“Phải đấy mẹ. Mẹ sẽ không sao đâu mà! Mẹ đừng bỏ con.” Cô gái kia òa khóc, cô cúi người ôm lấy người phụ nữ kia.

“Thiên Vy ngoan, phải nghe lời anh hai, hai đứa nghe mẹ, sau khi mẹ đi hai đứa hãy về ở cùng ngoại, tránh xa mẹ con người đàn bà kia.” Bà xoa đầu con gái nói, Thục Anh cảm thấy những lời này rất quen thuộc như đang từng nghe hoặc đọc ở đâu đó nhưng không nhớ ra.

“Là con sai, lúc đầu con không nên mềm lòng tin lời bà ta, một mực nói giúp đưa người đàn bà đó cùng con gái bà ta về nhà nếu không mọi chuyện đã không như thế này!” Cô gái kia vừa dầm vào ngực mình vừa nói. Nghe đến đây thì Thục Anh liền hiểu sơ được câu chuyện, thì ra cô nhóc ấy có lòng tốt muốn giúp người không ngờ lại giúp trúng người vong ơn.”Tiểu Vy đó không phải lỗi của em, là do con hồ ly tinh đó là đồ ăn cháo đá bát, mẹ và em giúp họ có chỗ ẩn chỗ ở vậy mà bà ta còn quyền rũ ba, phá tan gia đình ta.” Thiên Nam đau lòng nhìn em gái, mẹ anh làm người tốt bụng, em gái anh lại chưa bước ra đời còn quá ngây thơ nên mới bị hồ ly tinh gạt. Thục Anh nghe xong trong lòng bưng bưng lửa giận đời này cô ghét nhất là những kẻ thứ ba đi phá hoại gia đình người khác. Nhưng trong lòng Thục Anh cũng có phần muốn mắng ba người trước mặt ngu ngốc vì một con hồ ly tinh và một tên đàn ông bỏ vợ bỏ con mà đau lòng thật không đáng chút nào. Nếu là Giang Thục Anh cô thì cô đã sớm đi lột da con đàn bà kia, đánh tên khốn kia một trận.

“Nghe mẹ về nhà ngoại...hai con bên họ mẹ sẽ...yên tâm hơn...mẹ yêu hai con...nhiều lắm...mẹ...luôn dõi theo hai con...” Chợt người phụ nữ kia thở dồn dập, bà cố gắng vươn tay muốn chạm vào đầu nước mắt của con gái mình nhưng gần chạm được thì tay bà lại rơi xuống. Máy đo nhịp tim kêu một tiếng bip rồi hiển thị một đường chạy thẳng. Chàng trai vội chạy ra ngoài lớn tiếng gọi bác sĩ, cô gái kia ôm chặt lấy cơ thể bà khóc lớn. Thục Anh cảm thấy tim mình đau nhói, như chính mình mất đi người thân, chợt cảnh vật lại thay đổi. Cô thấy mình đang ở một phòng khách xa hoa, trước mặt là cô gái có đôi mắt nâu khói hấp dẫn, nhưng cô ta đã thay đổi mái tóc đỏ rực, khuôn mặt trang điểm lố lẹt, trên người mặc chiếc đầm ngắn bó sát, trông không còn ngoan hiền nhưng lúc trước. Trước mặt cô ta là một đôi mỹ nam mỹ nữ, chàng trai đó không phải anh trai cô ta, anh ta ôm vai cô gái kia lạnh lùng nhìn cô ta nói:

“An Thiên Vy tôi muốn hủy hôn.”

“Lâm Vy Tường anh nói gì thế? Anh vì cô ta mà bỏ tôi?” Cô ta sững sờ hỏi lại, rồi tức giận lao về phía hai người kia. Thực Anh nhú mày nhìn cô gái thánh thiện đang được chàng trai kia bảo vệ, với bao năm kinh nghiệm tiếp xúc với nhiều loại người Thực Anh biết cô gái kia đang giả bộ. Nhưng không quan tâm đến cô gái đó vì sự chú ý của Thực Anh đã bị hai cái tên 'An Thiên Vy và Lâm Vy Tường' thu hút. Tên hai người này rất giống với nữ phụ và một trong những nam chính trong cuốn tiểu thuyết mà cô đọc đêm qua. Giang Thực Anh giật mình với cái suy nghĩ của mình, cô mở toang hai mắt, thoát khỏi những đoạn ký ức kia, nhận thấy mình vẫn đang ngồi trên giường bệnh liền chạy ào vào nhà vệ sinh.

Đứng trước gương, cô lâm vào trạng thái sốc nặng, vì người trong gương không phải cô! Cô ta có mái tóc đỏ rực, uốn quăn gọn sóng xoà ngang lưng, làn da trắng nhợt nhạt thiếu sức sống, đôi môi tím tái khô nứt, và cô ta có đôi mắt màu nâu khói. Gương mặt này rất giống cô gái bị từ hôn lúc này. Thực Anh nuốt khan đưa tay nhéo má, cô mong đây là giấc mơ, nhưng trên má truyền đến cảm giác đau rất khiến cô khóc không ra nước mắt:

“Không lẽ mình xuyên vào cuốn tiểu thuyết 'hào quang nữ chính'? Ông trời ạ sao ông không đánh chết tôi đi!!!”

Sau một lúc đau thương Thực Anh cũng chấp nhận sự thật, nhưng cô vẫn còn rầu rĩ vì cô không xuyên vào nữ chính mà xuyên vào nữ phụ An Thiên Vy, một cô gái nhút nhát sau khi mẹ mất liền bắt đầu nổi loạn, ăn xài phung phí, sáng tối luôn kiểm chuyện với nữ chính cũng chính là đứa con gái của người đàn bà phá hoại gia đình cô, Thiên Vy luôn đeo đuổi câu dẫn những nam nhân thích nữ chính. Nhưng mọi lần đều thất bại, sau đó cô liền biết chuyện vị hôn phu của mình cùng ăn nằm với nữ chính liền đến mắng chửi cô ta rồi bị hấn ta hủy hôn. Từ đó cô càng hận cô ta, nhưng cô quá nhu nhược bị nữ chính hăm hại mang tiếng xấu, bị người khác kinh thường, cha cô vì quá mất mặt nên quyết định từ cô, các nam chính khác cùng nhau hợp tác cho cô bài học, anh trai đang tiếp quản công ty của ông bà ngoại biết chuyện liền đến trước mặt đám nam nhân đó năn nỉ giúp cô, cuối cùng vì giúp cô giữ mạng mà đánh mất công ty. Nhưng nữ chính lại không tha cho Thiên Vy, gài cô lên giường cùng một trong những nam nhân của cô ta, hấn ta khi phát hiện nghĩ cô bày kế liền không suy nghĩ mà giết chết cô.

Thực Anh day day thái dương, số cô thật khổ mà! Chợt cô chú ý đến cánh tay trái của mình, nơi cổ tay có một lớp băng trắng. Thực Anh nhú mày nhớ lại tình tiết trong truyện, thì ra đây là lúc Thiên Vy bị từ hôn nên tự cắt cổ tay tự tử. Nhưng sau đó Thực Anh liền cảm thấy có một tia hy vọng, vì hiện giờ nữ phụ chưa lún quá sâu vào vũng bùn, như thế cô vẫn còn có thể giúp nữ phụ thay đổi số phận. Nghĩ thế tâm trạng Thực Anh vui vẻ hẳn lên, nhìn vào gương cô vỗ vỗ mặt mình nói:

“Được rồi, tôi sẽ sống giúp cô quãng thời gian còn lại. Thật ngốc mà! Cô là người xinh đẹp vậy mà không biết quý trọng bản thân. Cũng may gặp được tôi đây!”

Thực Anh lăm nhăm một mình. Cô quyết định từ bây giờ sẽ chăm sóc làm đẹp cho cơ thể này, giúp cô ta quan tâm đến những người yêu thương cô ta. Khẽ cười nắm chặt tay cô nói lớn:

“An Thiên Vy từ giờ tôi sẽ là cô!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau khi ổn định lại tâm trạng, Thiên Vy bắt đầu vạch ra kế hoạch thay đổi số mệnh của nữ phụ của mình. Theo như những gì trong tiểu thuyết thì sau khi Tịch Đồng mất, An Thiên Nam liền dọn ra khỏi An gia đến Tịch gia, còn giúp ông ngoại mình tiếp quản công ty giải trí Tịch Thiên, để ông ngoại có thời gian đi du lịch quanh thế giới. Còn An Thiên Vy sống chết không chịu chuyển đi, kể cả khi cha cô _ An Khánh từ cô vì những việc cô làm gây mất mặt An gia cũng như công ty An Thịnh của ông ta. Cô cố nhớ hết tên của những nam chính, cả nữ chính ngây thơ kia và những người cô cần tránh xa.

Cạch! Cửa phòng bệnh mở ra, một nam một nữ bước vào, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thiên Vy. Cô đưa mắt nhìn họ, cả hai thoát nhìn bằng tuổi nhau, chàng trai mặc một bộ vest xám phẳng phiu, mái tóc cắt ngắn gọn gàng hợp một, anh ta khá điển trai gương mặt ôn nhu. Cô gái với mái tóc chấm vai, mặc chiếc váy liền trắng đơn giản, gương mặt tuy không tính là mỹ nữ nhưng thanh tú, cô ta mang vẻ đẹp dịu dàng. Cả hai rất xứng đôi, hai bên nhìn nhau không nói gì, Thiên Vy khẽ cười cô đương nhiên biết họ là ai.

Hai người họ không ai khác chính là anh hai và chị dâu của cô _ Tường Giao, họ là hai người duy nhất trong tiểu thuyết (trừ người mẹ đã mất) yêu thương quan tâm cô dù cô có hư hỏng đến mức nào.

“Anh hai, chị dâu.” Thiên Vy dịu giọng gọi. Cô nhớ đến lúc 'Thiên Vy trước khi' bị hại chết, hai người này đã đau khổ thế nào, họ khóc rất nhiều trước mộ của cô. Tường Giao còn vì cô mà từ cả đứa em trai của mình, cậu ta là một trong số nam chính luôn khi dễ chửi mắng Thiên Vy.

“Tiểu Vy em thấy trông người sao rồi?” Thiên Nam bước đến ngồi xuống giường, đưa tay vuốt tóc em gái. Lúc hay tin Thiên Vy tự tử, anh rất hoảng loạn, anh đã mất đi một người mẹ, anh không muốn mất cả đứa em gái này. Mấy ngày nay, anh đều đến bệnh viện thăm cô, mỗi lần thấy cô vẫn hôn mê chưa tỉnh anh rất sợ. Cũng may có Tường Giao bên cạnh an ủi nếu không anh cũng không biết phải thế nào.

“Em ổn.” Thiên Vy khẽ đáp, cô biết anh trai lo lắng cho mình nhưng hiện giờ cô cũng không biết phải nói gì để an ủi anh.

“Tiểu Vy vì một người như Lâm Vy Tường mà em làm chuyện ngốc nghếch như vậy, đáng sao?” Tường Giao đau lòng nhìn cô gái nhỏ xanh xao trên giường. An gia và Tường gia rất thân nhau, cô và em trai cùng anh em An gia từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Thiên Vy là người như thế nào cô hiểu rất rõ. Con bé thành như vậy chỉ do đi Tịch Đồng vừa mới mất, lại bị tên khốn kia từ hôn.

“Không đáng a! Anh hai, chị dâu em xin lỗi đã khiến hai người lo lắng. Anh chị yên tâm sau này em sẽ không như thế, nếu còn gặp lại đôi cậu nam nữ đó. Em sẽ thiên tên Lâm Vy Tường đó, rồi lột da con a đê tiện Phương Minh Ngọc kia!” Thiên Vy nghiêng răng nói, vừa nhắc đến cặp đôi đê tiện đó đã khiến Thiên Vy buồn nôn, nét dịu dàng khi nãy đều bay mất.

“Khụ... em biết lỗi là tốt rồi!” Cũng là đàn ông, Thiên Nam cảm thấy thật may mắn khi Tường Giao của anh chưa từng có suy nghĩ đó. Nghe lời nói của Thiên Vy, Tường Giao giật giật khoe miệng, cô cảm thấy Thiên Vy không chỉ thay đổi bên ngoài mà còn cả bên trong. Cô không biết từ lúc nào mà cô nhóc đáng yêu ngoan hiền này lại nói được những lời bá đạo như thế! “À anh hai, em muốn chuyển trường.” Chợt nhớ đến mình đang là sinh viên năm nhất của trường đại học kinh tế, Thiên Vy liền đau đầu. Cô chỉ thích chụp ảnh thôi!

“Sao thế? Trước đây em sống chết cũng muốn học ngôi trường nổi tiếng đấy mà.” Thiên Nam hỏi, anh biết cô không thích học ngành kinh tế nhưng vì con gái của người đàn bà kia học ở đấy, nên cô một mực muốn thi vào ngôi trường ấy. Nhưng bây giờ lại muốn chuyển trường, không lẽ đã nghĩ thông suốt!

“Chị tán thành.” Tường Giao vừa gọt táo vừa nói. Từ lúc thấy em trai mình quần lấy cô bé kia, luôn xem thường chửi mắng Thiên Vy cô liền muốn Thiên Vy chuyển trường tránh xa hai đứa nhóc kia.

“Em chuyển trường vì sợ một ngày nào đó, sẽ không kìm được lửa giận mà giết chết con tiểu hồ ly kia cùng đám con trai theo chân ả.” Thiên Vy nhét táo vào miệng ngậm thơ nói mà quên đi ý tôi còn có chị gái của người cô vừa nhắc đến. Nhưng những gì cô nói đều là sự thật. Với tính cách của Thiên Vy trước đây thì không, nhưng với Thiên Vy bây giờ thì khác!

Lời nói của Thiên Vy thành công khiến Tường Giao bị sốc nhẹ. Tường Giao cảm thấy càng ngày cô càng không bắt kịp suy nghĩ của cô nhóc này! Thiên Nam hết nhìn em gái rồi lại nhìn bà xã tương lai, anh hắng giọng lên tiếng:

“Được rồi, khi em xuất viện anh sẽ đưa em đến trường làm thủ tục.”

“Vâng.”

“Tiểu Vy khi xuất viện em sẽ về biệt thự An gia sao?” Tường Giao hỏi, cô không muốn Thiên Vy trở về căn nhà đó. Tuy đã nhiều lần khuyên cô bé chuyển về Tịch gia sống với Thiên Nam nhưng con bé điều không đồng ý, sống chết ở lại An gia đấu với người đàn bà kia.

“Về đó làm gì? Người ta đã từ em rồi, với lại nơi đó giờ là nơi ở của hồ ly tinh em không muốn ở đó nữa. Haiz giờ em là người vô gia cư không biết có ai thu nhận không?” Đôi mắt nâu khói đượm buồn khi nói những lời này nhưng rất nhanh liền biến mất. Thay vào đó là cặp mắt cún con nhìn Thiên Nam và Tường Giao đầy mong đợi.

“Anh đây sẽ thu nhận em.” Thiên Nam khẽ cười, xoa đầu em gái, anh rất vui cuối cùng ước muốn trước lúc qua đời của mẹ anh đã thực hiện được! Tường Giao cũng vui không kém gì Thiên Nam, vì cô biết cô nhóc này đã thay đổi, không còn cố chấp, kiêu căng như thời gian qua nữa.

“Chị dâu ngày mai cùng em đi mua sắm làm tóc nhé!” Thiên Vy nhìn chị dâu nói. Thấy cả hai vui vẻ, cô cũng thấy ấm lòng, tự hứa với bản thân sau này sẽ làm cho những người quan tâm cô mỗi ngày đều vui vẻ!

“Em cứ lo nghĩ ngợi đi, khi nào xuất viện rồi tính tiếp. Với lại anh thấy tóc em như thế được rồi.” Thiên Nam phản đối, anh không phải vì tiếc tiền mà nói thế. Mà anh sợ Thiên Vy sẽ làm mấy kiểu tóc quái dị hơn bây giờ!

“Em đã khỏe, em muốn xuất viện ngay. Với mái tóc này mà anh nghĩ nó đẹp sao? Em chuyển đến trường mới, bắt đầu lại từ đầu nhưng với cái mái tóc đồ rợ này ai dám làm bạn với em. Với lại sẽ rất khó tìm bạn trai. Anh muốn em thành gái già sao?” Thiên Vy kích động nói, nhưng cô lại quên mất mình chỉ mới mười chín tuổi chứ không phải gần ba mươi như trước đây.

“Được rồi, em bình tĩnh đi! Mai chị sẽ đi cùng em.” Tường Giao ho khan, cô không ngờ cô bé này lại lo xa như thế. Nhưng dù sao cô cũng rất vui vì ít ra đây cũng là thay đổi theo hướng tốt.

“Vâng xin nghe hai vị đại nhân.” Thiên Nam thật hết cách với hai cô gái này, ai bảo họ là hai người con gái anh yêu thương nhất trên đời này. Nhìn hai cô gái đang lú lo bần về chuyện làm đẹp, Thiên Nam buồn bực vì bị coi là không khí, có chút không vui nói:

“Anh ra ngoài gặp bác sĩ, xem tình trạng sức khỏe của tiểu Vy. Nếu ổn sẽ làm thủ tục xuất viện luôn.”

“Woa, anh hai là No.1!” Vừa nghe đến xuất viện, hai mắt Thiên Vy liền sáng rực, cô giơ ngón cái về phía anh trai mình.

“Chỉ có anh trai em là số 1 thôi sao?” Thấy Thiên Nam đang đắc ý, Tường Giao liền ghen dỗi nhìn Thiên Vy.

“Anh hai là số 1. Còn chị dâu là đại mỹ nữ, dịu dàng, xinh đẹp...” Thiên Vy luôn miệng nịnh nọt, đây là lần đầu sau bao năm ra ngoài xã hội cô nói đùa làm người khác vui. Thiên Vy cảm thấy tuy mới xuyên vào cuộc sống của nữ phụ không bao lâu nhưng cô đã thích nó, thích cảm giác được người khác bảo vệ mà An Thiên Nam và Tường Giao mang lại cho mình.

Chương 3: Mua sắm

Sau khi xuất viện, Thiên Vy bị Tường Giao và Thiên Nam cưỡng chế ở nhà nghỉ ngơi hai ngày mới được ra ngoài. Hiện tại cô đang cùng Tường Giao đi làm tóc và mua sắm. Xe dừng lại trước một tiệm salon nổi tiếng, cả hai cô gái vui vẻ bước ra khỏi xe, cùng nhau vào tiệm. Vừa vào cửa những nhân viên đều đổ dồn ánh mắt về phía Thiên Vy thì thầm to nhỏ. Tường Giao nhìn cô gái nhỏ cạnh mình lo lắng, trước đây cô đã từng bắt gặp cảnh Thiên Vy đánh một nữ nhân viên vì cô ta nói xấu Thiên Vy. Mặc mọi chỉ chỗ soi mói mình, Thiên Vy vẫn thản nhiên không quan tâm, họ không có lỗi, lỗi là do cô trước đây ngu ngốc tự tạo tiếng xấu cho mình.

“Giao Giao.” Một cô gái người Anh xinh đẹp, mái tóc ngắn vàng óng bước đến ôm chầm lấy Tường Giao.

“Helen mình rất nhớ cậu.” Tường Giao cười rạng rỡ chào hỏi cô gái kia. Sau một lúc trò chuyện hỏi thăm nhau, cả hai bắt đầu nhớ đến người này giờ bị xem là không khí. Tường Giao áy náy nhìn Thiên Vy giới thiệu.

“Tiểu Vy đây là Helen chủ tiệm nơi này, cô ấy vừa du học về, có lẽ trước đây em chưa gặp qua.”

“Chào chị Helen. Em là An Thiên Vy, rất vui được gặp chị.” Thiên Vy mỉm cười thân thiện, chìa tay ra, cô cần tạo dựng lại hình tượng thời bay tiếng xấu mới được! Những nhân viên trong tiệm bắt đầu hoá đá nhìn Thiên Vy, nhị tiểu thư An gia nổi tiếng đánh đá kiều căng bây giờ biến thành một người lễ phép, thân thiện. Trời ạ! Họ hoa mắt rồi sao?

“Chào em Thiên Vy, em có cần chị giúp gì không?” Helen nhiệt tình đáp lại. Trước đây dù chưa gặp Thiên Vy nhưng cô cũng đã nghe danh cô gái này, một số người còn nói cô gái này lăng lợ thường đem bám nam nhân. Nhưng theo những gì cô thấy hiện giờ thì không phải thế. Haiz, đúng thật là không thể tin vào lời đồn!

“Em muốn nhuộm thẳng và nhuộm lại màu nâu cho mái tóc này.” Thiên Vy nhìn mọi người quanh đây, cô rất thoải mái với hiệu ứng mình vừa tạo ra.

“Ý hay đó, chị đợi em ở đây. Helen mình giao con bé cho cậu.” Tường Giao cũng rất bất ngờ vì hành động của Thiên Vy. Lấy lại tinh thần cô đẩy Thiên Vy cho Helen, còn mình thì bước đến chiến bàn gần đó xem tạp chí.

Thiên Vy và Tường Giao bước ra khỏi salon trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Cả Thiên Vy cũng ngỡ ngàng, trong hai ngày ở nhà, cô đã nghiên cứu rất lâu về kiểu tóc mình sẽ đổi. Đến khi Helen làm xong kiểu tóc màu cô yêu cầu khi nhìn vào gương cô đã giật mình. Trong gương là một thiên thần nha! Màu tóc nâu trông cô dịu dàng hơn, không còn xoắn gọn sóng như trước nó được Helen uốn xoắn nhẹ ở phần đuôi, phần mái cắt kiểu lưa thưa khiến khuôn mặt cô thon dài hơn. Cộng thêm đôi mắt nâu khói hút hồn, chiếc mũi cao, đôi môi anh đào, làn da trắng hồng không còn nhợt nhạt như trước. Thiên Vy bây giờ đã thành mỹ nữ!

“Bây giờ mình đi mua sắm nhé!” Tường Giao kéo tay Thiên Vy vào xe, hiện giờ cô rất muốn đưa cô gái nhỏ cạnh mình đến gặp Thiên Nam để cho anh một bất ngờ!

“Vâng.” Để mặc chị dâu kéo mình, tâm trạng Thiên Vy bây giờ rất vui, cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới, sẽ khiến mọi người thôi nói xấu về cô, khiến anh trai và chị dâu nở mày nở mặt.

Florita Bridal là thương hiệu thời trang nổi tiếng, trong mấy ngày nhàn rỗi ở nhà Thiên Vy cũng xem qua tạp chí nên biết đến thương hiệu này. Thiên Vy còn biết chủ nơi này là chàng trai tài giỏi Cố Hạo Nhiên nay 25 tuổi, anh ta cũng là một trong những nam chính rất yêu thương nữ chính. Lúc trước khi đọc tiểu thuyết, Thiên Vy khâm phục nhất trong dàn hậu cung của nữ chính là Cố Hạo Nhiên, anh ta không như những nam chính còn lại sống nhờ tài sản của gia đình. Cố Hạo Nhiên mồ côi cha mẹ từ năm 15 tuổi, anh ta vừa học vừa làm thêm còn nuôi em trai của mình_ Cố Khang Kiệt (cũng là nam chính) ăn học. Năm 19 tuổi anh bắt đầu lập nghiệp, nhờ có đầu óc kinh doanh cộng thêm tài năng thiết kế, anh ta nhanh chóng phát triển Florita Bridal lớn mạnh.

Trở lại Thiên Vy, cô đang chịu những ánh mắt khinh thường từ nhân viên trong cửa hàng, cô không lạ lắm gì đối với nhân viên ở đây. Trước đây mỗi ngày nhị tiểu thư của An gia luôn đến đây đeo bám giám đốc của họ và lần nào họ cũng thấy cảnh một cô nàng đánh đá bị nhân viên bảo vệ lôi ra ngoài.

Thiên Vy thờ dãi tiếp tục lựa quần áo, cô đương nhiên biết mình đã tạo ra một lịch sử huy hoàng trong lòng mọi người nơi đây. Mặc kệ những người kia cô cùng Tường Giao thử đồng quần áo kia. Đồ cô chọn chủ yếu là những chiếc quần jean cùng áo thun, thuận tiện cho việc di chuyển. Còn Tường Giao thì đa phần là váy áo dịu dàng. Lúc tính tiền, nhân viên nhìn quần áo của Nhị tiểu thư An gia mà chột lạng. Không phải chứ? Trước đây cô ta luôn chọn mấy chiếc váy thiếu vải còn giờ... Thật không tin nổi!!!

Bước ra khỏi cửa hàng, Thiên Vy xách túi lớn túi nhỏ cùng Tường Giao vui vẻ trò chuyện. Đột nhiên cô va phải một bức tường thịt khiến mấy túi đồ rơi

xuống sàn.

“Xin lỗi, cô có sao không?” Hai chàng trai nhìn cô gái ngã trên đất áy náy. Tường Giao đứng cạnh nhìn hai người kia đứng hình, họ không nhận ra Thiên Vy sao?

“Không sao.” Cảm túi đồ họ nhặt giúp cô, Thiên Vy nhìn hai chàng trai kia, họ khá giống nhau có thể là anh em, cả hai đều có mái tóc đen óng, cắt kiểu nam sinh, trông còn khá trẻ, rất đẹp trai. Thiên Vy cũng không quá để ý hai người kia, sau khi kiểm tra thấy đủ đồ liền kéo Tường Giao rời đi.

“Anh hai, hình như cô ta là An Thiên Vy.” Cổ Khang Kiện nghi hoặc nhìn bóng lưng cô gái đứng phải mình khi này. Lúc đầu cậu còn tưởng là ai nhưng khi cô ta ngẩng đầu, ánh mắt cậu hiện ra nét khinh bỉ.

“Là cô ta.” Cổ Hạo Nhiên cũng ngăn người nhìn theo. Mấy hôm trước anh nghe mọi người nói Nhị tiểu thư An gia vì bị từ hôn mà tự tử, lúc đó anh chỉ cảm thấy cô rất ngốc chết cũng đáng, suốt ngày không lo học hành chỉ biết quyến rũ nam nhân, còn thường hay gây chuyện đánh Minh Ngọc. Nhưng hôm nay gặp lại anh thấy cô hình như đã thay đổi.

“Cô ta không nhận ra chúng ta? Cũng không đem theo chúng ta như trước.” Cổ Khang Kiện nói, trước đây mỗi lần nhìn thấy An Thiên Vy ở trường hay ở Florita Bridal cậu đều bỏ chạy, cô ta rất hay quấy rối cậu. Nhưng hôm nay cô ta như thay đổi hoàn toàn. Khiến cậu cảm thấy có chút hụt hẫng.

“Hừ, cô ta chỉ dùng chiêu lật mềm buộc chặt thôi.” Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh, tuy nói thế nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy khó chịu không rõ nguyên nhân.

Cổ Khang Kiện nhìn anh trai gật đầu đồng ý. Nhưng cả hai không biết là mình vừa đánh mất một thứ quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chạm mặt ở trường học

Đại học X là trường nổi tiếng nhất trong thành phố A, đa phần những người có thể học ở đây là con nhà giàu mới có thể chi trả nổi học phí, cũng có một số sinh viên học ở đây nhờ học bổng. Thiên Vy nhớ lại vài tháng trước sau khi mẹ mất cô nhất quyết bắt cha cô cấp tiền cho cô vào đây học tốn một khoảng rất lớn, khi đó cô làm thế vì cái suy nghĩ ông ta nợ mẹ cô, cô muốn tiêu thật nhiều tiền của ông. Một phần nguyên nhân khiến cô muốn học ở đây vì Tường Thụ Nhân_ em trai chị Tường Giao cũng là thanh mai trúc mã với cô. Còn có Cổ Khang Kiện_ em trai Cổ Hạo Nhiên cũng là bạn thân của Tường Thụ Nhân. Cả hai bọn họ đều bị nữ chính mê hoặc nên Thiên Vy quyết định bám theo họ để chia cắt họ. Chỉ có điều cô thì làm sao đâu lại được với nữ chính thông minh xinh đẹp, thánh thiện kia được, nên kết quả bị nữ chính hại đến mất mạng. Nhưng Thiên Vy bây giờ thì khác, cô sẽ không đầu tư vào chỗ chết, cô chỉ muốn an an ổn ổn sống qua ngày. Vì thế hôm nay cô quyết định đến trường để Thôi_ Học.

Thiên Vy mệt mỏi ngáp dài sau một hồi nghe bà hiệu trưởng giảng đạo, Thiên Vy giờ cờ đầu hàng, bỏ lại anh trai cô một mình nghe giảng. Lũng thưng đi dạo trong sân trường, cũng may trường này cực rộng lớn, nhiều lớp nên có một số sinh viên chỉ biết tiếng xấu của cô chứ không biết mặt cô nếu không này giờ cô đã người ta nhìn chằm chằm bàn tán. Đi gần đến căn tin trường cô định vào kiếm gì lấp bụng, nhưng mới đi được vài bước cô đã gặp phải ôn thần. Trước mặt Thiên Vy bây giờ xuất hiện ba người, một nam hai nữ. Chàng trai cao khoảng 1m8, mái tóc đỏ hung bắt mắt, mắt phượng hút hồn, thân hình cao to, rất điển trai. Hai cô gái kia một người có mái tóc nâu và một tóc đen. Cô nàng tóc nâu không có gì nổi bật bằng tóc đen. Cô gái tóc đen có gương mặt baby, mắt to tròn, đôi môi trái tim đỏ mọng, làn da trắng hồng, thân hình ba vòng chuẩn.

“Thiên Vy chị rất nhớ em.” Cô gái tóc đôi ôm chầm lấy Thiên Vy nói, những người trong căn tin cũng bắt đầu chú ý đến nhóm người bọn cô. Thiên Vy mệt mỏi thờ dài, ba người vừa đến cô thật không muốn gặp chút nào, chàng trai là Tường Thụ Nhân_ nam chính, luôn khinh thường, mắng chửi cô mặc dù đã từng là thanh mai trúc mã với Thiên Vy. Cô gái tóc nâu là Triệu Băng Di_ từng là bạn thân của cô nhưng bị nữ chính dụ dỗ hiện giờ là bạn của cô ta. Và cô gái xinh đẹp đang ôm chặt lấy cô không ai khác chính là Lý Minh Ngọc_ nữ chính thánh thiện.

“Tránh ra.” Thiên Vy lạnh lùng đẩy ngã Lý Minh Ngọc, cô không thèm liếc nhìn ba người họ bước vào căn tin. Xung quanh cũng bắt đầu xôn xao.

“À thì ra cô ta là An Thiên Vy.”

“Là người mọi người nói lăng loay hay đeo theo học trường Cổ và Tường thiếu gia đó sao?”

“Chính là cô ta. Xem kìa còn đây ngã học tử. Đúng là đáng ghét.”

“Cô đứng lại cho tôi. Lâm Vy Tường vì cô lăng loay từ hôn, vậy mà cô còn trách Minh Ngọc. Uổng công Minh Ngọc lo lắng cho cô, cô không biết ơn còn đây cô ấy.” Tường Thụ Nhân tức giận kéo tay Thiên Vy. Lúc đầu thấy cô ăn mặc giản dị, không trang điểm lòe loẹt cậu cứ nghĩ cô đã thay đổi, tới khi thấy cô đẩy Minh Ngọc cậu liền biết mình đã lầm.”Thiên Vy cậu đừng như thế. Trước đây cậu đâu phải như vậy, cậu không phải rất thích học tử sao, bây giờ đối xử với chị ấy như thế?” Triệu Băng Di lên tiếng trách mắng, Thiên Vy và cô là bạn thân từ cấp hai cho đến nay, nhưng khi bước vào đại học Thiên Vy liền thay đổi, hư hỏng, lăng loay... không còn ngoan hiền đáng yêu như trước.

“Tiểu Vy, chị không có giành anh Vy Tường với em. Chị đã nói rõ với anh ấy, nhưng không ngờ anh ấy lại đòi hủy hôn với em. Chị xin lỗi!” Thấy Tường

Thụ Nhân và Triệu Băng Di cùng mọi người đang bắt mắt với An Thiên Vy, Lý Minh Ngọc bật khóc lớn níu tay Thiên Vy, trong lòng không ngừng đắc ý.

Thiên Vy liếc nhìn Lý Minh Ngọc đang khóc lóc xin lỗi, trong lòng không ngừng chửi rủa ả ta. Đúng thật cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng! Được lắm Lý Minh Ngọc, cũng muốn bôi xấu chị, nằm mơ đi! chị sẽ cho em biết cảm giác bị người khác bôi xấu.

“Di Di, cậu muốn biết mình vì sao thay đổi đúng không? Muốn biết mình vì sao ghét Lý học tỷ đúng không? Được rồi mình sẽ nói cho cậu biết.” Thiên Vy nhìn Triệu Băng Di đôi mắt nâu khói đỏ hoe ngập nước. Thiên Vy nhìn mọi người bắt đầu tập trung đông hơn trông lòng vô cùng hài lòng.

“Cậu biết vì sao mẹ mình mất không?”

“Mẹ cậu vì phát bệnh nên qua đời.” Triệu Băng Di nghi hoặc đáp, cô cũng có đến dự đám tang nên cũng biết.

“Mẹ mình chết là do mẹ con cô ta hại chết.” Thiên Vy run rẩy chỉ tay vào Lý Minh Ngọc đang khóc thảm thương được Tường Thụ Nhân ôm trong lòng.

“An Thiên Vy cô nói vậy gì đấy. Cô thật không biết xấu hổ mà!” Tường Thụ Nhân tức giận quát Thiên Vy, cậu cũng từng gặp đã gặp mẹ của Minh Ngọc, bác ấy là người hiền lành, cậu tin mẹ con họ không phải người xấu. Lý Minh Ngọc lúc nghe Thiên Vy nói thế liền tái mặt nhưng thấy mọi người không ai tin An Thiên Vy nên cũng an tâm.

“Tường Thụ Nhân anh nói đúng là tôi nói vậy, hại chết mẹ tôi không phải họ mà là tôi. Nếu lúc đầu tôi không ngu ngốc tin lời hai mẹ con cô ta, không bảo mẹ mang họ về nhà cho họ chỗ ăn chỗ ở. Thì mẹ cô ta sẽ không gặp ba tôi sẽ không quyền rũ ông. Mẹ con cô ta biết mẹ tôi bệnh tim còn cố ý để bà thấy ba tôi cùng mẹ cô ta ân ái, khiến mẹ tôi phát bệnh qua đời.” Thiên Vy cố gắng nói to để mọi người xung quanh nghe được, cổ roi thêm vài giọt nước mắt. Mọi người nghe xong liền bàn tán chỉ trỏ vào Lý Minh Ngọc, cả Triệu Băng Di cùng Tường Thụ Nhân cũng sững sờ nhìn ả. Lý Minh Ngọc mặt biến sắc vội chối bỏ.

“Thiên Vy em nói vậy gì thế, chị và mẹ rất biết ơn gia đình em làm sao có thể làm thế với dì Tích Đồng?”

“Bây giờ cô còn chối sao? Đừng tưởng hai người làm gì tôi không biết. Tôi đã xem camera ngày đó rồi nếu không bây giờ tôi vẫn là một con ngốc để mẹ con cô dắt mũi.” Thiên Vy nhìn chằm chằm Lý Minh Ngọc, thật ra camera lúc đó đã bị họ tắt, cô nói thế để tăng thêm lòng tin của mọi người thôi.

“Thiên Vy thế sao lúc trước cậu không nói ra?” Triệu Băng Di nắm chặt tay Thiên Vy gấp gáp hỏi, cô không ngờ bấy lâu nay mình trách lầm bạn thân.

“Nói mọi người tin sao? Đến cả Tường thiếu gia người lớn lên cùng mình còn cho rằng mình lằng lơ, không biết xấu hổ nói xấu bạn gái anh ta. Cả cậu cũng vậy nữa. Cậu nghĩ ai sẽ tin mình?” Thiên Vy đưa tay lau nước mắt, lên nhìn ba người kia. Lý Minh Ngọc mặt trắng không còn giọt máu, bị những người xung quanh mắng chửi không nói được gì. Triệu Băng Di mắt đỏ hoe, ả này nhìn Thiên Vy, không ngừng xin lỗi. Còn nam chính Tường Thụ Nhân chết lặng, sắc mặt tối đen nhìn Lý Minh Ngọc, cậu không ngờ cô ta lại là người giả nhân giả nghĩa như thế.

Thiên Vy trong lòng cười thầm nhìn họ, cô cảm thấy như thế vẫn chưa đủ nha! Hít một hơi sâu, Thiên Vy ngược mắt nhìn Tường Thụ Nhân:

“Tường thiếu gia anh nói tôi bị Lâm Vy Tường từ hôn vì tôi lằng lơ?”

Tường Thụ Nhân giật mình khi nghe Thiên Vy gọi mình, cậu cảm thấy cách gọi này thật xa cách. Nhìn cô gái nhỏ gương mặt đầy nước mắt, cậu không biết phải nói gì, bên tai không ngừng vang lên những câu mắng chửi cậu từng nói với cô. Trong lòng Tường Thụ Nhân cảm thấy đau nhói, cậu hối hận, thật sự rất hối hận về những gì mình đã làm với cô!

“Nói cho anh biết, từ hôn không phải vì tôi lằng lơ mà vì tôi phát hiện cô ta cùng Lâm Vy Tường quan hệ với nhau. Anh ta và cô ta còn ở trước mặt tôi ôm ấp thân mật, anh nói thử đi ai mới là kẻ không biết xấu hổ?” Thiên Vy không đợi Tường Thụ Nhân trả lời tiếp tục kể tiếp. Mọi người xung quanh lại một lần nữa xôn xao trước tin nóng trên.

“Thì ra Lý Minh Ngọc mới là kẻ lằng lơ.”

“Đúng thật mẹ con giống nhau.”

“Hừ đồ ăn cháu đá bát mà! Người ta giúp đến thế còn cướp cha cướp vị hôn phu của người ta. Thật không biết xấu hổ!”

...

Lý Minh Ngọc nổi giận lao vào đánh Thiên Vy, đám đông ai nấy đều kinh ngạc. Thiên Vy cũng để mặc cô ta đánh mình, trong lòng không ngừng mắng Lý Minh Ngọc ngốc nghếch. Triệu Băng Di và Tường Thụ Nhân ngỡ ngàng nhìn cô gái dịu dàng với mọi người giờ đang như người điên kia, đang định kéo cô ta ra thì đã có người can thiệp.

“Lý Minh Ngọc cô làm gì thế? Tiểu Vy em không sao chứ?” An Thiên Nam xen vào đám đông đẩy Lý Minh Ngọc té ngã, vội kiểm tra em gái.

“Anh hai em... khó thở quá... ngực rất đau...” Thiên Vy ngồi phịch xuống đất, đưa tay đè lồng ngực, thở dốc. Đây là món quà tiếp theo cô muốn tặng cho nữ chính, ai biết cô ta đánh cô mạnh quá làm gì! Thiên Vy tin chắc với đồng quà cô tặng Lý Minh Ngọc hôm nay, đủ để cô ta mất đi hình tượng thánh nữ, cũng giúp cô cứu vớt hình tượng của mình.

“Thiên Vy...” Tường Thụ Nhân vươn tay muốn đỡ Thiên Vy liền bị Thiên Nam lạnh lùng hất tay. Thiên Nam bế em gái đứng lên, nhìn chằm chằm Lý

Minh Ngọc:

“Lý Minh Ngọc em tôi mà có chuyện gì thì cô chuẩn bị ra tòa đi!”

Lý Minh Ngọc sợ đến ngất xỉu, cô ta không nghĩ mọi chuyện sẽ đến nước này! Tường Thụ Nhân cùng Triệu Băng Di cũng không quan tâm đến con người giả dối kia vội chạy theo An Thiên Nam.

“An Thiên Vy cô thay đổi thật rồi!” Cố Khang Kiện nhìn đám đông phía dưới lăm lăm. Trong lòng có cảm giác rất lạ mà cậu chưa từng gặp bao giờ. Cố Khang Kiện bấm một dãy số trong điện thoại, nói.

“Anh sai rồi. Thiên Vy thật sự thay đổi. Anh xem đoạn video em vừa gửi sẽ biết ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giả bệnh

Tường Thụ Nhân cùng Triệu Băng Di lái xe từ trường học đến bệnh viện. Tâm trạng cả hai lúc này đang rối bời, họ biết thời gian qua họ đã làm tổn thương Thiên Vy rất nhiều. Dù giờ có làm gì thì cũng đã muộn. Triệu Băng Di ghen ngào nhìn Tường Thụ Nhân đang lái xe hỏi:

“Thụ Nhân, Thiên Vy sẽ không sao, đúng không anh?”

Tường Thụ Nhân không đáp, hóc mắt đỏ hoe. Khi thấy cô ngã xuống đất, khó nhọc hô hấp, lúc đó cậu rất sợ, sợ cô sẽ biến mất, sợ mình sẽ không còn cơ hội để xin cô tha thứ những gì mình đã làm với cô trước đây... Càng nghĩ Tường Thụ Nhân càng hoang mang, cậu hối hận vì sao mình không tin cô, để cô chịu nhiều ủy khuất như thế. Nếu Thiên Vy thật sự xảy ra chuyện gì cậu phải làm sao? Câu hỏi đó không ngừng lặp đi lặp lại trong lòng cậu, nó khiến tim cậu đau nhói như bị ai bóp chặt. Đến giờ Tường Thụ Nhân mới biết thì ra mình đã thích cô mất rồi.

Nhưng giờ mới biết liệu có muộn quá không?

Trái với hai người kia, Thiên Vy hiện giờ đang nằm nhả ngủ, trong khi các bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho mình. Lúc An Thiên Nam đưa cô đến bệnh viện, thì Thiên Vy đã ngủ quên, khi này cô khóc nhiều quá nên mất sức. Bác sĩ đã kiểm tra qua bảo rằng Thiên Vy không sao cả. Nhưng đại thiếu gia An Thiên Nam không tin, một hai khẳng định em gái mình bệnh tim, bắt bác sĩ kiểm tra lại lần nữa. Vị bác sĩ trung niên giận đến xanh mặt nhưng không dám cãi lại, ngoan ngoãn nghe lời. Sau hai lần kiểm tra vị bác sĩ kim nén con giận nói:

“An thiếu gia, tiểu thư thật không bệnh tim, chỉ do xúc động quá mức nên ngất đi thôi.”

“Thật không? Không được, để con bé ở lại kiểm tra kĩ hơn đi. Nếu em tôi có chuyện gì tôi sẽ kiện bệnh viện các người đóng cửa.” An Thiên Nam gấp gáp nói, vẻ nhà nhận thương ngay bay biến mất tiêu. Bác sĩ cùng y tá co giật khoé miệng vâng dạ bỏ đi.

“Anh Thiên Nam, tiểu Vy sao rồi?” Thiên Nam vừa định vào phòng thăm em gái thì bị Tường Thụ Nhân kéo tay.

“Hai người đến đây xem em tôi chết chưa à?” Thiên Nam lạnh lùng nhìn hai người vừa đến. Anh chợt nhớ đến vừa nãy khi Thiên Vy bị Lý Minh Ngọc đánh, những người khác không can ngăn anh cũng không nói dù sao họ cũng là người ngoài. Nhưng còn hai người đang đứng trước mặt anh thì khác, một người là thanh mai trúc mã lớn lên cùng em gái anh, một người là bạn thân của con bé suốt mấy năm trời, thế mà họ vẫn đứng đó làm ngơ.

“Bọn em đến thăm Thiên Vy. Em muốn xin lỗi cậu ấy!” Triệu Băng Di nức nở nói, cô thực sự rất lo cho Thiên Vy, cô không trách An Thiên Nam đối với mình như thế dù sao đây cũng là cô sai, lúc trước không nên lạnh nhạt với Thiên Vy như thế. Tường Thụ Nhân bất động, không biết phải nói gì với An Thiên Nam.

“Ồ đây là bệnh viện yên lặng chút đi. Hai người vào đi tôi đi mua chút đồ cho tiểu Vy.” An Thiên Nam hắng giọng cho cả hai vào phòng, dù sao họ cũng từng là bạn của Thiên Vy, bây giờ cũng đã biết quan tâm đến con bé, anh cũng không muốn làm khó họ.***

Thiên Vy im lặng nhìn đôi nam nữ trước mặt, từ lúc Triệu Băng Di khóc lóc bên ngoài cô đã tỉnh. Triệu Băng Di nhìn Thiên Vy nhiều lần muốn nói nhưng không có can đảm, đành chờ Thiên Vy lên tiếng trước. Khác với Băng Di, Tường Thụ Nhân đơn giản là ngắm nhìn cô gái nhỏ đang ngồi trên giường bệnh nhìn cậu, trong lòng cảm thấy mát mát, khi thấy cô dùng ánh mắt chán ghét nhìn mình. Trong lòng không ngừng nghĩ, nếu trước đây cậu tin lời cô liệu bây giờ sẽ như thế nào?

“Hai người không ở cạnh nữ thần xinh đẹp thánh thiện Lý Minh Ngọc đi đến đây làm gì?” Thiên Vy nhìn chằm chằm họ, giọng giễu cợt hỏi. Lúc ở trường vì để cho ả kia bài học nên cô mới nói nhiều với hai người này, nhưng giờ khi thấy họ ở đây, đến liếc nhìn họ cô cũng lười.

“Tiểu Vy em thấy bây giờ thế nào? Có khó chịu ở đâu không?” Tường Thụ Nhân lo lắng hỏi.

“Tuông thiếu gia anh đừng gọi tôi như thế, tôi và anh không thân đến mức đó. Ừm... gọi tôi là đồ lẳng lơ hay đồ không biết xấu hổ gì cũng được, dù sao thời gian qua tôi đã quen nghe anh gọi thế rồi. Tôi bây giờ rất ớn cảm ơn Tuông thiếu gia và Triệu tiểu thư đến thăm” Thiên Vy cười lạnh đáp. Trong lòng không ngừng khinh thường Tuông Thụ Nhân và Triệu Băng Di, lúc trước họ luôn leo đèo theo chân Lý Minh Ngọc, chuyện gì cũng ưu tiên cô ta hàng đầu, nghe theo ả ta bả xích cô thế mà giờ lại...

Tuông Thụ Nhân xấu hổ nhìn đi hướng khác, cậu bây giờ không đủ dũng khí để đón nhận ánh mắt của cô. Trong lòng đau nhói, thì ra Thiên Vy hận cậu đến thế. Triệu Băng Di nghe Thiên Vy nói thế, vội lên tiếng:

“Thiên Vy đừng giận anh Thụ Nhân mà. Cậu cũng đừng gọi mình là Triệu tiểu thư, nghe xa lạ quá, cứ gọi mình là Di Di.”

“Tôi nào dám giận Tuông thiếu gia cao quý chứ. Tôi cũng không dám gọi Triệu tiểu thư như thế, sẽ làm mất mặt cô đấy!” Thiên Vy không nhìn họ, vừa nghịch bàn tay vừa đáp.

“Thiên Vy chúng ta là bạn thân của nhau mà. Cậu không phải rất thích anh Thụ Nhân sao? Sao giờ lại lạnh lùng với mình và anh ấy như thế?” Triệu Băng Di bật khóc chấp vắn Thiên Vy. Tuông Thụ Nhân nhìn Thiên Vy trong lòng có chút mong chờ câu trả lời của cô.

Thiên Vy thật không biết nên khóc hay nên cười, họ là người ruồng bỏ cô chạy theo Lý Minh Ngọc, bây giờ họ lại đến đây tỏ ra đáng thương để mong sự tha thứ. Hừ nằm mơ đi! An Thiên Vy tôi sẽ không bao giờ quên các người đã đối xử với tôi thế nào! Thiên Vy hít sâu ổn định tâm trạng, cô sẽ diễn một màn thực cảm động để họ phải ân hận suốt đời về những gì đã làm với cô:

“Chúng ta là bạn sao? Xin lỗi cô, bạn thân Triệu Băng Di luôn cùng tôi đi học mỗi ngày, luôn cùng tôi tâm sự buồn vui, luôn cùng tôi đi xem phim vào cuối tuần,... đã chết từ sau ngày mẹ tôi mất rồi. Triệu tiểu thư cô biết tại sao không? Vì cô ta không tin tôi, không tin người bạn bên cô ta suốt 8 năm mà tin một cô gái mới quen vài tháng. Cô ta nói tôi ích kỷ, chỉ biết ganh tỵ với cô gái kia, nói có một người bạn như tôi khiến cô ta xấu hổ.” Triệu Băng Di bật khóc, Thiên Vy nói không sai, là do cô phá hủy tình bạn 8 năm của họ. Triệu Băng Di nhớ rõ, trong đám tang của An phu nhân, Thiên Vy như người mất hồn, không khóc không nói cũng không nhìn đến bất kì ai. Cho đến khi Lý Minh Ngọc xuất hiện, cô ta vừa đến trước ảnh của An phu nhân thấp nhanh liền bị Thiên Vy túm tóc tát mấy cái. Mọi người lúc đó đều há hốc mồm kinh ngạc, An lão gia lúc đó rất tức giận, còn ở trước mặt đám đông tát Thiên Vy, còn cô không những không an ủi Thiên Vy ngược lại còn trách Thiên Vy. Kể từ ngày đó Thiên Vy bắt đầu thay đổi, khiến mọi người chán ghét thậm chí cảm thấy kinh tởm. Triệu Băng Di nhớ rõ vào ngày Thiên Vy đến trường sau đám tang, cô thấy Thiên Vy cãi nhau với Lý Minh Ngọc, cô không hỏi rõ mọi chuyện vội chạy đến bên vực cho Lý Minh Ngọc, còn nói Thiên Vy thay đổi có người bạn như cô ấy khiến cô xấu hổ, sau đó dìu Lý Minh Ngọc ra về bỏ mình cô bạn thân đứng đó.

“Cũng như cô bạn thân của tôi, anh chàng mà cô nói tôi thích cũng bỏ tôi đi. Trong đời tôi trừ mẹ, anh hai và chị dâu thì chỉ có anh ta quan tâm tôi thôi. Hôm tôi bị cô bạn thân bỏ rơi, tôi ở trường rất lâu, tôi đến nhà anh ấy. Tôi muốn gặp anh ấy, muốn nói hết mọi chuyện cho anh ấy nghe, muốn được anh ấy an ủi. Khi đến nơi trời mưa rất to, tôi mặc mưa ướt người, đứng trước cổng nhân chuông. Rất nhanh anh ấy liền xuất hiện, tay cầm ô ra mở cửa. Lúc đó tôi nghĩ khi thấy tôi anh ấy liền lo lắng quan tâm tôi, hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Nhưng không, anh ấy hỏi tôi vì sao đánh cô gái kia, còn mắng tôi, sau đó liền vào nhà bỏ mặc tôi vẫn đứng ngoài trời chịu mưa lạnh. Khi đó tôi mới nhận ra rằng cho dù họ quen tôi bao lâu cũng không bằng vài câu nói, vài giọt nước mắt đáng thương của cô gái kia.” Thiên Vy lặng lẽ rơi nước mắt, kể lại mọi chuyện. Thật ra lời cô nói đa phần là thật nhưng cũng có chút thêm thắt để cho câu chuyện thêm cảm động.

Triệu Băng Di chỉ biết khóc lóc, nghe Thiên Vy kể chuyện, trong lòng nhớ đến những kỉ niệm giữa hai người. Tuông Thụ Nhân cúi đầu, nắm chặt hai tay, cậu chưa từng nghĩ trước đây cô lại đau khổ như vậy. Bây giờ cậu không biết phải làm gì để cô cho cậu cơ hội bù đắp lỗi lầm. Để cô về bên cậu, để cô mỗi khi gặp khó khăn luôn tìm đến cậu đầu tiên...

Đúng lúc này, An Thiên Nam bước vào cắt ngang bộ phim 'tình cảm' của Thiên Vy, trên tay còn xách theo một túi thức ăn. Anh liếc nhìn cả ba, ánh mắt dừng trên người Thiên Vy lo lắng hỏi:

“Tiểu Vy sao em lại khóc? Họ bắt nạt em?”

“Anh hai, tiền Tuông thiếu gia và Triệu tiểu thư giúp em nhé! Em thấy ngực trái hơi đau.” Thiên Vy thều thào nói, nếu cô không đuổi họ đi, cô sợ lát nữa mình sẽ chết héo vì bị mất nước (nước mắt đó).

“Em không sao chứ?”

“Tiểu Vy để anh gọi bác sĩ.” Tuông Thụ Nhân cùng An Thiên Nam hốt hoảng hỏi. Thiên Vy nhìn Tuông Thụ Nhân cùng Triệu Băng Di đang lo lắng khách sáo nói:

“Cảm ơn hai người đã đến thăm tôi. Kể từ bây giờ tôi và hai người không còn nợ nhau sau này tôi sẽ không xuất hiện trước mặt hai người. Tôi mong hai người cũng như thế đừng phiền đến tôi.”

Nghe những lời tuyệt tình của Thiên Vy, Tuông Thụ Nhân chết lặng, mới vài ngày trước cô gái này còn quán lấy cậu luôn miệng gọi 'anh Thụ Nhân' còn bây giờ lại tránh anh như tránh tà, mở miệng ra là 'Tuông thiếu gia'. Cậu nhìn Thiên Vy không biết phải nói gì, cô hòng như bị ghen, cậu rất nhớ cô gái An Thiên Vy trước kia, cô gái luôn theo đuổi cậu, luôn làm theo lời cậu. Tuông Thụ Nhân hồi hận, đáng ra cậu nên tin cô!

Nhưng giờ hối hận thì được gì, cậu đã vô tình đánh mất cô!

Sau khi đuổi được hai người kia đi, Thiên Vy như người bị bỏ đói ba ngày, vô lý đồ ăn anh trai mua. An Thiên Nam giật giật khoé môi, anh không tin nổi đây là cô gái vừa nói mình đau tim! Nhớ ra gì đó, Thiên Nam trừng mắt nhìn em gái:

“Tiểu Vy, em giả bệnh?”

Thiên Vy ngược mắt nhìn anh trai muốn nói nhưng không cách nào vì miệng đang đầy thức ăn, nên chỉ có thể ra sức gật đầu. Thật mất hình tượng con gái! Đây là tiếng lòng của Thiên Nam.

“Nếu vậy anh làm thủ tục xuất viện cho em.”

“Không được.” Nghe anh trai nói thế, Thiên Vy vội nuốt thức ăn nói.

“Tại sao? Đừng nói em nghiện ở bệnh viện nhé?” Thiên Nam khó hiểu nhìn Thiên Vy.

“Không phải. Chỉ là em muốn dọa Lý Minh Ngọc, anh có thể tìm luật sư kiện cô ta giúp em không?” Thiên Vy nhìn An Thiên Nam bằng đôi mắt cún con. Thấy anh phân vân cô liền nói thêm.

“Anh đừng lo, em chỉ muốn dọa cho cô ta sợ thôi. Với lại em bị cô ta đánh rất đau, không lẽ anh không giúp em trả thù sao?”

“Được rồi, em nghịch quá.” Thiên Nam nhéo mũi em gái, từ lâu khi mẹ mất đến nay, anh chưa từng thấy em gái làm nũng với mình, giờ thấy Thiên Vy như thế anh sao có thể từ chối được!

“Anh hai là số 1! Mà bí mật này chỉ có em và anh biết thôi nhé.” Thiên Vy đưa ngón út đến trước mặt An Thiên Nam.

“Anh biết rồi, chỉ anh em mình biết.” Thiên Nam bật cười hùa. Thiên Vy thấy Thiên Nam đồng ý trong lòng vô cùng vui vẻ.

Lý Minh Ngọc cô hãy chờ đây! Là do cô tự tìm lấy rắc rối, cô đừng trách tôi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thăm bệnh

An Thiên Vy uể oải ngáp ngắn ngáp dài, cô ở bệnh viện đã được hai ngày, Thiên Nam cũng đã cho luật sư kiện Lý Minh Ngọc, cô bây giờ chỉ còn ngồi không chờ à ta đến xin lỗi khóc lóc xin cô rút đơn kiện mà thôi. Thở dài nhìn cửa sổ, Thiên Vy giờ mới biết không phải nữ phụ nào cũng là người xấu, mọi chuyện đều có lý do. Giống như nữ phụ 'An Thiên Vy' này, bản chất cô ta không xấu chỉ do sự xuất hiện của nữ chính khiến cô ta thay đổi.

Hai ngày qua Thiên Nam và Tưởng Giao luôn thay phiên đến chăm sóc Thiên Vy. Đặc biệt là Tưởng Giao, cô nàng không biết Thiên Vy giả bệnh nên rất lo lắng, bản năng người mẹ trời dạy chăm sóc Thiên Vy như con gái của mình. Thiên Vy đã nhiều lần cáo trạng với anh trai, nhưng Thiên Nam vẫn không giải quyết, không phải anh không muốn giúp em gái mà anh chỉ muốn cho Thiên Vy một bài học về chuyện nói dối.

Thiên Vy với tay lấy cốc nước uống ngược mắt nhìn đồng hồ, sắp đến giờ Tưởng Giao đến. Vừa uống được vài ngụm Thiên Vy liền bị lời nói của Tưởng Giao làm cho giật mình:

“Tiểu Vy, Cố tổng cùng em trai anh ấy đến thăm em!”

“Phụt” Thiên Vy phun sạch nước trong miệng. Nhìn chằm chằm ba người đang bước vào phòng.

Cảnh tượng xấu hổ trên, khiến thực nữ Tưởng Giao trợn mắt há mồm, cảm thấy mắt mặt thay cho cô em gái. Khác với Tưởng Giao, hai mỹ nam họ Cố thích thú nhìn Thiên Vy họ không ngờ cô lại hạnh phúc đến mức kích động như thế khi họ đến thăm, trong lòng hai chàng trai đột nhiên vui hân lên. Đặc biệt là Cố Hạo Nhiên, khi xem đoạn video em trai mình gửi đến anh rất bất ngờ, lúc đầu khi gặp cô ở cửa hàng anh vẫn nghĩ cô làm thế để gây chú ý với anh.

Trở lại với nữ phụ, Thiên Vy lúc này mà biết trong đầu hai chàng trai kia nghĩ gì, chắc chắn cô sẽ tự tử ngay. Quả thật thấy họ cô rất sốc nhưng không phải vì thích hay hạnh phúc khi họ mà vì cô nghĩ người đến sẽ là nữ chính chứ không phải là hai tên nam chính coi cô như dịch bệnh này.

Thôi kệ đi! Thiên Vy gạt chuyện đó sang một bên, bây giờ cô đang cố vận động bộ não nhớ xem hai tên này có từng làm chuyện tồi tệ gì với cô không. Nếu có cô sẽ cho họ một bài học, nếu không có thì chỉ đơn giản là tiền khách! Khe...dựa theo trí nhớ của thân thể này thì hai anh em họ Cố kia cũng chưa làm gì quá đáng với cô trừ Cố Hạo Nhiên thường gọi bảo vệ kéo cô ra ngoài, bất quá chuyện đó là do cô đến phiền anh ta.

Theo như nguyên tác, sau khi hai người này vào hậu cung của nữ chính, Cố Hạo Nhiên liền nghe theo Lý Minh Ngọc hủy hợp tác với công ty Tịch Thiên khiến An Thiên Nam một phen điêu đứng. Còn Cố Khang Kiện chàng trai ôn nhu này cũng chẳng tốt bao nhiêu, cậu ta bắt tay cùng Tưởng Thụ Nhân lừa lấy cổ phần công ty Tịch Thiên trong tay An Thiên Vy để dâng cho Lý Minh Ngọc. Nhớ lại những chi tiết trên, Thiên Vy đối với những nam chính

trên không khỏi bật ngón cái cảm thán:

'Quả thật đại gái!'

Mặc dù biết Thiên Vy thích anh em họ Cố, nhưng thấy Thiên Vy cứ nhìn chăm chăm họ không nói gì khiến Tường Giao lo lắng, cô nhìn họ tìm chuyện nói:

“Woa hoa hồng đẹp thật!” “An Thiên Vy tặng cô này.” Cố Khang Kien đưa bó hoa hồng to, đổ rực đến gần Thiên Vy. Trong lòng thầm nghĩ chắc chắn cô sẽ vui mừng đến ôm chặt cậu. Cố Hạo Nhiên đứng yên nhìn cảnh trước mặt, thật ra là anh bảo em trai mua hoa đến tặng cô. Anh muốn thử lần nữa xem cô có thực thay đổi không. Nhưng phản ứng của Thiên Vy lại khiến cho ba người kia chết đứng.

“Aaa...” Thiên Vy hét lên như những nhân vật trong phim kinh dị khi thấy những thứ đáng sợ. Chưa dừng lại ở việc la hét, cô còn lấy gối ném vào người Cố Khang Kien.

“Tiểu Vy, em sao thế? Bình tĩnh lại đi.” Tường Giao hét hoảng chạy đến ôm chặt Thiên Vy. Cố Khang Kien cũng bị Thiên Vy dọa sợ chạy đến chỗ anh trai. Cố Hạo Nhiên cũng giật mình, anh chưa từng thấy Thiên Vy như thế, mỗi lần trước mặt anh cô đều tỏ ra là một tiểu thư chân yếu tay mềm.

“Em muốn giết cái tên khốn đó.” Thiên Vy vừa hét vừa đẩy người đang ôm chặt mình. Tường Giao gồng mình ôm chặt Thiên Vy, Cố Khang Kien hít khí lạnh nhìn Cố Hạo Nhiên, cậu thật không biết mình làm sai chỗ nào để cô giận như thế. Cố Hạo Nhiên nhìn cô nàng đang nổi điên kia rồi quay sang cậu em trai người gặp người mến của mình, trong lòng thầm cảm thấy may mắn cho Cố Khang Kien, nếu Tường Giao không kịp ngăn cản thì anh tin chắc khuôn mặt điên trai của em mình đã bị cào nát.

“Tên khốn bà đây đi ứng với hoa hồng đấy! Còn dám mang nó đến muốn hại chết bà à?” Một lời Thiên Vy vừa nói thành công khiến ba người kia chết đứng lần hai.

“Tiểu Vy em bị đi ứng hoa hồng khi nào?” Tường Giao.

“Cô nói với tôi rằng mình thích hoa hồng.” Cố Hạo Nhiên.

“Tôi từng thấy cô ôm một bó hoa hồng to.” Cố Khang Kien.

Cả ba không hện mà cùng thốt lên. Lần này đến lượt Thiên Vy chết đứng, cô lại quên mất cơ thể này lại rất thích hoa hồng. Thật ra trước khi xuyên không đến đây, cô bị đi ứng phần hoa hồng nhưng khi đó cô chưa ghét nó đến thế. Mọi chuyện bắt đầu lúc cô chụp ảnh cho một cô người mẫu, cô ta làm việc không chuyên nghiệp đã thế còn không lắng nghe ý kiến của người khác. Lúc đó cô mắng cô ta trước mặt mọi người, cô ta giận đến ngất. Vài ngày sau cô ta mang theo một bó hồng lớn đến phòng làm việc của cô, hại cô bị đi ứng nặng phải nhập viện mấy tuần điều trị, còn khiến cô phải hủy mấy hợp đồng chụp ảnh, tổn thất không nhỏ. Từ đó cô thề nếu ai tặng hoa hồng cho mình cô sẽ giết kẻ đó.

Nhưng giờ tình hình lại không như trước, cô biết giải thích thế nào!!!

Thiên Vy khóc không ra nước mắt, ngược nhìn Tường Giao cầu xin giúp đỡ. Tường Giao nhìn Thiên Vy bất lực, chuyện này cô cũng không biết phải giúp làm sao nha!

“An tiểu thư nếu ghét chúng tôi thì cứ nói thẳng, không cần phải viện lý do vô lý như thế.” Cố Hạo Nhiên bình tĩnh nói, anh muốn xem thử cô thay đổi đến mức nào. Cố Khang Kien nhìn anh trai muốn lên tiếng nói giúp Thiên Vy nhưng lại nhận được ánh mắt cảnh cáo của Cố Hạo Nhiên. “Thế thì sao? Tôi đây là muốn đuổi hai người đấy. Trước đây hai người không phải rất ghét tôi sao? Anh còn gọi cả bảo vệ đuổi tôi, trước mặt mọi người xúc phạm tôi. Bây giờ tôi chỉ dùng một lý do vô lý để đuổi anh là đã nể mặt anh lắm rồi đấy, tổng giám đốc Cố!” Thiên Vy còn đang buồn bực không biết giải thích thế nào, nhưng nghe đến giọng hách dịch của Cố Hạo Nhiên kia, lửa giận trong cô lại bùng cháy dữ dội.

“An Thiên Vy cô quá đáng rồi đấy!” Cố Khang Kien lên tiếng nhắc nhở, thật ra cậu chỉ muốn cô đừng chọc giận Cố Hạo Nhiên mà thôi. Nhưng Cố Khang Kien quên mất An Thiên Vy bây giờ sẽ không còn ngoan ngoãn nghe theo cậu như trước.

“Tôi quá đáng? Xin hỏi là tôi mời hai vị đến sao? Hai người thật buồn cười, tự đến đây nghe tôi mắng giờ còn nói tôi quá đáng.” Thiên Vy nhếch miệng nhìn hai chàng trai đang tức đến đỏ mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng dễ chịu. Hừ, muốn đấu với chị? Về luyện thêm vài lớp đi!

“An tiểu thư miệng lưỡi cô ngày càng sắc bén nhỉ!” Cố Hạo Nhiên kim nén tức giận, giễu cợt Thiên Vy. Trước đây anh luôn nghĩ đủ mọi cách để cô biến khỏi tầm mắt của anh, nhưng sao bây giờ như anh mong muốn, cô xem anh như người lạ thì lòng anh lại khó chịu như thế?

Cố Khang Kien lúc này đang sốc nặng. Cậu nhìn sâu vào đôi mắt nâu khói đỏ, cậu thấy được trong ánh mắt Thiên Vy nhìn cậu và anh mang theo vài tia chán ghét cùng oán giận. Cậu thật sự không nhớ ra mình đã làm gì để cô nhìn mình như kẻ thù thế kia. Cùng lắm thì chỉ mắng cô vài lần!

Tường Giao từ đầu đến giờ vẫn im lặng, nếu không phải cô và Thiên Vy luôn bên cạnh Thiên Vy mấy ngày nay, cô sẽ nghĩ Thiên Vy trước mặt mình bây giờ là giả. Cô thật sự không tin được, chỉ vài ngày ngắn ngủi Thiên Vy thay đổi hẳn, trưởng thành hơn, hiểu chuyện hơn... khụ và còn 'mạnh mẽ' hơn trước rất nhiều.

Thiên Vy sau một lúc hạ hê mắng người thì liền hối hận, dù sao hai người cô vừa chọc giận là chủ của hãng thời trang nổi tiếng Florita Bridal nha! Nếu cô nhớ không lầm thì sau này Tịch Thiên còn rất vất vả để giành ký hợp đồng với Florita Bridal. Nhưng mà khi này cô đã lỡ mắng rồi bây giờ xin lỗi thì rất mất mặt, haiz. Kệ đi phóng lao thì phải theo em thôi.

'Anh hai em xin lỗi anh!'

“Nói chuyện với những người như tổng giám đốc Cổ đây thì phải sắc bén mới so kịp. Cũng như Lý tiểu thư ấy! Cô ấy làm bạn gái của tổng giám đốc Cổ ngày ngày bên cạnh ngài học hỏi nên sắp thành cáo già rồi!” Thiên Vy nhìn Cổ Hạo Nhiên chăm chọc. Cổ Khang Kien cùng Tường Giao bị gạt sang một bên nghe những lời Thiên Vy lại nhìn sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên, lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

“Tôi thấy An nhị tiểu thư cũng đâu kém gì Minh Ngọc.” Cổ Hạo Nhiên nghiêng răng đáp. Anh sắp không nhịn được nữa rồi, từ trước đến giờ chưa có cô gái nào dám mắng anh.

“Woa Tổng giám đốc Cổ tức giận rồi sao? Haha nếu nhịn không được thì đến đánh tôi vài cái. Sẵn tiện vài ngày trước tôi cũng vừa kiện Lý tiểu thư gây thương tích, nếu tổng giám đốc Cổ muốn tôi sẽ kiện luôn ngài, đề Lý tiểu thư cùng ngài làm một đôi quyền ương trên tòa án!” Thiên Vy cười thật tươi, vượt cảm nói những lời mình suy nghĩ, không quan tâm đến vẻ mặt đen như lọ của Cổ Hạo Nhiên, cùng hai gương mặt đỏ ửng vì nhịn cười của Cổ Khang Kien và Tường Giao.

“An Thiên Vy cô giỏi lắm!” Cổ Hạo Nhiên tức đến gọi thẳng tên Thiên Vy thay vì gọi 'An tiểu thư' như trước. Cổ Khang Kien thấy anh trai tức giận bỏ đi, cậu vội chào Tường Giao rồi chạy theo ai kia.

“Tiểu Vy, em thật tuyệt!” Tường Giao giờ ngón cái với Thiên Vy, dù cô không tiếp xúc nhiều với Cổ Hạo Nhiên nhưng cô từng nghe Thiên Nam nói anh ta là người lạnh lùng, lãnh đạm vậy mà Thiên Vy chỉ vài câu đã chọc anh ta tức đến bỏ đi. Thật quá đỉnh!!!

Thiên Vy gượng cười, nuốt khan thật ra lúc này khi thấy Cổ Hạo Nhiên nổi giận cô rất sợ, trông anh ta cứ như muốn nuốt sống cô, nhưng cô vẫn nén giận liếc nhìn chọc anh ta. Đến khi Cổ Hạo Nhiên bỏ đi Thiên Vy không ngừng cảm ơn thần linh.

Chương mình thấy nó sao sao ấy, hơi nhầm chán thì phải. mn đừng ném đá nha!

Bật mí chút xíu về chương sau: đại chiến trong siêu thị giữa nữ phụ và nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đại chiến trong siêu thị

“Thiên Vy em nên xuất viện!” An Thiên Nam bước vào phòng bệnh, nhìn em gái nghiêm túc nói.

“Sao thế anh?” Thiên Vy giật mình buông quyển tạp chí, hỏi lại. Lúc đầu cô có nói rõ nguyên nhân cô muốn ở trong viện với Thiên Nam, anh cũng không phản đối, nhưng giờ anh nói thế cô liền biết đã có chuyện xảy ra.

“Em biết An tổng thương 'cô con gái tương lai' thế nào mà! Ông ta đòi nào đề 'con gái' phải ra tòa.” Thiên Nam lạnh giọng nói, ánh mắt toả rõ thù hận. Kể từ lúc phát hiện ông ta cùng người đàn bà kia có quan hệ mờ ám, anh đã không còn xem ông ta là bố mình.

“Sao? Vậy là em lỗ vốn rồi!” Thiên Vy trợn mắt, giọng ịu xiu nói. Cô còn định khi ả ta đến đây xin lỗi, cô sẽ lên quay lại rồi tung lên mạng cho ả ta mất mặt. Không ngờ Lý Minh Ngọc lại may mắn đến thế.

“Haiz thế sao lúc đó em không đánh cô ta?” An Thiên Nam thở dài, anh cảm thấy em gái mình càng ngày càng gian xảo, còn biết cách gài người khác không như trước ngây thơ, nhút nhát còn dễ tin người. Nhưng anh lại thích Thiên Vy của bây giờ hơn, biết tự bảo vệ mình, khiến anh không còn lo lắng như trước.

“Nếu em biết An Khánh(ba của hai anh em) sẽ nhúng tay vào thì lúc đó em đã đánh lại rồi.” Thiên Vy đáng thương nhìn anh trai, cô biết Tịch Thiên(cty giải trí của Tịch gia) đâu không lợi An Thịnh(cty giải trí của An gia) nên cũng không trách gì Thiên Nam nhưng dù sao cô cũng là người bị đánh, tuy không nghiêm trọng nhưng cũng đau, vì thế không tránh không trong lòng có chút buồn bực.

“Được rồi đừng buồn nữa! Khi nào có cơ hội anh sẽ trả thù giúp em. Em chưa nghe câu 'quân tử trả thù 10 năm chưa muộn' sao?” Thiên Nam nhìn về mặt ủ dột của em gái, xoa đầu cô an ủi.

“Em không muốn làm quân tử đâu!” Thiên Vy nhỏ giọng lầm bầm, cô sao mà đợi được đến 10 năm chứ!

Lý Minh Ngọc tốt nhất đừng để tôi gặp cô!!!

Hôm nay siêu thị không quá nhiều người, vừa xuống xe Tường Giao cùng Thiên Vy đi thẳng đến quầy chuyên bán thực phẩm. Thiên Vy ngoan ngoãn

theo sau, tự giác đẩy xe. Thật ra cô vẫn còn ảm ức chuyện của Lý Minh Ngọc nên không muốn ra khỏi nhà nhưng lại không chịu được cảm dỗ của đồ ăn nên đành lết thân đến đây. Bởi vì Tường Giao muốn làm tiệc mừng Thiên Vy xuất viện nên mua khá nhiều nguyên liệu, Thiên Vy rất muốn phàn nàn nhưng lại không dám ai bảo cô nghiện đồ ăn do cô chị dâu này nấu chứ!

Cũng không biết qua bao lâu, khi hai chị em đang đứng ở quầy thanh toán chờ đợi, Thiên Vy liếc nhìn quanh có hơi giật mình, khẽ cười lầm bầm:

“Đúng là oan gia ngõ hẹp!”

Phía đó không xa, Lý Minh Ngọc đang tay trong tay, cười nói với một chàng mỹ nam, tóc anh ta hung đỏ, làn da trắng mịn khiến con gái cũng phải ghen tỵ. Nam chính quả nhiên là yêu nghiệp mà! Lý Minh Ngọc cười dịu dàng, tình tứ nói với chàng trai:

“Vỹ Tường, tối nay chúng ta đi xem phim nhé!”

“Được.” Lâm Vỹ Tường ôn nhu nhìn Lý Minh Ngọc, hôn lên trán cô ta.

“Ôi trời, lãng mạn đến mức phải rùng mình!” Thiên Vy chợt nhả nói. Lâm Vỹ Tường quay sang nhìn Thiên Vy bằng ánh mắt chán ghét và khinh bỉ. Lý Minh Ngọc kinh ngạc nhìn Thiên Vy, sau đó chuyển từ sự kinh ngạc sang thù hận, từ sau chuyện ở trường, Tường Thụ Nhân luôn tránh cô ta, mặc cô ta có biện hộ thế nào cậu vẫn không tha thứ. Cả Triệu Băng Di cũng thế, chỉ cần nhìn thấy Lý Minh Ngọc, Triệu Băng Di liền khinh thường, nói lời khó nghe. Đã thế cô ta còn bị kiện cô ý gây thương tích, lúc đầu cô ta rất sợ dù sao khi đó rất nhiều người làm chứng cô ta đánh Thiên Vy, Lý Minh Ngọc đã định đến bệnh viện để xin lỗi. Nhưng cũng may, mẹ cô ta _ Lạc Tuệ Mẫn đã bịa chuyện nói với An Khánh nhờ ông ta giúp đỡ. Biết tin An Khánh đồng ý giúp mình, Lý Minh Ngọc rất mừng, mấy ngày qua cô ta không ngừng tỏ ra quan tâm ông ta, còn gọi ông ta là 'ba' để lấy lòng.

“Tiểu Vy, thật trùng hợp!” Lý Minh Ngọc tỏ ra sợ hãi, trốn sau lưng Lâm Vỹ Tường. Lâm Vỹ Tường lạnh lùng nhìn Thiên Vy, đứng che chắn cho Minh Ngọc. Anh thường nghe Minh Ngọc nói Thiên Vy hay làm khó dễ cô, lúc đầu anh có chút không tin, dù sao anh và An Thiên Vy cũng biết nhau nhưng đến khi anh thấy An Thiên Vy đối xử với Minh Ngọc trong tang lễ của An phu nhân anh liền tin những gì Minh Ngọc nói. Kể từ đó anh chán ghét Thiên Vy, luôn nói nặng lời để đuổi cô ta ra khỏi tầm mắt của anh, quan tâm đến Minh Ngọc hơn và bắt đầu có tình cảm với cô. Cho đến khi An Thiên Vy phát hiện chuyện của anh và Minh Ngọc, anh quyết định hủy hôn, nhưng cô ta nhất quyết không đồng ý, còn la hét nằng nặc Minh Ngọc, lúc đó anh rất giận đánh cô ta rồi đưa Minh Ngọc rời khỏi đó. Nhưng hôm sau anh liền nhận được tin An Thiên Vy tự tử, anh đã rất lo lắng, không biết mình có phải đã quá đáng rồi không? Nhưng nhớ đến những gì cô ta làm với Minh Ngọc anh lại cảm thấy mình không có lỗi, lỗi là ở An Thiên Vy quá cố chấp.

“Tôi và chị thân đến mức đó sao?” Thiên Vy vuốt cằm suy nghĩ. Tường Giao bên cạnh chán ghét nhìn hai người kia, cô thật sự không biết da mặt hai người này dày đến mức nào. Đã làm chuyện có lỗi với Thiên Vy mà còn đứng trước mặt Thiên Vy làm điệu bộ ta đây không có lỗi.

“An Thiên Vy chuyện hủy hôn là chuyện của tôi và cô không liên quan đến Minh Ngọc đừng kéo cô ấy vào. Tôi từ trước đến giờ chưa từng yêu cô, dù cô không đồng ý hủy hôn thì tôi cũng mặc kệ, tôi sẽ không lấy cô.” Lâm Vỹ Tường khí thế nói, khiến cho những cô gái, bà nội trợ xung quanh không khỏi trầm trồ khen ngợi. Lý Minh Ngọc đặc ý nhìn Thiên Vy, mặc dù cô mất đi hai người tin tưởng như vẫn còn Lâm Vỹ Tường, cô tin dù trời có sụp, anh ta vẫn chống cho cô.

“Phó tổng Lâm gấp gáp cái gì? Anh muốn hủy hôn tôi vui còn không kịp nữa là. Anh nhìn này hôm nay tôi mua nhiều thứ ăn như vậy là để chúc mừng tôi hủy hôn với anh đấy!” Thiên Vy khẽ cười, đẩy xe đứng đến trước mặt Lâm Vỹ Tường, cô làm sao để anh ta làm cô mất mặt được chứ. Tường Giao há hốc nhìn Thiên Vy nói dối trắng trợn không khỏi kinh sợ, cô thật không biết ai là người vừa nghe Lâm Vỹ Tường đòi hủy hôn liền như người điên.

Thiên Vy cũng biết mình nói như thế hơi quá, nói vui mừng đến mức tự tử thì quá điên rồi! Nhưng đây là cô đang cứu vớ sĩ diện của mình nha, nhìn xem xung quanh đây biết bao nhiêu người. Đám đông xung quanh vây quanh xem kịch, cả những nhân viên tính tiền cũng hiếu kỳ. Lý Minh Ngọc không ngừng khinh bỉ An Thiên Vy, nói dối mà không biết ngượng, đang định đem việc Thiên Vy vì bị từ hôn mà tự tử cho mọi người biết. Lâm Vỹ Tường lại khác những người kia, anh cảm thấy cô nàng An Thiên Vy ở trước mặt mình bây giờ có chút khác lạ, ăn mặc giản dị, nói năng sắc bén và đặc biệt là cách gọi anh, trước đây cô hay gọi anh là 'anh Vỹ Tường' còn bây giờ là 'phó tổng Lâm' nghe thật xa cách. Thấy Lý Minh Ngọc muốn lên tiếng, Thiên Vy liền cướp lời:

“Nhưng mà phó tổng Lâm nói chuyện chúng ta hủy hôn không liên quan đến Lý tiểu thư, tôi không đồng ý. Mọi người ở đây nghe tôi nói rồi xem có liên quan đến Lý tiểu thư không nhé?” Mọi người xung quanh nghe xong lời của Thiên Vy liền xôn xao, một số cô gái trẻ còn bắt đầu dùng điện thoại quay lại. Tường Giao nhìn Thiên Vy cổ vũ, nếu là Thiên Vy trước đây thì cô còn ngăn cản nhưng Thiên Vy bây giờ thì khác, cô tin tưởng Thiên Vy sẽ không làm chuyện thiệt thòi. Thiên Vy ngừng một chút để tạo sự tò mò của mọi người, khi thấy thời gian đã đủ liền cất giọng nói rõ:

“Phó tổng Lâm đây trước kia là vị hôn phu của tôi. Lý tiểu thư đây biết rõ điều đó mà còn quần lấy câu dẫn anh ta. Cả hai người họ qua lại được một thời gian thì bị tôi phát hiện, thế là hủy hôn. Mọi người nói xem có liên quan không?”

Đám đông nghe xong liền dậy sóng ồn ào, đồng loạt chỉ trích Lâm Vỹ Tường cùng Lý Minh Ngọc. Lý Minh Ngọc tức giận trốn phía sau Lâm Vỹ Tường hận không thể bóp chết Thiên Vy, nhưng cô ta phải kìm chế nếu không sẽ như lần trước, đánh mất một lá bài. Lâm Vỹ Tường nắm chặt tay Lý Minh Ngọc, đen mặt nhìn Thiên Vy quát:

“Cô quá đáng rồi đấy!”

“Như vậy là quá đáng sao? Vậy phó tổng Lâm nghĩ xem, tôi gặp mẹ con Lý tiểu thư trong một lần du lịch, họ khốc lốc kể với tôi mình bị ngược đãi, tôi đau lòng xin mẹ nhận họ về nhà, giúp mẹ con họ có cơm để ăn, có nhà để ở. Mẹ tôi còn giúp cô ta được học ở trường danh tiếng. Thế mà mẹ cô ta còn dụ dỗ ba tôi, hại mẹ tôi mất chồng, suốt ngày đau buồn cuối cùng phát bệnh qua đời. Đã thế cô ta còn chưa vừa lòng, cướp mất vị hôn phu của tôi. Phó tổng Lâm anh nói xem là ai quá đáng? Mọi người nói thử xem tôi đã làm gì sai để bị đối xử như thế?” Thiên Vy đáng thương nói, giọng nghẹn ngào nhưng đủ để mọi người nghe rõ mọi chuyện. Lâm Vỹ Tường như bị sét đánh khi nghe những lời Thiên Vy vừa nói, trong lòng dâng lên một cảm giác đau

xót, nhưng anh bán tin bán nghi câu chuyện trên, tuy anh cùng Minh Ngọc qua lại chưa lâu, nhưng anh tin mắt nhìn người của mình, nhưng anh một phần cũng không dám chắc mọi chuyện vì mặc dù An Thiên Vy không tốt đẹp mấy nhưng cô ta sẽ không dám ở trước mặt mọi người nói trắng thành đen.

“Vy Tường anh đừng nghe Thiên Vy. Mẹ em không quyền rũ An lão gia, là ông yêu thích mẹ em khiến An phu nhân hiểu lầm.” Lý Minh Ngọc hoảng sợ đến phát khóc, ôm lấy Lâm Vy Tường. Mọi người xung quanh lại xôn xao bàn tán, Lâm Vy Tường lại rối rắm, không biết phải tin ai. Tường Giao nhìn tình cảnh bất phân thắng bại kia nên cũng góp phần giúp đỡ:

“Lý Minh Ngọc cô nói mà không biết ngược sao? Chuyện mẹ cô quyền rũ ba Tiểu Vy những người giúp việc trong nhà đều biết cô có muốn gọi họ đến làm chứng không?”

Lần này mọi người đều đứng về phe của Thiên Vy. Lâm Vy Tường cũng thế, nhưng anh không thể hiện ra mặt, anh muốn giải quyết mọi chuyện trong im lặng. Nếu Lý Minh Ngọc thật sự gạt anh thì anh sẽ không tha cho cô ta. Thiên Vy buồn cười nhìn Lý Minh Ngọc đang cố nén cơn giận, trong lòng vô cùng vui sướng:

“Phải rồi phó tổng Lâm tôi nể tình anh và tôi từng quen biết khuyên anh. Anh nên quản kỹ Lý tiểu thư thì hơn, cô ta bên ngoài qua lại với không ít đàn ông đâu. Cần thận sau này lấy nhau anh bị cấm cả chục cái sừng trên đầu mà không biết!” “Cô...” Lý Minh Ngọc giận đến run người chỉ tay vào Thiên Vy không biết nói gì. Lâm Vy Tường lúc này thực không biết diễn tả thế nào, mặt đen như đất nòi, quanh người tỏa ra khí lạnh.

“Tiểu Vy em đi mua thêm bột mì và trứng đi, chị muốn làm vài món bánh.” Thấy Lâm Vy Tường đang nổi giận, Tường Giao không khỏi tốt mồ hôi lạnh, vội đuổi Thiên Vy tránh sang nơi khác, cô sợ rằng Thiên Vy nếu còn ở lại sẽ nói những lời khiến Lâm Vy Tường phát hỏa. Thiên Vy thấy mình đã gây đủ rắc rối cho Lý Minh Ngọc, nên ngoan ngoãn làm theo lời Tường Giao. Mọi người thấy 'kẻ gây chuyện' đã rời đi nên cũng không ở lại. Xung quanh chỉ còn vài người xếp hàng chờ thanh toán, Tường Giao, Lâm Vy Tường và Lý Minh Ngọc.

Lý Minh Ngọc cắn răng chịu đựng, cô không ngờ An Thiên Vy lại lợi hại đến như thế. Hai cô hai lần mất mặt trước đám đông, mà không thể làm gì cô ta. Liếc mắt thấy Thiên Vy bỏ đi, Lý Minh Ngọc quay sang nhìn Lâm Vy Tường đang nổi giận, đôi mắt long lanh nước mắt nói:

“Anh chờ một chút em muốn mua chút đồ.”

Thiên Vy đang vui vẻ lấy bột và trứng, cô không ngờ vở diễn hôm nay còn ngoạn mục hơn hôm trước. Đang tận hưởng niềm vui, thì một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên:

“Cô rất vui thì phải?”

“Sao lại chạy đến đây? Không ở lại giải thích với phó tổng Lâm nữa sao?” Thiên Vy giật mình nhìn Lý Minh Ngọc phía sau lưng mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh hỏi:

“Con khốn! Mày đừng nghĩ như thế sẽ khiến Lâm Vy Tường về bên mày.” Lý Minh Ngọc nhin không được lao đến túm lấy tóc Thiên Vy giật mạnh ra sau, gằn giọng nói:

Vì bị tấn công bất ngờ từ phía sau, Thiên Vy trở tay không kịp rên một tiếng. Cô nắm chặt bàn tay đang nắm chặt tóc mình muốn gỡ nó ra nhưng lại không đủ sức, mặc dù trước kia cô rất khỏe, nhưng cô lại xuyên không vào một cơ thể nhỏ nhắn nên cũng không làm được gì. Thiên Vy mím môi không kêu cứu, cô hôm nay nhất định phải đánh cho cô ta tỉnh ra, đập mạnh vào chân Lý Minh Ngọc, nhân lúc cô ta phân tâm Thiên Vy xoay người đẩy mạnh Lý Minh Ngọc về sau ngã mạnh xuống sàn. Thiên Vy nhanh chóng chạy đến ngồi lên người cô ta, tay phải nắm chặt hai tay cô ta, tay trái tát mạnh vào mặt Lý Minh Ngọc, vừa tát vừa nói:

“Nói cho cung biết chị đây là muốn cho cung nổi tiếng đấy, như chị trước đây vậy! Lần đầu ở trường học chị định bỏ qua cho cung ai ngờ, cung lại ngu ngốc đâm đầu muốn bôi xấu chị. Còn lần này là chị trả nợ cho cung, lần trước chị bị đánh rất đau nha!”

“À còn nữa đình chính lại một chút.” Thiên Vy ngưng đánh, nắm chặt cằm Lý Minh Ngọc, để cô ta nhìn thẳng mặt cô, chậm rãi nói:

“Lúc này tao làm thế không phải vì muốn giành Lâm Vy Tường, mà là tao muốn mày nếm cảm giác của tao trước đây. Mày nghĩ tao cần loại đàn ông cận bả đó sao?”

“Thì ra trước nay tao đánh giá thấp mày!” Lý Minh Ngọc nhìn Thiên Vy nói, không ngừng giãy giụa muốn đánh trả Thiên Vy nhưng không thành.

“Ồ! Thôi chị mệt rồi, muốn về nhà. Nhưng trước khi đi chị muốn tặng cung một món quà.” Thiên Vy nheo mắt cười thân thiện với cô gái nào đó. Với tay lấy hộp trứng trên kệ cùng vài bịch bột.

“Chị tặng cung bánh ngọt nhé!”

“Á... buông ra...An Thiên Vy... tao sẽ không tha cho mày...” Mặc kệ tiếng la hét của Lý Minh Ngọc, Thiên Vy vẫn cứ tiếp tục công việc đập trứng + cho bột vào 'tô'. Mà cái 'tô' ở đây không gì khác chính là gương mặt xinh đẹp của nữ chính.

“Tiểu thư mau dừng tay.” Hai bảo vệ cao to nhanh chân đến tách Thiên Vy ra khỏi Lý Minh Ngọc. Thiên Vy cũng không bất ngờ hay kháng cự, cô chạy rời đứng lên, nhìn tác phẩm của mình vô cùng hài lòng. Cùng lúc đó, Tường Giao, Lâm Vy Tường cũng chạy đến sừng sốt nhìn Lý Minh Ngọc đang khóc nức nở rồi nhìn Thiên Vy đang đứng cạnh đó, lúc này họ đang ở chỗ thanh toán thì nghe tiếng la của Lý Minh Ngọc, lại thấy bảo vệ bên ngoài gấp

gấp chạy đến đó, liền biết xảy ra chuyện vội vàng chạy theo.

Thiên Vy nhảy mắt với Tường Giao ý bảo mình không sao đừng lo lắng, rồi bước về phía Lâm Vy Tường làm một hành động khiến mọi người quanh đó chết đứng. Chính là Thiên Vy không thương tiếc dùng hai tay dính đầy trứng và bột lao vào áo của mỹ nam, nói:

“Tạm biệt và tôi không hy vọng sẽ gặp lại tên khốn như anh.”

Nói xong cô liền cùng Tường Giao và hai người bảo vệ rời đi, tất nhiên là không phải về nhà. Lâm Vy Tường nghe câu cô vừa nói không khỏi bàn hoàng, đây là An Thiên Vy anh từng biết sao? Là cô gái luôn bám theo anh? Luôn làm theo những gì anh nói, dù cô bị anh mắng cách mấy vẫn ngày ngày bám lấy anh?

Trong lòng đột nhiên đau như cắt lúc này anh mới hiểu ra, lầm bầm nhìn theo bóng lưng cô:

“Thiên Vy, lần này là anh sai sao?”

Bỏ lại Lý Minh Ngọc đang khóc lóc thảm thương kia, Lâm Vy Tường mang tâm trạng rối bời bước về nhà.

Vắt óc mấy ngày trời đây, có gì m.n góp ý cho mình nhé ^^

Chương sau mình định sẽ cho nữ phụ gặp nam chính tiếp theo (cũng là nam chính cuối cùng) và một người cực kỳ đặc biệt. Nhưng chỉ mới là ý tưởng thôi, có thể sẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Xin chào... Chú!!!

Tịch Thiên là một trong những công ty giải trí lớn ở thành phố B, đứng thứ 3 sau Lâm Phát (của Lâm gia) và An Thịnh, nằm ở trung tâm thành phố, nó là một tòa nhà cao tầng phá cách phần lớn tường được thay thế bằng kính. Mặc dù trước khi xuyên không đến đây Thiên Vy đã nhìn thấy nhiều công ty lớn thế này, nhưng giờ cô vẫn không tránh khỏi trạng thái choáng ngợp trước tòa nhà này.

Trở lại vấn đề chính, lý do khiến nữ phụ đến đây thay vì về nhà ăn mừng vì đã trả được thù. Đó chính là một đoạn video ghi lại cảnh Thiên Vy vạch mặt Nữ chính Lý Minh Ngọc được tung lên mạng rất được quan tâm, chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi dân cư trên mạng đã nhanh chóng tra ra danh tính của cô, Lý Minh Ngọc và cả Lâm Vy Tường. Gây ra một trận sóng lớn cho Tịch Thiên, An Thịnh và Lâm Phát. An Thiên Nam sau khi xem xong đoạn video, cả những lời bình luận trên mạng dù đa phần là bênh vực cho Thiên Vy, nhưng một số trong đó lại nghiêng về Lý Minh Ngọc, họ còn đem những chuyện trước đây Thiên Vy làm dè bêu xấu cô, An Thiên Nam nổi giận đùng đùng lập tức gọi điện thoại bắt Thiên Vy đến đây giải thích. Thiên Vy hít sâu bước vào công ty, trong lòng không ngừng cầu nguyện cho mình, cô cảm nhận được lần này đã thật sự chọc giận anh trai. Chắc mọi người thắc mắc vì sao Tường Giao lại không đi cùng Thiên Vy? Nguyên nhân chính là 'người mẹ trẻ' Tường Giao đang bận phải giải quyết đồng rắc rối to lớn do ai kia gây ra ở siêu thị.

Tiền sảnh rộng lớn đơn giản nhưng vô cùng sang trọng với sàn nhà ốp gạch vàng bóng loáng, trên bức tường ốp đá màu nâu cát mịn đối diện cửa chính là hàng chữ tên công ty 'C Ty Giải Trí Tịch Thiên'. Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên lễ tân, Thiên Vy nhanh chóng đi về phía thang máy. Đang nhìn ngó xung quanh Thiên Vy và phải một người trước cửa thanh máy, khiến đồng giây tờ trên tay người kia rơi loạn trên sàn. Thiên Vy giật mình ngồi xồm xuống sàn nhặt phụ, khẽ liếc nhìn người kia, cô liền ngăn người.

Người cô va phải là một anh chàng con lai, khoảng 24 tuổi, mái tóc vàng hoe cắt kiểu Faux hawk, khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ mang một nửa thần sắc phương Tây. Đôi mắt xanh sắc sảo cuốn hút. Anh mặc một bộ đồ đen trên người, áo somi đen với quần jean đen và motor jacket làm bằng da, nhưng nó không khiến anh u tối mà còn tôn lên làn da trắng của anh. Nhặt xong mớ giấy tờ, anh nở nụ cười nhẹ với Thiên Vy:

“Cảm ơn cô.”

Thiên Vy ngỡ ngàng vì nụ cười cộng thêm giọng nói trầm ấm của ai kia, nhưng rất nhanh hoàn hồn lại cười gượng gạo:

“Không có gì!”

“Tôi có vài việc, xin phép đi trước.” Kiểm tra đầy đủ giấy tờ, chàng trai lịch sự lên tiếng tạm biệt.

“Vâng.” Thiên Vy đáp, đôi mắt nâu khóe nhìn anh có chút tiếc nuối. Trước đây cô từng chụp ảnh cho rất nhiều người mẫu nam nên bây giờ có khả năng miễn dịch trước trai đẹp. Nhưng chàng trai lúc này lại khác, nhìn anh ta Thiên Vy không khỏi bật ngón cái 'siêu cấp mỹ nam!'. Khiến cô vừa nhìn tim đã đập loạn xạ rồi!!!

“Lâu ngày không gặp cô vẫn không bỏ được tính háo sắc.” Một giọng nói đầy kinh thường và chán ghét vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Thiên Vy. Cô quay đầu nhìn chủ nhân của giọng nói. Lại là một chàng trai nhìn khá chín chắn, theo mắt nhìn của Thiên Vy thì anh ta khoảng 30 tuổi, thân hình cao to cân đối, khoác trên người bộ vest xám lịch lãm, mái tóc màu đồng được vuốt gọn về sau. Thiên Vy khẽ cười nhìn người kia, anh ta không ai khác chính là Hàn Triệt – một đại luật sư nổi tiếng, anh ta hiện là cố vấn pháp luật cho Tịch Thiên, rất được mọi người nể trọng, đến cả An Thiên Nam tổng giám đốc của Tịch Thiên còn phải nể anh ta vài phần. Trong trí nhớ của Thiên Vy về quyền tiểu thuyết thì Hàn Triệt là người rất nham hiểm, độc miệng. Anh ta rất sùng nữ chính, mặc dù biết cô ta qua lại với không ít đàn ông. Đối với nữ phụ anh ta luôn nói những lời chối tai, thậm chí trước mặt đám đông còn đánh nữ phụ mỗi khi cô xúc phạm nữ chính. Sau này anh ta còn nghe lời nữ chính hãm hại An Thiên Nam, hại anh bị kiện về tội trốn thuế, Tịch Thiên thì bị An Thịnh thu mua.

Thiên Vy hít sâu, nhìn Hàn Triệt, những ký ức lại bắt đầu ùa về. Tịch gia và Hàn gia trước đây là chỗ quen biết, lúc nhỏ mẹ cô thường đưa cô đến Hàn gia, lần đầu gặp anh cô đã thích anh xem anh như anh trai thứ hai của mình, luôn theo đuổi anh dù anh luôn lạnh lùng với mình, nhưng anh chưa đối xử tệ với cô cho đến khi gặp Lý Minh Ngọc. Họ quen nhau cũng là do cô giới thiệu, khi đó Lý Minh Ngọc vừa đến nhà cô không lâu, cô kéo cô ta đến gặp anh, khi đó cô chỉ mới 18 tuổi, Lý Minh Ngọc 20 tuổi, còn anh đã 28 tuổi. Hàn Triệt ngay lần đầu đã có cảm tình với Lý Minh Ngọc nhưng không nói ra. Lúc mẹ cô phát bệnh anh có đến thăm vài lần nhưng sau đó không đến nữa, vì anh bận bên nữ chính, Thiên Vy khi đó thật không hiểu nổi mẹ cô bệnh sắp chết người buồn người đau lòng cần anh bên cạnh là cô, vậy mà anh ở bên cạnh cô gái kia làm gì? Cô nhiều lần nói với anh Lý Minh Ngọc là người giả dối, trơ tráo... nhưng anh đều không tin, nói cô suốt ngày chỉ biết ganh tỵ với người yêu của anh. Kể từ lúc đó anh bắt đầu xa cách với cô hơn, mỗi lần gặp cô không tránh thì là nói những lời khó nghe.

Thiên Vy thở dài, cô nhận ra một điều, nam chính trong truyện này thì ra là thích kiểu con gái yếu đuối, giả tạo lẳng lơ... Gạt chuyện trên sang một bên, Thiên Vy khẽ cười nhìn Hàn Triệt, ngây thơ đáp:

“Chào chú!”

Lời Thiên Vy vừa nói tuy không quá to nhưng đủ khiến các nhân viên xung quanh phì cười. Một số người còn sốc đến mức trợn mắt, từ trước đến giờ họ cho thấy ai dám gọi đại luật sư Hàn người gặp người mê, hoa gặp hoa nở, xe gặp nổ bánh của họ là chú, hơn nữa còn là một cô gái, đây quả là một tin kinh khủng đối với quần chúng nhân viên Tịch Thiên mà!!!

“An_Thiên_Vy.” Hàn Triệt giật giật khóe miệng, gần giọng gọi cả họ tên Thiên Vy. Đám nhân viên nghe thấy liền biết Hàn Triệt nổi giận, tất cả liền ngậm miệng nín cười.

“Sao thế chú Hàn Triệt?” Thiên Vy nghe giọng nói tức giận của ai kia liền, bày bộ dáng rụt rè như những đứa trẻ làm sai đang chờ trách phạt, đôi mắt vô tội ngược nhìn Hàn Triệt nhưng thật ra trong lòng đang không ngừng cười. Quá đỉnh! Mọi người nhìn cười đến rớt mồm, có người còn phải chống lưng chịu đựng, ai bảo họ trái tim mỏng manh không dám chọc giận đại luật sư quyền lực này nên đành nỗ lực nhịn cười!!!

“Cô gọi ai là chú?” Hàn Triệt giận đến xanh mặt, tay đều run, trong đầu không ngừng nói chỉ cần cô chịu sửa cách xưng hô này anh sẽ bỏ qua. Khi này cô si mê nhìn chàng trai kia, không hiểu sao trong lòng anh vô cùng khó chịu, vốn nghĩ chỉ cần nói thế cô sẽ như trước quần lấy anh giải thích, không ngờ cô mở miệng ra gọi anh là ‘chú’ bộ anh già đến mức đó sao?

“Dạ gọi chú. Cháu mới 19 tuổi còn chú đã gần 30 tuổi, hơn cháu 11 tuổi. Nếu gọi anh thì không lễ phép, nghĩ tới nghĩ lui cháu thấy gọi ‘chú’ là hợp nhất.” Thiên Vy nhìn Hàn Triệt cố ý giải thích, vẻ mặt vô cùng đáng thương. Mọi người nghe xong lại một lần nữa liếc mành nín cười, trong lòng không ngừng cảm thán ‘đúng là bé ngoan.’

“Cô bị Lâm Vy Tường từ hôn buồn đến phát ngốc luôn rồi sao?” Hàn Triệt tức giận nói, không nhắc đến chuyện này thì thôi, nói đến anh lại càng thêm giận. Khi nghe tin cô tự tử vì bị từ hôn, anh như nổi điên, rất muốn đến đánh cho cô tỉnh ra, anh không hiểu nổi sao cô lại ngốc đến mức vì tên đó mà bỏ mạng, hán quan trọng với cô đến thế sao? Dù rất lo lắng nhưng anh không đến thăm cô, anh không muốn Minh Ngọc hiểu lầm. Đám nhân viên xung quanh bắt đầu xôn xao, tuy biết tính cách vị đại luật sư này thường ngày khó chịu, nhưng họ không ngờ anh lại có thể nói nặng lời với một cô nhóc mới trưởng thành như thế.

“Chú sai rồi. Cháu không phát ngốc mà bắt đầu tỉnh ra, cháu nhận ra muốn sống được trên thế giới bất công này phải biết dùng một chút thủ đoạn và dùng vài tin người cũng như dùng nghĩ những người luôn bên mình từ nhỏ đến lớn đã đáng tin vì họ có khi lại tin không tin mình mà tin những người quen biết không bao lâu mà bỏ rơi mình.” Thiên Vy bình tĩnh nói, đôi mắt nâu khói lạnh lùng nhìn anh. Hừ! Hàn Triệt anh đúng là tên khôn nham hiểm mà, định lấy chuyện cũ ra làm tôi mất mặt sao? Tôi dù có mất mặt, cũng nhất định kéo theo anh, để anh không còn mặt mũi ở Tịch Thiên.

Nghe những lời Thiên Vy vừa nói, những nhân viên quanh đó bắt đầu im lặng, nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm, một cô bé mới 19 tuổi đã nói ra được những lời này họ có thể hiểu được cô gái này đã gặp những chuyện khó khăn thế nào. Hàn Triệt sững sờ nhìn đôi mắt nâu khói chứa đầy sự lạnh lùng không còn ôn nhu mỗi khi nhìn anh như trước liền thấy mát mắt trong lòng. Trong đầu không ngừng vang lên câu hỏi có thể mình đã quá đáng với cô? Khẽ lắc đầu, Hàn Triệt tự nhủ với mình, anh không làm gì quá đáng cả, tất cả là do cô ích kỷ hay ganh ghét Minh Ngọc nên anh mới đối xử với cô tệ như thế. Nghĩ thế trong lòng anh nhẹ nhõm hơn, nhìn Thiên Vy mỉm cười:

“Cô nói cứ như mọi người nợ cô vậy? Sao cô không nghĩ thử xem bản thân mình đã làm gì để mọi người đối với cô như thế?”

“Tôi làm gì nhỉ? Để tôi nhớ lại đã!” Thiên Vy nhìn thẳng Hàn Triệt, thật ra cô cũng không muốn nói nhiều vì đây là Tịch Thiên cô không muốn gây rắc rối ở đây nhưng cô thật sự không chịu được tên Hàn Triệt này! Mọi người xung quanh chăm chú theo dõi Thiên Vy, họ cảm nhận được điều cô gái này sắp nói còn kinh khủng hơn cả chuyện đại luật sư Hàn bị gọi là chú nữa.

“Tôi chỉ nhớ chuyện đã làm với Lâm Vy Tường thôi! Ừm... tôi đã làm một chuyện cực kỳ quá với anh ta luôn. Đó chính là ngay lúc anh ta chuẩn bị ân ái cùng một cô gái, tôi lại xông vào phòng bắt gian họ. Khi đó anh ta rất bình tĩnh còn ôm chặt lấy cô gái kia, họ thật không biết xấu hổ đúng không? Nhớ đến họ như thế tôi lại thấy buồn nôn, hôm nay tôi lại gặp họ ở siêu thị, cô gái kia còn gây chuyện đánh tôi, lúc đó tôi rất âm ỉ nên cho cô ta một bài học.

Ngoài chuyện đó ra tôi không nhớ là mình từng làm gì quá đáng hơn cả.” Thiên Vy khẽ cười nói, đưa nhiên vẫn xài chiêu cũ 'thêm chút gia vị' cho hấp dẫn ấy mà! Hàn Triệt lặng người, anh không biết cô gặp phải những chuyện như thế, Minh Ngọc chỉ nói với anh Lâm Vy Tường hủy hôn là do phát hiện Thiên Vy thay lòng, thường bám lấy anh em họ Cố và nhị thiếu gia Tường thị, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác chua xót, thì ra anh đã tránh làm cô. Những người xung quanh đau lòng nhìn cô gái trẻ, một số nhân viên nữ tức đến nghiến răng, họ cảm thấy Thiên Vy như thế là quá hiền lành nếu là họ thì họ đã sớm xé xác đôi nam nữ kia.

Thiên Vy liếc mắt nhìn mọi người sau đó dừng lại trên người Hàn Triệt, cô nhận ra anh đang hối hận. Nhưng cô thấy anh chỉ hối hận như thế là chưa đủ, cô muốn anh phải hơn cả hối hận, đến mức ăn không ngon ngủ không yên nha! Ngừng một chút cô nói tiếp:

“Mà đại luật sư Hàn sẽ không ngờ được cô gái ăn nằm cùng vị hôn phu của tôi là ai đâu? Cô ấy chính là... Lý Minh Ngọc_ cô bạn gái hiện tại của luật sư Hàn đấy!”

Mọi người lại một phen chết đứng, họ thật không ngờ người đàn ông vừa có tài vừa có sắc lại lạnh lùng đang đứng trước mặt họ đây lại quen loại cô gái như thế. Hàn Triệt cũng giật mình khi nghe chuyện này, tuy anh biết Minh Ngọc có qua lại nhiều người, nhưng về quan hệ thể xác thì anh hoàn toàn không biết, Lý Minh Ngọc trong mắt anh trước giờ luôn là cô gái dịu dàng, đơn thuần. Nhận ra sự nghi ngờ trong mắt Hàn Triệt, Thiên Vy nói:

“Nếu không tin cứ lên mạng đoạn video hôm nay tôi gặp đôi tình nhân hạnh phúc kia ở siêu thị. Nếu xem xong lại không tin thì đến thẳng siêu thị xem lại camera ghi lại cảnh cô ta đánh tôi. Hoặc anh có thể đến trường bạn gái anh đang học, hôm trước cô ta đánh tôi ở trường rất nhiều người chứng kiến họ sẽ kể chi tiết cho anh nghe, để luật sư Hàn hiểu thêm về bạn gái của mình, như thế mới giữ được trái tim của người đẹp!”

Nhóm nhân viên nghe xong vội dùng điện thoại lên mạng xem đoạn video. Hàn Triệt lúc này không còn gì để nói, Thiên Vy đã đưa ra nhiều bằng chứng như thế anh có không muốn tin cũng phải tin. Thiên Vy thấy ồn ào đã đủ liền tiếp tục bước về phía thang máy, nhưng nửa đường thì lại bị người khác kéo lại.

Hàn Triệt vội chạy theo nắm chặt tay Thiên Vy, tay cô vẫn thế, vẫn nhỏ bé ấm áp như trước đây, nhưng không hiểu sao trong lòng anh lại thấy khác, vì cô đã thay đổi sao? Đúng thế cô đã thay đổi, người góp phần làm cô thay đổi không ai khác là anh, là anh đã bỏ rơi cô khi cô gặp khó khăn. Là anh bỏ cô một mình đau khổ khi mẹ cô qua đời. Là anh ngu ngốc tin lời một phía của Lý Minh Ngọc mà bỏ rơi cô. Tất cả là do anh!

“Sao thế luật sư Hàn?” Thiên Vy lịch sự hỏi, nhưng thật ra trong lòng đang cố kìm chế để không đánh người trước mặt, lúc này là ai còn định làm cô mất mặt thế mà giờ lại còn can đảm kéo tay cô.

“Tôi còn việc bận xin đi trước. Và không hẹn gặp lại.” Thiên Vy không cho anh cơ hội trả lời vội nói, sau đó gỡ bàn tay đang nắm lấy tay mình, lạnh lùng bỏ đi. Hàn Triệt chết lặng nhìn theo bóng lưng cô, cứ như hai người xa lạ và phải nhau. Khẽ nở nụ cười, trong lòng đau như cắt, cảm giác như mất đi món đồ yêu quý. Anh nói:

“Xin lỗi! Vì đã bỏ em một mình suốt thời gian qua.”

Anh sẽ bù đắp cho em, sẽ luôn bên em cho đến khi em chấp nhận anh!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tâm sự một chút về nhân vật và nội dung truyện chút nha!

'Nam chính' chỉ có 5 người thôi là:

Tường Thụ Nhân_ 21 tuổi

Cố Hạo Nhiên_ 25 tuổi

Cố Khang Kiện_ 21 tuổi

Lâm Vy Tường_ 26 tuổi

Hàn Triệt_ 30 tuổi

Còn anh chàng nữ nam phương tây mình giữ bí mật nhé.(có thể chương sau anh ấy sẽ xuất hiện.)

Nội dung truyện mình cũng chưa nghĩ ra nhiều nhưng cũng đại khái được cái kết rồi! diễn biến truyện chủ yếu là ngược mấy anh nam chính thôi! Và truyện này mình không viết mấy cảnh H như một số truyện khác.

Truyện này là mình nổi hứng đột xuất nên viết thôi, chưa nghĩ kỹ lắm, nên thời gian ra chap không cố định có khi sẽ lâu. Mọi người nếu có ý kiến gì nhớ góp ý cho mình nha!

Ps: kamsa mọi người đã ủng hộ mình ^^.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lại gặp cô!!!

Bước ra khỏi cửa lớn của công ty, Thiên Vy ngửa mặt lên trời thở dài. Mặc dù An Thiên Nam không trách mắng chuyện cô gây rối ở siêu thị, nhưng tâm trạng cô lúc này thật không tốt chút nào. Anh khuyên cô trách xa Lý Minh Ngọc ngoài ra anh còn bảo đã đăng ký trường học mới cho cô. Haiz đâu phải cô muốn gây chuyện đâu, tại cô ta đáng ghét quá, cô nhịn không được!!!

“Ai chọc giận em à?” Thiên Vy hậm hực bước đi. Đúng lúc này một chiếc Audi đen dừng lại cạnh Thiên Vy, người trong xe kéo cửa kính xuống, hỏi.

“Liên quan gì đến 'chú'.” Thiên Vy tức giận trừng mắt với Hàn Triệt, cố ý nhấn mạnh từ 'chú'. Hừ hết nữ chính rồi đến nam chính thay phiên chọc tức, tôi không muốn sống nữa!!!

“Lên xe tôi đưa em đi ăn.” Hàn Triệt khẽ cười đáp, cũng không tức giận chuyện cô gọi mình là 'chú'. Cô thích gọi anh sẽ để cô gọi, dù sao so với cách anh đối xử với cô trước đây, cô gọi anh như thế đã quá tốt rồi!

“Chú à! Chú đang định tàn phá mầm non tổ quốc sao?” Thiên Vy nhướn mày, nói. Cái tên nham hiểm này muốn giờ trò gì đây?

“Tôi chỉ muốn xin lỗi chuyện lúc nãy ở thang máy.” Hàn Triệt sau một lúc sừng sốt đáp, đôi mắt xẹt qua tia đau buồn, trước đây anh chưa bao giờ gặp tình huống này. Trước kia chỉ cần là anh gọi bất kể ngày đêm, mưa nắng, cô đều nhanh đến cạnh anh, cô không từ chối cũng không hỏi gì nhiều, còn anh? Mỗi khi cô cần anh không bao giờ ở bên cô, nhưng cô không bao giờ trách anh, lần nào cũng dùng lý do anh bận để tự an ủi mình. Hàn Triệt trong lòng có chút mất mát, nhiều năm qua cô luôn chờ, luôn bên anh. Bây giờ đã đến lúc anh làm những điều đó!

“Được thôi.” Thiên Vy cười ranh mãnh, tự mình mở cửa ngồi vào ghế lái phụ. Hàn Triệt mặc anh giờ trò gì, chị đây tiếp hết!

Không khí trong xe cực kì yên lặng, Thiên Vy nhàn nhã nhip chân, tay chống cằm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dáng rất ư là 'men' nha! Hàn Triệt vừa lái xe vừa liếc nhìn người bên cạnh không khỏi giật mình, tự hỏi đây là An Thiên Vy mà anh biết sao? Anh nhớ rất rõ Thiên Vy trước đây rất dịu dàng nha! Đi đúng lúc này cũng từ tốn, cả sau này khi An phu nhân mất tuy cô thay đổi nhưng vẫn rất ra dáng tiểu thư!

Thiên Vy không hề hay biết mình đang bị ai kia soi mói, trước khi xuyên không, cuộc đời Thiên Vy chỉ biết hai điều đó là chụp ảnh và tiền. Khi đó cô là người thực tế, không quan tâm đến chuyện người khác nghĩ gì về mình, cô chỉ cần được chụp ảnh và có tiền. Lại thêm nghề nghiệp của cô cần di chuyển đi lại khá nhiều nơi nên đa phần Thiên Vy luôn ăn mặc như con trai, cộng thêm tính tình thẳng thắn, lại hay mắng người. Lâu ngày cô lại ra dáng đàn ông hơn, đây cũng là lý do vì sao đàn ông thấy cô lại bỏ chạy mặc dù vậy nhưng cô không quan tâm, lúc đó cô chỉ cần tiền thôi. Nhưng bây giờ thì khác ông trời cho cô sống lại lần nữa lần này cô đã có rất nhiều tiền, nên giờ cô lại muốn sống quan tâm bề ngoài của mình hơn, sẽ không để mình gần 30 tuổi mà vẫn ế như trước đây! Dù thế như cái thói quen như đàn ông này của cô rất khó bỏ, thế nên lâu lâu lại khiến An Thiên Nam, Trương Giao và những người giúp việc trong Tịch gia lại một phen 'mở mang tâm mắt'!“Thiên Vy em thay đổi rồi!” Chịu không được sự im lặng, Hàn Triệt lên tiếng bắt chuyện.

“Thế sao? Biết tại sao không? Vì mọi người đều quay lưng với cháu nên cháu cần phải thay đổi để có thể sống. Cháu muốn họ biết không có họ An Thiên Vy này vẫn sống tốt!” Thiên Vy quay sang nhìn anh, lạnh lùng nói. Có chút buồn cười, lúc trước bám lấy nam chính, làm nhiều việc vì họ chỉ muốn họ quan tâm mình một chút nhưng cái họ cho cô là ánh mắt chán ghét, những lời chửi mắng, còn bây giờ khi cô cố tránh xa họ thì họ lại chạy theo cô. Haiz mất rồi mới biết quý trọng, không phải quá muộn rồi sao?

“Đó là hiểu lầm, chỉ cần em cho họ một cơ hội họ sẽ đối xử tốt với em.” Hàn Triệt nhìn Thiên Vy nói, ánh mắt mong chờ nhìn cô, anh rất muốn biết cô sẽ trả lời như thế nào. Anh muốn biết cô sẽ tha thứ cho anh không?

“Chú à, không phải cháu không cho họ cơ hội, cháu cho họ rất nhiều là đằng khác. Chỉ là do họ quá ngốc hết lần này đến lần khác bỏ qua đó thôi.” Thiên Vy bật cười đáp, cô hiểu lý do Hàn Triệt nói thế. Nếu là 'An Thiên Vy trước đây' có thể đã bị lời nói của anh làm cho cảm động đến khóc rồi tha thứ cho họ. Nhưng tiếc là cô gái nhu nhược đó không còn nữa, 'An Thiên Vy bây giờ' là người thù dai, ai đối xử với cô ra sao cô sẽ đáp trả như thế, những lời kia chỉ làm cô buồn cười thôi!

“Chỉ là một lần tha thứ khó lắm sao?” Dù có chút thất vọng nhưng Hàn Triệt vẫn không bỏ cuộc, anh thừa nhận, trước đây là anh ngu ngốc bỏ đẩy cô ra khỏi cuộc sống của mình, nhưng bây giờ anh sẽ không phạm phải sai lầm đó nữa!

“Thế giết người rồi đến nhà xin lỗi người thân của người chết có thể được người ta tha thứ, miễn ở tù không, luật sư Hàn?” Thiên Vy nhìn anh hỏi, tha thứ sao? Mơ đi! Tha thứ rồi chị sẽ mập lên vài ký chắc!

Hàn Triệt cười khô, cô càng lúc càng ngang ngược mà! Cho xe dừng trước cổng nhà hàng, Thiên Vy không thèm đợi Hàn Triệt, nhanh chóng mở cửa

xuống xe, thân nhiên đi vào nhà hàng. Hàn Triệt lắc đầu, đưa chìa khóa cho nhân viên, theo sau cô, không hiểu sao thấy cô giờ tỉnh trẻ con như thế trong lòng có chút vui vẻ. Thăm nghĩ, không biết lần cuối đưa cô đi ăn là lúc nào? Hình như là rất lâu rồi, từ sau khi biết Lý Minh Ngọc anh chỉ mãi mê bên cô ta chìm đắm trong cái cảm giác cô ta mang lại mà quên mất còn một cô gái luôn chờ mình!

Hàn Triệt đưa Thiên Vy đến một nhà hàng sang trọng gần Tịch Thiên. Thiên Vy nhìn quanh vô cùng hài lòng, rất sang trọng nha! Ở đây chắc rất đắt tiền nha!

Nhân viên vừa thấy Hàn Triệt như nhận ra khách quen liền vội đến chào hỏi, đưa anh và cô lên tầng hai, đây là tầng dành cho khách Vip. Ngồi ở đây đa phần là dân làm ăn, còn có một vài đại mỹ nữ. Hàn Triệt lịch sự kéo ghế cho Thiên Vy, nhưng Thiên Vy lại không lịch sự như ai kia, trực tiếp ngồi sang chiếc ghế bên cạnh, bình tĩnh xem thực đơn trước ánh mắt chăm chú của mọi người quanh đó. Hàn Triệt cũng không ngại ngừng, anh biết Thiên Vy cố ý cũng không tức giận ngồi xuống ghế đối diện cô gọi món của mình. Khi Hàn Triệt gọi món xong, Thiên Vy vẫn chưa xem xong, chậm trễ như thế vì cô không xem món ăn như người khác mà đang xem giá của từng món. Sau một hồi so sánh giá cả, cô gọi một loạt những món đắt nhất trong thực đơn. Người phục vụ vừa lau mồ hôi vừa ghi chép, mặc dù biết đại luật sư Hàn có rất nhiều tiền nhưng anh phục vụ không khỏi đau lòng giùm người ta, những món cô gái kia gọi rất đắt tiền, hơn nữa gọi nhiều như thế làm sao ăn hết, thật quá lãng phí mà!”Được rồi trước mang những món đó đi.” Thiên Vy cười tươi gấp cuốn thực đơn nhìn Hàn Triệt. Hôm nay chị sẽ ăn một bữa cho ra trò, sẵn tiện cho cung một kỷ niệm khó quên!

Hàn Triệt không nói gì, anh làm sao không biết 'lòng tốt' của cô được chứ! Nhưng chỉ cần cô cảm thấy vui, muốn anh tốn bao nhiêu anh cũng vui vẻ chấp nhận! Rất nhanh thức ăn được đem lên, bày đầy bàn, màu sắc rực rỡ rất hấp dẫn. Thiên Vy nhìn một lượt không khỏi nuốt nước miếng, cảm thấy quyết định đi cùng tên nam hiểm kia thật chính xác! Không thèm quan tâm đến Hàn Triệt và cả những ánh mắt kinh sợ của những mỹ nữ quanh đó. Thiên Vy bị hấp dẫn bởi đĩa chân gà nướng Quảng Châu, mắt sáng rực cầm lấy cái chân gà mà ăn.

Hàn Triệt nhú mày hết nhìn đĩa chân gà rồi lại nhìn cô gái đang ăn như hổ đói kia nghĩ ngợi. Cảm nhận được Hàn Triệt đang chăm chú nhìn mình, Thiên Vy cũng không xấu hổ, tiếp tục xử hết đĩa chân gà, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, trêu chọc:

“Sao chú không ăn? Đừng nó là do cháu gọi nhiều quá chú tiếc tiền nên ăn không vô đấy nhé!”

Hàn Triệt không quan tâm đến lời Thiên Vy im lặng quan sát cô, lát sau khẽ nói:

“An Thiên Vy em ổn chứ?”

“Rất ổn!” Thiên Vy vừa ăn vừa đáp, mọi người nhìn cô chẳng khác gì 'động vật quý hiếm', họ thực không ngờ cô gái xinh đẹp kia lại có sức ăn kinh khủng như thế!

“Trước đây em không ăn được chân gà.” Hàn Triệt nói, anh nhớ lúc nhỏ Thiên Vy rất sợ món này, mỗi lần thấy đến chân gà liền tránh xa hết mức có thể.

“Thì sao? Trước đây không ăn bây giờ ăn không được à?” Nghe Hàn Triệt nói thế Thiên Vy không khỏi giật mình cảm thán, thì ra thân thể này trước kia lại kén ăn như thế! Ngừng ăn cô nhìn anh hỏi lại.

“Không phải, chỉ là tôi thấy lạ thôi.” Hàn Triệt thật hết cách với cô gái này, anh cũng không muốn hỏi nhiều rắc công cô lại nổi giận. Thiên Vy không thèm quan tâm vẫn tự nhiên tiếp tục 'công việc đang dang dở'.

“Tôi đi vệ sinh.” Không lâu sau, Thiên Vy chậm rãi đứng lên nói. Hàn Triệt chỉ gật đầu tiếp tục dùng bữa, đến lúc Thiên Vy đi rồi anh mới ngẩng đầu nhìn một bàn thức ăn bị cô càn quét sạch hết không bật cười.

Thiên Vy vừa ra khỏi tầm mắt của Hàn Triệt liền ôm bụng xuyết xoa lăm bằm:

“Mẹ ơi, ăn thêm miếng nữa chắc chắn sẽ bể bụng chết!”

Vừa ôm bụng vừa bước về nhà vệ sinh, Thiên Vy không cẩn thận va phải một người, cả hai ngã mạnh xuống sàn, vội đứng lên Thiên Vy đưa tay muốn kéo người nọ đứng lên nhưng khi thấy rõ mặt người kia cô liền rút tay lại cười nói:

“Lý tiểu thư, cô đúng thật là âm hồn bất tan mà. Hôm nay gặp cô hai lần rồi đấy! Không biết tôi có nên đi chùa không nữa?”

“An Thiên Vy cô cút ngay cho tôi!” Lý Minh Ngọc đứng lên tức giận hét lớn, cô không ngờ lại gặp cô ta ở đây.

“Ai da, Lý tiểu thư nhỏ tiếng thôi, nếu để người trong kia nghe được cô lại làm trò cười cho mọi người nữa đấy!” Thiên Vy đặt ngón trỏ trước miệng, về mặt đây quan tâm nói với Lý Minh Ngọc. Thật ra cô muốn chọc cho cô ta điên lên để mọi người noi biết một chút về cô gái thánh thiện này, đặc biệt là Hàn Triệt!”Đừng ra về, tôi như hôm nay không phải là do cô ban cho sao?” Lý Minh Ngọc trừng mắt nhìn Thiên Vy, nghiêng răng nói, cô cứ nghĩ sau chuyện từ hôn An Thiên Vy sẽ cực kỳ thâm nhưng cô thật không ngờ cô ta lợi hại như thế, khiến cô phải lao đao mấy ngày nay, không lẽ trước giờ là cô ta giả vờ?

“Lý Minh Ngọc sáng nay cô nhận quà tôi tặng hạnh phúc đến mất trí luôn rồi à? Câu vừa rồi phải là tôi hỏi cô mới đúng đấy! Nhớ lại xem cô đối xử với tôi thế nào? Tôi làm thế chỉ là đáp lại những việc cô 'vắt v' làm cho tôi mà thôi!” Thiên Vy lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt đáp, đột nhiên lại muốn đánh người nhưng cô không thể lại gây chuyện ở đây, không phải vì cô sợ Lý Minh Ngọc mà là cô đã hứa với An Thiên Nam với lại Hàn Triệt cũng ở đây,

nếu cô đụng và người yêu bé nhỏ của anh ta, anh ta chắc chắn sẽ không để cô yên. Haiz tên đó thật sự rất nham hiểm nha!

“Mọi chuyện đều là do cô tự chuốc lấy! Lúc đầu tôi cũng không muốn, nhưng ai bảo ông trời quá thiên vị, cho cô tất cả mọi thứ, vẻ ngoài xinh đẹp, có ba mẹ cả anh trai yêu thương, gia đình giàu có, lại có cả vị hôn phu lắm tiền, có cả thanh mai trúc mã quan tâm, có bạn thân... Nhưng còn tôi cái gì cũng không có, cả ba ruột của mình cũng không biết, suốt ngày sống trong cảnh thiếu thốn, bị những người xung quanh khinh bỉ.” Lý Minh Ngọc đáp vừa nói vừa đẩy Thiên Vy lùi về sau. Thật ra cô không nói dối, trước đây khi mới gặp An Thiên Vy cô đã thích cô bé này, đơn thuần, dễ thương, cô đã rất biết ơn An Thiên Vy và An phu nhân đã cho họ đến An gia. Cho đến khi cô phát hiện mẹ cô muốn quyền rũ ba Thiên Vy cô đã khuyên ngăn bà, nói với bà làm thế rất có lỗi với An phu nhân. Nhưng mẹ cô khi đó đã nói với cô 'Minh Ngọc con muốn sống mãi thế này sao? Con không muốn được như Thiên Vy sao? Con muốn mãi bị người khác khinh bỉ xem thường sao? Con nghĩ giờ chúng ta như vậy có chỗ ăn chỗ ở đã là tốt lắm rồi sao? Nếu thế thì con làm rồi, con nghĩ họ sẽ tốt đến mức bỏ công nuôi chúng ta đến hết cuộc đời sao? Minh Ngọc đây là cơ hội cuối cùng rồi, chúng ta phải biết nắm bắt.' Sau đó cô chỉ biết im lặng, bởi vì mẹ cô nói không sai. Từ hôm đó cô bắt đầu nghe theo lời bà, cô bắt đầu cướp mất tất cả những gì cô gái kia có, từ người cha, vị hôn phu, anh chàng trúc mã, cô bạn thân...

“Lý Minh Ngọc cô đang đóng phim truyền hình hả? Lòng tốt của người ta cô nhận lấy rồi đền đáp họ thế sao?” Con giận lại bùng nổ, Thiên Vy tát mạnh vào mặt Lý Minh Ngọc, mặc dù đồng cảm tội nghiệp cho số phận của cô ta nhưng cô lại không chấp nhận được những gì cô ta đã làm.

“An Thiên Vy mày dám đánh tao?” Lý Minh Ngọc đưa tay sờ mặt, cảm giác đau rát, tức giận hét lên.

“Không thấy hay sao mà còn hỏi? Hay da mặt dày quá nên không có cảm giác?” Thiên Vy vô cùng hả dạ chăm chọc.

“Con khốn tao không tha cho mày!” Lý Minh Ngọc quát lớn lao đến túm lấy tóc Thiên Vy. Mọi người trong nhà hàng nghe thấy tiếng la vội chạy đến nhà vệ sinh.

“Tao cũng không tha cho mày!” Thiên Vy cũng lao vào nắm tóc Lý Minh Ngọc ra sức kéo. Hừ đánh cũng đã đánh rồi, ngu gì phải chịu thiệt chứ bắt quá lại nghe anh trai giảng đạo thôi!

“Buông ra mau! Thiên Vy em buông tay ra đi!” Hàn Triệt hốt hoảng chạy đến can ngăn, nhưng vẫn hai cô gái không ai chịu nhường ai. Anh đành phải liều mình chen vào giữa hai người họ, tránh hai bên đánh phải đối phương.

“Tránh ra!” Lý Minh Ngọc quát giờ phút này trong mắt cô chỉ thấy An Thiên Vy, không phát hiện người đang cản trở mình là Hàn Triệt.

“Không muốn chết thì tránh ra cho bà!” Thiên Vy cũng hét lớn không kém Lý Minh Ngọc, tay trái đánh Hàn Triệt, tay phải ra sức kéo tóc Lý Minh Ngọc, miệng không ngừng chửi mắng. Hàn Triệt thật không biết phải thế nào, nếu anh giữ Thiên Vy thì Minh Ngọc lại ra sức đánh, nếu anh giữ Minh Ngọc thì Thiên Vy đánh cả hai, cách tốt nhất là ở giữa cản trở cả hai. Mọi người vây quanh không khỏi hít khí lạnh, không dám đến can ngăn, họ không hèn mà liên tưởng đến trận đánh kia cứ như hai con sư tử đánh nhau giành môi!

“Cái gì đây! Thiên Vy đừng đánh nữa!” Lâm Vy Tường từ tầng một đi lên liền nhìn thấy cảnh tượng khủng bố trên, sau chuyện ở siêu thị, Lý Minh Ngọc khóc lóc nói muốn giải thích thế là cả hai đến đây, cô ta bảo đi vệ sinh nên anh đành chờ, chờ mãi không thấy nên lên đây tìm thì thấy cảnh tượng trên. Lâm Vy Tường nhanh chân đến giúp đỡ, anh đứng phía sau Thiên Vy kéo cô ra, Hàn Triệt thấy Thiên Vy vừa tách ra liền nhanh chóng giữ chặt Lý Minh Ngọc tránh cô ta lao vào đánh Thiên Vy.

“Anh Triệt!” Đến lúc này Lý Minh Ngọc mới bình tĩnh lại, nhỏ giọng thút thít ra vẻ mình vô tội nhưng Hàn Triệt không quan tâm đến cô ta, chỉ lo nhìn phía đối diện.

Bên phía Lâm Vy Tường thì không được 'tình tứ' như bên Hàn Triệt. Vì Thiên Vy vẫn còn rất nóng, tức giận vừa la hét vừa vờ tay ra sau cào cấu đánh vào mặt anh:

“Tên khốn mau buông bà ra.”

“Thiên Vy bình tĩnh đi. Là anh Vy Tường đây!” Lâm Vy Tường thật hết cách, anh không ngờ cô lại khỏe đến thế. Mọi người xung quanh nhìn anh chàng đẹp trai cực khổ tránh né tay cô gái kia, liền rủ lòng thương đến giúp Lâm Vy Tường giữ chặt tay Thiên Vy, tránh để cô cào nát mặt anh.

Thiên Vy vừa nghe đến tên Lâm Vy Tường càng ra sức giãy giụa, đột nhiên từ bụng truyền đến cảm giác đau nhói, cô ngất đi. Hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy đó là khuôn mặt hốt hoảng của Hàn Triệt, bên tai nghe loáng thoáng giọng nói lo lắng gấp gáp của Lâm Vy Tường, sau đó tất cả chìm trong bóng tối yên lặng.

Cuối cùng cũng xong, mình thấy chương này không được hay cho lắm. Làm m.n thất vọng rồi T_T.

Chương sau mình sẽ cố gắng hơn. Nói chút về chương sau nhé, mình định cho chàng mỹ nam phương tây xuất hiện. M.n có ý kiến gì cứ góp ý cho mình nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đây là báo ứng sao???

“Thiên Vy sao rồi?” An Thiên Nam vội vàng chạy đến túm lấy vai Hàn Triệt gấp gấp hỏi. Vừa nhận được điện thoại của Hàn Triệt anh liền quẳng cả đồng giấy tờ cho trợ lý, lái xe như bay đến đây.

“Tôi không rõ nữa.” Hàn Triệt ngắn gọn đáp, anh cũng rất muốn biết cô bị làm sao, vừa nãy rõ ràng cô còn rất khỏe mạnh, dùng một cái liền ngắt xủ, thật biết làm người khác lo lắng mà!

“Sao hai người lại ở đây?” Lúc này Thiên Nam mới chú ý bên cạnh Hàn Triệt còn có Lâm Vy Tường và Lý Minh Ngọc. Đến lúc này anh mới nhớ ra mối quan hệ của ba người này rất đặc biệt liên tục gần chỉ tay về phía cả ba quát lớn:

“Có phải ba người lại bắt nạt em gái tôi?”

“Đây là bệnh viện cậu đừng lớn tiếng như thế! Tôi gặp Thiên Vy ở công ty rồi đưa cô ấy đi ăn. Sau đó Thiên Vy xô xát với Lý Minh Ngọc tôi chạy đến can họ, nguyên nhân đánh nhau tôi không rõ.” Hàn Triệt đáp, lạnh lùng nhìn Lý Minh Ngọc đang đứng cạnh Lâm Vy Tường, anh thật không ngờ thời gian qua lại bị cô gái mình tin tưởng lừa dối.

“Lâm Vy Tường, Lý Minh Ngọc tôi thật không hiểu nổi hai người. Đã ở sau lưng Thiên Vy làm loại chuyện đáng kinh tởm đó, còn không biết xấu hổ cùng nhau bức ép con bé hủy hôn, hại nó suýt nữa mất mạng. Bây giờ nó đã đồng ý tác thành cho hai người, vậy mà hai người vẫn không buông tha cho em tôi.” Thiên Nam vừa nghe Hàn Triệt nói xong, liền xông đến chấp vạt hai người kia. Hàn Triệt thấy An Thiên Nam đang tức giận vội đến giữ lại, tránh lại có thêm một trận ẩu đả.

“An Thiên Nam cậu bình tĩnh đi. Chúng tôi chỉ là tình cờ đến nhà hàng đó, sau đó Minh Ngọc nói đi vệ sinh, tôi đợi mãi không thấy cô ấy trở lại nên đi tìm. Đến nơi thì thấy cô ấy cùng Thiên Vy đánh nhau.” Lâm Vy Tường che chắn cho Lý Minh Ngọc, nhưng nguyên nhân không phải vì cô ta là bạn gái anh mà là anh muốn cô ta phải an ổn giải thích rõ mọi chuyện với anh, đời này Lâm Vy Tường anh ghét nhất là giả dối. Chỉ cần rõ mọi chuyện, cô ta có thể nào anh cũng mặc kệ.

“Anh Thiên Nam là do Thiên Vy hiểu lầm em, tui em...” Lý Minh Ngọc rút rè giải thích. Thấy Lâm Vy Tường che chắn cho mình, trong lòng vô cùng đắc ý, thật ra ngay lúc này cô rất muốn nói thẳng cho An Thiên Nam biết khi nãy em gái anh ta hung hăng thế nào.

“Lý Minh Ngọc đừng gọi như thế, tôi và cô không thân đến mức đó đâu. Cô bây giờ đã có tất cả, Thiên Vy cũng đã rời khỏi căn nhà đó, nó đã tặng mẹ con cô cả An gia cùng An Thịnh, tôi hy vọng những thứ đó đã thỏa mãn được lòng tham của cô.” An Thiên Nam lạnh lùng nhìn Lý Minh Ngọc, trong lòng không ngừng cảm thấy ghê tởm khi đứng trước cô gái này. Nếu anh không phải người trong cuộc biết rõ bản tính của Lý Minh Ngọc thì chắc chắn anh cũng bị lừa bởi sự thánh thiện giả tạo của cô ta.

“Anh hiểu lầm rồi. Em và mẹ không muốn gì cả.” Lý Minh Ngọc bật khóc. Hàn Triệt và Lâm Vy Tường lặng lẽ đứng một bên không có ý định giúp đỡ hay an ủi cô ta, trước đây có thể họ bán tín bán nghi lời Thiên Vy, nhưng An Thiên Nam thì lại khác trong mắt họ An Thiên Nam là người hiểu lý lẽ khi chắc chắn chuyện gì anh mới nói ra, xem ra lần này họ quả thực bị Lý Minh Ngọc lừa thật rồi!” Cái trò khóc lóc này của cô có thể có hiệu quả với một số người, nhưng tôi thì không. Bây giờ tốt nhất cô nên về An gia ngay, nếu không tôi sẽ gọi An Khánh đến đây, cô nghĩ 2 đứa con ruột với 1 người dưng như cô, ông ta sẽ đứng về phía nào?” An Thiên Nam đe dọa, anh biết mặc dù An Khánh mê luyến người phụ nữ kia nhưng ông ta cũng thương con mình. Trước đây khi anh dọn đi, ông ta đã nhiều lần tìm đến Tịch gia mong anh quay về. Còn đối với Thiên Vy chỉ là một lúc tức giận lại thêm Lạc Tuệ Mẫn xúi giục nên ông mới từ chối con gái ông từng rất yêu thương, sau lại vì chuyện Thiên Vy làm cộng thêm tính sĩ diện nên ông không làm với cô.

Lý Minh Ngọc nghe thế liền biến sắc, trong lòng vô cùng tức giận, sống cạnh An Khánh lâu như thế cô đương nhiên biết điều này, dù hai anh em họ đã rời khỏi An gia nhưng An Khánh luôn có ý định để lại An Thịnh cho bọn họ. Lý Minh Ngọc biết bề ngoài An Thiên Nam ôn nhu vô hại nhưng thật ra bên trong là một con cáo già, lúc này chưa nắm chắc An Thịnh trong tay cô cũng không thể liều đối đầu với An Thiên Nam. Đưa tay lau nước mắt, đáng thương nhìn Lâm Vy Tường, muốn anh đưa về. Lâm Vy Tường đứng im không động, bây giờ anh chẳng muốn đi cùng cô gái này một chút nào. An Thiên Nam thấy Lâm Vy Tường không phản ứng, liền tốt bụng giúp Lý Minh Ngọc:

“Phó tổng Lâm phiền anh đưa bạn gái của mình về, tốt nhất cả hai đừng bao giờ xuất hiện trước mặt em gái tôi.”

“Thiên Nam cậu cần gì phải thế, dù gì Lâm Phát và Tịch Thiên cũng từng hợp tác, coi như chỗ quen biết. Tôi chỉ muốn xem Thiên Vy thế nào thôi.” Lâm Vy Tường chấn chỉnh tinh thần, bộ dáng nghiêm túc nói, anh tin An Thiên Nam sẽ vì lợi ích của Tịch Thiên mà không đuổi anh.

“Cảm ơn phó tổng Lâm đã quan tâm đến em gái tôi. Nhưng cũng như phó tổng Lâm nói, Lâm Phát và Tịch Thiên 'đã từng' hợp tác, nên chúng ta chỉ được coi là quen biết khi đó thôi. Với lại hiện giờ Lâm Phát đang hợp tác với An Thịnh tôi nghĩ anh nên đưa bạn gái anh_ Lý Minh Ngọc cùng sắp là đại tiểu thư An gia về thì hợp lý hơn.” An Thiên Nam lịch sự đáp. Hừ, nghĩ rằng dùng chuyện hợp tác để uy hiếp anh thật là trẻ con, mặc dù Tịch Thiên đối với anh quan trọng nhưng Thiên Vy lại còn quan trọng hơn, với lại anh sẽ không thất hứa với mẹ!

“Phó tổng Lâm anh nên đưa Lý tiểu thư về trước đi, tôi thấy Lý tiểu thư sắc mặt không tốt lắm!” Hàn Triệt lên tiếng, anh rất rõ tính cách của An Thiên Nam, cậu ta là người trọng tình cảm, người thân luôn được đặt hàng đầu. Hàn Triệt cũng biết An Thiên Nam rất thương cô em gái này, đuổi Lâm Vy Tường vì hấn ta đối xử tệ với An Thiên Vy, anh lên tiếng giúp đỡ vì biết Lâm Vy Tường là tên cứng đầu, nếu hấn ta không đi, chắc chắn An Thiên Nam sẽ tức giận quay sang đuổi anh cũng không chừng (vì luật sư Hàn cũng có tiền án đối xử tệ với người ta). Mặc dù ngày thường An Thiên Nam nể mặt anh nhưng đến khi tức giận thì lại khác!

“Có gì phải báo tôi biết đây!” Lâm Vỹ Tường thật hết cách, dù sao bây giờ anh cũng không có tư cách gì để ở đây. Trong lòng hối hận vô cùng, nếu ngày đó không phải mê muội tin lời Lý Minh Ngọc, anh và cô sẽ không có khoảng cách, sẽ không tạo ra cục diện ngày hôm nay. Không chừng bây giờ cả anh và Thiên Vy còn đang vui vẻ chuẩn bị lễ đính hôn của cả hai. Nổi mắt mắt dâng đầy trong lòng, Lâm Vỹ Tường quay lưng rời khỏi bệnh viện mặc kệ Lý Minh Ngọc đang leo đèo theo sau mình. Lý Minh Ngọc tức đến nghiến răng, cô không ngờ An Thiên Vy lại lợi hại như thế chỉ một khoảng thời gian ngắn đã cướp mất mấy người bên cô, cả Hàn Triệt cũng bắt đầu bên cô ta, bây giờ cô cũng chỉ còn Cố Hạo Nhiên(chị ấy không biết anh này đã sớm theo phe giặc rồi!!) Cô không thể để mất nữa. Nhìn bóng lưng Lâm Vỹ Tường trong lòng cô lại dâng lên cảm giác tức giận, anh ta là người cô đầu tư tình cảm nhiều nhất, muốn để Lâm Phát và An Thịnh hợp tác cô không ngừng bỏ ra nhiều công sức, dụ dỗ. Không nghĩ chỉ trong một ngày con cò tốt này lại bị cướp. Thật không cam lòng mà!

“Bác sĩ em gái tôi sao rồi?” Lâm Vỹ Tường và Lý Minh Ngọc vừa đi cũng là lúc bác sĩ bước ra ngoài, Hàn Triệt cùng An Thiên Nam vội vàng chạy đến hỏi.

“Cô ấy không sao đâu.” Bác sĩ đáp.

“Không phải em tôi phát bệnh tim chứ?” An Thiên Nam nắm chặt tay bác sĩ hỏi. Hàn Triệt vừa nghe xong cũng bị dọa sợ, anh biết chuyện mẹ Thiên Vy mắc bệnh tim nhưng chưa bao giờ nghe nói cô bệnh tim.

“Không phải bệnh tim, đừng quá lo lắng. Khi này cô ấy có hoạt động tay chân hay làm việc nặng gì không?” Bác sĩ nhìn hai chàng trai trước mặt nên cười hỏi.

“Đánh nhau.” Hàn Triệt nhanh miệng đáp, nghi hoặc nhìn bác sĩ.

“Thế thì ngất là đúng rồi. Cô ấy ăn quá nhiều dẫn đến bội thực lại thêm hoạt động mạnh, thức ăn tiêu hóa không kịp khiến đau dạ dày. Tôi đã tìm thuốc cho cô ấy rồi, nhưng vẫn phải nằm viện vài ngày theo dõi.” Bác sĩ đáp rồi rời đi.

“Ông ấy nói gì thế?” Thiên Nam đen mặt hỏi Hàn Triệt thăm nghĩ, ăn đến mức bội thực ngày thường anh ngược đãi em gái lắm sao? Hình như là không có.

“Khụ... quả thật khi này Thiên Vy ăn hơi nhiều.” Hàn Triệt hắng giọng nhìn đi nên khát, bây giờ chỉ cần nhìn đến vẻ mặt u ám của An Thiên Nam anh liền muốn cười to. Còn cô gái kia nữa, thật hết nói nổi, đang yên đang lành tự làm khổ bản thân!

“Anh hai, sao em lại ở đây?” Thiên Vy mơ màng mở mắt lờ mờ nhìn thấy An Thiên Nam đang ngồi cạnh giường, hỏi.

“Em ngất trong nhà hàng, là anh Hàn Triệt đưa em vào viện.” Thiên Nam vừa giúp cô ngồi dậy vừa đáp.

“Bác sĩ nói em bị gì?” Thiên Vy thần nhiên hỏi, mang măn nhớ lại chuyện nhà hàng, An Thiên Nam liếc nhìn Hàn Triệt, không biết nên trả lời hay không, anh biết em gái mình tuy thường ngày bá đạo, hết chọc người này đến phá người kia nhưng da mặt không được dày cho lắm.

“Không gì nghiêm trọng. Chỉ là ăn quá nhiều nên bội thực thôi!” Hàn Triệt biết An Thiên Nam nghĩ gì nên tốt bụng làm người xấu, đáp. Thực ra một phần anh cũng muốn xem thử phản ứng của cô. An Thiên Nam đầu chảy đầy hắc tuyến trước câu trả lời của Hàn Triệt.

Thiên Vy khi này còn lơ mơ vừa nghe xong liền tỉnh táo hẳn. Không phải chứ? Cô chỉ muốn tiêu tiền của tên đáng chết này, sao lại thành ra mình nhập viện vì...? Ôi mẹ ơi quá mất mặt mà!!! Đứng hình vài giây nhìn khuôn mặt nhin cười của ai kia, Thiên Vy đỏ mặt tới tận tai, không đáp một lời liền nằm xuống giường, lấy chăn trùm kín đầu. Hàn Triệt bật cười anh thật sự không nhìn được!”Luật sư Hàn ở công ty còn văn kiện cần anh giải quyết gấp đây!” Thiên Nam không nỡ nhìn em gái như thế, vội đuổi khách. Hàn Triệt cảm thấy cười thế đã đủ với lại cô cũng có gì nghiêm trọng, anh cũng nên quay về làm việc.

“Anh hai em tiêu rồi. Sau này tên nham hiểm đó sẽ cười vô mặt em cho xem!” Vừa nghe tiếng mở cửa, đóng cửa, Thiên Vy liền kéo chăn ló đầu, méo méo đáng thương nhìn An Thiên Nam. Cô không muốn sống nữa!!!

“Không sao đâu, sau này ngoan ngoãn một chút đừng gây chuyện nữa.” Thiên Nam an ủi. Anh hiểu cảm giác của cô, đến cả anh còn thấy xấu hổ huống chi là Thiên Vy. Mặc lời an ủi của An Thiên Nam, tâm trạng Thiên Vy vẫn không tốt hơn, đây là nỗi sỉ nhục cực lớn trong cuộc đời cô mà, chưa hại được người đã bị hại thảm rồi!

Đây là báo ứng sao???

An Thiên Nam có việc bận nên không thể ở cạnh an ủi con người đang chìm trong tuyệt vọng kia, đành gọi điện thoại cho Tường Giao, dù sao con gái nói chuyện với con gái cũng dễ hơn. Nhưng Thiên Vy thật không ngờ chị dâu mình không đến một mình.

“Con gió nào đưa Tường thiếu gia đến đây thế?” Do sẵn có bực tức trong lòng, nên Thiên Vy liền giận chó đánh mèo. Tường Giao bên cạnh cũng không nói gì tiếp tục gọt trái cây, dù sao trước đây là em trai cô đối xử với Thiên Vy thật không tốt giờ bị đối xử như thế cũng không oan uổng.

“Nghe chị hai nói em không khoẻ, nên anh đến thăm” Tường Thụ Nhân cũng không bị lời Thiên Vy chọc giận, bình tĩnh nói. Từ ngày bị cô đuổi ở bệnh viện lần trước, cậu liền không có dũng khí đến gặp cô, mỗi ngày đến trường không có cô bám theo quả thật cậu không quen. Cho đến hôm nay cậu lại thấy rất nhớ cô muốn đến gặp cô lại nghe Tường Giao nói cô đang ở bệnh viện, cậu liền này nỉ xin đi cùng.

“Ồ, chứ không phải là nữ thần Lý Minh Ngọc báo cho anh sao? Thật ra tôi muốn vừa gặp chị ta đi cùng Lâm Vy Tường anh em em, thật ớn lạnh như đang xem phim kinh dị vậy. Thật không hiểu cô ta đào hoa như thế sao lại được nhiều người theo chân thế không biết?” Thiên Vy nhìn Tường Thụ Nhân đang đứng ở phía cuối giường chằm chọc nói.

“Anh và Lý Minh Ngọc không liên lạc từ hôm em nhập viện lần trước. Giờ anh và cô ta không liên quan gì nhau.” Tường Thụ Nhân làm sao không biết là An Thiên Vy đang chằm chọc mình. Chỉ là cậu đề cô chằm chọc, xem như cô đang giận dỗi với mình, chỉ cần cậu chiều ý cô, thì cô sẽ hết giận như lúc hai người còn nhỏ vậy. Nhớ tới khoảng thời gian đó cậu bất giác mỉm cười, nếu thời gian quay trở lại, cậu chắc chắn sẽ giữ cô bên mình.

“Tường thiếu gia đời này không biết trước được điều gì đâu.” Thiên Vy nhìn Tường Thụ Nhân mỉm cười với mình có chút kinh sợ. Đùa sao, một thằng con trai bị một đứa con gái nói móc như thế không nổi giận ngược lại còn cười bảo cô không sợ sao được!

“Phải rồi tiểu Vy em làm sao mà vào viện nữa vậy?” Cảm thấy câu chuyện theo hướng không tốt lắm, Tường Giao vội lảng sang đề tài khác.

“Em...em bị đau đầu.” Thiên Vy bị chạm vào nỗi đau, nhất thời ấp úng. Thật ra Tường Giao không biết chuyện Thiên Vy do ăn quá nhiều phải nhập viện, cô ở siêu thị đến trường cho người ta vừa về đến nhà thì nhận được điện thoại của Thiên Nam, sau đó Thụ Nhân đến đây.

“Sao sắc mặt em tệ thế? Lại đau đầu à? chị gọi bác sĩ.” Tường Giao vuốt mặt Thiên Vy hỏi. Tường Thụ Nhân cũng bắt đầu lo lắng, cậu không ngờ sức khỏe cô càng ngày càng kém như thế.

“Không, không. Em ổn lắm chỉ cần chị ở bên cạnh em là được rồi.” Thiên Vy cuống cuống ôm lấy Tường Giao, thật là bác sĩ gì chứ, họ mà đến đây chẳng phải là giết cô sao! Hơn nữa ở đây còn có tên nam chính đáng ghét, cậu ta mà biết không cười cô mới lạ đó.

Ông trời à, con biết lỗi rồi mà, tha cho con đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chào sư huynh!

“Cuối cùng cũng thoát khỏi nơi địa ngục này!” Thiên Vy nhìn quanh phòng bệnh thở phào nhẹ nhõm, 3 ngày qua cô thật sự rất thảm nha! Buổi sáng bị y tá đưa đi hết nơi này đến nơi khác kiểm tra mệt đến lã người, đói đến mồm meo. Hy vọng đến trưa để được ăn cơm nhưng cô thực không ngờ bữa trưa của cô chỉ toàn là cháo trắng, ẩm ức đầy bụng Thiên Vy liền tìm bác sĩ kháng nghị, chỉ nhận được một câu: “Lại muốn bị bội thực à? Tốt nhất nên kiên nhẫn chờ một thời gian!” Thế là đành giờ chờ đầu hàng.

Được thôi, sáng thì bị bác sĩ hành hạ, trưa thì không có thức ăn ngon, nhưng tại sao đến cả buổi tối cô cũng không được yên thân? Vì ban ngày người thì bận làm việc, người thì bận học hành nên Hàn Triệt, Lâm Vy Tường và Tường Thụ Nhân chỉ rảnh buổi tối, để đến thăm ai kia. Thiên Vy thật khóc không ra nước mắt, vừa đuổi được người này đi thì người khác lại đến, suốt ba đêm. Cô như một người bị ngược đãi vậy, mắt thâm quầng, mặt xanh xao, sụt mấy cân, xuống sắc vô cùng. Thật là tổn thương tinh thần lẫn thể xác mà! Nhưng cũng may ông trời thương xót, cuối cùng cô cũng sống sót đợi được đến ngày xuất viện!!!

“Chị thấy em rất có duyên với địa ngục này!” Tường Giao nhớ đến Thiên Vy trong thời gian ngắn nằm viện ba lần liền trêu chọc, mấy ngày qua nhìn thấy Thiên Vy tiêu tụy khóc than, cô cũng rất đau lòng, nhưng cũng không giúp được gì ngoài nói vài câu an ủi.

“Nếu thật như thế, mai em và chị đi chùa chặt đứt cái duyên này đi!” Thiên Vy nghĩ ngợi một lúc liền đùa, bây giờ chỉ cần nghĩ đến xuất viện cô liền thấy thế giới quanh mình tràn ngập màu hồng.

“Được thôi, những đề hôm khác đi, mai là ngày đầu em đến trường mới, quên rồi sao?” Tường Giao vừa xếp đồ vừa nhắc nhở.

“Chị không nói em cũng quên mất!” Thiên Vy vỗ đầu nói, mấy ngày nay cô ăn cháo trắng đến phát ngốc rồi. Cô nói với An Thiên Nam là mình muốn làm nhiếp ảnh gia nên anh đã đăng ký cho cô học ở trường đại học F. Thiên Vy cũng đã vào trang web của trường tham khảo, cô rất thích trường này, đặc biệt là học phí ở đây lại vừa phải không trên trời như ở đại học X. An Thiên Nam đối với chuyện cô học nhiếp ảnh cũng không phản đối, chỉ là anh không đồng ý cho cô ở ký túc xá trong trường anh nói ở đó quy định nghiêm khắc sợ cô không chịu được. Nhưng trường học lại cách Tịch gia khá xa, sau một hồi suy nghĩ, An Thiên Nam liền quyết định thuê cho cô một căn hộ gần trường.

Đại học F tuy không lớn như đại học X nhưng cũng nổi tiếng không kém, Thiên Vy vui vẻ bước ra khỏi phòng hiệu trưởng sau khi đăng ký ngành học, ngành cô chọn là nhiếp ảnh nghệ thuật:

“Được rồi chuyện quan trọng thứ nhất đã làm xong, bây giờ đến chuyện quan trọng tiếp theo.”

Vừa bước đến sân trường vừa lẩm nhẩm, thật ra chuyện quan trọng mà Thiên Vy nhắc đến không gì khác chính là ăn sáng! Tuy không phải lần đầu đến trường nhưng không hiểu sao trong lòng có chút khẩn trương, nên trời vừa sáng Thiên Vy đã chạy ngay đến trường quên cả ăn sáng.***

Đại học F có 5căn tin, chia theo các ngành trong trường. Món ăn cũng khá phong phú, miễn cưỡng ăn được. Thật ra trước khi xuyên không, cô không kén ăn thế này đâu, do công việc bận rộn, quanh năm cô chỉ ăn thức ăn nhanh, nhưng sau khi đến đây cô đã bị tài nấu nướng của nàng chị dâu đảm đang 'dạy hư' mất rồi!

Do còn sớm nên căn tin chỉ lác đác vài sinh viên, mua cơm xong Thiên Vy đang định ngồi vào chiếc bàn gần đó thì chợt nhìn thấy người quen! Ngồi cách đó không xa chính là anh chàng mỹ nam cô gặp ở Tịch Thiên mấy hôm trước. Anh ta mặc bộ đồ thể thao trắng, mái tóc vàng hoe ướt đầm mồ hôi, chắc chắn anh ta vừa chạy bộ xong!

Thiên Vy trong lòng vô cùng phấn kích, tuy cho mới đến trường sáng nay nhưng đã cảm thấy vô cùng thích ngôi trường này! Không thích sao được chứ, cô xuyên không đến đây, khổ khăn lắm mới gặp được mỹ nam khiến cô vừa lòng, hơn nữa anh ta không nằm trong hậu cung của nữ chính, cũng không phải là nam phụ, đây quả là cực phẩm mà! Chắc chắn đây là ý trời, là duyên phận, nếu cô không giành anh chàng này, không phải là phụ lòng ông trời sao? Ấy ăy, như thế thật không được nha, không nên chống lại ý trời!!!

Sau một hồi 'đấu tranh tư tưởng quyết liệt' Thiên Vy vắt cặn chất xám vạch ra kế hoạch làm quen anh chàng kia để 'thoát kiếp FA'. Ngắm nghía bản thân lại lần cuối, khi chắc chắn mình ôn cô liền bước đến nơi chàng trai đang ngồi, ngồi xuống đối diện anh ta, chào hỏi:

“Chúng ta lại gặp nhau.”

Chàng trai phương Tây ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt cảm thấy có chút quen mặt, cô ấy rất xinh, làn da trắng, đôi môi hồng, mái tóc nâu xoăn dài một bên, giọng nói êm tai, cô ấy mặc áo sơ mi trắng quần jean xanh đơn giản kết hợp cùng đôi giày thể thao thấp cổ vừa mang chút dịu dàng lại mang chút năng động (tí: Anh trai à, anh bị lừa rồi!!!). Nhìn một lúc, chàng trai nhớ ra gì đó liền cười nói:

“Cô là người hôm trước tôi gặp ở thang máy.”

“Đúng vậy.” Thiên Vy nở nụ cười đúng chuẩn của thiếu nữ. Nếu cô biết ẩn tượng mình vừa ra cho chàng trai trước mặt chắc chắn cô sẽ mở tiệc ăn mừng, nguyên nhân vì ai kia biết mình mang đầy tiếng xấu sợ rằng sẽ khiến mỹ nam kinh sợ, chạy mất dép.

“Cô cũng học ở đây?” Chàng trai nhìn Thiên Vy khẽ hỏi.

“Tôi vừa chuyển trường đến. Anh học ngành nhiếp ảnh, năm thứ mấy rồi?” Thiên Vy nhân cơ hội hỏi. Đừng thắc mắc tại sao Thiên Vy biết anh ta học ngành gì, đơn giản vì đây là căn tin của ngành nhiếp ảnh, ăn ở đây tức là học nhiếp ảnh rồi. Còn hỏi về học năm mấy thật ra là muốn biết anh ta bao nhiêu tuổi, nếu hỏi trắng ra thì không ra dáng 'thực nữ' (mới mấy ngày trước vị 'thực nữ' này còn đánh người nha!) làm sao cura đồ mỹ nam!

“Năm thứ tư rồi. Chúng ta thật có duyên gặp nhau hai lần, lại còn học cùng trường. Tôi là Hứa Duật Thần.” Duật Thần nói, chìa tay đến trước mặt Thiên Vy.

“Chào sư huynh, em sinh viên năm nhất ngành nhiếp ảnh, An Thiên Vy. Sau này mong được anh chỉ giáo.” Thiên Vy bắt lấy bàn tay kia trong lòng không ngừng hò hét. Thấy không đây là ý trời mà!”Em thật khác so với lời đồn.” Duật Thần vừa nghe tên có chút giật mình, anh mới làm việc ở Tịch Thiên không lâu nên không có cơ hội gặp được nhị tiểu thư An Thiên Vy trong truyền thuyết này, nhưng anh có nghe vài chuyện về cô, rất tệ nào là đánh đá, ăn mặc như bình hoa, gây đủ chuyện xấu hổ đến cha ruột cũng phải từ cô... Nhưng hôm nay gặp mặt lại khác so với lời đồn rất nhiều! Vừa lễ phép lại thân thiện, ăn mặc giản dị...

“Anh cũng nói đó là lời đồn, mà lời đồn có bao giờ đúng đâu. Phải rồi anh làm việc ở Tịch Thiên sao?” Thiên Vy giật giật khoé môi, bây giờ nhìn cô đang bình tĩnh nhưng thật ra là đang muốn lật bàn đây này! Cô biết ngay khi nghe tên mình anh sẽ giật mình mà.

“Anh vừa ký hợp đồng với Tịch Thiên.”

“Anh giỏi thật, sau này có gì xin chỉ giáo!” Thiên Vy khen ngợi, không phải cô muốn lấy lòng anh, cô là đang khen anh thật lòng. Cũng từng học đại học, từng có thời gian khôn khổ tìm việc, nên Thiên Vy biết rõ một sinh viên năm cuối còn chưa tốt nghiệp đã có công ty ký hợp đồng, chắc chắn anh rất có tài. Hơn nữa Tịch Thiên cũng không phải công ty như những công ty nhỏ mới thành lập, sẽ không tùy tiện ký hợp đồng bừa với những tay nghiệp dư. Lần này quả thật vót được cực phẩm rồi!!!

“Giỏi gì chứ, chỉ là may mắn thôi. Không còn sớm nữa anh đi trước, hẹn gặp lại.” Duật Thần nhìn đồng hồ, nhanh chóng thu dọn khay thức ăn, hôm nay anh có tiết nên đi trước.

“Tạm biệt sư huynh!” Thiên Vy vẫy tay với anh, hôm nay cô cũng thu hoạch được khá nhiều, nào là tên, tuổi, chỗ làm việc... Phải về chuẩn bị tốt bước tiếp theo mới được!

Florita Bridal

Cố Hạo Nhiên đang bận rộn với những bản vẽ thì điện thoại bàn reo lên. Anh kẹp điện thoại vào giữa tai và vai mình, tay liên tục lật những bản vẽ, ngần

gọn nói:

“Có chuyện gì?”

“Lý tiểu thư muốn gặp ngài.” Giọng nói thư ký vang trong điện thoại.

Cố Hạo Nhiên vừa nghe xong, tay lập tức khựng lại cau mày nghĩ ngợi rồi khẽ cười, nãy hôm nay bận rộn công việc anh quên mất mình cả cô bạn gái này nha!

“Cho cô ấy vào.”

“Nhiên, em rất nhớ anh!” Lý Minh Ngọc bước đến bàn làm việc cười dịu dàng nói. Trong lòng không khỏi cảm giác kỳ lạ, trước đây tuy đều bận như bây giờ nhưng mỗi ngày Hạo Nhiên luôn gọi điện thoại cho cô, buổi tối còn dành ít thời gian đưa cô đi ăn, vậy mà gần cả tuần nay anh không gọi, không đưa cô đi chơi, có lúc cô gọi cũng không thèm nghe máy. Lại nghĩ đến thời gian này cô bạn giải thích với đám người kia (3 anh nam chính kia) ít bên cạnh nên anh gần không quan tâm cô. Nghĩ thế nên Lý Minh Ngọc quyết định đến thẳng Florita Bridal tìm Cố Hạo Nhiên.

“Thật vậy sao?” Hạo Nhiên cười nhẹ, bỏ những bản vẽ sang một bên hỏi, đứng lên bước gần đến Lý Minh Ngọc.

“Thật. Cả tuần qua sao không gọi điện cho em?” Lý Minh Ngọc ôm lấy cổ anh làm nũng.

“Anh thấy em bận bên Lâm Vỹ Tường nên anh không nỡ làm phiền em.” Cố Hạo Nhiên đưa tay bẹo má Lý Minh Ngọc, nói.

“Anh...Nhiên anh nghe ai nói bậy thế?” Thân người cứng ngắc, Lý Minh Ngọc hốt hoảng nhìn anh. Cố Hạo Nhiên không đáp, mỉm cười nhìn thẳng cô gái đứng trước mặt mình. Trước đây khi quen cô, anh nhiều lần bắt gặp cô đi cùng người con trai khác, lần nào cô cũng nói là bạn hoặc anh trai, thấy họ cũng không có hành động gì quá thân mật nên anh cũng cho qua. Nhưng dạo gần đây cô bạn gái này lại không yên phận muốn anh bỏ qua e là hơi khó.

“Có phải Thiên Vy lại nói gì không? Anh đừng tin em ấy, Thiên Vy trước giờ đều không thích em, anh biết mà!” Thấy Cố Hạo Nhiên không nói gì, Lý Minh Ngọc bắt đầu lo lắng, vội nói.

“Lý Minh Ngọc tôi đối xử với cô tệ lắm sao? Cô muốn gì trước giờ tôi có từ chối không?” Nghe đến những lời kia, Cố Hạo Nhiên lại bắt đầu nổi giận nắm chặt cằm của Lý Minh Ngọc gần giọng hỏi, mặc dù anh không ưa An Thiên Vy nhưng lại càng không ưa những kẻ gạ anh.

“Anh...rất tốt!” Lý Minh Ngọc bị dọa sợ, vội trả lời. Cô chưa bao giờ thấy anh như thế này.

“Đừng nghĩ trước đây tôi không nói gì mà lộng hành.” Hạo Nhiên lạnh lùng nói, cô gái này thời gian qua được nuông chiều đến hư hỏng rồi!

“Về nhà nghỉ kỹ đi, nên chọn bên nào, tham lam quá không tốt đâu, em yêu ả!” Anh vuốt nhẹ khuôn mặt cô, dịu giọng nói. Anh trước giờ chưa làm gì lỗi vồn bao giờ, thời gian quá bỏ tiền cho cô tiêu xài, bây giờ chưa được gì mà đã chia tay không phải là quá ngốc sao.

Lý Minh Ngọc nhìn Cố Hạo Nhiên cảnh giác, thì ra anh ta đã sớm biết cô nói dối, chỉ là cô chưa làm gì khiến anh mất mặt. Xem ra sau này muốn tìm lợi ích chỗ anh ta rất khó, cô cần nghĩ kế khác hoặc tìm chỗ dựa khác mới được. Cố nở nụ cười, Lý Minh Ngọc quay lưng bước ra ngoài.

“Sao hôm nay về sớm thế?” Cố Khang Kiệt vừa bước vào phòng anh trai thấy một màn liếc mắt đưa tình kia, liền ngoan ngoãn đứng sang một bên, chờ đến khi Lý Minh Ngọc rời đi, lên tiếng hỏi.

“Cô ấy hơi mệt. Đi thôi, anh em mình làm vài ly.” Cố Hạo Nhiên đáp, đi đến bàn làm việc lấy di động, rời ra ngoài. Cố Khang Kiệt cũng không nhiều lời theo sau, cậu biết chuyện anh trai mình không muốn nói thì có làm gì cũng vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hàng xóm

Quán bar

Đã gần một tháng nay cả hai anh em chưa cùng nhau đến đây, trước đây họ là khách quen của nơi này. Nhưng do thời gian gần đây, Hạo Nhiên thì bận chuẩn bị cho BST mới, còn Khang Kiệt phải lo việc học đôi khi giúp anh trai xem vài báo cáo việc kinh doanh của những chi nhánh khác nên không có thời gian. Thả mình xuống ghế, Cố Hạo Nhiên nhàn nhã hút thuốc, Cố Khang Kiệt nhâm nhi ly rượu nhìn anh trai nhõn miệng cười, nói:

“Lâu rồi không thấy anh hút thuốc, có chuyện gì sao?”

Cố Hạo Nhiên ngã người về sau, đưa tay vuốt mái tóc đen óng của mình, nhắm mắt ngậm khói, đáp lời:

“Minh Ngọc là cô gái không đơn giản.”

“Mấy cô bạn gái của anh, em chẳng thấy ai tốt hơn ai cả!” Cố Khang Kiệt nhướn mày, mỉm cười nói. Cậu hiểu anh trai mình, làm gì cũng phải có lợi ích, cả chuyện quen bạn gái cũng vậy, toàn mấy nàng tiểu thư xinh đẹp gia cảnh khá. Cho đến khi anh quen Lý Minh Ngọc, tuy khá xinh nhưng lại không tiền không quyền sống nhờ An gia suốt ngày bị ức hiếp, bất quá chỉ hơn được mấy cô trước đây ở chỗ tính tình cô gái này tốt hơn. Điều đó khiến cậu nghĩ anh trai mình đã sa vào lưới tình, đến cả cậu cũng động lòng với cô ta nếu không có sự thay đổi của An Thiên Vy.

“Vây em tìm một cô em dâu ngoan hiền cho anh xem!” Hạo Nhiên vui tắt điều thuốc, trêu chọc cậu. Thật ra đó cũng không phải hoàn toàn là lời trêu chọc, từ lúc trưởng thành cho đến nay, đứa em trai này của anh chưa một lần yêu đương nào, mặc cho nhiều cô vây quanh, suốt ngày chỉ biết đến sách vở hoặc mấy đồng giấy tờ ở Florita Bridal.

Khang Kiệt nghe câu 'cô em dâu ngoan hiền' Không hiểu sao lại nhớ đến lần cậu tặng hoa chọc giận An Thiên Vy, suýt chút nữa là đánh nhau. Liên bật cười nhún vai đáp:

“Chờ em gặp được người đó rồi nói sau.”

Cố Hạo Nhiên nhìn cậu, lắc đầu. Haiz không biết phải đợi đến khi nào! Đang định nói gì thì lại bị một dáng người ở quầy bar thu hút, anh neho mắt nhìn, khẽ hỏi:

“Kia có phải Thụ Nhân không?”

Khang Kiệt nhìn theo ánh mắt anh trai, quả nhiên là tên bạn thân Tưởng Thụ Nhân. Mấy ngày nay không biết cậu ta bận việc gì mà không thấy mặt mũi đâu cả. Khang Kiệt đứng lên nói với Hạo Nhiên:

“Em qua xem cậu ta.”

Cố Hạo Nhiên nhìn về phía Thụ Nhân rồi quay sang nhìn em trai gật đầu, tiếp tục hút thuốc không có ý đi cùng.

“Sao thế?” Cố Khang Kiệt ngồi xuống chiếc ghế ở quầy bar cạnh Tưởng Thụ Nhân, nhìn cậu ta nằm bệt trên bàn với vô số ly rượu ngon ngang, trong lòng không ngừng tự hỏi không biết tên này hôm nay gặp chuyện gì mà lại có bộ dạng này!

“Khang Kiệt tôi sai rồi. Ngay từ đầu đã sai rồi!” Thụ Nhân đáp lại, giọng thều thào buồn bã. Cậu lại uống cạn một ly rượu khác.

“Cậu nhầm gì thế? Tôi không hiểu, nói rõ xem nào.” Cố Khang Kiệt phì cười, lấy ly rượu trong tay bạn thân đặt một bên, chống tay nhìn bạn, có thể khiến Tưởng thiếu gia thành thế này xem ra chuyện không nhỏ đâu!” Lý Minh Ngọc lừa tôi, trước giờ đều là cô ta đồng kích khiến tôi hiểu lầm Thiên Vy. Bây giờ xem ra Thiên Vy rất hận tôi, sẽ không tha thứ cho tôi. Tất cả là do cô ta. Chết tiệt!” Tưởng Thụ Nhân chửi thề một tiếng, lấy một ly rượu khác.

Cố Khang Kiệt đoạt ly rượu trong tay Tưởng Thụ Nhân đặt xuống bàn, nghiêng đầu nhìn cậu ta, cái nhìn đầy mệt mỏi và chán chường. Tưởng Thụ Nhân có chút bất mãn vì bị cướp rượu nhưng cũng không nói gì, với tay lấy cả chai rượu, uống một hơi. Cố Khang Kiệt chau mày không hài lòng nói:

“Cậu biết gì không Thụ Nhân? An Thiên Vy có lẽ đã từng như cậu lúc này đây! Có thể đau hơn chứ không kém gì cậu bây giờ đâu.”

Tưởng Thụ Nhân nhàu mày, dừng uống rượu, nhưng vẫn cầm chai rượu kề sát miệng, khẽ nở nụ cười chua xót. Cố Khang Kiệt nhìn tên bạn thân đang chìm trong hồi hận và đau khổ, nhưng không có ý định buông tha cho cậu ta, cậu tiếp tục nói:

“Nhưng Thụ Nhân này, nói thật lòng tôi thấy cậu không có lý do gì để trách Lý Minh Ngọc, càng không có tư cách để mắng hay hận cô ta, vì tất cả mọi chuyện đều do cậu.”

“Tôi đã làm gì? Là do cô ta cố gắng bẫy hại tôi, khiến tôi tự mình đạp đổ tất cả tình cảm của tôi và Thiên Vy.” Tưởng Thụ Nhân thấy Cố Khang Kiệt bênh vực Lý Minh Ngọc liền nổi giận quát cậu, đặt mạnh chai rượu xuống bàn tạo ra tiếng va chạm lớn thu hút sự chú ý của nhiều người.

Cố Khang Kiệt cũng không vì vậy mà tức giận, thở dài chậm rãi rót cho mình ly rượu, không thèm kiêng nể nói:

“Do cậu không có lòng tin với An Thiên Vy thôi, nếu cậu thật sự tin tưởng cô ta thì có 10 Lý Minh Ngọc đến cậu và cô ta đã không như ngày hôm nay. Trước đây tôi thấy hai người rất thân nhau, cứ nghĩ cả hai sẽ là một đôi nhưng thật không ngờ đúng một cái cậu lại bỏ rơi cô ta, mặc cô ta bám cậu thế nào cậu cũng chỉ biết Lý Minh Ngọc như bị trúng tà vậy. Đã thế cậu thật biết lựa thời điểm, bỏ rơi ngay lúc mẹ người ta vừa qua đời. Nói thật lòng tôi thấy cậu làm thế cực kỳ ác độc, An Thiên Vy đối xử với cậu như thế đúng lắm, nếu giờ cô ta ngược lại tốt với cậu thì tôi sẵn lòng mời một bác sĩ giỏi khoa nào khám cho cô ta.”

“Cậu thật buồn cười...” Tưởng Thụ Nhân cười một tràng dài, lấy chai rượu còn dở, uống cạn, trong lòng run lên vì đau đớn. Cậu ta nói không sai tất cả là do cậu tự chuốc lấy, không nên trách bất cứ ai!

“Tôi đúng là điên rồi mới đến đây nói chuyện với con sâu rượu như cậu.” Cố Khang Kiệt lắc đầu chán nản, đứng dậy bỏ đi, trước khi đi cậu quay đầu nhìn tên bạn thân day đêm kia nói:

“Nếu biết sai thì hãy làm gì đó sửa lỗi đi.”

“Cô ấy sẽ tha thứ chứ?” Tưởng Thụ Nhân lăm bắm hỏi khi Cố Khang Kiệt đã đi xa, trong lòng tự dâng có chút hy vọng. Xem ra câu hỏi này cậu phải tự mình tìm đáp án!

Kính coong

Tiếng chuông khiến Thiên Vy bừng tỉnh trong giấc ngủ, cô ưỡn người dậy, rùng mình vì hơi lạnh, hôm nay sau khi đến trường mới, cô liền về nhà thu dọn đồ đạc chuyển đến căn hộ gần trường. An Thiên Nam mua hẳn cho Thiên Vy một căn hộ trong khu chung cư gần trường, tuy hơi nhỏ nhưng nơi đây rất an ninh. Một mình cô bận rộn dọn dẹp cả buổi chiều, căn nhà mới tương đối sạch sẽ. Một chết đi! Vừa mới chợp mắt được một lúc lại bị phiền nhiễu tâm trạng ai đó đang cực kì không tốt! Thiên Vy không thèm soi gương, chậm rãi rời giường, cau có mở cửa.”Ai?” Thiên Vy nhắm mắt, ngáp dài lớn tiếng hỏi không cần biết người đến là ai.

“An Thiên Vy?” Lâm Vy Tường nghi hoặc hỏi, không dám tin cô gái đang dựa cửa ngủ gục này là vị hôn thê của mình. Khuôn mặt ngái ngủ, tóc tai rối bời, đã thế còn không thèm nhìn xem mình nói chuyện với ai, quá khác so trước đây nhưng khuôn mặt thì đúng là An Thiên Vy.

“Điên à? Không thấy hay sao mà hỏi?” Thiên Vy lăm bắm bây giờ cô chỉ muốn quay về bên chiếc giường êm ái của mình thôi. Thật ra trước kia Thiên Vy có thói quen rất xấu sẽ mắng người, bất kể đúng sai chỉ cần người đó phá giấc ngủ của cô.

“Dù sao em cũng là nhị tiểu thư An gia, đừng hờ một chút là mắng người, nếu không có ngày bị phóng viên chụp được, sẽ lên báo trang đầu đấy!” Lâm Vy Tường tốt bụng nhắc nhở, khuôn mặt méo mó vì nhin cười. Đột nhiên cảm thấy cô như thế này rất đáng yêu.

“Thì ra là tên phụ tình, anh đến đây làm gì?” Vừa nghe rõ giọng nói đáng ghét kia, Thiên Vy liền mở mắt, khi thấy rõ là Lâm Vy Tường, cô cúi đầu hít một hơi, cố tiết chế cơn giận qua ánh mắt.

“Sao không gọi anh là 'phó tổng Lâm' nữa à?” Lâm Vy Tường bị gọi như thế cũng không nổi giận, còn trêu chọc Thiên Vy.

“Đó là quyền của tôi. Nói nhanh đến đây làm gì nếu không tôi báo cảnh sát, anh có muốn trên báo ngày mai trang đầu là tin 'phó tổng của Lâm Phát quấy rối vị hôn thê cũ' không?” Thiên Vy mất kiên nhẫn nói, không hiểu sao cô càng nhìn tên này càng thấy không vừa mắt.

“Muốn đến thăm em.” Mấy lần anh đến bệnh viện đều bị đuổi về, đến khi cô xuất viện cũng không ai báo cho anh biết, vừa đến Tịch gia tìm cô thì người giúp việc nói cô đã chuyển ra ngoài, vất vả cho người điều tra đến tối muộn thế này mới tìm được địa chỉ này. Định rằng hôm sau sẽ đến thăm cô, nhưng không hiểu sao trong lòng như có gì thôi thúc khiến anh đến đây. Tuy rằng lại nghe cô mắng nhưng thấy cô không sao anh cũng an tâm hơn.

“Đồ điên, biến đi!” Vừa nghe xong Thiên Vy liền nổi giận, đá mạnh vào chân Lâm Vy Tường rồi đóng sầm cánh cửa lại không thương tiếc. Đùa cô sao! Trẻ thế này phá giấc ngủ của cô chỉ để hỏi thăm sức khỏe, đúng là thần kinh mà!

Không thèm quan tâm người kia ra sao, Thiên Vy hằm hực nằm lăn ra giường tiếp tục mộng đẹp. Nhưng xem ra ông trời quả thật muốn trêu cô, vừa đặt lưng xuống giường chuông cửa kại vang lên. Thiên Vy bật dậy chạy ra phòng khách với lấy cây lau nhà, vừa bước ra cửa vừa lăm bắm:

“Lâm Vy Tường tôi sẽ đập vào mặt anh!”

“Lâm...” Thiên Vy lửa giận cháy bùng bùng, tay cầm vũ khí tay mở cửa, hét lớn nhưng chỉ được chữ đầu những lời sau đều bị nghẹn ở cổ khi nhìn thấy người mình định đánh.

Ông trời à, ông giết con luôn đi!!!

“Sư huynh...sao lại ở đây?” Buông vũ khí trong tay Thiên Vy ngáp ngừng hỏi. Cô thật không ngờ mình lại gặp Duật Thần trong tình cảnh thế này. Cũng may cô kịp dừng tay trước khi đập cây lau sàn vào anh, nhưng xem ra hình tượng gai ngoan của cô thì không may như thế, nó bị hủy hết rồi.

Lâm Vy Tường tôi hận anh!!! Thiên Vy trong lòng không ngừng gào thét.

“Nhà anh ở đây.” Duật Thần đáp, chỉ tay về phía căn hộ sát vách cạnh căn của Thiên Vy nói. Cô nhìn theo tay anh khuôn mặt vui hẳn nhưng một giây sau liền xụ mặt, khi nhớ về chuyện khi nãy, gượng gạo cười nói:

“Thật trùng hợp, em vừa mới chuyển đến đây hôm nay,;

“Lúc này...” Duật Thần thấy cô thay đổi từ một con mèo xù lông biết thành mèo con ngoan ngoãn rất muốn trêu chọc nên cố tình hỏi chuyện khi nãy. Quả nhiên như anh đoán trêu chọc ai kia cũng rất thú vị.

“Anh đừng hiểu lầm, khi nãy em không phải định đánh anh đâu. Lúc này có người đến gây chuyện, em đuổi anh ta đi, sau đó lại có người nhấn chuông em tưởng là hắn ta, nên mới như thế.” Thiên Vy vội vàng giải thích đến câu cuối thì giọng nhỏ dần. Thấy không cô biết ngay anh bị cô dọa sợ rồi mà!!! Lăn này tiêu rồi!!!

“À...” Duật Thần mỉm cười à một tiếng. Thật ra chuyện khi nãy anh đã chứng kiến tất cả, anh vừa từ trường trở về vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy Thiên Vy mở cửa 'trò chuyện' cùng người con trai kia. Lúc đó anh cũng định bước đến chào hỏi, nhưng sau đó lại bị tiếng hét của ai đó làm giật mình, chỉ còn cách chờ chàng trai kia rời đi. Sau khi thấy anh chàng khi ôm chân bỏ đi anh mới đến bấm chuông, nhưng không ngờ mình cũng mèm chào hỏi với

cây lau sà. Thấy cô ngượng ngùng cúi đầu như đứa trẻ làm sai đang chờ trách phạt, Duật Thần cũng không nổi trêu cô, nói:

“Từ giờ chúng ta là hàng xóm rồi, có gì cần anh giúp đỡ cứ nói.”

“Vâng.” Thiên Vy ngăn người nhìn anh, tuy không phải là lần đầu thấy con trai cười nhưng đây là lần đầu cô thấy nụ cười đẹp thế này, trong lòng không ngừng nở hoa, cảm thấy con đường thu phục mỹ nam sư huynh này không còn xa nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tôi không có ba!

Sáng hôm sau, Thiên Vy tinh thần phấn chấn hẳn lên, sự kiện xấu hổ đã sớm bị ném sang một bên. Ngày thứ hai đến trường của Thiên Vy cũng không tệ lắm dù chưa gặp được Hứa Duật Thần, nhưng cô làm quen được với cô bạn cùng bàn Mạn Hân một cô nàng hiền lành, đáng người tròn trịa, rất đáng yêu. Tuy chỉ mới làm quen nhưng Thiên Vy cảm thấy rất thích cô bạn này còn hơn cả cô bạn thân tám năm Triệu Băng Di kia. Nghỉ trưa Mạn Hân cùng Thiên Vy đến căn tin ăn trưa.

Mạn Hân nhìn sức ăn của Thiên Vy ngỡ ngàng nói, giọng nói mang theo phần ngưỡng mộ:

“Cậu ăn nhiều thế mà vẫn không lên cân, chẳng như mình ăn ít hay nhiều cũng béo.”

“Thực ra cậu cũng không béo lắm, đáng người đầy đặn, rất đáng yêu!” Thiên Vy cười nói, đột nhiên cảm thấy Mạn Hân như đứa em của mình, có thể vì cô ấy đơn thuần khiến cô cảm giác muốn bảo vệ.

“Thật không?” Mạn Hân ngây thơ hỏi, cô là một người bình thường, khuôn mặt không xinh, dáng người cũng không chuẩn, lại không có tài năng gì nổi bật ngoài sở thích chụp ảnh, cố gắng thi vào đại học F để ba mẹ nở mày nở mặt với mọi người. Nhưng đến khi đỗ đại học F Mạn Hân lại thấy tự ti hẳn, trong trường nếu không tài thì cũng là người có sắc, muốn tìm một người sắc không tài không như cô thật khó. Vì thế ở trường cô không có người bạn thân nào, cho tới khi gặp Thiên Vy. Cô ấy xinh đẹp, dù chưa biết về khoản học tập thế nào nhưng Mạn Hân tin cô ấy chỉ hơn không kém cô, đã thế còn thân thiện làm quen với cô.

“Thật. Phải rồi Mạn Hân cậu có biết Hứa Duật Thần không?” Thiên Vy đáp, cô không quan tâm người khác thấy cô nhóc kia thế này, nhưng cô thấy cô ấy rất đáng yêu, thế là đủ. Chợt nhớ ra Mạn Hân tuy là sinh viên năm nhất như cô nhưng ít ra cô ấy cũng ở đây lâu hơn cô, Thiên Vy liền hỏi thăm về sư huynh của mình.

“Làm sao không biết được chứ, anh ấy là đại thần đấy! Nhưng có chuyện gì không?” Vừa nghe tên anh, Mạn Hân hai mắt sáng rỡ, vui vẻ nói.

“Mình nghe vài bạn nhắc đến anh ấy, nên hỏi thôi.” Thiên Vy vờ lơ đãng gấp thức ăn, nhưng thực ra đang lắng tai chờ nghe cô bạn trả lời. Không hiểu sao cô lại có chút ngượng ngùng không muốn cho Mạn Hân biết. Trong lòng có chút cằn cỗi, An Thiên Vy bình thường không phải mày mạnh miệng không sợ trời sợ đất sao? Sao bây giờ lại không dám nói thẳng với người khác mày quan tâm đến anh ấy?

Thiên Vy gạt mình với ý nghĩ trên, không lẽ cô đã thích Hứa Duật Thần thật sao? Hơn nữa còn là thích từ cái nhìn đầu tiên! Sống đến gần ba mươi tuổi mà giờ cô lại còn rơi vào lưới tình, không biết đây là chuyện tốt không nữa. Mạn Hân thấy Thiên Vy cứ ngăn người này giờ không đề ý đến mình, liền gọi:

“Thiên Vy cậu có nghe mình nói không?”

“Hả? Mình nghe mà.” Thiên Vy gạt mình, gạt đầu như già tòi nhìn Mạn Hân, mặc dù không biết cô bạn vừa nói gì.

“Đại thần thật sự rất giỏi, ba mẹ anh ấy sống ở Mỹ, nghe nói họ là giáo sư của trường đại học nổi tiếng ở Mỹ, đại thần tham gia rất nhiều cuộc thi chụp ảnh lần nào cũng được giải cao, thời gian gần đây anh ấy còn ký hợp đồng chụp ảnh cho mấy diễn viên ca sĩ của Tịch Thiên... Đã thế anh ấy còn là một trong những mỹ nam trường mình.” Thấy Thiên Vy cuối cùng cũng có phản ứng, Mạn Hân tiếp tục nói tốt về đại thần của mình, vẻ mặt sung bái. Thiên Vy ở bên chăm chú lắng nghe, trong lòng không ngừng cảm thán, sư huynh của cô đúng là NO. 1!!!

Tan học, nhìn khắp dãy lầu cũng không thấy anh, Thiên Vy tiếc nuối thở dài, xem ra hôm nay anh không có tiết học. Tạm biệt Mạn Hân ở sân trường, Thiên Vy một mình ra cổng (Mạn Hân ở KTX), đúng lúc này điện thoại đổ chuông, Thiên Vy liếc nhìn màn hình, là số lạ.

“Alo?”

“Tôi muốn gặp cô.” Giọng một người phụ nữ vang lên, lạnh lùng như ra lệnh cho cô phải nghe theo.

“Bà là ai?” Thiên Vy đáp, lạnh lùng không kém người kia, trên đời này cô ghét nhất bị người khác nói chuyện kiêu đó, nên cô cũng không muốn lịch sự

với bà ta.

“Lạc Tuệ Mẫn.” Người kia chậm rãi nói tên, ngưng một chút rồi lại tiếp tục.

“Tôi muốn gặp cô ở quán cà phê gần An Thịnh.”

“Được.” Ngắn gọn đáp Thiên Vy sáng khoái đồng ý, cô cũng thật muốn xem mẹ của tiểu hồ ly tinh kia trông như thế nào. Nhưng một phần nguyên nhân khiến cô đồng ý, nữa chính là trong thâm trong lòng cô đau âm ỉ, có chút không cam chịu mà chính cô cũng không rõ nguyên nhân. Có thể là do cô muốn thay 'An Thiên Vy thật sự' và người mẹ đã mất của cô ta đòi lại công bằng!

Bước xuống taxi, Thiên Vy ngẩng đầu nhìn quanh, không khó khăn đã thấy một quán cà phê kia. Thiên Vy đẩy cửa bước vào, nhìn quanh lăm băm:

“Bà ta chưa tới.”

Bước đến chiếc bàn cạnh cửa sổ, cô gọi một ly sữa nóng thay vì cà phê như thói quen cũ, bây giờ cô cần bồi bổ sức khỏe lát nữa còn đấu với hồ ly nha! Không lâu sau người phục vụ mang ly sữa nóng ra. Tay cầm chiếc cốc ấm áp, Thiên Vy nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nơi này là trung tâm thành phố, nhà lầu cao vút san sát nối tiếp nhau, sầm uất nhộn nhịp. Thiên Vy nhìn vào phía trong một tòa nhà rộng lớn, môi mấp máy, nhẹ nhàng đọc ra chữ to trước cửa. Đọc xong không khỏi ngỡ ngàng.

Kia chính là An Thịnh, cũng chính là nơi người ba cô yêu nhất làm việc. Không rõ trước đây ra sao nhưng từ khi cô thay cô gái đáng thương kia sống tiếp thì chỉ cần nghe đến tên người ba này trong lòng ngoài khinh thường ra chẳng có gì gọi là yêu hay tôn trọng. Đối với cô ông ta chỉ là kẻ phụ bạc, bỏ vợ bỏ con, theo hồ ly tinh...

Thu hồi ánh mắt, nhìn cốc sữa nóng, Thiên Vy chu môi thối thối. Chuông gió ngoài cửa lại đột nhiên kêu vang, Thiên Vy ngồi đưa lưng về phía cửa lười biếng không thèm để ý người vừa vào.

Người kia dường như biết cô ở bên trong tiến thẳng ngồi xuống đối diện cô.

Thiên Vy nhũn mày đánh giá người trước mặt. Rất đẹp so với người phụ nữ trung niên khác, vóc người săn chắc nhỏ nhắn, chần chừ chưa bao giờ lo là việc tập thể thao đều đặn và ăn uống theo chế độ riêng biệt. Xem ra bà ta chính là Lạc Tuệ Mẫn. Trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, cũng phải thôi con người cô trước giờ rất dị ứng với hồ ly tinh, hơn nữa bây giờ đối diện cô không phải là con hồ ly bình thường mà là một con đại hồ ly xảo huyệt, không khó chịu mới lạ! Thiên Vy chậm chạp mở lời:

“Lâu rồi không gặp, tôi rất nhớ bà!” Lạc Tuệ Mẫn ngồi không động đậy, ánh mắt nhìn An Thiên Vy xen lẫn nhảm chán cùng khinh khỉnh. Sáng nay An Khánh bảo rằng muốn gặp An Thiên Vy, Lạc Tuệ Mẫn không cần nghĩ cũng biết ông ta muốn gọi con nhóc cứng đầu kia quay về, nếu con nhóc đó vẫn như trước đây ngu ngốc như vậy bà cũng không cần An Khánh đưa nó về nhà, nhưng bây giờ đã khác bà không thể mạo hiểm cho nó về nhà thêm lần nữa. Liền nói với An Khánh: “Đề em đi gặp con bé, tiểu Vy còn đang giận anh, em đi gặp sẽ dễ khuyên con bé. Anh yên tâm em sẽ đưa con bé về nhà.” An Khánh do dự, sau đó thấy lời Lạc Tuệ Mẫn nói cũng đúng liền đồng ý.

“Này bà già, hẹn tôi ra đây để ngắm tôi thôi à?” Thiên Vy cười khẩy, uống một ngụm sữa, nói. Thật ra cô cũng muốn lịch sự với bà ta lắm, nhưng cái nhìn của bà ta khiến người ta không vui nổi, cô muốn chọc tức bà ta!!!

“Cô rốt cuộc muốn gì trò gì?” Lạc Tuệ Mẫn neho mắt nhìn An Thiên Vy, bà nhìn ra và cũng tin lời Minh Ngọc con nhóc này không thể xem thường. Nếu là trước đây chỉ cần thấy bà, nó đã nổi giận lao vào đánh mắng bà thay gì ngồi im trên tức bà. Dù thế nhưng Lạc Tuệ Mẫn cũng không thất vọng, bà tin mình có thể trị được con ranh này, như trước đây vậy!

“Trò gì chứ? Bà Lạc đây là ranh quá cộng thêm không có đàn ông nào có vợ cho bà quyền rũ nên đến tìm tôi gây chuyện? Hay là gần mất kinh rồi nên lo nghĩ lung tung?” Nhường mày nhìn người phụ nữ trước mặt Thiên Vy vuốt cằm bày ra bộ dáng suy nghĩ nói. Đúng thật là mẹ con! Suốt ngày ăn no rảnh mỡ tìm cô nói khùng nói điên!

“Hết lần này đến lần khác tìm con gái tôi gây chuyện, rốt cuộc cô muốn gì?” Lạc Tuệ Mẫn cố bình tĩnh nói, trong lòng lửa giận đã bắt đầu bộc phát trước những lời của An Thiên Vy. Con nhóc miệng lưỡi càng ngày càng độc mà!

“Bà chưa nghe sao? Đánh là yêu mắng là thương, mà tôi lần nào gặp cô gái bà không mắng cũng đánh. Chắc chắn xem ra tôi yêu thâm cô ta mất rồi!” Thiên Vy bật cười, thích thú nhìn Lạc Tuệ Mẫn đang cố nén giận. Trong lòng không ngừng thờ dài, An Thiên Vy này càng ngày càng hư mà, sao lại thấy vui khi chọc giận người khác thế!!!

“Nếu tôi nói thứ tôi muốn bà sẽ đáp ứng sao?”

“Nếu không vượt quá giới hạn!” Lạc Tuệ Mẫn lãnh cảm nhìn Thiên Vy, giọng đều đều nói. Bà thật muốn xem con nhóc vô dụng này ngoài độc miệng hơn thì có thể làm được gì!

“Tôi muốn hai mẹ con bà và cả An Khánh cùng xuống địa ngục, trả giá cho những gì các người đã làm với mẹ tôi và 'tôi của trước đây'.” Thiên Vy ngừng cười, lạnh mặt nói, người hơi ngã về trước, kéo gần khoảng cách với Lạc Tuệ Mẫn.

Lạc Tuệ Mẫn nhìn chằm chằm An Thiên Vy, bà cứ nghĩ cô ta sẽ yêu cầu bà cùng Minh Ngọc rời khỏi An gia, không bao giờ xuất hiện trước mặt An Khánh, nhưng thật không ngờ. Càng khiến bà không ngờ hơn là cô ta còn muốn cả ba mình xuống địa ngục, trước đây cô ta sống chết không rời An gia là mong một ngày lột mặt nạ của mẹ con bà, để An Khánh thức tỉnh có thể trở lại như xưa chỉ yêu thương cô ta. Nhưng xem ra bây giờ cô ta đã không cần điều đó nữa rồi. Trong lòng Lạc Tuệ Mẫn yên tâm hơn, cô ta như thế sẽ không về An gia nữa! Đúng lúc này, Lạc Tuệ Mẫn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc sắp bước vào quán, bà liền đứng lên nhào về phía Thiên Vy níu tay Thiên Vy líu lo xin lỗi. Thiên Vy cũng bị bà ta dọa sợ, nên không để ý có người đang vào quán, hất mạnh bà ta ra, khiến Lạc Tuệ Mẫn ngã xuống đất:

“Bà già lên con động kinh gì thế? Làm tôi giật mình.”

“Tiểu Vy về nhà đi con, đi biết lỗi rồi đi sẽ rời khỏi An gia, trả lại mọi thứ cho con và Thiên Nam...” Lạc Tuệ Mẫn khóc ròng, ngồi bẹp dưới đất, thu hút sự chú ý của mọi người trong quán.

“Bà thiếu đàn ông quá nên điên à? Tôi và anh tôi không thèm, mẹ con hồ ly tinh bà cứ ở đó làm nữ vương đi! Đừng làm phiền tôi nữa.” Thiên Vy ngoáy tai cắt ngang lời bà ta, đeo balô chuẩn bị bỏ đi. Cô làm sao không biết bà ta đang đóng kịch cho những người ở trong quán xem để họ thương hại vì thế cô cũng không ngăn ngại mà nằng nằng bà ta, dù sao cô cũng không sống ở khu này cô cần gì sợ mọi người ở đây nghĩ xấu. Nhưng Thiên Vy ngàn lần cũng không nghĩ đến bà ta là đang diễn cho một người khác xem.

“Tiểu Vy... Tiểu Vy đừng đi mà con, con tha lỗi cho ba con đi được không? Di chỉ cần con tha lỗi cho ba con thôi, rồi con muốn mẹ con đi làm gì cũng được.” Thấy An Thiên Vy sắp rời đi, Lạc Tuệ Mẫn liền ôm lấy chân cô, đáng về đau khổ, ngăn không cho cô rời đi.

“Tuệ Mẫn không cần cầu xin nó!” Một giọng nói không kiên nhẫn vang lên. Lạc Tuệ Mẫn liền im lặng, thút thít đáng thương nhìn chủ nhân giọng nói kia. Thiên Vy quay đầu nhìn phía sau, có chút ngỡ ngàng nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, cười lạnh. Vừa lên tiếng là một người đàn ông trung niên, một thân tây trang xấp xỉ Lạc Tuệ Mẫn, mái tóc hoa tiêu, đôi mắt nâu khói sắc lẹm, thân hình to lớn, chắc nịch. Người đó không ai khác chính là ba của cô _ An Khánh, chủ tịch An Thịnh.

“Em không sao! Anh đừng mắng Thiên Vy.” Lạc Tuệ Mẫn nghẹn ngào nói khi An Khánh đỡ bà đứng dậy. Trong lòng vô cùng đắc ý, thật ra khi bước vào quán bà đã nhắn tin cho An Khánh, chủ yếu muốn dạy cho An Thiên Vy bài học, bây giờ chỉ cần đợi An Thiên Vy khóc lóc giải thích với ba mình, sau đó lại bị An Khánh bắt nó xin lỗi bà như trước đây vậy!

“Woa! Anh hùng cứu mỹ nhân sao?” Thiên Vy khoanh tay đứng im xem hai người bọn họ đang liếc mắt đưa tình. Trong lòng hời hợt vô cùng, nếu khi này sớm biết ông ta cũng ở đây, cô sẽ tát ly sữa vào đại hồ ly tinh kia hoặc lúc bà ta ôm chân cô, cô đã đập bà ta vài phát!

“Con bé này di Tuệ Mẫn tốt với con như thế, con không cảm động còn ở đó nói!” An Khánh nghiêm mặt nói, ông tin lần này ông đã xuống nước như thế, Thiên Vy chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

“Tôi có mượn bà ta tốt với tôi sao? Nếu bà ta rảnh thể thì không bằng quan tâm tới con gái bà ta đi.” Thiên Vy buồn cười nhìn thẳng An Khánh nói. Cô thật không ngờ sẽ gặp An Khánh sớm như vậy. Tuy ghét phải công nhận nhưng cô thấy mình rất giống ông ta, đặc biệt là đôi mắt!

“An Thiên Vy con quá đáng lắm rồi đây! Mau xin lỗi đi Tuệ Mẫn.” An Khánh nhìn đứa con gái mình ngày nhớ đêm mong, nghiêng chặt răng nói, chỉ cần Thiên Vy chịu xin lỗi dù thật lòng hay không ông cũng chấp nhận. Hôm nay đến công ty mà lòng ông cứ bồn chồn mãi thôi, ông sợ rằng cô sẽ không chịu đến gặp Tuệ Mẫn, sợ rằng cô vẫn còn giận ông, sợ rằng sẽ mãi mãi mất đi đứa con gái này! Ông thừa nhận trước đây là ông có lỗi với mẹ con Tịch Đồng, nhưng ông đã nhận quả báo là mất đi một đứa con trai thông minh hiểu chuyện lại luôn tôn kính, xem ông là thần tượng. Trong lòng luôn hời hợt vì những chuyện mình đã gây ra, bây giờ ông chỉ còn mỗi Thiên Vy. Nhưng đứa con gái này lại rất cứng đầu, luôn gây chuyện bắt nạt mẹ con Tuệ Mẫn, khiến ông rất khó xử, hai bên đối với ông đều quan trọng ông không biết phải làm sao.

“Quá đáng? Nếu ông không muốn tôi quá đáng thì làm ơn vác mỹ nhân của ông về An gia, nhốt bà ta lại đừng để bà ta mỗi lần lên con lại tìm đến tôi, Ok?” Thiên Vy rầu rĩ yêu cầu. Quá đáng sao? Không hề, rõ ràng là bà ta tới tìm cô mà!!!

Không ngừng đi vào quán cà phê, mấy người này đều là thành phần tri thức hoặc nhân viên của An Thịnh. Nhìn thấy cãi nhau hơn nửa nhân vật chính lại là người đứng đầu An Thịnh _ một trong ba tập đoàn lớn về giải trí trong thành phố, càng khiến họ không khỏi tò mò nán lại xem kịch.

An Khánh trước giờ là người sĩ diện nhìn thấy vây quanh, lại thêm đứa con gái nghịch không nghe lời đang cãi lại. An Khánh giận đến run người nhanh chóng giơ tay một bạt tai vừa nhanh vừa mạnh giáng trên mặt Thiên Vy. Mọi người ai nấy đều kinh ngạc, cả Thiên Vy cũng không ngoại lệ, cảm nhận một bên má bỏng rát, bất quá cô không giống những người khác, cô kinh ngạc vì không ngờ cô cũng có ngày hôm nay, gặp phải cảnh cầu huyết thế này!!!

An Khánh giật mình nhìn bàn tay mình, ông không ngờ mình lại hành động như thế. Lần trước tát Thiên Vy ở đám tang của vợ, sau khi người giận ông đã rất ăn năn, tự nói sẽ không bao giờ làm thế với con gái, nhưng thật không ngờ... Bối rồi không biết làm gì, ông nhìn Thiên Vy bên má sưng đỏ ngập ngừng nói:

“Ba...con không...”

“Ba? Thực nực cười, An tổng tôi không có ba, ông lại càng không phải ba tôi! Ông quên rồi sao?” Thiên Vy lạnh mặt nói. Đánh cô xong còn muốn nhận người thân à? Mơ đi!

“Tiểu Vy, ba con không có ý...” Lạc Tuệ Mẫn nhìn hai cha con họ cười thầm, nhưng ngoài mặt vờ đau xót nhìn An Thiên Vy, ra dáng người tốt nói giúp An Khánh.

“Cảm ơn. Bà đừng ngại trước mặt tôi hồ ly tinh!” Không nói thì thôi, nhưng giờ chỉ cần nghe giọng Lạc Tuệ Mẫn, Thiên Vy liền điên lên. Cô ăn tát cái tát này, người có công rất lớn nhất chính là bà ta!

“Ông vốn không có tư cách đánh tôi, cái tát này là ông nợ tôi. Sớm thôi, tôi sẽ đòi lại nó!” Bước gần về phía An Khánh, Thiên Vy cắn răng nói, sau đó liền ra khỏi quán chạy ngay lên taxi đến Tịch Thiên, trong lòng không ngừng mắng rủa hai người kia. Mọi người xung quanh không khỏi rung mình, nếu họ không xem ngay từ đầu, có thể họ sẽ nghĩ hai người kia là kẻ thù chứ không phải là cha con.

“Anh mau đuổi theo Thiên Vy đi!” Lạc Tuệ Mẫn lay tay An Khánh gấp gấp nói, bộ dáng như gà mái.

“Tuệ Mẫn xin lỗi em là anh không tốt, đã quá nuối chiều Thiên Vy để nó như bây giờ, khiến em chịu áp lực.” An Khánh nghe những lời của Lạc Tuệ Mẫn vô cùng cảm động, ông không ngờ bà không trách con gái mình. Haiz Thiên Vy à, khi nào con mới chịu trưởng thành đây hả?

“Không phải lỗi của anh, Thiên Vy nó còn bé...” Lạc Tuệ Mẫn thấy An Khánh cảm động trước tấm lòng của mình càng ra sức nói giúp Thiên Vy. Đúng lúc này điện thoại An Khánh reo lên, ông nhìn màn hình rồi nhanh chóng bắt máy. Lạc Tuệ Mẫn chăm chú lắng nghe, bà loáng thoáng nghe thấy giọng của Minh Ngọc phát ra từ điện thoại, sau đó An Khánh nói:

“Được rồi, ba về ngay.”

“Mình về thôi, thằng bé Vỹ Tường đang đợi anh ở nhà.” Cúp máy An Khánh đỡ Lạc Tuệ Mẫn hướng ra cửa quán bước đi.

“Có chuyện gì sao?” Lạc Tuệ Mẫn lo lắng hỏi.

“Anh bảo quán gia hôm nay làm một bàn tiệc mừng Thiên Vy về nhà nhân tiện gọi Vỹ Tường sang để hai đứa nhỏ làm hòa với nhau. Nhưng không ngờ Thiên Vy...” An Khánh chậm rãi giải thích, giọng buồn bã. Lạc Tuệ Mẫn nghe đến đây không khỏi cười lạnh, thì ra là muốn cứu vớt hôn sự kia, cũng may hôm nay bà đã phá tan cơ hội đó, nếu không Minh Ngọc nhà bà lại gặp rắc rối rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quay về nhà;

Tịch Thiên.

“Hàn Triệt anh cảm thấy chúng ta có thể thắng vụ kiện này không?” An Thiên Nam ngồi trên ghế sofa, tay cầm tờ liệu vừa xem vừa hỏi người đối diện.

“Có thể là họ vi phạm hợp đồng trước, chúng ta...” Hàn Triệt nhấp một ngụm trà, đang nói thì bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang. An Thiên Nam ngẩng đầu nhìn Hàn Triệt xin lỗi, sau đó quay lại bàn làm việc tiếp điện thoại:

“Chuyện gì?”

“An tiểu thư đến tìm ngài.” Thư ký đáp. An Thiên Nam nhíu mày hỏi lại:

“Em gái tôi?”

“Vâng.”

“Cho vào.” Nhận được câu trả lời của đối phương, An Thiên Nam dứt khoát đáp. Không biết cô em gái nghịch ngợm này của anh lại gây họa gì? Mới dọn ra ngoài hai ngày đã tới tìm anh.

“Thiên Vy đến sao?” Cuộc gọi lúc này Hàn Triệt cũng loáng thoáng nghe được, thấy An Thiên Nam gác máy liền hỏi, mấy ngày nay công ty xảy ra vài tranh chấp với đối tác, anh bận tới mất nên không có thời gian đến thăm.

“Ừ, chúng ta tạm ngưng một lát.” An Thiên Nam ngồi xuống thu dọn đồng tài liệu nằm lộn trên bàn. Hàn Triệt không nói gì, cũng không có ý định rời đi, dựa lưng vào ghế chờ người.

“Anh hai!” Thiên Vy vừa vào cửa liền thút thít gọi An Thiên Nam, không thèm nhìn đến ông chú nào đó.

“Thiên Vy em sao thế?” An Thiên Nam vừa nghe giọng nói đầy áp lực của em gái liền ngừng đầu. Thấy cô hốc mắt đỏ hoe một bên mặt còn đỏ ửng như vừa bị đánh. Vội kéo cô ngồi xuống sofa gắng hỏi.

“Oa...” Thiên Vy òa khóc, khiến An Thiên Nam và Hàn Triệt không một phen luống cuống không biết phải làm gì. Thiên Vy thấy họ như thể muốn cười to nhưng càng cố nhịn, khóc lớn. Được rồi, cô thừa nhận việc mình khóc lóc thật xấu hổ, nhưng dù biết cô vẫn làm, cô muốn cho An Thiên Nam nổi giận, giúp cô đi đòi lại công bằng. Thật ra ban đầu cô cũng định tự mình giải quyết, nhưng “đại hồ ly” kia quá mưu mô, cô sợ lại bị bà ta gài nên chỉ còn

cách tìm anh trai. Cho dù có thất bại An Khánh cũng không dám động vào con trai của mình.

“Đừng khóc. Nói cho anh hai nghe, ai bắt nạt em?” An Thiên Nam vỗ nhẹ lưng em gái, liên tục “chuyện” khăn giấy cho cô. Hàn Triệt xuất chút bị sặc vì câu nói của An Thiên Nam, nhớ tới chuyện xảy ra ở nhà hàng. Trong lòng thầm nghĩ nếu để anh gặp kẻ đã chọc cho cô nhóc này khóc đến mức không nói thành lời thế kia, anh sẽ đối với người đó giờ ngón cái, khâm phục.

“Khi này... Lạc Tuệ Mẫn gọi bảo em...ra ngoài gặp bà ta...em đồng ý... nhưng đến nơi...bà ta cứ dong dài mãi... em không kiên nhẫn... bỏ về...đột nhiên bà ta lao về phía em...khóc lóc xin xỏ... em khó chịu đẩy ngã bà ta...Không ngờ... Không ngờ...oa...” Ngập ngừng kể lại mọi chuyện, đến lúc quan trọng thì Thiên Vy lại òa khóc, như tát nước lạnh vào nỗi mong chờ của hai người kia. An Thiên Nam cùng Hàn Triệt đầu đầy hắc tuyến, cả hai đang sốt ruột gần chết muốn biết mọi chuyện thế mà cô nhóc này lại bật khóc ngay lúc này!”Thiên Vy em cứ từ từ đừng gấp!” Hàn Triệt ngồi đối diện Thiên Vy nhẹ giọng an ủi, anh cảm thấy mình như đang dỗ bé gái! Thiên Vy nhìn Hàn Triệt càng khóc lớn hơn. Hừ bà đây còn nhớ chuyện nhập viện đấy nhé!

“Bà ta đánh em” An Thiên Nam thật sự không đợi nổi nữa, liền đoán. Thật ra trong lòng cảm thấy có chút không đúng, thứ nhất _ anh chưa bao giờ thấy Lạc Tuệ Mẫn đánh Thiên Vy mà là ngược lại, thứ hai _ nếu Lạc Tuệ Mẫn thật sự dám đánh Thiên Vy thì anh tin chắc với tính cách của em gái mình Lạc Tuệ Mẫn kia bây giờ đã sớm cùng Thiên Vy đến sở cảnh sát hoặc nhập viện thay vì ngồi đây 'tiêu thụ' khăn giấy! Nhưng dù chuyện thế nào đi nữa, anh cũng không muốn biết, chỉ cần bà ta đụng vào Thiên Vy anh cũng sẽ không để yên cho bà ta.

“Không phải... là An Khánh...ông ta đánh em!” Thiên Vy bắt được tín hiệu con giận của Thiên Nam trong lòng vô cùng vui vẻ, thành thật khai báo. Tội lỗi quá đi, lại khiến cha con họ cãi nhau!!! Thiên Vy trong lòng niệm phật cầu nguyện, nhưng cũng không trách cô được tất cả là do người đàn ông bỏ vợ bỏ con kia tạo ra.

“Bác ấy đánh em? Nhưng tại sao?” Hàn Triệt nghi ngờ mình nghe lầm, hỏi lại một lần. Trong lòng một phần thương cảm cô gái nhỏ này, anh biết từ nhỏ cô yêu thương nhất là ba mình, thế mà giờ... Nhưng Hàn Triệt lại vô cùng tò mò không biết cô nhóc này đã nói gì để mình giận đến đánh người như vậy?

“Lạc Tuệ Mẫn thấy ông ta đến liền khóc lóc ôm chân em, còn nói gì là chỉ cần em và anh về An gia bà ta sẽ ra đi... em thấy bà ta như người điên điên đấy bà ta, An Khánh ở phía sau thấy thế không quan tâm hỏi rõ mọi chuyện liền xông ra mắng em, sau đó còn đánh em!” Thiên Vy vừa nghe liền biết Hàn Triệt không tin mình, liếc mắt trừng anh ta như nói: ông chú, chuyện không liên quan đến chú! Quay đầu nhìn An Thiên Nam, Thiên Vy kể rõ ràng mọi chuyện trong con giận. Hừ, không giận làm sao được chứ. Bị hồ ly tinh hãm hại ăn một tát oan mạng, bây giờ chắc chắn bà ta đang rất hả hê. Aaaaaaa đây đúng là một nỗi vết thương to lớn mà!!!

“Chết tiệt!” An Thiên Nam chửi thề một tiếng, không thèm quan tâm đến hình tượng quý ông của mình. Thật không hiểu, ông ta trước đây có gì tốt để anh xem trọng thế kia! Một người sống giả dối, ông ta có danh tiếng, có tiền, có quyền, vợ hiền con ngoan... có tất cả những gì đàn ông trên đời ao ước, thế mà không biết thỏa mãn vì ả đàn bà vong ơn phụ nghĩa kia mà bỏ đi những thứ quý giá! Im lặng một lúc, An Thiên Nam đứng bật dậy mặt không cảm xúc, kéo Thiên Vy đi trong sự bất ngờ của cô em gái và chàng luật sư.

“Cậu định đi đâu?” Hàn Triệt bắt lấy tay An Thiên Nam hỏi, anh liếc mắt nhìn Thiên Vy. Thật ra lúc đầu tuy đã nghi ngờ cô nhưng thấy cô khóc thảm thương thế kia, trong lòng Hàn Triệt không tránh khỏi lo lắng. Cho đến khi thấy cô một hơi kể rõ mọi chuyện anh liền biết khi này là cô đóng kịch. Tuy bị cô lừa nhưng anh không cảm thấy chán ghét ngược lại thấy cô như thế anh càng yên tâm, biết tính kẻ trả thù người khác sau này sẽ không bị người khác ức hiếp!”Đi thăm cấp đôi để tiện kia.” An Thiên Nam rút lên, trong đầu anh bây giờ toàn hiện ra hình ảnh mẹ mình đau khổ khóc thầm mỗi đêm khi biết mình bị chồng phản bội. Thiên Vy ở phía sau anh trai, ngoan ngoãn đứng im, không dám động đậy, âm thầm nuốt khan. Đây là lần đầu cô thấy An Thiên Nam như thế, xem ra cô tìm đúng người rồi!!!

“Thiên Nam bình tĩnh đi. Cậu đến đó cãi nhau với ba cậu, rồi lại trở mặt với ông ấy sao? Không có ích lợi gì đâu!” Hàn Triệt lần đầu thấy sự tức giận thể hiện rõ trên mặt An Thiên Nam. Nhưng anh không hoảng loạn trước con giận của Thiên Nam, vẫn điềm tĩnh, đúng kiểu cách của một luật sư dày dặn kinh nghiệm và lớn tuổi, khuyên can. Anh không muốn tình cảm cha con họ rơi vào mức đường cùng.

“Luật sư Hàn anh cứ làm đơn kiện nhóm người kia, làm xong gửi email cho tôi.” Thiên Vy giận đến đầu nổi đom đóm, ông chú này rõ ràng chống đối cô mà! Nhưng cũng may An Thiên Nam lên tiếng trước, nếu không Thiên Vy chắc chắn sẽ xông ra mắng ông chú kỳ đà kia rồi.

Trước cổng An gia

Chiếc Audi đen dừng lại trước cổng căn biệt thự xa hoa kia, không khí trong xe gần như là 0°C từ lúc hai anh em lên xe cho đến thời điểm hiện tại. Sau một hồi lấy trầm mặc, Thiên Vy thật sự nhịn không được nữa, lấy can đảm lên tiếng trước:

“Hay là để hôm khác đi anh hai!”

“Sợ gì chứ? Vào gây chuyện một chút xem như thư giãn.” An Thiên Nam thoát khỏi những ký ức về căn biệt thự kia, đáp. Trong lòng đau âm ỉ, căn nhà này đối với anh là nơi anh từng hạnh phúc nhất nhưng đồng thời nó cũng là nơi khiến anh đau lòng nhất. Anh thật không muốn bước vào nó một lần nào nữa!

“Họ kiện chúng ta thì sao?” Nhìn căn biệt thự đồ sộ kia, Thiên Vy hỏi. Sợ sao? Một chút cũng không, chỉ là cô nhìn ra được trong mắt An Thiên Nam đầy đau buồn khi đến nơi đây. Trong lòng có chút hối hận vì lợi dụng tình thương của anh trai! Cô cũng không muốn ép anh, chuyện cái tát cô thấy cũng không mấy quan trọng, có thể chờ cơ hội khác.

“An Khánh sẽ không vạch áo cho người xem lưng. Cứ thoải mái làm những gì em thấy hả giận, bất quá ông ta chỉ báo cảnh sát đuổi anh em mình ra ngoài thôi.” An Thiên Nam cố tỏ ra vui vẻ, hài hước nói. Thiên Vy tròn mắt nhìn anh trai, trong lòng cảm thấy khá hơn, khi Thiên Nam cười.

“Thiếu gia và tiểu thư...” Người giúp việc chạy vào cung kính thưa báo với Lạc Tuệ Mẫn đang ngồi trên sofa đọc tạp chí như bà hoàng sau khi mở cửa cho Thiên Nam và Thiên Vy. Đúng lúc một màn trên lọt vào mắt An Thiên Nam, anh không khỏi nhũn mảy, ngất lờ người giúp việc:

“Nếu tôi nhớ không lầm với thân phận của anh em bọn tôi hơn hẳn người ở nhờ là bà Lạc đây. Nhưng sao bây giờ lại phải lại bị xem như là khách thể kia?”

“Ách...” Người giúp việc cúi đầu, không dám đáp. An Thiên Nam lạnh mặt, không có muốn bỏ qua chuyện này, anh cởi áo vest thả bừa trên sofa, chờ đợi câu trả lời. Thiên Vy bên cạnh không quan tâm đến chuyện của người giúp việc, chỉ lo trừng mắt với Lạc Tuệ Mẫn, cô thật không tin cả hai anh em cô lại bà ta. Cả hai bên đều không thể đắc tội, cảm thấy tình hình không được ổn, người giúp việc run rẩy nhìn Lạc Tuệ Mẫn cầu cứu. Lạc Tuệ Mẫn cũng không muốn để chuyện đến tai An Khánh liền nhỏ nhẹ cười nói:

“Chị Hà, chị vào bếp chuẩn bị thức ăn đi, Thiên Nam chỉ nói đùa thôi!”

“Vâng tôi xin phép.” Người giúp việc kia nghe xong thở phào, cấp tốc bỏ chạy. Lạc Tuệ Mẫn nhìn cả hai anh em trong lòng cười lạnh, bà biết An Thiên Vy sẽ không bỏ qua chuyện lúc trưa, nhưng bà không ngờ con nhóc này lại tới nhanh như thế, còn kéo theo cả An Thiên Nam.

“Thiên Nam lâu rồi đi mới gặp con, hai đứa mau ngồi đi.”

“Bà Lạc thật khách sáo, chỉ mới ở An gia một thời gian mà đã tự xem mình thành bà chủ rồi sao?” An Thiên Nam ngồi xuống ghế cười khẩy châm chọc. Thiên Vy ngồi cạnh nghiêng đầu nhìn Lạc Tuệ Mẫn, hăng hái góp vui cùng anh trai:

“Bà Lạc nếu đã thích làm bà chủ đến thế thì phải diễn cho giống chứ! Sao không mau rót trà mời khách?”

“Hai đứa lại đùa nữa rồi!” Lạc Tuệ Mẫn cố nặn ra nụ cười giả dối, không tự nhắc nhở bản thân không được tức giận lúc này.

“Phải rồi bà Lạc, bà và con gái bà ở An gia cũng đã hơn một năm rồi, sống vô cùng nhàn rồi nhì! Không đi làm suốt ngày chỉ ở trong căn biệt thự này, cả học phí đắt đỏ của Lý tiểu thư cũng là tiền của An gia,...nếu để người ngoài biết được e là không hay.” Giọng An Thiên Nam bình thản, đều đều, trên mặt dù cười, nhưng ý cười lại lạnh lẽo. Lạc Tuệ Mẫn mặt biến sắc giận đến run người, hai tay không kiềm chế được, siết chặt cuốn tạp chí. Thiên Vy nhìn cuốn tạp chí méo mó trong tay bà ta ý cười trên mặt càng đậm hơn, uyển chuyển nói:

“Anh hai nói cứ như mẹ con bà Lạc là hai con sâu gạo vậy đó! Mà anh hai yên tâm danh tiếng của bà Lạc sẽ không bị người ta bêu xấu đâu.”

“Sao thế? Anh lo cho mà, em nghĩ xem, suốt ngày không làm gì mà vẫn có tiền tiêu xài, anh sợ một ngày nào đó cả thế giới sẽ đồn nhau mẹ con bà Lạc đây sống nhờ tiền đàn ông.” An Thiên Nam mỉm cười giải thích, không nhìn đến Lạc Tuệ Mẫn đang sắp bùng cháy kia. Dù biết họ cố tình chọc bà, nhưng Lạc Tuệ Mẫn vẫn không nhìn được con giận.

“Mẹ con bà Lạc đâu nhàn rồi như anh nói. Anh hai không biết thôi, họ chăm chỉ ở nhà là để giữ nhà đấy, như thế sẽ không có trộm vào ghé thăm An gia.” Thiên Vy chống cằm cười rạng rỡ nhìn Lạc Tuệ Mẫn.

“Ồ công việc quan trọng đấy! Em gái anh thật thông minh, không nhờ em thì anh đã nghĩ oan cho mẹ con bà Lạc rồi. Nhưng mà Tiểu Vy em nói thế làm anh nghĩ đến mấy chú cún giữ nhà.” An Thiên Nam vô cùng phối hợp, xoa đầu Thiên Vy khen. Thiên Vy không ngờ anh trai mình lại nói thẳng ra như thế, nhìn không được bật cười nhìn Lạc Tuệ Mẫn.

“Đề đi đi gọi ba hai đứa, ông ấy đang trò chuyện với Vy Tường ở thư phòng.” Lạc Tuệ Mẫn thật không chịu nổi nữa, bà sợ nếu còn ở đây sẽ có đánh nhau mất. Nên giận nói một câu rồi nhanh chóng rời đi không chờ Thiên Nam và Thiên Vy trả lời.

“Này anh là ai? Anh trai tôi không bao giờ đối xử với phụ nữ như thế!” Thiên Vy nhìn Lạc Tuệ Mẫn chạy đi quay sang trêu chọc anh trai.

“Anh sẽ không đối xử tệ với phụ nữ nhưng trông mắt anh Lạc Tuệ Mẫn là hồ ly tinh không phải phụ nữ.” An Thiên Nam vừa uống trà vừa đáp, những lời hôm nay anh vừa nói nếu để mọi người biết được chắc chắn anh sẽ nổi tiếng vô cùng!

“Anh hai em đúng là NO.1, nhìn bà ta tức đến bỏ chạy em thật hả giận.” Thiên Vy giờ ngón cái, giọng đầy sùng bái nói với An Thiên Nam.

“Con bé này mới tý chuyện đó đủ để em nuôi con giận rồi sao?” An Thiên Nam cốc đầu cô. Đột nhiên lại nhớ về người mẹ đã mất của mình, nếu bà còn sống, liệu hôm nay thấy người chồng mà bà rất yêu, cùng người phụ nữ khác ức hiếp con gái mình bà sẽ làm gì? Lại cam chịu khuyên anh và Thiên Vy bỏ qua, hay sẽ như anh bây giờ đòi lại công bằng cho Thiên Vy?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quay về nhà; (P.2)

An Khánh vội vàng xuống phòng khách, theo sau là Lâm Vỹ Tường cùng Lạc Tuệ Mẫn. Vừa qua khỏi góc khuất cầu thang, An Khánh liền dừng bước nhìn về nơi Thiên Nam và Thiên Vy đang ngồi, ánh mắt có kinh ngạc, có vui mừng, có mong chờ. Ông hết nhìn Thiên Vy rồi lại nhìn Thiên Nam. Ông cố nhớ xem mình đã bao lâu không gặp con trai, không tưởng tượng được hôm nay Thiên Nam lại xuất hiện ở đây, có phải hay không nó đã tha thứ cho người ba này?

Thiên Vy lướt nhìn An Khánh rồi nhìn thẳng về phía Lạc Tuệ Mẫn và Lâm Vỹ Tường. An Thiên Nam không thèm liếc nhìn An Khánh dù chỉ một lần, anh chỉ thúi chung xem email Hàn Triệt vừa gửi đến. Một lúc sau nhóm người kia ở đối diện hai anh em. An Khánh nhìn Thiên Vy bên mặt còn ửng đỏ, trên mặt hiện lên đau xót, ông khẽ nói:

“Hai con về rồi sao?”

“Kể ở nhờ còn có thể ở đây vĩnh vào lên mặt, trong khi đó bọn tôi ở đây lại khiến mọi người bất ngờ thế à?” An Thiên Nam bỏ điện thoại vào túi, mỉm cười kiêu xả giao nhìn An Khánh. Thiên Vy ở bên không có phản ứng gì chỉ mãi mê ‘ngắm’ Lạc Tuệ Mẫn. Lâm Vỹ Tường lặng lẽ nhìn Thiên Vy, trong lòng vô cùng phức tạp. An Khánh thấy Thiên Nam khách sáo như thế liền biết con trai vẫn chưa tha thứ cho mình, có thể lần này nó đến đây chỉ là vì chuyện của Thiên Vy. Nhưng dù vì nguyên nhân gì đi nữa, chỉ cần nó đến gặp ông thì ông đã vui lắm rồi! Thở dài An Khánh lảng sang chủ đề khác, tránh lại cãi nhau:

“Hôm nay hai đứa ở lại dùng cơm cùng ba nhé, cả Vỹ Tường nữa.”

Thiên Nam nhìn em gái, xem ý của cô. Thiên Vy do dự, cô quả thật không muốn ngồi cùng bàn với những người kia, nhưng càng không muốn bỏ bữa mỹ vị, cuối cùng đành phải đưa mắt trung cầu ý kiến của anh trai. Thiên Nam đảo mắt nhìn phía Lạc Tuệ Mẫn, thu mắt nhìn An Khánh, nhẹ cười:

“Được thôi.”

“Mau vào bàn thôi. Thiên Vy hôm nay ba dặn bác Hà làm toàn những món con thích.” An Khánh vô cùng cao hứng nói, trong lòng thầm mong con gái sẽ nguôi giận.

“Ông còn nhớ Thiên Vy thích ăn gì sao? Tôi còn tưởng chỉ có tôi và mẹ nhớ Thiên Vy thích gì chứ!” Một câu đơn giản bao hàm nhiều ý nghĩa, làm cho An Khánh không khỏi ngẩn người. An Thiên Nam chăm chú nhìn An Khánh sau lời trêu chọc, ông ta còn xem Thiên Vy là con mình sao? Nếu thật như thế thì ông ta là một người ‘ba’ tồi tệ nhất mà anh từng thấy rồi. Thiên Vy lại im lặng, cô không muốn quan tâm đến những lời của người ‘ba’ kia.

“Con bé Minh Ngọc không biết đi đâu tới giờ còn chưa chịu về.” Lạc Tuệ Mẫn lên tiếng giải vây giúp An Khánh, trong lòng có chút oán giận ông ta, bà không ngờ trong lòng An Khánh vẫn chỗ cho An Thiên Nam và An Thiên Vy, chỉ cần hai đứa con của ông ta có mặt, ông ta liền vui đến quên cả con gái bà!

“Vậy chúng ta chờ Minh Ngọc về rồi cùng ăn!” An Khánh nhìn Lạc Tuệ Mẫn cảm kích, có chút ngượng ngùng khi quên mất Minh Ngọc không có ở đây. Tâm trạng Lạc Tuệ Mẫn lúc này mới tốt hơn đôi chút, nhìn An Thiên Vy khiêu khích.

“Anh hai em đối!” Thiên Vy nhìn về mặt đắc ý của Lạc Tuệ Mẫn không khỏi cười thầm, nghĩ như thế là thắng rồi sao? Áo tưởng quá rồi đấy! Không chịu thua kém, cô quay sang nhìn An Thiên Nam bằng đôi mắt cún con, vô cùng đáng thương nói. Lâm Vỹ Tường nhìn Thiên Vy diễn trò, dờ khóc dờ cười, cô gái này từ sau lần tự tử kia như biến thành người khác vậy, bây giờ còn biết bày trò làm khó người khác.”Làm sao bây giờ? Lý tiểu thư còn chưa về. Hay để anh đưa em về nhà ăn cơm với Tường Giao?” An Thiên Nam về mặt nghĩ ngợi đáp. Em gái anh thật nghịch mà, đồn An Khánh vào mức khó xử thế này!

An Khánh không khỏi buồn phiền, ông biết Thiên Nam và Thiên Vy cố tình làm thế, nhưng ông thật không muốn cả hai đứa rời đi, khó lắm mới được một lần cùng nhau ăn cơm!

“Hay chúng ta vào ăn trước đi, Minh Ngọc chắc cũng gần về rồi.” Lạc Tuệ Mẫn thấy An Khánh do dự, trong lòng không khỏi thở dài mệt mỏi, vậy là thời gian qua Minh Ngọc làm nhiều chuyện lấy lòng An Khánh coi như đều vô dụng!

“Chuyện này...” An Khánh áy náy nhìn Lạc Tuệ Mẫn vô cùng rối rắm. Minh Ngọc ngày xem ông như ba ruột, con bé lại luôn nghe lời ông. Minh Ngọc vốn là đứa đa cảm, nếu bây giờ ông không chờ con bé, có thể khi về sẽ nghĩ ông không xem nó như người trong nhà. Nhưng nếu ông bảo mọi người phải chờ, với tính của Thiên Vy chắc chắn sẽ âm ỉ đòi về.

“Không cần phiền phức thế đâu! Tôi và em gái xin phép về trước.” Thiên Nam cười lạnh trong lòng. Nhìn xem ngay cả chuyện đơn giản thế kia ông ta còn phân vân không quyết, xem ra trong lòng ông ta Lạc Tuệ Mẫn kia đã ngang bằng với anh và Thiên Vy rồi! Thiên Vy nhìn về mặt của An Khánh vô cùng hả dạ, ngoan ngoãn một bên xem anh trai ra tay.

“Bác trai thật ra cháu cũng đối rồi!” Người im lặng từ đầu đến giờ cuối cùng cũng lên tiếng. Thật ra Lâm Vỹ Tường nói thế cũng không phải muốn giúp An Khánh, chỉ là anh cảm thấy nếu hai người kia ra về sớm thế, mình sẽ bỏ lỡ một màn kịch hay. Lạc Tuệ Mẫn vốn không biết Lâm Vỹ Tường đã trở mặt với Lý Minh Ngọc, bây giờ không khỏi kinh ngạc nhìn anh khó hiểu, trước đây thẳng bé này luôn đứng về phía Minh Ngọc sao bây giờ lại chạy sang giúp An Thiên Vy?

“Được rồi, chúng ta ăn trước vậy!” An Khánh lại một lần nữa trút được gánh nặng, cười nói với Lâm Vỹ Tường, bước vào phòng ăn. Thiên Vy như bị tạt nước lạnh, mắt húng trừng mắt nhìn cái tên phá hư chuyện tốt của cô. Nếu sớm biết tên này đáng ghét như thế, lần trước cho hẳn tuyết từ tuyết tồn

luôn rồi!!!

Theo thứ tự, An Khánh ngồi ở đầu bàn, Thiên Vy và Thiên Nam ngồi cạnh nhau bên trái An Khánh, ở phía đối diện là Lạc Tuệ Mẫn và Lâm Vy Tường. Không khí trầm lắng hẳn, không ai nói gì. Thiên Nam nhàn nhã uống rượu, trong khi Thiên Vy bị hấp dẫn bởi những món ăn đầy màu sắc kia, trong lòng thầm nghĩ đến mùi vị của chúng. Đúng lúc này tiếng bước chân vang lên, mọi người đang chìm trong sự ngọt ngào, không để ý cho đến khi người kia lên tiếng:

“Ba.”

Vài giây sau, Lý Minh Ngọc bước vào phòng ăn, nụ cười trên môi cứng lại khi nhìn thấy An Thiên Nam và An Thiên Vy ở đây. Liếc nhìn về phía An Khánh sắc mặt ông không được tốt lắm, Lý Minh Ngọc chậm chậm vào bàn ăn. Lâm Vy Tường lịch sự nhường ghế để mẹ con Lạc Tuệ Mẫn ngồi cạnh nhau.

“Ba? Lý tiểu thư ba cô cũng có ở đây à? Sao không gọi ông ấy vào ăn cùng mọi người?” Thiên Vy loay hoay ngo trái ngo phải tìm người, không khỏi cười thầm, cô tin chắc sẽ có ngày Lý Minh Ngọc gặp họa vì cái miệng của cô ta.”Thiên Vy.” An Khánh nhẹ giọng nhắc nhở.

“Sao thế? Em gái tôi chỉ muốn chào hỏi 'ba' của Lý tiểu thư thôi mà, như thế cũng khiến An tổng khó chịu sao?” An Thiên Nam đem ly rượu uống một nửa, dựa lưng vào ghế không nhìn An Khánh, lười biếng nói.

“Ba không khó chịu, hai đứa biết rõ ý của ba mà.” An Khánh nhìn Thiên Nam, nhẹ giọng hơn, ông không muốn cãi nhau với hai con. Nhưng ông cũng không thể để Thiên Vy ức hiếp Minh Ngọc. Thiên Vy lắc đầu tiếc nuối, hôm nay Lý Minh Ngọc lại gặp may rồi! Lý Minh Ngọc im lặng dùng bữa sắc mặt nhợt nhạt, miễn cưỡng phát ra tia cười gượng gạo, cô biết rõ An Thiên Vy đang cố tình chơi cô. An Khánh âm thầm nắm tay Lạc Tuệ Mẫn dưới bàn ăn, an ủi, ông biết bà sẽ không vui khi thấy Minh Ngọc bị ức hiếp. Nhưng ông lại không muốn bắt hòa với con mình. Lạc Tuệ Mẫn giận đến mức muốn lật bàn, nhưng lại không làm được gì ngoài việc tỏ ra cao thượng không trách Thiên Vy để lấy lòng An Khánh.

“Xem ra tình cảm hai người tiền thân rất tốt nha, không biết khi nào có tin vui vậy? Bà Lạc chúc mừng bà từ kẻ không bị chồng bỏ rơi đến ở nhờ An gia bây giờ lại sắp leo lên được chức An phu nhân rồi. Bà quả là người có tài nha!” Thiên Vy khinh bỉ nhìn An Khánh và Lạc Tuệ Mẫn cay độc nói. Không hiểu sao khi thấy họ thân mật như thế, cô lại tức giận. Có lẽ do 'An Thiên Vy trước kia' dù sao cô cũng chỉ là kẻ xuyên không sống trong thân xác của cô ấy.

“Thiên Vy em đừng sĩ nhục mẹ chị, mẹ không phải như em nghĩ đâu! Chị biết em trước giờ không ưa chị, nhưng em yên tâm mẹ con chị sẽ sớm rời khỏi An gia.” Lý Minh Ngọc nhìn thấy Thiên Vy bắt đầu nói năng cay độc, liền nắm bắt cơ hội lấy lòng thương hại của An Khánh và Lâm Vy Tường. Lạc Tuệ Mẫn hiểu ý cô gái, tỏ ra tủi thân một tay giúp Lý Minh Ngọc. Lâm Vy Tường một bên xem kịch không chen vào, trước đây mỗi lần đến An gia anh cũng không quá để ý đến Lạc Tuệ Mẫn nhưng hôm nay nghĩ lại liền thấy giữa An Khánh và Lạc Tuệ Mẫn thật có quan hệ mờ ám.

“Lý tiểu thư tôi sĩ nhục mẹ cô khi nào? Những gì tôi nói đều là thật, mẹ cô rất có tài quyền rũ đàn ông đấy! Suốt ngày chỉ biết nghĩ cách leo lên giường đàn ông. Bằng chứng là bà ta sinh ra một đứa con gái dễ tiền cũng chẳng kém gì bà ta.” Thiên Vy không thèm kiêng nể nói, cảm thấy vô cùng thoải mái, hôm nay cô sẽ mừng cho đứa miệng mình.

“Thiên Vy đừng quá đáng!” Lý Minh Ngọc hét lớn, không thể nói gì hơn, cô không nghĩ An Thiên Vy sẽ nói những lời khi trước mặt ba và vị hôn phu của cô ta. Lạc Tuệ Mẫn giận đến đỏ mắt, thật muốn lao vào đánh chết con ranh hỗn xược kia! An Thiên Nam vẫn điềm nhiên thử vài món ăn, anh biết em gái mình tự lo được. Lâm Vy Tường chăm chú nhìn hai cô gái, lần đầu anh cảm thấy màn cãi nhau đặc sắc thế này. Khác với hai chàng trai, An Khánh lúc này đã đứng ngồi không yên, không biết đứng về phe ai.

“Quá đáng thì sao? Có ngon thì sang đây đánh tôi, rồi chúng ta cùng gặp nhau ở tòa. Thật tội nghiệp, tôi biết cô không chấp nhận được sự thật, nhưng cô cũng đừng như người điên la hét như thế!” Thiên Vy gạt gù nhìn Lý Minh Ngọc cảm thông, tội nghiệp con bé!

“Thiên Vy con có thôi đi không. Minh Ngọc dù sao cũng lớn hơn con đấy. Ăn nói không lễ phép gì cả!” An Khánh liếc nhìn Lạc Tuệ Mẫn hốc mắt đỏ hoe, cả Lâm Vy Tường vẻ mặt cao hứng, không khỏi cảm thấy xấu hổ, đập bàn quát Thiên Vy. An gia và Lâm gia không chỉ quen biết mà còn là bạn hợp tác bây giờ để họ nhìn thấy cảnh này ông không khỏi cảm thấy mất mặt.

Thiên Vy uống cạn ly nước, để giải tỏa cơn khát của mình, không vội cầm khăn lau khóe miệng, ngheh đón ánh mắt của An Khánh:

“Haha? Không lễ phép cũng chỉ với ông và mẹ con hồ ly tinh kia thôi. Sao nào? Muốn đánh tôi nữa à? Nói cho ông biết, chỉ cần ông dám ra tay lần nữa tôi bảo đảm trên trang đầu báo ngày mai có ông đấy.”

“An Thiên Vy con nói chuyện với ba mình thế sao?” An Khánh bị chính con gái mình xúc phạm giận đến run người, lớn tiếng. Thiên Vy cũng không muốn nhìn đang định mắng ông ta. An Thiên Nam vỗ nhẹ vai em gái, anh cảm thấy hôm nay như thế là đủ rồi. Ngắc cệ uống cạn ly rượu, tầm mắt hướng phía An Khánh, ngón tay bỗng nhiên buông lỏng, ly rượu rơi xuống sàn nhà 'xoảng' một tiếng vỡ trong tích tắc:

“An Khánh ông sớm đã không còn là ba của chúng tôi, nên Thiên Vy có quyền nói chuyện như thế với ông. Đừng nghĩ hôm nay tôi bước chân vào cái nơi dơ bẩn này là tôi tha thứ cho ông, chẳng qua là vì em gái tôi thôi. Từ hôm nay trở đi ông cứ sống vui vẻ với bà ta đi, tôi và Thiên Vy sẽ chống mặt chờ đến mọi ngày ông ra đi mà không có con cái thừa kế.”

“À còn nữa nhớ quần con đàn bà của ông và cả con gái bà ta, nếu họ còn làm phiền đến Thiên Vy tôi sẽ không ngại thay ông dạy dỗ họ đâu.” Nói xong, An Thiên Nam không chần chừ bảo Thiên Vy ra về. Đi được vài bước Thiên Vy chợt nhớ đến gì đó quay lại bàn ăn cười tươi với Lý Minh Ngọc sau đó

với ngay ly rượu của An Khánh hát vào người Lý Minh Ngọc:

“An tông, đây là đáp trả cái tát của ông sáng nay, thật ra tôi định tát cô ta nhưng sợ rằng sẽ bẩn tay tôi nên đành dùng rượu, coi như sát khuẩn giúp 'con gái tương lai của ngài'”

Lý Minh Ngọc giận đến giậm chân, đã không lấy được thương cảm của ai lại còn tự bôi xấu mình. Lạc Tuệ Mẫn nhìn theo bóng lưng hai người kia, âm thầm nghiến chặt răng, được lắm An Thiên Vy hôm nay xem như mày giỏi! Quay đầu nhìn An Khánh, ông trầm mặc nhìn về hướng xa, Lạc Tuệ Mẫn không khỏi thêm giận, nhìn biểu hiện bây giờ của ông ta, bà liền biết An Khánh đang nghĩ về người vợ đã mất của mình. Thấy vợ kịch đã hạ màn, Lâm Vy Tường cũng không còn hứng thú, chào tạm biệt rồi ra về, haiz cứ nghĩ sẽ cứu vãn lại hôn ước nhưng xem ra bất thành rồi!

Mình đang truyện bằng dt, còn phải viết nháp khi thấy ổn mới đánh thẳng vào dt với lại dù nghĩ hèn nhưng mình không thể cầm dt viết truyện nguyên ngày (mẹ mình tịch thu dt lun mất) chỉ có thời gian buổi tối nên ra chap mới hơn lâu chứ thật lòng mình cũng muốn ra nhanh lắm.

Ps: không có ý gì đâu, chỉ nói để mọi người thông cảm cho mình T_T

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thoát nạn

Hai ngày sau khi trở về từ An gia, dù đã trả món nợ với An Khánh nhưng Thiên Vy vẫn không vui vẻ nổi. Đã ba ngày cô chưa gặp được sư huynh của mình rồi, mặc cho lúc ở trường luôn chăm chỉ bắt xindar dò tìm, khi về nhà luôn siêng năng dòm ngó, nghe ngóng động tĩnh nhà bên nhưng không thu hoạch được gì, sư huynh cô như đã bốc hơi vậy. Thẩn thờ ngắm nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ, Thiên Vy mặc kệ vị lão sư đang tung tăng giảng bài. Mạn Hân hằng say ghi chép chợt nhớ ra gì đó vội lục balô nhỏ của mình, thì thầm nói với Thiên Vy:

“Thiên Vy, hôm nay đi xem phim cùng mình nhé?”

“Sao lại mời mình?” Thiên Vy nghi hoặc hỏi, nhưng vẫn nhận vé xem phim trong tay Mạn Hân.

“Mấy hôm nay thấy cậu không vui, vừa vặn lại có bộ phim mới ra nên mình mời cậu.” Mạn Hân lại tiếp tục ghi chép, vừa ghi vừa nói. Tuy cả hai làm bạn chưa lâu nhưng ít nhiều cũng hiểu nhau, chỉ cần thấy Thiên Vy chịu làm 'Mỹ nữ yên tĩnh' cô liền biết cô bạn gặp chuyện không vui.

“Mình yêu cậu chết mất!” Thiên Vy mắt lấp lánh nhìn Mạn Hân, kẹp vé xem phim vào quyển sách. Nếu không phải đã có người trong lòng chắc chắn cô sẽ bị Mạn Hân chu đáo này cura đồ rồi!

“Mình không có hứng thú với cậu!” Nhận thấy ánh mắt háo sắc của ai kia, Mạn Hân không nhịn được rung mình đáp. Cô cảm thấy mấy ngày qua đã cỏi mờ hơn nhiều so với trước đây.

“Cậu làm mình tổn thương đấy!” Thiên Vy đùa dai, tiếp tục trêu cô bạn thân, dựa vào người Mạn Hân buồn bã nói. Mạn Hân buồn cười đẩy Thiên Vy ra xa mình, nhưng ai kia lại như người không xương bám vào cô. Trò đùa của cả hai kết thúc khi vị lão sư kia nổi giận giáo huấn một trận.

“Bộ phim khi nãy thật lãng mạn!” Mạn Hân quay sang nói khi cảm hai bước ra từ phòng chiếu phim.

“Mình thấy nó cũng bình thường mà.” Thiên Vy nhìn cô bạn đang chìm đắm trong câu chuyện tình yêu lãng mạn khi nãy, vươn tay bóc bỏng ngô đáp.

“Lúc người ta xem phim cậu chỉ lo ăn bông ngô, uống coca, còn uống luôn của mình sau đó lăn đùng ra ngủ quên trời quên đất, không cảm thấy bình thường mới lạ.” Mạn Hân trừng mắt nhìn Thiên Vy, oán giận phản bác.

“Haha tại mấy hôm nay thức khuya để tiêu hóa đồng sách nên mình mất ngủ trong người hơi mệt.” Thiên Vy bá cổ cô bạn giải thích, cô không nói dối quả thật cô bị mất ngủ, bất quá nguyên nhân không phải bài vở mà là vì anh chàng hàng xóm kiêm sư huynh của mình!

...

Cả hai vui vẻ trò chuyện vừa đi vừa đùa, đến khi ra khỏi rạp chiếu phim một đoạn không xa liền đụng phải một nhóm thanh niên năm người, khoảng 18 đến 25 tuổi, đầu xanh đầu đỏ các loại, có tên còn xăm mình, vừa nhìn liền biết là những tên không nên chọc. Tên đi đầu có vẻ là đại ca tức giận mắng vài câu thô tục, trừng mắt nhìn kẻ đụng phải mình. Mạn Hân run sợ vội vàng xin lỗi. Thiên Vy im lặng không lên tiếng, nếu là người khác cô chắc chắn đã nằng nặc, nhưng những tên này thì khác, trong mắt cô bọn họ không phải người mà là những con gấu nóng tính và cô lại lười biếng cùng mấy con gấu này cãi nhau. Dù đã được xin lỗi đám người kia vẫn chặn được hai cô, tên cầm đầu là gã có dáng người cao to, cánh tay trái xăm đầy những hình quái dị, lên tiếng:

“Hai cô em cứ như vậy mà đi sao?” “Bọn tôi đã xin lỗi các anh rồi!” Mặc dù sợ nhưng Mạn Hân vẫn lên tiếng trả lời. Thiên Vy bắt đầu không vui ra mặt, nhưng vẫn kiên nhẫn im lặng, mấy tên đầu heo này rõ ràng muốn gây chuyện mà!

“Đại ca, con nhỏ tóc nâu kia xinh đấy, còn con nhỏ này tuy hơi mập một chút nhưng cũng khá á. Hay là mình đưa hai cô em này dạo chơi chút đi!” Một tên khác, dáng hơi lùn lên tiếng, hần nhìn Thiên Vy và Mạn Hân từ đầu đến chân bằng ánh mắt ái muội. Những tên khác hiểu ý hần ta cười theo. Tên đại ca gật đầu ra hiệu cho đàn em.

“Cứu... cứu với...” Mạn Hân hét lên khi thấy tên kia đang tiến về phía bọn cô, sợ quá liền bật khóc trốn sau Thiên Vy. Thiên Vy nhìn đám người kia rồi nhìn những người xung quanh không dám đến giúp bọn cô, xem ra là sự gặp rắc rối. Lúc này một tên bước lại gần toan kéo cô và Mạn Hân đi, Thiên Vy không ngần ngại đâm thẳng vào mặt tên đó, cô dùng toàn sức đâm mạnh. Hần đau đớn buông tay bịt mắt mình. Được tự do Thiên Vy kéo cô bạn đang ngốc người lui về sau một khoảng. Tên vừa bị đánh ôm mặt hét mắng Thiên Vy:

“Con khốn mày dám đánh tao?”

“Thằng khốn mày bị ngu à, còn hỏi vô nghĩa. Mày là cái khi gì mà tao không dám đánh?” Thiên Vy chậm rãi nói, đám người đi cùng tên kia bắt đầu xôn xao trên chóc, khiến hần càng thêm tức giận lớn tiếng đe dọa:

“Hôm nay tao sẽ không tha cho mày!”

“Tao cũng nói cho mày biết nếu đám tụi mày dám đụng đến hai đứa bọn tao, thì tin tao đi, tao sẽ cho bọn mày bóc lịch cả đời.” Thiên Vy uy hiếp. Mạn Hân bên cạnh bị những lời nói của Thiên Vy một phen dọa sợ, lo lắng kéo tay cô bạn sợ Thiên Vy chọc giận đám người kia. Cả đám người kia nghe xong liền bật cười, kể cả tên vừa bị Thiên Vy đánh cũng ôm bụng cười thoả. Tên đại ca lúc này bước về phía Thiên Vy lên tiếng trên chóc:

“Tụi bây cô em này tuy xinh đẹp nhưng đầu óc không bình thường nha!”

Những tên kia khùng khục cười, huyết sát đồng ý với đại ca mình. Mạn Hân bị những giọng cười ghê rợn kia dọa sợ đến mức run rẩy, Thiên Vy không biết làm gì nắm tay cô bạn an ủi. Nhìn khuôn mặt đáng ghét của tên đại ca kia, thở dài vô cùng hối hận tại sao hôm nay mình lại mang giày thể thao mà không phải giày cao gót!!! Căm ghét nhìn đàn gấu sặc sỡ loi nhoi, nhẹ giọng nói:

“Lũ đàn độn.”

Ngay lập tức tên đại ca tối sầm mặt. Hần ngay lập tức lao đến tóm chặt bả vai của Thiên Vy hung hăng trừng mắt nhìn cô. Con đau từ vai truyền đến khiến Thiên Vy nhủu mày nhưng nhất quyết không kêu rên, khinh thường cười hần ta. Không cần nói, tên kia thấy cô còn sức chế nhạo mình, liền thêm lực ở tay. Đúng lúc Thiên Vy nhìn không được nữa, thì một cánh tay không được tính là rắn chắc, bắt lấy tay tên kia, giải thoát cho bờ vai đau buốt của Thiên Vy. Tên đại ca nhìn người vừa đến với ánh mắt giận dữ, lớn tiếng quát:

“Mày là thằng nào?”

“Tôi là ai anh không cần biết. Chỉ là vừa rồi tôi đã báo cảnh sát.” Người kia mỉm cười lịch sự đáp. Hần ta nghe xong liền gờn nắm đấm hướng phía mặt vị anh hùng kia, nhưng không may lại bị anh ta tóm được, vặn mạnh tay hần ta. Thiên Vy vừa xoa bả vai vừa nhìn tên đại ca đầu gấu đang la bai bai, tranh thủ cơ hội đá một phát thật mạnh vào chân hần ta, khiến hần ngã lăn ra đất kêu gào. Đám đàn em thấy đại ca bị hạ thê thảm, lại thêm nghe đến cảnh sát, tinh thần chiến đấu tụt dốc không phanh, vội vàng đỡ đại ca mình rồi đi. “Cảm ơn.” Mạn Hân sau một lúc hoảng sợ cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nhìn ân nhân vừa cứu mình cảm kích nói.

“Không có gì.” Người kia mỉm cười đáp, quay sang nhìn Thiên Vy ánh mắt mong chờ cô mở lời.

“Cố Khang Kiệt đừng mơ tôi cảm ơn anh, vì tôi không cần cứu anh!” Nhưng xem ra đã phụ lòng mong đợi của ai kia. Thiên Vy vốn đang hậm hực con giận bây giờ gặp được người mình ghét liền trút giận lên người vừa cứu mình. Sống đến từng tuổi này lại bị một lũ ít tuổi hơn bắt nạt, đã thế cười bị chúng cười vào mặt bảo cô không bình thường!!! Hừ, đây lại là một nỗi sỉ nhục lớn thứ hai sau khi xuyên không đến đây!!!

“An Thiên Vy cô còn có thể ngang hơn nữa không?” Cố Khang Kiệt lắc đầu cười khổ, khi này có việc đi ngang đây liền nhìn thấy An Thiên Vy đang cặp kè đi cùng một cô gái, cậu dừng xe bên đường định chào hỏi với cô thì lại thấy một màn trên. Cậu xưa nay không thích ồn ào liền ngồi trong xe quan sát cho đến khi tên kia dùng vũ lực với cô.

“Hai người quen nhau sau?” Mạn Hân ngần ngại hỏi Thiên Vy.

“Đã từng quen biết.” Thiên Vy nhìn cô bạn đáp.

“Cũng đúng. Thế xin hỏi tôi có cơ hội đưa hai người về không? Hoặc nếu hai người muốn đám người kia quay lại đưa cả hai về nhà cùng được!” Cố Khang Kiệt cười vô tội nói. Không hiểu sao thấy An Thiên Vy tức giận cậu lại thấy vô cùng thú vị.

“Được thôi Cố thiếu gia đã thích xen vào chuyện người khác như thế. Bọn tôi cho anh có vinh dự đó.” Thiên Vy bị cậu uy hiếp cắn chặt răng nói, kéo tay Mạn Hân đi về phía chiếc ô tô của cậu, thật tự nhiên mở cửa ngồi vào ghế sau. Cố Khang Kiệt buồn cười theo sau, cậu không biết An nhị tiểu thư lại có lúc trẻ con thế này nha!

Đưa Mạn Hân về trường, Cổ Khang Kiện không khỏi một phen kinh ngạc, hoá ra mấy ngày qua ở trường không gặp cô là do cô đã chuyển trường. Cậu khó hiểu nhìn cô nằng đang cắm đầu vào điện thoại không chịu bước xuống xe khó hiểu. Bọn cô ta vào ký túc xá rồi sao cô ta cứ ngồi lý ở đây.

“Thấy tòa nhà ở kia không? Đưa tôi đến đó.” Như hiểu được ánh mắt của cậu, Thiên Vy ngẩng đầu nói. Cổ Khang Kiện nhìn theo hướng Thiên Vy chỉ, cách đó không xa có một tòa nhà cao tầng, thì ra là lười biến đi bộ. Chợt nhớ đến tình trạng tệ hại của tên bạn thân, Khang Kiện không vội lái xe quay đầu nhìn Thiên Vy thắc mắc:

“Cô còn giận Thụ Nhân sao?”

“Không. Tôi không giận, chỉ là tôi hận anh ta thôi!” Thiên Vy vừa nghịch điện thoại vừa nói, không mấy quan tâm đến vấn đề này.

“Người ta nói: 'Quay đầu là bờ'. Bây giờ cậu ta muốn sửa lại những lỗi trước kia, cô cho cậu ta một cơ hội đi.” Cậu thật sự không nỡ nhìn bạn thân của mình càng ngày càng xa lạ.

“Theo tôi nói: ' Quay đầu là bờ, mà bơi tiếp sang bên kia cũng là bờ.' Cho nên mặc kệ Tưởng thiếu gia muốn quay đầu, muốn bơi tiếp, hay muốn lặn ở đó. Đó là quyền của anh ta. Còn tôi chỉ nắm từ không bao giờ tha thứ!” Nghe xong lời khuyên của Cổ Khang Kiện, Thiên Vy liền hứng thú rướn người về phía cậu, nói rõ quan điểm của mình. Sau đó còn tặng cậu một nụ cười rạng rỡ, khiến ai đó ngẩn người. Thiên Vy trước giờ là người trọng tình cảm, đối với những người hết lòng với bạn bè cô luôn có thiện cảm tốt. Khi nghe những lời của cậu, cô đột nhiên cảm thấy thì ra cậu cũng không đến nỗi nào ngoài chuyện trước đây hay ăn nói khó nghe với cô, nếu cậu không phải người của nữ chính, chắc chắn cô sẽ làm bạn với cậu!

“Tôi đưa cô về!” Sau khi hồi phục tinh thần, Cổ Khang Kiện có chút xấu hổ lảng sang chuyện khác. Đây là lần đầu cậu quan sát An Thiên Vy ở khoảng cách gần thế này, cô gái này đẹp hơn khi không phủ một lớp phấn dày cộm kia. Đặc biệt là đôi mắt và nụ cười của cô, nó thu hút cậu. Cổ Khang Kiện mày nhăn rồi, nghĩ cái quái gì thế? Gật đồng suy nghĩ sang một bên, Cổ Khang Kiện nhanh chóng đưa Thiên Vy đến tòa nhà kia. An Thiên Vy vô tư không quan tâm đến biểu hiện kì lạ của chàng trai kia, không một lời cảm ơn, cô tung tăng về nhà, bỏ lại ai đó đang ngồi ngốc trong xe nhìn theo bóng lưng cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Uể oải bước xuống cái bếp nhỏ bừa bộn của mình à phải nói đúng hơn là cả căn hộ bé nhỏ không có một điểm để người ta tin chủ nhân của nó là một cô gái mới lớn chứ không phải một anh chàng bê tha. Thiên Vy tin chắc An Thiên Nam mà biết cô sống cầu thả thế này sẽ túm đầu cô về Tịch gia, thật ra cô cũng không muốn thế này đâu, nhưng cuộc sống bận rộn trước đây khiến cô có cái thói quen tệ hại này. Thờ ỉ dài rớt một ly nước đầy rồi một hơi uống cạn, gom chiếc balô và áo khoác bị cô quăng ở sofa, Thiên Vy chuẩn bị đi học thì chợt nghe tiếng động ở căn hộ cách vách. Tuy tòa chung cư này khá an ninh và đầy đủ tiện nghi, nhưng cũng chỉ thuộc loại trung bình, dù sao ở đây đa phần là sinh viên thuê phòng, một số khác là giáo viên... Nên nó không được hoàn hảo cho lắm ví dụ như cách âm không được tốt lắm, chỉ cần nhà bên cạnh có tiếng động mạnh bên kia sẽ nghe được. Thế nhưng Thiên Vy lại vô cùng thích cái không hoàn hảo này! Hơn hờ chạy ra ngoài, Thiên Vy vội vàng mang đôi giày thể thao vào, chạy vội sang nhà hàng xóm.

Cửa vẫn đóng, Thiên Vy bước lại gần nhón chân cố nhìn vào lỗ nhỏ trên cửa, để quan sát tình hình bên trong. Đúng lúc này, cửa bật mở, Thiên Vy giật mình theo quán tính ngã về phía trước. Khuôn mặt đập vào một bức tường thật. Cô lúc này như xác chết, không dám cử động, quanh mũi còn ngửi được hương bạc hà trên bức tường thật kia.

“Em có sao không?” Duật Thần cũng không tránh khỏi giật mình, đùa sao, mới sáng vừa mở cửa đã gặp chuyện này, cho dù là ai cũng sẽ như anh. Khi thấy người kia là cô nàng hàng xóm kiêm sư muội, anh mới lấy lại tinh thần hỏi.

“Em...em...không sao!” Thiên Vy vội vàng đứng ngay ngắn, thật muốn đào một cái lỗ để chui vào lúc này.

“Em tìm anh có việc sao?” Anh nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Thiên Vy, nhin cười hỏi.

“Em...em...chỉ là...mấy ngày nay không thấy anh. Khi này tự nhiên nghe có tiếng động ở hộ của anh em nghĩ có trộm nên định sang xem thử.” Đứng hình ba giây, trán đổ cả mồ hôi, Thiên Vy cuối cùng cũng tìm được lý do, tuy có chút hoang đường nhưng có còn hơn không!

“Mấy hôm nay anh đưa bạn đi chơi, mới về tối hôm qua.” Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng thấy cô nhóc kia ngại ngần thế kia, Duật Thần cũng không hỏi tiếp.

“Bạn hả?” Thiên Vy kích động hỏi. Duật Thần đang mang giày bị dọa đứng hình, khó hiểu nhìn An Thiên Vy. Nhận thấy sự quá lố của mình, Thiên Vy cười gượng chữa cháy, nhưng cũng không quên dò hỏi:

“Ý em là...Anh không đi học mấy ngày đưa người bạn đó đi chơi...Chắc là bạn gái hả?”

“À không, chỉ là bạn thân thôi. Cậu ta không quen đường ở đây.” Mỉm cười, Duật Thần tiếp tục mang giày rồi khoá cửa.

“Cùng đến trường nhé!”

“Vâng.” Cười thật tươi, Thiên Vy nhanh chóng đồng ý, chỉ một câu của Duật Thần thành công 'cứu sống' ai đó.

Một buổi sáng tuyệt vời, cô đã có cơ hội nói chuyện nhiều hơn với anh, nhưng cũng không biết được thêm gì từ chàng sư huynh. Dù anh ấy thân thiện nhưng khá kín miệng về bản thân, nhưng điều đó cũng không làm Thiên Vy nản lòng. Tan học, tạm biệt Mạn Hân, Thiên Vy bước ra cổng trường thì thấy một nhóm người xôn xao. Tò tính? Hay đánh nhau? Haiz ta đây lớn tuổi rồi mấy thứ đó không hứng thú! Ngán ngấm lách qua đám đông bỏ về. Đúng lúc này một giọng nam khá quen thuộc vang lên, trong đám đông kia:

“Thiên Vy.” Theo bản năng cô quay đầu nhìn người vừa gọi mình. Trong đám đông là một chiếc Bugatti Veyron đỏ đen, bên cạnh là người con trai từng khiến 'An Thiên Vy' khốn đốn một thời. Tường Thụ Nhân. Thiên Vy nhũn mày nhìn trân trân cậu ta, khi cậu ta đang bước về phía mình. Thụ Nhân cũng không bắt ngờ về phản ứng bất động của Thiên Vy, thậm chí cậu còn có chút vui mừng vì ít nhất cô không bỏ đi. Đám người xung quanh bắt đầu xôn xao nhìn nhân vật chính bàn tán, các cô nàng nhìn Thiên Vy với ánh mắt hâm mộ cả ghen tỵ.

“Woa, anh ấy thật đẹp nha!”

“Đây là học sinh mới chuyển đến trường mình mà. Họ thật xứng đôi.”

“Nhìn là biết con nhà giàu rồi!”

...

Quay lại với nữ phụ, Thiên Vy bây giờ cảm thấy cảnh này cứ như là công chúa đang chờ bạch mã hoàng tử đến vậy! Rùng mình ném ý tưởng điên rồ kia sang một bên, cô chỉ muốn làm công chúa khi hoàng tử là ai kia thôi! Tường Thụ Nhân không biết suy nghĩ lúc này của Thiên Vy, sau hôm ở quán bar cậu đã nghĩ kỹ lời Cố Khang Kiệt, cậu thấy bản thân mình nói rất đúng, tất cả mọi chuyện đều do cậu, bây giờ đã thông suốt, cậu muốn làm lại từ đầu:

“Sao em lại chuyển trường?”

“Tôi thích, thế thì sao? Có liên quan đến Tường thiếu gia à?” Thiên Vy bình tĩnh đáp, cô nhìn ra được vẻ mặt cậu ta có chút mệt mỏi, cả thân thể cũng đã gầy đi. Thiên Vy tin nếu 'An Thiên Vy' trước đây mà thấy anh chàng trúc mã mình từng điên cuồng chạy theo tiểu tử này chắc sẽ đau lòng không thôi. Nhưng đó là 'An Thiên Vy' trước kia, còn An Thiên Vy bây giờ thì khác chỉ cần cô không bệnh tật ốm yếu gì là được, còn ai sống chết ra sao không liên quan đến cô.

“Không phải trước đây em nhất quyết đòi học cùng anh ở đó sao?” Cách cô một khoảng không quá gần cũng không quá xa, cậu chăm chú nhìn cô hỏi. Vừa đến trường liền tìm cô, không ngờ lại nghe tin cô đã chuyển trường, cậu liền gọi cho chị gái mới biết cô chuyển trường hơn nửa còn dọn ra ở riêng.

“Đó là trước đây. Bây giờ đã khác rồi, tôi không muốn vì một người không thích mình mà bỏ cả đam mê, như thế thật không đáng, đúng không Tường thiếu gia?” Thiên Vy nhếch môi châm chọc Tường Thụ Nhân, để xem tên này nhìn tức được đến khi nào.

“Là anh sai, em bỏ qua lần này được không? Chúng ta đi nơi khác nói chuyện.” Thụ Nhân biết cô đang nói khích mình cậu nhẹ giọng dỗ dành, tiến vài bước, muốn kéo Thiên Vy đi.

“Tất nhiên đó là lỗi của anh rồi, nhưng mà vậy thì sao? Sao tôi phải nói chuyện với anh? Không phải trước đây anh rất ghét tôi sao?” Thiên Vy tránh bàn tay của cậu, không khách khí nói. Không hiểu sao mấy ngày nay cô lại 'may mắn' đến mức hết gặp nam chính này lại đến nam chính khác!

“Anh đã nói rõ với Lý Minh Ngọc rồi, sau này cũng không gặp cô ta nữa. Lúc trước là anh hiểu lầm em, anh xin lỗi!” Thụ Nhân cũng không ép cô, cậu chân thành xin lỗi mong cô sẽ tha thứ. Mấy ngày nay cậu luôn tránh Lý Minh Ngọc, mặc cô ta có đến nhà tìm cậu, cậu cũng không ra gặp. “Tự nhiên tôi cảm thấy mình thật vĩ đại lắm mới giữ được bình tĩnh không lao vào đánh anh!” Thiên Vy hít sâu đưa tay vuốt mặt, cô tin mình đã gặp phải sư phụ thật rồi! Tường Thụ Nhân này còn cứng đầu hơn cả cô!!! Mọi người xung quanh cũng phần nào đoán ra hai người đang giận nhau nguyên nhân do cô gái tên Lý Minh Ngọc kia, họ lại bắt đầu bàn tán, xem cô gái có tha thứ cho chàng trai hay không. Tường Thụ Nhân ngán ra, cậu nhận ra cô đang nổi giận. Thiên Vy ngừng một chút để bình ổn cơn lửa rồi nói tiếp:

“Tường thiếu gia sao anh không chịu hiểu vậy? Trước đây anh mong tôi biến đi để không làm phiền anh và Lý Minh Ngọc tình cảm, bây giờ tôi đã làm theo mong ước của anh, anh lại cứ bám lấy tôi không buông. Rốt cuộc anh muốn gì đây?”

“Anh muốn xin lỗi em. Muốn em đừng giận nữa, cùng anh về trường, dọn về Tịch gia dù sao em cũng chỉ mới 19 tuổi, em sao có thể tự lập được.” Cậu điềm tĩnh nói, đối với cậu Thiên Vy chỉ là cô tiểu thư quen được yêu thương, cậu sợ rằng cô sẽ không chịu được khi không có ai quan tâm chăm sóc.

“Đừng nói như anh quan tâm tôi vậy...” Thiên Vy trừng mắt nhìn Tường Thụ Nhân, hai tay nắm chặt lại, cô chỉ mới chuyển đến đây vài ngày, cô không muốn gây chuyện ở trường mới. Hơn nữa cô còn chuyện quan trọng cô không thể gây ấn tượng xấu nha!

“Anh đang quan tâm em! Có thể em sẽ sống tốt, nhưng không phải bây giờ, em chỉ mới lớn rất dễ bị người khác lừa. Anh biết em giận anh, không muốn gặp anh, nhưng cũng đừng vì không muốn gặp anh mà phải chuyển cả trường, dọn ra ngoài như thế này!” Thụ Nhân cũng bắt đầu nhóm lửa giận, hơi lớn tiếng cắt lời Thiên Vy, cậu ghét cái tính bướng bỉnh của cô. Trên đường đến đây cậu luôn tự nhủ phải bình tĩnh, cậu biết cô đã thay đổi. Nhưng thay đổi của cô quá lớn so với tưởng tượng của cậu.

Thiên Vy vô cớ bị người khác quát có chút bần hoàng, sau đó liền giận đến sôi máu. Thằng nhóc này điên à? Dám lớn tiếng dạy đời bà sao??? Đám người xung quanh im bất, ngoan ngoãn đứng xem, họ không ngờ lại phát sinh chuyện này. Xem ra hai người kia sắp cãi nhau rồi! Không chịu thua kém Thiên Vy gần như hét vào mặt Thụ Nhân:

“Quan tâm? Anh biết quan tâm tôi sao? Vậy tại sao lúc tôi cần sự quan tâm chết tiệt đó của anh, anh lại không cho tôi? Anh có tư cách gì ở đây lớn tiếng mắng tôi?”

“Anh là thật lòng quan tâm em. Anh nói rồi trước đây là hiểu lầm, anh xin lỗi, bây giờ em muốn thế nào mới tha lỗi cho anh?” Nghe Thiên Vy nhắc đến chuyện trước khi, trong lòng cậu chợt nhói, lại nhớ đến những chuyện đã qua, nhưng nó cũng không khiến cậu bình tĩnh hơn mà lại càng thêm giận, không phải giận cô mà giận chính bản thân mình quá ngu ngốc!

“Thật lòng cái quái gì? Xin lỗi thì kệ anh chứ mắc gì đến tôi? Muốn tôi tha thứ à? Nằm mơ đi!” Thiên Vy tức đến giậm chân. Cái tên này là muốn cô tức chết mà!!! Được thôi đã thế thì bà đây không nương tay nữa! Bình ổn lại hơi thở, Thiên Vy lại bắt đầu 'tung chiêu' kể chuyện xưa cho mọi người nghe:

“Nhớ ngày mưa to tôi đến tìm anh không? Anh đã nói gì với tôi? Anh không thèm nghe tôi nói một câu đã tin lời Lý Minh Ngọc. Anh nói tôi ích kỷ, tính toán với chị ta, anh nói anh ghét loại con gái như tôi, bảo tôi tránh xa anh và chị ta. Lúc đó anh có nghĩ đến tôi cảm thấy thế nào không? Anh có từng quan tâm hỏi xem tôi vì sao lại thành như thế không? Anh cũng như ba tôi, như tên hôn phu của tôi, yêu sự thánh thiện của chị ta đến mù quáng không cần biết đúng sai, bỏ mặc tôi không quan tâm. Đến bây giờ khi rõ ràng mọi chuyện thì lại đến đây tỏ vẻ. Hỏi tôi muốn thế nào à? Tôi muốn anh cả đời này sống không yên ổn luôn áy náy về những anh làm với tôi!”

“An Thiên Vy em đừng cố chấp thế nữa!” Tưởng Thụ Nhân vò tóc, đau đớn nhìn Thiên Vy, cậu thấy được trong đôi mắt nâu khói của cô chứa đầy thù hận. Không biết phải nói gì, cậu nhanh chóng bắt tay cô kéo về phía xe mình:

“Đi. Chúng ta hôm nay nói rõ mọi chuyện.”

“Buông ra. Tôi không đi...” Thiên Vy la hét vùng vẫy muốn kéo tay mình ra. Trong lòng tự nhiên vô cùng sợ hãi, cô nhớ đến trong tiểu thuyết tác giả có nói đôi chút về tính cách của Tưởng Thụ Nhân, tuy bề ngoài cậu ta lịch sự nhã nhặn thế kia, nhưng một khi nổi giận thì lại rất đáng sợ. Nhớ đến đoạn cậu ta tàn nhẫn hành hạ nữ phụ khi cô hại Lý Minh Ngọc, Thiên Vy càng liều mạng giãy giụa. Dù có chút mất mặt khi phản ứng thế này, nhưng Thiên Vy cảm thấy so với mất mạng còn tốt hơn nhiều. Đám sinh viên kia cũng bị Tưởng Thụ Nhân dọa sợ, không dám giúp đỡ cô gái kia, họ cảm thấy chỉ cần ai dám xen vào sẽ bị cậu ta 'ăn tươi'.

“Này, cậu làm gì thế?” Đúng lúc này, Duật Thần xuất hiện kéo Thiên Vy, cầm chặt cổ tay Thụ Nhân để cậu không lời người đi. Thật ra anh cũng không muốn xen vào nhưng khi thấy rõ nhân vật chính lại là cô hàng xóm của mình, hơn nữa cô còn la hét phản đối thế kia, bất đắc dĩ anh liền ra tay. Còn Thiên Vy nhìn thấy anh cứu mình, cô vui đến sắp khóc rồi, nếu lúc đầu cô biết Tưởng Thụ Nhân sẽ nổi giận, có cho tiền cô cũng không chọc cậu ta.

“Không liên quan đến anh. Tránh ra!” Thụ Nhân nhìn người cản đường mình gần giọng.

“Tưởng Thụ Nhân anh buông ta ra nếu không tôi sẽ nói anh Thiên Nam anh bắt nạt tôi.” Ai đó không nghĩa khí vội vàng nói. Dù sao cũng đã mất mặt rồi có thêm một chút cũng không sao. Tưởng Thụ Nhân nhìn Thiên Vy bị dọa sợ đến sắp phát khóc bắt đầu bình tĩnh lại, cậu không nghĩ sẽ đến mức này, buông cô ra, để họ đi. Duật Thần nhìn cô nàng khi này còn xù lông máng người bây giờ lại biến thành bộ dạng đáng thương này có chút đau lòng, đưa cô ra khỏi đám đông. Những người xung quanh thở phào nhẹ nhõm, thật may khi có người giúp cô gái kia, cũng bắt đầu giải tán.

Ra khỏi trường một đoạn, Thiên Vy dừng bước không đi tiếp. Duật Thần cũng dừng lại cạnh bên cạnh, cúi đầu nhìn cô nhưng không nói gì. Một lúc sau, Thiên Vy cuối cùng cũng mở miệng:

“Cảm ơn anh.”

“Gì mà phải cảm ơn. Sau này đừng chọc người khác nổi giận nữa nhé. Khi giận người ta thường không kiểm soát được hành động của mình.” Duật Thần bật cười xoa đầu cô, nhắc nhở, sau đó không đợi cô trả lời nắm tay cô tiếp tục bước về khu chung cư. Thiên Vy nhìn tám lưng đang che khuất ánh nắng cho mình đến gần người vô thức bước theo anh, cảm nhận hơi ấm từ tay anh, khẽ mỉm cười, cô phát hiện mình ngày càng thích anh mất rồi.

Ở phía sau, Thụ Nhân ngồi trong xe bất động, nhìn theo Thiên Vy và Duật Thần, lẩm bẫm:

“Anh sẽ không bỏ cuộc.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Báo mộng

“Ta muốn gặp con.” Người phụ nữ vươn tay chạm vào khuôn mặt Thiên Vy. Cô không tránh né, cô cảm thấy người phụ nữ kia rất quen, muốn nhìn rõ nhưng như có lớp sương mù bao phủ, cô không nhìn rõ được mọi thứ, cảm giác vô cùng khó chịu.

“Là mơ.” Thiên Vy bừng tỉnh, lẩm bẩm. Ngược nhìn đồng hồ chín giờ kém, cũng may hôm nay cô chỉ có tiết buổi chiều lần một vòng trên giường với lấy điện thoại khỏi động máy. Rất nhanh một loạt âm báo vang lên khi máy đã mở, dây dây thái dương. Thiên Vy hé mắt kiểm tra điện thoại, sáu cuộc gọi nhờ tất cả đều từ anh trai cô. Nhíu mày không biết chuyện gì, Thiên Vy ngay tức khắc gọi lại.

“Em làm gì không nghe máy? Anh đang định đến nhà em đây.” An Thiên Nam thở phào khi nhận được điện thoại của em gái.

“Em vừa ngủ dậy mới mở điện thoại thấy cuộc gọi nhờ liền gọi cho anh.” Nói xong còn ngáp một cái như thể chứng minh những gì mình nói là thật. Dù sao cũng là anh trai của mình cô đâu sợ mất mặt.

“Em biết hôm nay ngày gì không?” An Thiên Nam bắt ngờ khi nghe giọng còn ngái ngủ của ai kia, hạ giọng hỏi.

“Dù không biết là ngày gì nhưng chắc chắn không phải sinh nhật của em” Vô mớ tóc rối, cô nhớ xem hôm nay là ngày gì.

“Hôm nay là ngày giỗ của mẹ.” An Thiên Nam thở dài nói. Trước đây chỉ cần chuyện gì liên quan đến mẹ, Thiên Vy là người đầu tiên xung phong chuẩn bị, cứ tưởng hôm nay em gái sẽ đến công ty hỏi thúc mình, nhưng Thiên Nam thật không ngờ hôm nay người đó lại là mình.

“...” Thiên Vy lúc này đã chết đờ ở trên giường, vì đột nhiên cô nhớ ra người phụ nữ khi nãy mình mơ thấy là mẹ của nữ phụ, hơn nữa còn nằm mơ đúng ngày ngày giỗ nữa chứ. Mẹ ơi, đúng thật hù chết con mà!!!

“Alo?” Đợi mãi không thấy bên kia trả lời, Thiên Nam lên tiếng. Thiên Vy hôm nay thật lạ mà!

“Dạ?” Sóng lưng bắt đầu lạnh, cô lấy chân quần quanh người, giọng hơi run. Tuy cô có tính thần mạnh mẽ hơn mấy cô gái khác, nhưng không có nghĩa cô không sợ những chuyện ma quỷ.

“Không khỏe thì nghỉ ngơi đi. Anh đi thăm mẹ rồi sẽ ghé thăm em.” Thấy Thiên Vy không được ổn cho lắm, Thiên Nam liền lo lắng nói.

“Không...em đi...anh qua đón em nha.” Thiên Vy ngáp ngừng lên tiếng, thật ra cô vô cùng không muốn đi, nhưng cô bây giờ đang sống nhờ thân thể của người ta mà mẹ người ta lại muốn gặp cô. Nếu cô không đi thì thật không phải.

“Được rồi.”

“Lâu rồi không gặp em.” Đặt bó hoa hồng trắng xuống, An Khánh nhìn tấm hình người phụ nữ trên bia, tâm trạng phức tạp. Ông nhớ đến trước đây từng có người luôn ở nhà chờ ông tan làm trở về, luôn cười dịu dàng an ủi ông mỗi khi công ty có chuyện khiến ông tức giận, mỗi tối trước khi ngủ luôn kể những chuyện xảy ra trong nhà cho ông nghe dù đó là chuyện rất nhỏ... Người đó rất yêu ông, cho ông hai đứa trẻ ngoan ngoan đáng yêu, thế mà ông lại làm chuyện có lỗi, tổn thương người đó. Lạc Tuệ Mẫn liếc nhìn An Khánh liền biết ông nghĩ gì, quay sang nhìn Lý Minh Ngọc bên cạnh khẽ lắc đầu. Lý Minh Ngọc hiểu ý, bước đến ôm cánh tay ông an ủi.

“Ba đừng buồn, chuyện không phải lỗi của ba.” “Là do ba.” Lời của Lý Minh Ngọc, kéo An Khánh ra khỏi suy nghĩ. Ông vỗ nhẹ bàn tay cô ta nói.

“Không, là do em. Tịch Đồng tốt với em như thế mà em còn quẫn lấy anh, khiến em ấy đau lòng sinh bệnh.” Lạc Tuệ Mẫn bắt đầu rung rung nước mắt nhận lỗi về mình. Trong lòng không ngừng cười thầm, bà không nghĩ đây là lỗi của mình, tất cả là do người đàn bà kia không có bản lĩnh giữ chồng mà thôi.

“Mẹ.” Lý Minh Ngọc nghe mẹ mình nói xong có chút chột dạ. An phu nhân trước đây đối xử rất tốt với cô, tuy cô muốn cướp An Thịnh nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ hại chết bà ấy.

“Tuệ Mẫn đừng nói thế...” An Khánh nhìn Lạc Tuệ Mẫn áy náy, muốn nói gì đó nhưng lại bị cắt lời.

“Muốn thể hiện tình cảm thì về An gia đi. Đừng ở đây làm bản mặt mẹ tôi.” An Thiên Nam lạnh mặt nhìn ba người kia, lãnh đạm nói nhưng trong lòng đang giận đến sắp sắp giết người. Nếu hôm nay chỉ có một mình An Khánh ở đây anh sẽ không giận, ít nhất xem ông ta là không khí, nhưng ông ta lại dẫn theo mẹ con Lạc Tuệ Mẫn đến đây trước mặt mẹ anh thì quá đáng rồi. Thiên Vy bên cạnh cũng không có phản ứng gì, dù sao cô cũng không có quan hệ gì với họ.

“Thiên Nam, Thiên Vy hai đứa vừa đến à?” An Khánh bối rối nhìn hai đứa con mình đang bước về phía này, không biết phải nói gì. Chuyện ngày hôm đó ông thừa nhận mình cũng có lỗi, ông đã vài lần gọi đến văn phòng của Thiên Nam hẹn gặp nhưng lần nào thư ký cũng báo bận.

“Bọn tôi đến thăm mẹ mình. Còn mấy người đến đây làm gì? Cắm trại à? Nếu thật nhưng thế thì sở thích của ba người thật khiến tôi ón lạnh!” Thiên Vy 'xấu tính' xuất hiện, bắt đầu mia mai ba người kia. Thật ra cô cũng không định xen vào dù sao Lạc Tuệ Mẫn và Lý Minh Ngọc cũng chưa chọc đến cô. Nhưng nhìn tới hai khuôn mặt đang tỏ ra yếu đuối đáng thương kia cô lại ngửa tay.

“Thiên Vy ba biết con còn giận ba, ba không trách nhưng con có thể đừng nói như thế với dì Tuệ Mẫn và Minh Ngọc được không?” An Khánh xuống giọng dỗ dành. Ông cảm thấy Thiên Vy như bây giờ là do ông đã quá nuông chiều con bé.

“Buồn cười, tất nhiên là ông không trách tôi rồi, vì ông có là gì đâu mà được quyền trách tôi. Mà nói cho ông biết luôn, ông đừng mơ tôi nói chuyện lễ phép với hai con hồ ly tinh đó, sau này ông nên đem sủng vật của ông về nhốt vào chuồng đi nếu để tôi gặp tôi sẽ lột da hai con hồ ly tinh này đó.” Thiên Vy không lễ phép nói toàn lời khó nghe, cô cảm thấy sau nhiều lần tiếp xúc với nam chính nữ chính ở thế giới này, tài ăn nói của mình đã đến một tầm cao

mới! An Thiên Nam cầm hoa, nén cười, anh không biết em gái mình lại có thể chọc người đến mức này, nhìn Lạc Tuệ Mẫn và Lý Minh Ngọc giận đến đỏ mặt mà không dám lên tiếng mắng trả, con giận của anh cũng theo đó mà hạ nhiệt.

“Thiên Vy ba biết con là đứa con gái ngoan, chỉ là con đang giận ba nên mới như thế. Ba biết thời gian trước ba không tốt với con, bây giờ ba muốn bù đắp cho con, con quay về An gia với ba nhé!” An Khánh không giận trước lời châm chọc của con gái, mà còn gần như năn nỉ Thiên Vy. Mẹ con Lạc Tuệ Mẫn chết trân, họ không ngờ An Khánh lại nói những lời này. An Thiên Nam cũng bất ngờ không kém, An Khánh vốn là người sĩ diện lại nói ra những lời này, xem ra ông ta cũng đường rồi.”Được thôi.” Thiên Vy vui vẻ đồng ý với An Khánh, mỉm cười nhìn Lạc Tuệ Mẫn và Lý Minh Ngọc mặt đỏ từ đỏ sang trắng. Thiên Nam bên cạnh lộ rõ thất vọng. Trái với con trai, An Khánh biết Thiên Vy sẽ đồng ý, chỉ cần con gái chịu quay về An gia ông tin mình cũng sẽ sớm được con trai tha thứ, nhưng có vẻ ông đã vui mừng quá sớm, vì câu nói tiếp tục của Thiên Vy:

“Nhưng ông phải đuổi mẹ con bà ta.”

Thiên Nam thở phào lúc đầu còn nghĩ em gái sẽ liều siêu trước lời của An Khánh nhưng xem ra anh đã quá xem thường Thiên Vy. An Khánh cứng mặt khó xử nhìn Lạc Tuệ Mẫn và Lý Minh Ngọc. Lạc Tuệ Mẫn bắt đầu bình tĩnh lại, nhìn An Khánh nói:

“Anh đừng lo, trong hôm nay mẹ con em sẽ dọn đi. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Ba, con không muốn xa ba.” Lý Minh Ngọc thút thít giúp sức, âm thầm nguyên rủa An Thiên Vy.

“Đừng làm khó ba con.” Lạc Tuệ Mẫn đau khô ôm lấy con gái, bà tin An Khánh sẽ trúng kế. An Khánh đau lòng nhìn mẹ con Lạc Tuệ Mẫn do dự, hai bên ông không muốn mất bên nào.

“Anh hai ơi, nhìn nè da gà em nổi hết rồi! Quá đáng sợ mà.” Thiên Vy đưa cánh tay đến trước mặt An Thiên Nam hoảng sợ nói. Thiên Nam mỉm cười, hân hoan góp vui:

“Bà Lạc, Lý tiểu thư mẹ con hai người không muốn đi thì cứ nói thẳng, đừng diễn cái trò buồn nôn này được không?”

“Thiên Nam con...” An Khánh giận đến đỏ mặt, chỉ thẳng con trai mình, một mình Thiên Vy đã đủ khiến ông đau đầu rồi, bây giờ còn thêm cả Thiên Nam. Thấy An Khánh kích động muốn mắng anh trai mình, Thiên Vy liền cướp lời ông ta:

“Anh hai không biết gì hết, cái mà anh vừa gọi là 'buồn nôn' đó là tuyệt chiêu của hồ ly tinh đấy ạ!”

“Thiên Vy em đừng nghĩ là con gái của ba thì chị sẽ nhịn em. Em còn nói khó nghe như thế chị sẽ không bỏ qua.” Lần này Lý Minh Ngọc cũng đã tiến bộ hơn, dù đang tức điên nhưng còn giữ được chút lý trí. Lạc Tuệ Mẫn vô cùng hài lòng với biểu hiện của con gái, để Lý Minh Ngọc tự ứng phó còn mình ở bên khóc thầm thương.

“Cô phát bệnh à? Sau hôm nay nói chuyện dễ nghe quá vậy? Tôi thấy tương lai của cô ngày càng tươi sáng giống mẹ cô. Suốt ngày biết chỉ biết đem bảm đàn ông, tiểu hồ ly cô gắng nha!” Sau màn cổ vũ của Thiên Vy, mẹ con Lạc Tuệ Mẫn tuy tức nhưng cũng vui mừng, An Khánh lúc này giận đến run người, quát:

“Con muốn chống với ba đến cùng phải không?”

“Đúng vậy, thế thì sao nào?” Thiên Nam khiêu khích.

“Thiên Nam con không cần An Thịnh sao? Con nghĩ Tịch Thiên của ông ngoại con để lại đủ lớn hay sao?” An Khánh rít lên, đe dọa.

“Nếu tôi thật sự cần nó thì đã không bỏ đi rồi.” Thiên Nam không dài dòng đáp gọn một câu.

“Hay lắm. Ba sẽ xem con còn chống đỡ được Tịch Thiên đến khi nào.” Bỏ lại một câu An Khánh quay lưng đi. Lạc Tuệ Mẫn vội vàng theo sau, Lý Minh Ngọc nhếch môi nhìn Thiên Vy. Thiên Vy liếc cô ta một cái không thèm để ý.

“Mẹ thấy không? Thiên Vy đã trưởng thành rồi, không dễ bị ức hiếp nữa đâu.” An Thiên Nam đặt bó lưu ly trắng trước mặt cười nói.

“À... ưm...mẹ không cần lo cho con đâu.” Thiên Vy nhìn tấm hình trên bia âm ỉm, trước giờ cô không có thói quen nói dối hơn nữa còn nói dối trước mặt người đã mất ...haiz!

An Thiên Nam không quá chú ý đến biểu hiện lạ của Thiên Vy, anh mãi mê kể những chuyện đã xảy ra cho mẹ mình nghe, cho đến khi thư ký gọi điện đến, anh nhìn Thiên Vy nói:

“Công ty có việc, hôm khác chúng ta lại đến thăm mẹ được không?”

“Được. Nhưng em có chuyện muốn nói riêng với mẹ.” Thiên Vy quyết định cô phải nói rõ với 'mẹ' của mình.

“Anh chờ em ngồi xe.” Thiên Nam xoa đầu em gái bước đi.

Thấy anh trai đã đi xa, Thiên Vy vội vàng nhìn xung quanh khi chắc không có người liền đứng trước mộ, thành thật nói:

“Chào bác, thật ra cháu không phải con gái của bác. Bác đừng hiểu lầm nha! Cháu không có làm gì hết, cháu cũng biết sau thành thế này đâu, mới ngủ

dậy thầy mình ở trong thân thể của con gái bác rồi. Tuy thế nhưng bác cứ yên tâm, cháu sẽ không làm gì để con gái bác mất mặt đâu. Cháu hứa đây...À...bây giờ bác đã biết mọi chuyện rồi...nên sau này đừng hù cháu như sáng nay được không?”

Ngừng một lúc, thấy xung quanh không có gì khác lạ liền nói tiếp:

“Vây là bác đồng ý rồi nha. Cháu vô cùng biết ơn bác, cháu sẽ thay bác chăm sóc An Thiên Nam, bác cứ an tâm. Có thời gian cháu sẽ đến thăm bác, tạm biệt!”

Đọc thoại một mình, Thiên Vy cúi đầu chào, bước vội ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: #x27;Hy sinh#x27; lớn

Từ sau ngày giỗ của mẹ, cuộc sống của Thiên Vy bắt đầu yên bình, cô phát hiện mấy ngày qua đã bỏ lỡ người trong lòng, nên cô bắt đầu dành hầu hết thời gian để điều tra vị sư huynh điên trai của mình. Cũng may sư huynh cô chưa bị người đẹp nào 'đóng gói'. Sau bao ngày dày công hỏi thăm, Thiên Vy cũng biết đôi chút về sinh hoạt của anh: sáng chạy bộ quanh công viên gần nhà, sau đó chạy đến trường ăn sáng, rồi lại quay về nhà thay quần áo nếu có tiết sớm sẽ đến thẳng phòng ký túc xá của bạn trong trường, tan trường sẽ ghé qua công ty, không thì đi đâu đó chụp ảnh, hoặc giúp giáo viên làm vài chuyện vặt...

Lúc đầu khi nghe mấy 'nữ thám tử' trong lớp huyền thuyên kể về anh, Thiên Vy không khỏi giờ ngón cái với sư huynh mình. Cô không ngờ lại có một người siêng năng đến mức không thể tưởng nổi như vậy! Nghĩ đến khoảng thời gian anh dùng để chạy bộ, lúc đó cô còn đang làm con sâu quần mình trong chăn, hoặc lúc anh đến công ty hay giúp giáo viên thì cô đang nằm ì ở nhà xem phim nghe nhạc...

Thở dài một hơi, Thiên Vy cảm thấy với cái tính lười biếng vốn có của mình sẽ khiến cô vô cùng khổ sở để 'ôm mỹ nam về nhà' điển hình là lúc này.

Trời vừa tờ mờ sáng Thiên Vy đã bị báo thức kêu gọi, xoa xoa đôi mắt, cô như còng bún lê bước vào nhà vệ sinh. Mười phút sau, cô bước ra với bộ đồ thể thao hồng nhạt, tóc buộc đuôi ngựa, trông vô cùng năng động nếu không nhìn đến khuôn mặt ngái ngủ kia. Vỗ vỗ mặt mình, Thiên Vy tự cô vũ chính mình:

“Vi tương lai cô lên!”

Thiên Vy cảm thấy mình thật rất thích Hứa Duật Thần nên mới làm việc cực kì đau khổ thế này! Đã lâu cô không dậy sớm thế này, dù hiện tại phải đi học nhưng cô luôn canh sát giờ chớ đừng nói đến trước đây, cô luôn ngủ đến trưa sau đó lại ôm máy ảnh đến tối lại ôm laptop xem ảnh đến khuya.

Đứng dưới công viên gần khu chung cư, Thiên Vy liếc nhìn bầu trời, tuy mới tờ mờ sáng nhưng trong công viên đã không có ít người, có giả có trẻ thậm chí cả trẻ em. Thiên Vy nhìn quanh một lần không thấy mục tiêu, có chút thất vọng bắt đầu chạy vòng quanh vừa chạy vừa tìm kiếm.

Ba mươi phút sau, An Thiên Vy thở hồng hộc, cô cảm thấy như bị người ta tạt nước lạnh, cô chạy đến sắp bỏ mạng mà chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Cúi đầu ngồi xuống bồn hoa cạnh đó, bây giờ cô không thèm quan tâm đến hình tượng gì cả, vì ai kia không ở đây. Đang khóc thầm trong lòng, đúng lúc này một chai nước đưa đến trước mặt cô. Thiên Vy nóng nảy ngẩng đầu chuẩn bị mắng người nhưng sau đó thái độ liền thay đổi 180° khi thấy người kia:

“Sư huynh thật trùng hợp!”

Không trùng hợp đâu, em đợi anh từ nãy giờ đây! Anh làm gì mà lâu thế??? Đây là tiếng lòng của một cô gái.

“Em uống đi. Mặt em đỏ bừng rồi kia! Em chạy lâu rồi phải không?” Duật Thần ngồi xuống cạnh cô, giúp cô mở chai nước.

“Lâu rồi ạ.” Không ngưng ngừng đáp, đối với cô ba mươi phút là quá lâu rồi, Thiên Vy cười tươi nhận chai nước một hơi uống hết một nửa. Nhìn người bên cạnh thâm đánh giá, quần áo trên người không dính một giọt mồ hôi, mái tóc vàng khô ráo không vuốt wax chính mình anh cũng vừa chạy bộ không lâu.”Anh thấy mấy sinh viên nữ ở gần đây đa phần đều thích ngủ nướng hơn là chạy bộ. Nếu có thì là vài người muốn giảm cân. Còn em là giữ sức khỏe phải không?” Duật Thần nhoen miệng cười thân thiện, nói ra suy đoán của mình. Nụ cười của anh rất đẹp, khiến ai đó bị thương không nhe.

“Vâng, rèn luyện thân thể là việc cấp bách. Từ nhỏ sáng nào em cũng dậy sớm để chạy bộ.” Thiên Vy vui vẻ nói, trong lòng lại âm thầm bổ sung thêm: nhưng với em ngủ nướng là cách rèn luyện tốt nhất!

“Oh em là người yêu vận động nhỉ! Nào đua với anh không?” Duật Thần đứng lên đề nghị, đưa tay phải ra chờ đợi, anh cảm thấy cô gái này rất thú vị nha!

“À...được thôi...nhưng nãy giờ em chạy lâu rồi nên anh phải nhường em.” Ai đó bây giờ mới thấm thía 'cái miệng hại cái thân'. Cười khan vài tiếng Thiên

Vy liều mình đồng ý, dù sau cũng đã phóng lao cô chỉ còn nước theo nó theo.

“Anh đùa thôi. Lát nữa anh mời em anh sáng được không?” Kéo Thiên Vy đứng lên, Duật Thần khẽ cười nói, vừa nhìn sắc mặt của cô khi trả lời, anh làm sao mà không biết cô đã mệt là người cơ chứ.

“Được ạ!” Thiên Vy hưng phấn đáp, cô ước còn không kịp nữa là.

Nói là chạy bộ nhưng cuối cùng cả hai lại thành đi bộ, Duật Thần luôn cố thả chậm tốc độ đợi cô gái kia. Còn Thiên Vy lại luôn ra sức bước kịp theo anh chàng chân dài kia. Dọc đường đi họ nói về rất nhiều thứ, nhưng khiến Thiên Vy vui nhất có lẽ là lời mời chạy bộ hằng ngày của Duật Thần.

Dù không biết chuyện này ra sao, nhưng Thiên Vy biết lần này cô hy sinh rất lớn rồi!!

Bước vào nhà, Duật Thần thả mình trên sofa, hôm nay anh không có tiết nên mời Thiên Vy ăn sáng liền về nhà chuẩn bị đến Tịch Thiên. Ngần ngợ ngồi nhìn trần nhà, Duật Thần lại nhớ đến vẻ mặt hờn hờ của cô nàng hàng xóm kia lúc ăn sáng, cứ như đứa trẻ được cho kẹo vậy! Anh cảm thấy trong lòng có chút khác lạ, chỉ là một chút nhưng anh không biết nó là gì.

Có thể là anh xem cô như em gái!

Reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang suy nghĩ của anh. Duật Thần nhìn vào màn hình cười hạnh phúc, không do dự liền bắt máy:

“Anh nghe.”

“Em có chuyện muốn nói với anh.” Một giọng nữ êm tai vang lên.

“Em nói đi.” Có chút cảm giác xấu như Duật Thần vẫn nhẹ giọng nói.

“Mình chia tay đi.”

“Amy, em đừng đùa nữa.”

“Em không đùa.”

“Lý do?” Có gì đó nghẹn ở cổ họng, anh hỏi.

“Em yêu người khác rồi.”

“Theo ý em đi.” Tắt máy, anh không muốn nghe giọng cô gái kia thêm một giây một phút nào nữa. Dù trước đây đã từng nghĩ đến ngày này nhưng Duật Thần vẫn không khỏi đau lòng.

Amy là bạn gái anh đã 3 năm, cô và anh học chung đại học F, cô học làm diễn viên, anh thì học nhiếp ảnh. Lúc đầu cô chủ động theo đuổi anh, làm nhiều việc khiến anh phải nhận lời làm bạn trai cô. Duật Thần vẫn luôn nghĩ anh và cô sẽ hạnh phúc mãi bên nhau, cho đến giữa năm học thứ hai. Amy nói sẽ đi du học, khi đó anh liền nghĩ đến ngày này. Amy vốn là cô gái năng động, nhiệt tình, rất dễ thay đổi bởi những thứ xung quanh. Dù thế nhưng anh vẫn luôn nói với mình phải tin cô, chờ cô.

Tin? Chờ đợi?

Lắc đầu cười khổ, lần đầu anh cảm thấy khó chịu thế này. Thật lòng anh rất tiếc, yêu nhau 3 năm không phải ngắn, thế mà chỉ một cuộc gọi không quá 5 phút đã làm tiêu tan mọi thứ. Nhưng dù tiếc, đau lòng thế nào, Hứa Duật Thần anh, sẽ không bao giờ níu kéo, anh không muốn người khác thương hại mình!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Lại đến cuối tuần, Thiên Vy buồn bực lẩn lẩn trên giường, cô thật không hiểu nổi sự huynh nhà mình. Mới hôm trước còn vui vẻ nói chuyện cùng cô, thế mà hôm sau lại có chút kì lạ, nặc dù anh vẫn trả lời cô. Nhưng Thiên Vy cảm thấy anh đang gồng mình chịu đựng chuyện gì đó. Bật người ngồi dậy, Thiên Vy ngao ngáo lắc đầu:

“Haiz ai nó con gái nặng mưa thất thường, cả con trai cũng thế cơ mà!”

Vò đầu bứt tóc một lúc, Thiên Vy nhận được điện thoại của chị dâu tương lai. Lâu rồi không gặp Tường Giao, cũng có chút nhớ người ta nha! Nên tạm gạt chuyện Hứa Duật Thần sang một bên, cô quyết định hôm nay cùng Tường Giao đi shopping thư giãn một ngày.

“Chị à, nhất định phải mua quần áo ở đây sao?” Vừa nhìn nơi sắp vào mua sắm kia, Thiên Vy liền rầu rĩ ngồi yên trên xe hỏi.

“Chị thấy ở đây quần áo vừa đẹp, giá cả cũng không quá xa xỉ như mấy nơi khác. Em không thích à?” Đang định bước ra ngoài lại nghe lời nói không có sức sống của Thiên Vy, Tường Giao giải thích.

“Nhưng mà ở đây là địa bàn của tên cáo già họ Cố kia. Nếu gặp hấn em sẽ bị khó tiêu mất!” Thiên Vy vô cùng đáng thương nói. Hôm nay cô không có tâm trạng để cãi nhau với người ta.

“Anh ta suốt ngày ở trong văn phòng thôi, cơ hội đụng mặt chúng ta rất ít.” Tường Giao thuyết phục ngừng một lúc sau đó lại hỏi.

“Vội lại chị thấy em bây giờ không còn bám lấy anh ta như trước đây nữa, sao em lại ngại gặp anh ta thế?”

“Em không ngại mà là sợ vừa gặp em thì cái miệng anh ta lại phun ra mấy lời 'vàng ngọc' nữa khiến em nhin không được làm chuyện ác.” Thiên Vy nhớ đến trước đây làm Cố Hạo Nhiên mất mặt ở bệnh viện, cô tin chắc nếu gặp lại tên nhỏ mọn đó sẽ không bỏ qua cho cô.

“Em thật là cứ xem anh ta là người lạ đi, cũng chưa chắc sẽ gặp anh ta.” Tường Giao gõ trán Thiên Vy trong mắt đầy ý cười, nhớ đến người kiêu ngạo như Cố Hạo Nhiên lại bị chọc giận đến mức phải bỏ đi, có chút vui vẻ. Thật ra Tường Giao cũng không thích anh chàng họ Cố này, Thiên Vy từng nói cho cô nghe vài chuyện của Cố Hạo Nhiên. Đối với anh chàng này Tường Giao cũng chỉ có thể bình luận một câu là: kiêu ngạo!

Lượn lờ cả tiếng đồng hồ giúp Tường Giao chọn vài bộ váy, Thiên Vy lại bắt đầu lười biếng ngồi xuống sofa gần đó chờ chị dâu chọn áo sơ mi cho anh trai. Lơ đãng nhìn thấy một bộ váy trắng ngắn tay dài đến gối, thanh lịch. Đột nhiên lại nghĩ tới Hứa Duật Thần, trước đây cô rất ghét váy mỗi lần nhìn thấy cô người mẫu diễn viên đi đứng khép nép lúc mặc váy, Thiên Vy liền cảm thấy đau khổ giùm họ, nhưng không hiểu sao lúc này cô lại muốn thử. Nghĩ là làm Thiên Vy bỏ quyền tạp bước đến chuẩn bị cầm chiếc váy kia. Nhưng khi cô sắp chạm tới thì lại bị người khác cướp mất. Thầm mắng một tiếng, Thiên Vy hậm hực muốn xem người vừa cướp đồ của mình. Nhưng khi thấy rõ, Thiên Vy thấy có một bầy quạ đen bay ngang qua đầu mình.

“Thiên Vy thật trùng hợp.” Lý Minh Ngọc mỉm cười chào An Thiên Vy, cô thật không ngờ mình lại xui xẻo đến mức gặp An Thiên Vy. Hôm nay cô đến vì có hẹn với Hạo Nhiên, anh nói muốn tặng cô bộ váy, dẫn cô xuống cửa hàng để tùy ý chọn, nhưng không ngờ...” An tiểu thư dạo này khỏe chứ?” Cố Hạo Nhiên khẽ cười lịch sự hỏi. Khi vừa xuống đây nhìn thấy An Thiên Vy, anh liền kéo Lý Minh Ngọc qua chào hỏi. Nếu là trước đây gặp cô nàng tiểu thư này có cho tiền anh để anh nói chuyện với cô ta anh cũng không cần, nhưng bây giờ chỉ cần thấy cô gái này anh lại muốn đến gây chuyện.

Chị biết ngay mà, hôm nay quả thật không nên ra đường!!!

Thiên Vy gào thét trong lòng, liếc nhìn chiếc váy trắng trong tay Cố Hạo Nhiên, rồi nhìn cả hai người trước mặt cắn răng đáp:

“Một phút trước tôi rất khỏe, nhưng bây giờ lại thấy vô cùng đau mắt!”

“Ồ, An tiểu thư không khỏe sao? Hay là xem những thứ không nên xem nên...?” Cố Hạo Nhiên hào hứng châm chọc, quên mất bạn gái còn đang bên cạnh, lần trước vì cô ta là bệnh nhân nên anh không muốn so đo nhưng lần này anh sẽ không nhin nữa!

“Anh Cố, miệng anh càng ngày càng lại hại, còn hơn mấy bà tám ngoài chợ!” Không nổi giận trước lời của Cố Hạo Nhiên, Thiên Vy nhếch môi đáp trả. Biết ngay tên cáo già này sẽ gây chuyện, nên Thiên Vy đã chuẩn bị tâm lý để đấu với Cố Hạo Nhiên.

Lý Minh Ngọc bị gạt sang một bên dù tức giận nhưng cũng không dám lên tiếng, vì kiêng kỵ Cố Hạo Nhiên, từ sau ngày cô đến công ty gặp anh, nghe những lời anh nói với cô, cô liền biết Cố Hạo Nhiên không đơn giản như bề ngoài. Vốn tưởng có thể lợi dụng anh ta, giúp mình củng cố địa vị ở An gia, nhưng thật không ngờ mình từ sớm chỉ là một con rối để anh giải trí. Thiên Vy lúc này mà biết được suy nghĩ của Lý Minh Ngọc sẽ mở tiệc ăn mừng ba ngày ba đêm, thật ra Thiên Vy biết Cố Hạo Nhiên xem Lý Minh Ngọc là món đồ chơi, nhưng đó chỉ là lúc đầu, về sau vì sự giả dối lương thiện của Lý Minh Ngọc cộng thêm những rắc rối mà 'An Thiên Vy' gây ra, khiến Cố Hạo Nhiên bắt đầu có tình cảm với nàng nữ chính.

“An tiểu thư, cô cũng không thua kém gì tôi đâu! Không chỉ độc miệng, đánh đá mà còn không biết lễ phép là gì.” Áp chế những cơn sóng lấn tăn trong lòng, Cố Hạo Nhiên không thua kém nói, sau đó cảm thấy bạn gái mình quá im lặng, đứng ngoài cuộc chiến liền kéo Lý Minh Ngọc vào:

“Anh nói đúng không Minh Ngọc?”

“Thiên Vy chỉ là không thích em nên mới thế thôi. Chứ đối với người khác Thiên Vy rất tốt.” Lý Minh Ngọc cười yếu ớt nhìn Cố Hạo Nhiên ngoan ngoãn trả lời. Cô vốn không muốn gây chuyện với An Thiên Vy, nhưng cô càng không thể mất lòng Cố Hạo Nhiên. đành cắn răng đáp một tiếng.

“Lý Minh Ngọc xem ra đầu cô đã được khai sáng rồi đó! Biết tôi không ưa cô rồi sao? Nhưng cũng góp chút ý kiến, nếu biết người ta không thích sao không chạy đến nơi khác chơi?” Thiên Vy nhìn Lý Minh Ngọc đầy khinh thường, nói. Mọi người trong cửa hàng không quá chú ý đến nhóm người đang đấu đá bên kia, trừ một số nhân viên nữ đang ngắm nghía ông chủ của mình nhưng họ cũng không phát hiện gì bất thường, vì cả ba tuy đang 'đấu đá'

nhưng không lớn tiếng.

“An tiểu thư đây có phải là đang quan tâm đến bạn gái của tôi?” Cổ Hạo Nhiên vuốt tóc Lý Minh Ngọc hỏi.

“Đúng là quan tâm, nhưng cái tôi quan tâm không phải cô ta thông minh lên bao nhiêu. Mà tôi quan tâm anh làm cách gì để Lý tiểu thư đây ngoan ngoãn vẫy đuôi chạy theo anh suốt vậy, anh Cố?” Lời này tuy nói với Cổ Hạo Nhiên nhưng Thiên Vy lại chăm chú thích thú nhìn Lý Minh Ngọc, sắc mặt cô ta không tốt lắm do cố nén giận. Một vài người quanh đó loáng thoáng nghe được lời của Thiên Vy liền bắt đầu quan sát họ, bắt đầu bàn tán. Thiên Vy không quan tâm đến đám người kia nói gì mình, từ đầu cô không muốn để ý cô ta ai bảo cô ta hòa theo Cổ Hạo Nhiên chọc tức cô làm gì. Thích làm cô gái lương thiện, yếu đuối bị người khác ức hiếp, đáng thương sao? Được thôi, cô sẽ đóng vai ác diễn cùng cô ta!

“An tiểu thư, tôi biết cô ghen tỵ với Minh Ngọc nhưng khuyên cô là con gái dù có ghen ghét người khác cũng đừng thể hiện rõ như thế, người khác sẽ có cái nhìn không tốt về cô. Tiếng xấu như thế, dù trên đời con gái chết hết cũng không ai rước cô đâu, An tiểu thư!” Cổ Hạo Nhiên không kém, trêu lại Thiên Vy, dù sao Lý Minh Ngọc hiện giờ đang là bạn gái của mình, Cổ Hạo Nhiên sẽ không để bạn gái mình mất mặt trước đám đông. Lời khuyên của Cổ Hạo Nhiên thành công khéo không ít tiếng xấu cho Thiên Vy.

Thiên Vy nhìn quanh thấy mấy vị phu nhân, tiểu thư đang chỉ trỏ chê cười mình, cô biết Cổ Hạo Nhiên cố tình bêu xấu mình. Khẽ cười nhìn khuôn mặt đắc ý của Cổ Hạo Nhiên, Thiên Vy cảm thấy mình thật vĩ đại lắm mới cùng tên này nói chuyện nãy giờ. Liếc nhìn về hả hê trong mắt Lý Minh Ngọc, Thiên Vy bật cười nói:

“Anh Cố à, bạn gái anh có gì hơn tôi sao? Tôi có tiền, tôi đẹp hơn cô ta,... anh nói xem tôi ghen tỵ cái gì?”

“À tôi biết rồi! Lý tiểu thư hơn tôi ở chỗ da mặt dày dặn, tôi cho cô ta ở nhờ, giúp cô ta học trường nổi tiếng, thế mà bạn gái anh Cố trả ơn tôi bằng cách lên giường với chồng sắp cưới của tôi. Anh Cố tuy bạn gái anh có tính lẳng lơ, dễ tiện hơn tôi, nhưng tôi không ghen tỵ về những thứ như thế đâu nha!” Thiên Vy vỗ tay như thể nhớ ra gì đó, sau đó biểu hiện như đang kể chuyện cười nói.

“An Thiên Vy cô có thôi đi không! Chuyện cô...” Lý Minh Ngọc nắm chặt cánh tay của Cổ Hạo Nhiên, lớn tiếng muốn mắng An Thiên Vy nhưng lại thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình khiến cô không biết phải làm gì.

“Chuyện tôi thế nào? Anh Cố à, ráng giữ chân bạn gái của mình đi nhé đừng để cô ấy chạy ra ngoài bám theo đàn ông khác, cảm cho anh Cố thêm vài cặp sừng nữa. Tôi sợ đầu anh không đủ chỗ để Lý tiểu thư cắm sừng đấy!” Bước gần đến chỗ Cổ Hạo Nhiên, Thiên Vy vỗ vai anh như an ủi, khuyên giải, rồi tạm biệt họ bước ra ngoài. Tường Giao đứng cách đó không xa cũng theo Thiên Vy ra ngoài, ban đầu còn định xen vào giúp đỡ nhưng thấy Thiên Vy bình tĩnh như thế nên cô quyết định đứng bên.

“Anh...” Lý Minh Ngọc mặt hết xanh rồi lại trắng, môi mấp máy nhìn Cổ Hạo Nhiên muốn nói rồi lại thôi. Cổ Hạo Nhiên lạnh mặt nhìn đám người đang ngóng chuyện xung quanh, khiến họ bất giác rung mình tản đi nơi khác. Thấy xung quanh không còn ai, Cổ Hạo Nhiên gạt tay Lý Minh Ngọc ra, bắt cầm cô, để cô nhìn thẳng vào mắt mình:

“Lý Minh Ngọc tôi không ngờ cô lại vô dụng đến thế!”

Nói xong không quan tâm đến cô ta, Cổ Hạo Nhiên ném chiếc váy trắng kia lên sofa rồi trở lại phòng làm việc. Lý Minh Ngọc nắm chặt tay, nhìn theo bóng lưng anh, cô hiểu ý anh, anh đang nói đến việc cô không đáp trả được An Thiên Vy, để cô ta khiến anh mất mặt.

“Đáng thương!” Cổ Khang Kiệt đứng cách đó không xa nói. Vừa đến tìm anh trai, cậu không ngờ lại được xem phim miễn phí. Lắc đầu nhìn Lý Minh Ngọc đầy thương cảm, dù cô ta có xinh đẹp, khôn ngoan cỡ nào cũng không được anh trai cậu xem trọng.

Dạo này có chút việc nên k post chương mới hơi lâu xối m.n nhju nka!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Cậu có xuống bãi xe, dù đã chọc tức hai người kia nhưng tâm trạng Thiên Vy không khá hơn. Tên Cổ Hạo Nhiên kia càng ngày càng giống phụ nữ, còn dám trù ẻo nói gì cho dù phụ nữ chết hết cũng không có tên đàn ông nào lấy cô!!!

“Đừng bày bộ mặt đưa đám như thế được không?” Bỏ đồ vào trong xe, Tường Giao quay sang bẹo má Thiên Vy bên cạnh.

“Chị thấy em nói đúng không? Tên cáo già đó rõ ràng cố ý gây chuyện với em mà!” Đứng yên cho chị dâu bẹo má, Thiên Vy bắt đầu rên rỉ. Cô cảm thấy thù giữa mình và Cổ Hạo Nhiên đã tăng thêm một bậc nữa rồi.

“Là chị không đúng, lúc đầu không nên đến đây. Bây giờ chúng ta về thôi, chị sẽ nấu com chuộc tội!” Mở cửa xe giúp Thiên Vy, Tường Giao bắt đầu dỗ

dành cô nàng đang giận dỗi nào đó.

“Được.” Vừa nghe đến ăn cơm, cơn buồn bực của Thiên Vy bắt đầu vơi đi một ít, nhưng chưa khỏi hẳn. Khom người chuẩn bị ngồi vào xe, chợt nhìn thấy gì đó, Thiên Vy ngừng lại thẳng người nhìn về phía những chiếc xe đậu ngay gần phía đối diện. Hơi xéo nơi cô đứng là một chiếc xe thể thao đen, dù không rành về xe, nhưng trước đây cô có chụp ảnh cho vài loại xe thể thao đắt đỏ, nhìn sơ qua hình dáng của chiếc này cô liền biết nó không tầm thường. Bất quá cô không quan tâm đến chuyện nó đắt hay rẻ, mà điều Thiên Vy quan tâm là chủ của nó chính là tên đàn bà vừa nói 'chiến' với cô khi nãy_ Cổ Hạo Nhiên!

Nở nụ cười nham hiểm, Thiên Vy nói với Tưởng Giao đang chờ trong xe:

“Chị đợi em một lát!”

Tưởng Giao khó hiểu nhìn Thiên Vy đi vòng ra trước xe hướng đến một chiếc xe sang trọng, vì Thiên Vy đưa lưng về phía mình nên cô không thể thấy vẻ mặt của Thiên Vy, chỉ thấy Thiên Vy ngừng trước chiếc xe kia, sau đó làm động tác xoay xoay cổ chân.

Thiên Vy nhìn chiếc xe bóng loáng trước mặt không ngừng xuýt xoa tiếc nuối, không ngừng xin lỗi nó:

“Thật ra tao không muốn thế đâu, nhưng ai biểu chủ của mày đắc tội với tao. Tao biết làm thế này rất tiểu nhân, nhưng nếu không làm thế tao sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân mình. Tao là người biết điều, mà tao càng biết điều với bản thân mình hơn! Thế nên tao thà làm tiểu nhân chứ không làm chuyện có lỗi với bản thân!”

Dứt lời Thiên Vy không do dự đi đến cạnh chiếc xe nọ, một cước đá bay chiếc kính của xe khiến còi thông báo của chiếc xe vang inh ỏi, sau đó chuồn lẹ về xe của mình hồi thúc tài xế bỏ chạy. Tưởng Giao nhìn một màn nào loạn vừa rồi chỉ có thể há hốc miệng vì kinh sợ, cô không ngờ Thiên Vy lại dám hành xử như thế. Nhìn chiếc xe thể thao vài phút trước còn hoàn hảo khiến người ta đổ mắt, bây giờ lại bị gãy một bên kính, Tưởng Giao không thể nổi lên nổi cảm xúc lúc này của mình là gì!!!

“Thiên Vy, em biết mình vừa làm gì không?” Tưởng Giao sau khi hồi phục tinh thần, liền nhìn Thiên Vy hỏi. Cô từng nghe nói có một số bệnh khiến con người không kiểm soát được hành động của mình. Cô sợ rằng cô gái đang ngồi cạnh mình cũng đang gặp phải tình trạng trên.”Đura nhiên là biết rồi! Mặc dù có hơi sốt, nhưng ai biểu tên Cổ Hạo Nhiên kia gây chuyện với em làm gì.” Thiên Vy lúc này mới vui vẻ hẳn lên, trả lời. Trong lòng nghĩ đến phản ứng của ai đó khi thấy xe mình bị người khác phá như thế, sẽ cảm thấy thế nào.

Phòng làm việc.

“Sao lại bỏ bạn gái anh một mình ở dưới thế?” Bước thẳng vào phòng mà không gõ cửa, Cổ Khang Kiện ngồi đối diện anh trai nói. Dù biết rõ nguyên nhân, nhưng cậu vẫn hỏi.

“Anh không cần người ngu ngốc!” Không ngẩng đầu nhìn em trai, Cổ Hạo Nhiên quăng ra một câu, cắm cúi vào bản vẽ trên bàn.

“Em không nghĩ cô ta ngu ngốc đâu!” Cậu nhìn anh, tay lấy bừa một chiếc bút tên bàn bắt đầu nghịch. Nếu dựa theo những gì mà An Thiên Vy nói, thời gian trước Lý Minh Ngọc hại cô ta thảm như thế. Thì cậu tin Lý Minh Ngọc không phải loại không não. Bây giờ Lý Minh Ngọc gặp liên tiếp xui xẻo thế này, chỉ là do cô ta quá xem thường An Thiên Vy nên mới bị cắn lại.

“Anh...” Cổ Hạo Nhiên ngừng làm việc, nhìn đứa em thường ngày rất ghét nói chuyện về người khác giới. Thế mà giờ lại quan tâm đến chuyện của Lý Minh Ngọc khiến Cổ Hạo Nhiên không khỏi nghi ngờ. Đang muốn hỏi rõ nguyên nhân thì điện thoại trên bàn reo lên:

“Nói.”

“...” Cổ Khang Kiện im lặng quan sát anh trai, khi thấy sắc mặt anh mình càng ngày càng đen lại, cậu liền biết có chuyện không hay xảy ra. Quả nhiên đúng như Cổ Khang Kiện đoán Cổ Hạo Nhiên nghe được một lúc liền bật dậy, bỏ mặc điện thoại không gác máy, Khang Kiện còn nghe loảng thoảng giọng nói gấp gáp của người bên kia. Gác điện thoại, Cổ Khang Kiện đuổi theo anh trai. Cổ Hạo Nhiên không nói một lời đi thẳng xuống tầng hầm xe, Cổ Khang Kiện hiểu tính anh mình nên cũng không lên tiếng, trước sau gì cậu cũng sẽ biết chuyện gì xảy ra.

Hai anh em xuống hầm xe liền thấy vài người bảo vệ đứng quanh chiếc xe thể thao sang trọng sẫm sì. Cổ Hạo Nhiên không quan tâm bước đến gạt họ sang một bên, khi thấy rõ cảnh tượng bên trong càng đen mặt, khiến những bảo vệ kia toát cả mồ hôi.

Cổ Khang Kiện cũng chen vào xem thử, sau đó liền hít khí lạnh. Cậu nhìn chiếc kính gãy rồi lại nhìn sang anh trai, không biết phải nói gì vào lúc này. Tuy anh cậu không phải hạng người keo kiệt gì, nhưng tuyệt đối không phải kiểu tiêu tiền như nước, nếu xe hư là do tai nạn trên đường va vệt với xe khác thì không nói, đáng này...

“Ai?” Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn đám bảo vệ nghiêng răng hỏi, anh thực muốn biết kẻ nào dám làm loại chuyện này vào ban ngày, hơn nữa còn ở nơi thế này. Cổ Hạo Nhiên tin chắc kẻ gây chuyện nếu không điên thì là đang muốn chọc tức anh.

“Là... Là... An tiểu thư!” Một người trong số họ ngập ngừng lên tiếng, nhìn ánh mắt đầy lửa giận của ông chủ, anh ta trong lòng không ngừng cầu nguyện cho An tiểu thư kia. Cổ Hạo Nhiên nghe xong, giận đến suýt ngất, An Thiên Vy này làm thế này là muốn trả thù anh chuyện khi nãy mà!!!”Được rồi không còn chuyện của các anh nữa. Mau về đi.” Cổ Khang Kiện nén cười giải vây cho đám bảo vệ bị anh trai mình dọa sợ. Mấy nhân viên bảo vệ nghe thế liền vội vàng nhanh chóng chạy đi không dám quay đầu nhìn lại. Cổ Khang Kiện lúc này bật cười thành tiếng, hỏi:

“Anh bây giờ có thể phát biểu vài lời không?”

“Anh muốn kiện cô ta!” Cố Hạo Nhiên nghiêng chặt răng hận không thể bóp chết An Thiên Vy lúc này. Trước giờ anh ghét nhất những ai dám phá hư những thứ thuộc về mình.

“Vì một cái kính gãy mà làm lớn chuyện, người ta sẽ bàn tán đấy!” Cố Khang Kiện tốt bụng nhắc nhở, cậu thật không ngờ An Thiên Vy lại làm những chuyện này. Trước đây tuy cô ta thích bám theo người khác, nhưng luôn tỏ vẻ đại tiểu thư chưa bao giờ thấy cô ta hành động thô lỗ công khai thế này.

“Bây giờ anh cần yên tĩnh nếu không anh không biết mình làm ra chuyện điên rồ gì nữa!” Cố Hạo Nhiên vuốt mặt, xoay người đi về phòng làm việc của mình. Cố Khang Kiện khẽ cười, theo sau chợt cậu nghe anh mình lầm bầm một câu khó hiểu:

“Giúp cô giữ chân cô ta, không để cô ta ở bên vị hôn phu của cô thế mà cô trả ơn tôi thế này đây!”

Cố Khang Kiện ngừng bước nhìn theo bóng lưng anh mình, lúc này cậu mới hiểu được. Thì ra một phần trong những lý do anh trai còn giữ lại Lý Minh Ngọc là vì An Thiên Vy.

Không lẽ, anh cũng bắt đầu quan tâm đến An Thiên Vy?

Tịch gia.

An Thiên Nam vừa về đến nhà liền nghe tiếng cười đùa rộn rã trong bếp. Hàn Triệt ở bên tuy không biểu hiện gì nhưng trong lòng có chút vui vẻ. Hôm nay có vài chuyện ở công ty cần giải quyết gấp nên anh đành đến Tịch gia, vốn sẽ không được gặp cô nhóc này nhưng thật không ngờ họ lại có duyên đến vậy!

“Nấu bữa tối sao?” An Thiên Nam vừa tháo carvat vừa bước đến cạnh bà xã hỏi.

“Đúng thế! Hôm nay Thiên Vy còn đặc biệt vì anh mà trở tài nữa đấy. Bảo đảm anh sẽ rất bất ngờ!” Tưởng Giao gật đầu chào Hàn Triệt, cười bí hiểm đáp, sự có mặt của Hàn Triệt không khiến cô mất tự nhiên, thời gian gần đây cô đã quen thuộc với sự hiện diện của vị đại luật sư này. Nhưng ai kia thì lại khác. Thiên Vy từ lúc thấy Hàn Triệt ở đây, thì đã bắt đầu nhăn nhó.

Khi này trên đường về Tịch gia, cô đã nghĩ ra kéo gần khoảng cách với sư huynh nhà mình. Vốn định chờ An Thiên Nam về nhà sẽ nhờ anh trai giúp đỡ, nhưng không ngờ Hàn Triệt cũng đến đây. Nhìn khuôn mặt lạnh của Hàn Triệt, Thiên Vy quyết định ngó lơ anh ta, nước sông không phạm nước giếng. Chào hỏi với Hàn Triệt xong, Thiên Vy lôi kéo An Thiên Nam ngồi vào bàn, sau đó quay sang bếp bưng cái bát được đập cân thận đặt xuống chỗ anh trai, mỉm cười nói:

“Em làm cho anh đó. Chỉ là món đơn giản nhưng tâm ý thì rất nhiều nha!”

“Em gái anh lớn thật rồi! Còn biết nấu cho anh hai ăn nữa. Vất vả cho em rồi!” An Thiên Nam cảm động nói, từ sau khi mẹ mất anh cảm thấy Thiên Vy càng ngày càng xa cách, luôn chỉ biết gây chuyện khiến anh lo lắng. Nhưng bây giờ thì khác rồi, biết tự bảo vệ mình hơn nữa còn quan tâm nấu ăn cho người anh trai này. An Thiên Nam cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hàn Triệt khẽ cười nhìn anh em họ, anh cũng vui mừng khi Thiên Vy đã hiểu chuyện hơn, nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy có chút mất mát, vì cô đối xử với mình như một người qua đường xa lạ. Tưởng Giao nhìn vẻ mặt tự hào của An Thiên Nam có chút buồn cười, thầm nghĩ nếu anh biết thứ trong bát sẽ thế nào? “Không, không, không vất vả đâu, chuyện nên làm mà!” Thiên Vy mặt dày đáp, nhưng cô thật sự nói không sai, món trước mặt An Thiên Nam chẳng tốn tí sức nào của cô cả. Hàn Triệt nhìn hai anh em nhà họ An trò chuyện, trong lòng có chút mong đợi xem tài nấu nướng của ai kia.

“Đề xem em gái của anh nấu gì nào!” An Thiên Nam hớn hờ mở nắp đập, trước giờ chưa bao giờ được ăn món do Thiên Vy nấu, trong lòng cực kỳ vui vẻ. Nhưng đó là một giây trước, sau khi nhìn món em gái mình nấu, nụ cười trên mặt An Thiên Nam cứng lại môi giật giật, nhìn em gái nói:

“Mì ăn liền?”

“Đúng rồi! Là em nấu đó, anh ăn đi.” Vờ như không thấy vẻ mặt của anh trai, Thiên Vy đáp. Thật ra cô cũng không muốn làm đơn giản thế này đâu, nhưng vì trước đây quen lối sống ‘tiết kiệm thời gian’ cộng thêm việc tài nấu ăn thảm họa trừ mì ăn liền, nên cô quyết định dùng món này để hồi lộ. Hàn Triệt thiếu chút nữa phun sạch nước trong miệng ra ngoài khi thấy bát mì, anh vốn tưởng sẽ là món gì đó rất công phu thật không ngờ lại là mì ăn liền. Tưởng Giao từ đầu đã muốn giúp Thiên Vy, nhưng cô em chồng nói muốn thể hiện sự quan tâm anh trai, nên cô cũng không can thiệp, giờ nhìn vẻ mặt bị đá kích nặng của ông xã, Tưởng Giao cảm thấy mình đã sai lầm!

“Em có chuyện nhờ anh?” Sau khi bình tâm lại, trong đầu An Thiên Nam loé lên một ý nghĩ, anh nghi hoặc nhìn cô em gái hỏi.

“Anh hai hay thật! Em có việc muốn nhờ anh!” Thiên Vy hí hửng ngồi cạnh An Thiên Nam cười nịnh nọt. Hàn Triệt lắc đầu cười khỏ, không biết cô lại muốn An Thiên Nam làm gì, giúp cô bàn lại hôn sự với Lâm gia sao? Nếu thật như thế, anh sẽ khuyên Thiên Nam không làm, vì Lâm Vy Tường thật sự không đáng để cô phải chạy theo hần suốt như thế!

“Em nói đi. Nếu được anh sẽ giúp.” An Thiên Nam lúc này đã biết khi này là ‘tự mình đa tình’, trong lòng cũng lo lắng như Hàn Triệt, trước đây anh có thể vô điều kiện đồng ý tất cả, nhưng sau chuyện Thiên Vy tự tử anh liền biết mình chiều chuộng Thiên Vy như thế là hại cô.

“Em muốn đến công ty làm việc.” Thiên Vy thành thật nói, chăm chú nhìn anh trai.

“Tại sao? Em vừa mới học năm nhất không nói đến bằng cấp, kinh nghiệm em không có sao có thể chụp ảnh cho diễn viên ca sĩ được?” Thiên Nam hỏi. Trong Tịch Thiên chỉ có nhiếp ảnh gia là phù hợp với em gái anh, nhưng Thiên Vy bây giờ muốn làm nhiếp ảnh gia của Tịch Thiên thì còn quá sớm, không chừng còn gây hoạ nữa.

“Không phải. À...ừm nghe nói anh vừa ký hợp đồng với một sinh viên trường đại học F phải không?” Thiên Vy có tỏ ra bình tĩnh hỏi để anh trai không nghi ngờ mình. Cô sợ nếu An Thiên Nam biết lý do thật sự sẽ không giúp cô!

“Phải. Là Hứa Duật Thần cậu ta rất có tài, đoạt nhiều giải thưởng về nhiếp ảnh, nên anh đã mời cậu ta về Tịch Thiên. Nhưng thế thì sao?” An Thiên Nam gấp thử một đĩa mì, thấy không quá tệ liền tiếp tục ăn, vừa ăn vừa kể cho em gái nghe chuyện nhân viên mới kia.

“Em và anh Duật Thần có quen biết, anh cho em làm trợ lý của anh ấy được không?” Thiên Vy đề nghị.

“Cậu ta không cần trợ lý đâu, với lại cho dù cần trợ lý, nhưng em không làm được đâu vất vả lắm.” Thiên Nam không nghi ngờ gì bình thản đáp.

“Anh đừng gạt em, không có vất vả!” Thiên Vy kích động nói. Lừa chị sao? Trước đây cô không thấy mấy cô trợ lý của mình vất vả chút nào, toàn là ngồi tám chuyện của người ta.

“Anh hai em không gạt em đâu. Nếu là trợ lý bình thường ở ngoài thì mấy cô diễn viên ca sĩ đó còn giữ hình tượng, nhưng nếu là trong công ty họ sẽ bắt em làm chân chạy vặt.” Tưởng Giao dọn thức ăn lên bàn, rồi giúp khuyến nhủ Thiên Vy. Hàn Triệt ngừng tay đang gấp thức ăn, ngược nhìn Thiên Vy trầm mặc một lúc, chậm rãi nói:

“Em thích Hứa Duật Thần?”

“Khụ...khụ...cái...khụ...gi...” An Thiên Nam chịu không nổi cú sốc đến mức sặc thức ăn, nói không nên lời. Tưởng Giao vội vàng đưa nước cho anh. Hàn Triệt không phản ứng, im lặng chờ đợi câu trả lời, anh thật mong mình đoán sai. Nhưng hành động tiếp theo của Thiên Vy đã cho anh biết tất cả những gì mình đoán khi nãy là đúng.

“Anh hai nếu anh không giúp em thì thôi, em sẽ đến nơi khác xin việc.” Trùng mắt nhìn ông chú vừa phá hư chuyện của mình, Thiên Vy quyết định đổi kế hoạch, nói xong liền không chờ An Thiên Nam trả lời đứng lên quay về nhà.

Hàn Triệt nhìn theo bóng lưng cô thờ dài, tâm trạng rối bời.

Thiên Vy em thay đổi nhanh quá, nhanh đến mức tôi không còn hiểu nổi em!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

“Được rồi đừng giận nữa. Mười ngày nữa đến công ty nhận việc được chưa?” An Thiên Nam hết cách đành nhận lời, ai bảo anh chỉ có một đứa em gái này.

“Không được!” Thiên Vy áp điện vào tai, rót một ly nước đầy giải khát. Cô biết chiều này của mình hữu dụng mà, quả nhiên sau khi về căn hộ ở trường không lâu sau anh trai liền gọi điện thoại thỏa hiệp.

“Bây giờ.” An Thiên Nam hung hăng mắng Hàn Triệt trong lòng, tự nhiên lại đi nói ra lời đó để con nhóc này thẹn quá hoá giận ra lại té lên người anh.

“Ngày mai.” Hạ sát giá, cô muốn đến công ty càng sớm càng tốt, mấy ngày nay cô cảm thấy mình với sư huynh lại bắt đầu có khoảng cách rồi!

“An Thiên Vy đừng được nước làm tôi! Dù em là em gái anh nhưng anh cũng chỉ giúp em đến mức này thôi. Ba ngày!” Thiên Nam hét trong điện thoại, con bé này quả nhiên bị chiều hư rồi!

“Ba ngày thì ba ngày. Anh nhớ giữ lời đó!” Thiên Vy mặt tươi hân lên, nhưng giọng vờ hân học đáp. Cô làm trong ngành bao nhiêu năm, làm sao không biết muốn xin làm trợ lý của nhiếp ảnh gia chính rất khó khăn. Cô làm thế chỉ là muốn ép thời gian xuống thấp nhất có thể mà thôi!

An Thiên Nam nghe bên kia thỏa hiệp không thêm nói nhiều liền tắt máy. Nếu anh biết mình bị em gái tính kế chắc chắn sẽ ho ra máu chết ngay!

An gia.

An Khánh cùng Lạc Tuệ Mẫn chuẩn bị dùng cơm liền thấy Lý Minh Ngọc mặt mày u ám bước vào nhà. An Khánh nhìn Lạc Tuệ Mẫn, rồi quay sang Lý Minh Ngọc đang chào mình thắc mắc hỏi:

“Minh Ngọc con nói có hẹn với bạn mà? Sao về sớm thế?”

“Con không khoẻ nên về trước ạ!” Lý Minh Ngọc gượng cười đáp, trong lòng lúc này cảm thấy người đàn ông này thật phiền phức, lúc cần ông ta quan tâm thì không thấy lúc không cần thì lại hỏi hết câu này đến câu khác.

“Không khoẻ? Có cần ta gọi bác sĩ đến không?” An Khánh ân cần nói. Không nhìn ra vẻ khó chịu trên mặt Lý Minh Ngọc.

“Không cần đâu ạ. Con lên phòng nghỉ một lát sẽ khoẻ thôi.” Lý Minh Ngọc không còn kiên nhẫn đóng vai cum gái ngoan, thừa lúc An Khánh không chú ý liền nhảy mất ra hiệu cho Lạc Tuệ Mẫn, sau đó xin phép lên phòng. Lạc Tuệ Mẫn hiểu ý con gái, nói với An Khánh lên xem Lý Minh Ngọc rồi theo sau.

“Lại chuyện gì nữa?” Khoá trái cửa cẩn thận, Lạc Tuệ Mẫn quay sang nhìn Lý Minh Ngọc đang nhăn nhó mặt mày ngồi trên giường.

“Hôm nay lại gặp phải An Thiên Vỹ. Không biết nó làm gì mà Cổ Hạo Nhiên bắt đầu chán con rồi.” Lý Minh Ngọc chán nản nói đầu tiên là Tường Thụ Nhân sau đó là Lâm Vỹ Tường bây giờ lại đến Cổ Hạo Nhiên, An Thiên Vỹ trưởng thành rồi không còn ngốc như trước nữa!

“Nó chỉ là một đứa vô dụng thì làm được gì! Con đừng nghĩ nhiều, lo giữ chân Cổ Hạo Nhiên là được rồi.” Lạc Tuệ Mẫn dù nói thế nhưng trong lòng lại nghĩ khác, gặp An Thiên Vỹ hai lần, cả hai lần đều khiến bà phải ngạc nhiên. Dù trước đây An Thiên Vỹ vô lễ với bà nhưng chưa bao giờ gây sự với An Khánh gay gắt như lúc này.

“Mẹ à, con đã cố giữ anh ta rồi! Thậm chí anh ta xem con là món đồ chơi rẻ tiền con cũng làm nợ. Bây giờ còn muốn con làm thế nào?” Lý Minh Ngọc không kiềm được lớn tiếng, từ ngày An Thiên Vỹ xuất hiện sau lần tự tử kia, cô càng ngày càng thấy mệt mỏi, cô chán ghét chuyện phải mãi nghe theo mẹ mình, chán ghét chuyện phải bám lấy những người như Cổ Hạo Nhiên, Lâm Vỹ Tường...nhưng dù thế Lý Minh Ngọc cô cũng không thể làm gì khác, cô lẽ bắt đầu từ lúc cô giúp mẹ mình phá hoại gia đình An Thiên Vỹ thì đã không còn quay đầu được nữa!

“Cô muốn An Khánh nghe hết mọi chuyện sao? Con muốn bị đuổi khỏi An gia sao? Con muốn lại phải như trước đây lang thang bên ngoài? Hay muốn trở về bên người cha nghèo khổ kia?” Lạc Tuệ Mẫn vội vàng chạy đến bịt miệng con gái, dùng giọng điệu nhỏ nhẹ để Lý Minh Ngọc bình tĩnh lại.

“Ông ta không cho con được cuộc sống như An Khánh cho con đâu. Minh Ngọc, mẹ biết con mệt mỏi, mẹ cũng thế nhưng chúng ta phải cố gắng lên. An Thiên Nam chắc chắn sẽ không tranh An Thịnh và An gia với chúng ta nhưng An Thiên Vỹ lại khác. Chúng ta chỉ cần khiến cho An Thiên Vỹ và An Khánh không thể nhìn mặt nhau nữa thì mọi chuyện sẽ thành công.”

“Nhưng mẹ ạ, con kiệt sức rồi! Con không muốn làm gì nữa cả!” Lý Minh Ngọc thút thít ôm chặt Lạc Tuệ Mẫn, bao nhiêu cố gắng thu phục đám người kia thời gian qua, thế mà An Thiên Vỹ xuất hiện vài ngày đã phá tan mọi thứ sắp thuộc về cô.

“Minh Ngọc nghe mẹ nói này. Cuộc đời này không có cái gì cho không cả. Con muốn thứ tốt nhất thì phải tranh giành. Con không thấy sao? Bây giờ con được học trường nổi tiếng, được ở nơi xa hoa, được nhiều người hầu hạ, được tiêu tiền thoải mái,... Con đành lòng mất hết sao? Con nghĩ lại xem mẹ và con đã phải làm gì để có những thứ đó.” Thấy con gái đã bình tĩnh lại, lắng nghe mình, Lạc Tuệ Mẫn tiếp tục thuyết phục. Bà không thể để mọi cố gắng của mẹ con bà thời gian qua bị đổ vỡ.

“Con không muốn mất mọi thứ. Con không muốn.” Lúc này Lý Minh Ngọc đã tỉnh táo hẳn lên, lao nước mắt nhìn Lạc Tuệ Mẫn nói.

“Mẹ cũng không muốn. Ngoan, nghe lời mẹ, sau này không được như hôm nay nói mấy lời đó nữa. Có chuyện gì phải nói thẳng với mẹ biết không? Chúng ta sẽ cùng nghĩ cách.” Lạc Tuệ Mẫn dịu dàng vuốt mái tóc con gái, chỉ cần một chút nữa thôi, mẹ con bà sẽ không cần sống lo sợ như bây giờ nữa.

“Con ghét An Thiên Vỹ, cô ta cứ xen vào phá hư chuyện của con.” Ôm chặt lấy mẹ mình, Lý Minh Ngọc thì thầm nói.

“Đừng lo, nó chỉ có một mình, An Thiên Nam bây giờ còn phải lo cho Tịch Thiên, không rảnh suốt 24h chăm nó.” Lạc Tuệ Mẫn vỗ nhẹ lưng Lý Minh Ngọc trấn an. Chợt nghĩ ra gì đó, bà kéo Lý Minh Ngọc ra, tươi cười nói:

“Nghe nói An Thiên Vỹ đã dọn ra ngoài sống?”

“Vâng. Nhưng thế thì sao?” Lý Minh Ngọc khó hiểu nhìn Lạc Tuệ Mẫn.

“Trời cũng giúp mẹ con mình. Mẹ muốn thử xem không ở Tịch gia nó có thể tự lo cho mình thế nào!” Lạc Tuệ Mẫn bật cười thích thú nói nhỏ vào tai Lý Minh Ngọc đang ngơ ngác. Lý Minh Ngọc chăm chú lắng nghe, đôi khi cau mày cuối cùng là bật cười khê gật đầu với Lạc Tuệ Mẫn nói:

“Mẹ tốt nhất cho nó sớm đi. Để nó khỏi phá chúng ta nữa!”

Chào mn, chương này ngắn nhĩ! Chương sau sẽ bù lại nka. Mấy ngày qua mk bị tra tấn thân tàn lun rồi T_T nên mới chậm trễ thế này!!! Xl nhj.

Ps: k pk mn có aj đag chơi Tiên Hiệp k nhĩ???

Chương 24

Lạc Tuệ Mẫn nhìn ba tên thanh niên trước mặt gật đầu đánh giá, đưa một mảnh giấy ghi địa chỉ cho bọn họ:

“Làm gọn gàng một chút, nơi đó tuy không cao cấp nhưng an ninh khá chặt đó.”

“Chuyện đó bà không cần lo, bà chỉ cần chuẩn bị thù lao cho bọn tôi là được.” Tên cầm đầu cười to, nói. Bọn họ vốn là những tên trộm vặt ở mấy khu chung cư cũ nát, chuyện đột nhập hù dọa này chỉ là việc cón con đối với họ.

“Đừng quá chủ quan. Tôi không muốn dính đến cảnh sát!” Lạc Tuệ Mẫn cau mày nhìn đám nhóc tự mẫn này trong lòng có chút lo lắng bọn họ sẽ làm lộ chuyện, nhưng cũng không còn cách, quanh khu này bà không tìm được ai khác.

“Bà già, miệng bà thật thối! Chưa gì bà đã trù ẻo bọn tôi.” Một tên khác mái tóc đỏ, tai đầy khuyên không khiên nhẫn cắt lời Lạc Tuệ Mẫn.

Lạc Tuệ Mẫn dù lo lắng nhưng cũng không dám nói gì, đưa sdt của mình cho ba tên kia. Bà kéo chiếc khăn quàng bít mặt, bước về phía chiếc xe cách đó không xa.

“Chuyện sao rồi mẹ?” Lý Minh Ngọc thấy Lạc Tuệ Mẫn ngồi vào xe liền gấp gấp hỏi, tuy từ trước đến giờ làm những chuyện không tốt, nhưng đây là lần đầu mẹ con cô thuê người phạm pháp.

“Ồn cả, khuya nay sẽ tiến hành.” Lạc Tuệ Mẫn đảo giác nhìn quanh đề phòng có ai nhìn thấy mình.

“Tốt quá!” Lý Minh Ngọc dù sợ nhưng khi biết kế hoạch dạy dỗ An Thiên Vy sắp được tiến hành vẫn không kiềm được thích thú.

“Bây giờ chúng ta về chờ tin tốt thôi!” Xác định không có ai quanh đây, Lạc Tuệ Mẫn mới dám thở phào, thúc giục con gái quay về.

23h50.

Duyệt Thần xong việc ở Tích Thiên, mấy ngày nay anh luôn tìm việc tăng ca đến khuya mới trở về nhà. Hôm nay vẫn thế, anh gần như giành hết mọi chuyện của mọi người. Lấy một lon bia trong tủ lạnh, anh lặng lẽ bước ra ngoài ban công, ngồi xuống sàn ngược nhìn bầu trời đầy sao, nghĩ ngợi.

Không biết bao lâu sau, Duyệt Thần đang ngẩn người bỗng nghe được tiếng động lạ từ căn hộ cách vách. Duyệt Thần cau mày, ghé tai vào sát tường. Anh vốn không phải kiểu người hay xen vào chuyện người khác, nhưng không hiểu mà xui quýt khiến thế nào mà hôm nay anh muốn quan tâm một chút. Càng nghe cuộc đối thoại bên kia, Duyệt Thần càng lo lắng.

“Mày đã mang đủ đồ chưa?”

“Đủ rồi đại ca.”

“Lát nữa tao với nó vào trong nhà xem có gì đáng giá. Mày ở đây lấy máu giả về lên tường, nhớ làm cho nó đáng sợ một chút.”

“Thật không hiểu nổi chủ ở đây đắc tội gì với bà già kia nữa. Mà bà già kia cũng thật ác, muốn dọa người ta sợ đến điên.”

“Mày nhiều lời quá. Mau lấy đồ mở khoá, đợi trộm được ít đồ, rồi hù nó sau.”

Duyệt Thần nghe đến đây liền nhẹ nhàng bước vào nhà, ra khỏi căn hộ của mình. Gọi điện thoại cho Thiên Vy.****

Mà người nào đó đang say giấc nồng không hay biết mình đang bị người khác tính kế. Điện thoại nằm bên cạnh gối rung mãi một lúc lâu mới đánh thức được Thiên Vy, không thèm xem là ai, Thiên Vy bắt máy đang muốn phun một tràng mắng chửi thì đã bị giọng nói trầm ấm hơi gấp gấp bên kia chặn lại:

“Thiên Vy em đang ở nhà phải không?”

“Vâng.” Thiên Vy lúc này đã tỉnh hẳn. Ôi, là sư huynh của cô nha! Thật bất ngờ! Nhưng không biết anh ấy gọi giờ này làm gì nhỉ? Không ngủ được nên muốn nói chuyện với mình sao?

Duyệt Thần mà biết suy nghĩ của cô gái này, chắc chắn anh sẽ ngắt ngay tại chỗ. Duyệt Thần vốn đang lo lắng cho cô, lúc này mới thở phào vì cô đã nghe máy, anh tiếp tục nói:

“Thiên Vy em nghe anh nói đây. Bây giờ có mấy tên trộm đang ở ban công nhà em. Em mau ra mở cửa cho anh, nhẹ thôi.”

“Trộm sao?” Thiên Vy nghe đến đây liền kích động đến mức muốn xách dép đi đánh đám trộm kia. Cô thật không hiểu, đám trộm đó nghĩ gì mà lại chạy đến thăm căn nhà nhỏ của cô _ một nơi chẳng có gì ngoài rác và mì ăn liền! (Bối gì chị ấy quá siêng, không nên nhìn mặt mà bắt hình dong!!!)

Thế mà sư huynh Duật Thần nghe giọng người kia lại nghĩ rằng ai đó bị kinh sợ, dịu giọng dỗ dành:

“Đừng sợ, mau ra mở cửa cho anh. Nhớ phải cẩn thận bọn họ đang ở ngoài ban công đấy!”

Thiên Vy ngay lập tức ra khỏi phòng, cẩn thận đến gần cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra. Ngay lập tức Duật Thần từ bên người lách người vào trong, nhánh chóng đóng cửa, cả hai rón rén đi vào phòng ngủ của Thiên Vy.

Đến phòng ngủ, Thiên Vy nhìn quanh phòng mình thờ phào, cũng may là cô vừa thu dọn cái ổ của mình hôm qua. Cả hai đang đứng sát cửa phòng ngủ, Duật Thần chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Lúc này anh nhớ chú ý đến cô gái đang đứng sát mình, nhờ có chút ánh sáng từ đèn ngủ, cô vẫn mặc quần jean áo sơ mi có thể do cả ngày đi học mệt đến mức quên đổi đồ, anh thấy đôi bàn chân trần của cô trên sàn nhà lạnh, thầm nghĩ do cô sợ hãi quên mất mang dép. Nhưng Duật Thần lại không biết, sự thật là do ai đó lười biếng thay quần áo, sự thật thứ hai là vừa nghe anh bảo mở cửa liền vui tới mức không thèm mang dép!!!

Nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt mình, anh thật không tưởng nổi nếu lúc này cô chỉ có một mình thì phải đối mặt với tình huống nguy hiểm này thế này. Mãi lo nghĩ, nên Duật Thần không phát hiện ra, từ lúc nào anh đã quan tâm, lo lắng cho cô nàng sư muội của mình hơn bình thường.

'Cạch' nghe được tiếng cửa mở, Thiên Vy mừng đến sắp khóc. Cô thật không hiểu đám trộm này làm quý gì ngoài ban công nữa, lâu thế mà mới vào được, cô buồn ngủ đến không chống đỡ nổi nữa rồi. Trái với ai kia, Duật Thần không vui nổi, anh cúi người thì thầm vào tai cô:

“Ồ yên đây, không được ra ngoài nhé.”

Nói xong, không đợi Thiên Vy hoàn hồn liền ra ngoài. Thiên Vy ngẩn người mất một lúc mới tỉnh lại thì đã nghe tiếng đánh nhau, cô không nghĩ nhiều, chụp đại một quyển sách to dày trên bàn lao ra ngoài. Bên ngoài tối đen, Thiên Vy không thấy rõ được, chỉ lờ mờ nhìn thấy hai bóng người đang đánh nhau. Vội chạy mở đèn, trong phòng bỗng chốc sáng bừng lên. Lúc này Thiên Vy mới thấy rõ tình hình trong phòng khách, ngoài hai người đang đánh nhau là Duật Thần và tên trộm, còn có một tên trộm khác đang bắt tỉnh dưới sàn nhà. Thiên Vy ngược nhìn sư huynh đẩy ngưỡng mộ không ngờ sư huynh nhà mình còn có tài đánh nhau giỏi như thế. Đúng lúc này, tên trộm thứ ba từ ban công lao vào phòng, muốn giúp đỡ đồng bọn đang bị Duật Thần khống chế. Có chút hoảng hốt, Thiên Vy nhanh chóng ném quyển sách trong tay về phía hắn ta, thế là...

“Bốp”

“Aaa”

Hắn ta ôm trán hét một tiếng đau đớn rồi ngã đi. Duật Thần sau khi bắt được tên kia, liền quay sang nhìn Thiên Vy rồi lại nhìn tên trộm đang ôm cái trán sưng đỏ ngã đi, không khỏi hít khí lạnh, xem ra sư muội anh ra tay không nhẹ lắm nhỉ!

Thiên Vy biết mình hơi mạnh tay, sờ sờ mũi vờ như không thấy ánh mắt của Duật Thần. Trói cả ba lại, Thiên Vy tìm điện thoại muốn báo cảnh sát thì bị Duật Thần ngăn lại, anh nói:

“Họ không phải đến đây trộm vặt. Lúc này anh nghe họ nói có ai đó thuê họ.”

“Hả?” Thiên Vy ngẩn ra, thì ra là có người muốn hại cô. Nhưng cô thật không nghĩ ra là ai rảnh đến mức này, đang muốn nói thêm gì đó, chợt cô thấy Duật Thần đi về phía ban công. Thiên Vy cũng nhanh chóng chạy theo.

Tường màu ban công vắng vầy màu đỏ thắm, trên sàn toàn dầu gầy đỏ... cứ như nơi đang sắp quay phim kinh dị. Thiên Vy nhìn quanh một vòng cảm thấy máu lên đến não, lần này cô thật sự rất tức giận. Với một người 'bận rộn suốt ngày' như cô, thì chuyện dọn dẹp căn nhà bị người khác tô vẽ thành thế này thật sự là...

Duật Thần liếc nhìn một cái, không nói gì bước vào nhà lay tỉnh cả ba tên trộm. Thấy ba tên trộm vừa làm loạn nhà mình đã tỉnh, Thiên Vy bực tức quay lại phòng khách. Nhìn ba tên nhóc bị trói ngồi giữa phòng khách, Thiên Vy thở dài, hỏi bừa:

“Ai thuê các người đến đây?”

Cả ba tên im lặng không nói một lời, bọn họ không ngờ hôm nay lại xui đến mức này!

“Thiên Vy báo cảnh sát đi, rồi ngủ sớm mai em còn phải đi học đấy!” Duật Thần thấy bọn người kia cứng đầu cũng không cố chấp hỏi rõ, anh nhìn Thiên Vy nói. Thiên Vy ngoan ngoãn lấy điện thoại ra, cô thật sự không có hứng thấy mặt ba tên nhóc này.

“Đừng gọi, đừng gọi, tôi nói mà!” Tên cao gầy vừa lên tiếng liền nhận được ánh mắt cảnh cáo của tên đại ca, nhưng hắn chẳng quan tâm, hắn không muốn ngồi tù, vội la lên. Duật Thần vốn chỉ hù dọa bọn họ, nghe tên kia nói thế cũng không tỏ vẻ gì, ngồi xuống sofa chờ đợi câu trả lời.

“Là một bà cô trung niên, giàu có, tôi không biết tên bà ta nhưng bọn tôi có sdt của bà ta.” Hắn ta nói đến đây liền muốn đưa chứng cứ chứng minh lời mình là sự thật, nhưng hai tay đã sớm bị trói, lại thấy đối phương không có ý định cởi trói cho mình, đành tiếp tục nói:

“Bà ta thuê bọn tôi đến dọa ma cô. Tôi thật sự không có ý định làm hại gì cô, chỉ đơn giản đến dọa cô thôi!”

“À, đó là bồ của ba em. Dì ấy trước giờ không thích em, hôm qua em và con gái đi ấy lại còn cãi nhau.” Thiên Vy khẽ cười nhìn Duật Thần bình tĩnh nói, nhưng trong lòng đã sớm muốn đến An gia nhờ sạch tóc con hồ ly tinh rảnh rồi đó!!! Duật Thần cũng không tỏ ra ngạc nhiên hay tò mò gì, dù sao cũng là chuyện riêng của gia đình cô, nhưng nếu cô cần giúp đỡ, anh rất sẵn lòng.

“Đã nói hết rồi các người thả bọn tôi được chưa?” Tên khuyển tai nóng nảy lên tiếng, vốn tưởng kiếm thêm được ít tiền vật không ngờ lại thành thế này.

Thiên Vy thật muốn cốc đầu ba tên trộm này, đã bị bắt mà còn dám lớn tiếng ra lệnh!!! Dù thế nhưng cô vẫn cố kiềm nén tâm trạng tồi tệ của mình, ai bảo sư huynh cô đang ở đây.

“Biết rồi.”

“Khoan đã!” Duật Thần ngăn Thiên Vy thả người, anh thật hết cách với cô gái này. Vốn định không xen vào nhưng thấy cô dễ dàng bỏ qua như thế anh lại không chịu được. Thiên Vy mà biết suy nghĩ lúc này của Duật Thần chắc chắn sẽ ngửa mặt lên trời kêu oan, cô không phải thánh mẫu, sao hiền lành thế được chứ!

“Đại ca à! Anh còn muốn gì nữa?” Tên cầm đầu khóc không ra nước mắt, hỏi. Nếu sớm biết chuyện sẽ khó khăn đến mức này thì có tăng tiền gấp đôi hẳn cũng không làm!

“Ngốc!” Duật Thần vừa tức giận vừa buồn cười nhìn vẻ mặt khó hiểu của cô, thân nhiên búng nhẹ vào trán cô nói. Sau đó quay sang ba tên kia.

“Hình như các anh gặp khó khăn tiền bạc. Bọn tôi sẽ không báo cảnh sát nhưng với một điều kiện.”

“Nói đi!” Cả ba tên trộm gấp gáp đồng thanh, bọn họ không muốn bị bắt. Thiên Vy im lặng chờ đợi, tuy không biết sư huynh định làm gì nhưng chắc chắn cô sẽ giờ hai tay ủng hộ anh!

“Các anh tìm bằng chứng hoặc tạo bằng chứng, đe dọa lại người thuê các anh, cứ cách một khoảng thời gian lại đòi tiền. Yên tâm, tôi bảo đảm người thuê các anh sẽ không dám báo cảnh sát, mà bọn tôi cũng sẽ không báo.” Duật Thần mỉm cười nói. Thiên Vy hai mắt sáng rực nhìn anh, cô không ngờ sư huynh mình lại nham hiểm như thế, nhưng cô lại vô cùng yêu cái sự nham hiểm này nha!!!

Ba tên trộm lúc này kinh ngạc đến há hốc mồm, chuyện này người được lợi nhất chính là bọn họ nha! Vì thế không cần suy nghĩ liền gật đầu đồng ý.

Sau khi tiễn đám người kia, Duật Thần giúp cô sửa lại ổ khóa ban công. Có chút lo lắng hỏi:

“Em ở một mình được chứ? Hay là quay về nhà đi, an toàn hơn.”

“Em không muốn anh trai lo lắng.” Thiên Vy nói đến đây chợt nghĩ đến một chuyện cực kỳ thú vị, vờ đáng thương nói tiếp:

“Càng không thể về ở cùng ba và người phụ nữ kia, họ không thích em.”

Thấy Duật Thần đang cau mày nghĩ ngợi, Thiên Vy tiếp tục tung chiêu:

“Dù sao cũng trễ rồi, em thức đến sáng là được, mai gọi thợ thay ổ khóa là được.”

“Thế sao được. Mai em còn phải đến trường.” Duật Thần không đồng ý, có chút khó nói, nói tiếp:

“Hay là sang nhà anh?”

“Không phiền anh chứ?” Thiên Vy rụt rè hỏi, nhưng lòng sớm đã nhảy nhót tung bừng khi nghe câu hỏi kia.

Không sai, ý tưởng cô vừa nghĩ ra khi này, chính là đến nhà mục tiêu! Cô muốn điều tra thêm.

“Không, chỉ sợ em không quen.” Duật Thần khóa cửa ban công, cười nói.

“Vây cảm ơn anh!” Thiên Vy không nói nhiều, cô sợ mình nói nhiều quá sẽ làm anh đổi ý không cho vào nhà.

Chương này hơi vô lý một chút (chỗ có trộm mà không báo cảnh sát đó) nhưng mk cũng hết cách rồi nghĩ nát óc cũng không biết viết thế nào để nó hợp lý hơn. Mong mn thông cảm!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Đến nhà Duật Thần, Thiên Vy lại một lần nữa bị bất ngờ. Sur huynh nhà cô đúng là tài sắc vẹn toàn mà!!! Nhà anh tuy không phải sang trọng gì, nhưng gọn gàng và sạch sẽ hơn cái 'ô' của cô rất nhiều. Thiên Vy ngồi chờ ở phòng khách trong lúc Duật Thần dọn phòng cho cô, tuy thế nhưng Thiên Vy không hề nhàn nhã đâu nhé, cô cứ ngó quanh phòng khách của anh, tìm kiếm dấu vết phụ nữ. Nhưng mọi thứ đều rất ổn không có vật dụng, hay ảnh chụp của cô gái khác.

“Xong rồi em vào nghỉ ngơi đi trễ rồi!” Duật Thần bước vào bếp nhìn Thiên Vy đang ở phòng khách nói. Thật ra cho một cô gái ở cùng nhà một đêm Duật Thần cũng không có gì e ngại, người ngoại quốc như anh khá thoải mái với mấy chuyện này, anh chỉ sợ cô nhóc kia không được tự nhiên thôi. Thiên Vy mà biết chắc chắn sẽ hét to: ngại gì chứ? Em còn thoải mái hơn anh!!!

“À, sur huynh...” Thiên Vy nhìn Duật Thần sắp về phòng ngủ liền gọi.

“Sao thế?” Duật Thần nhướn mày nhìn Thiên Vy chờ cô hỏi tiếp.

“Anh chắc có nghe chuyện cấp trên sắp xếp trợ lý cho anh?” Thiên Vy cú chút ngại ngùng khi nhắc đến chuyện này, trước đây cô rất ghét những người đi cửa sau, chỉ cần cấp dưới có ai đi cửa sau cô thường bắt họ tặng ca, không ngờ hôm nay mình lại rơi vào cảnh này. Không biết sur huynh có ghét người đi cửa sau không nữa.

“Anh nghe rồi người đó là em. Anh xem thông báo luôn rồi.” Duật Thần gật đầu đáp. Bước về phía sofa ngồi xuống đối diện Thiên Vy, anh đoán cần phải mất vài phút.

“Anh thấy...có khó chịu không?” Thiên Vy lúc này không biết phải diễn đạt điều mình muốn nói thế nào.

“Em muốn kiếm tiền?” Duật Thần nhìn Thiên Vy bối rối rất muốn cười to, cô nhóc này anh thật hết lời để nói, đã đi cửa sau mà còn hỏi mình có khó chịu không.

“Vâng.” Thật ra kiếm tiền là phụ, gặp anh mới là chính. Tuy rằng Thiên Vy mặt dày thật, nhưng cũng không dày đến mức dám nói ra, thế là đành nói dối.

“Thế thì tốt rồi, anh và em đều giống nhau, sao ghét nhau được. Vội lại có trợ lý cũng tốt anh sẽ ít việc hơn.” Duật Thần cười nói, thật ra đây chỉ là an ủi chứ bản thân anh thích tự làm tất cả việc hơn là nhờ người khác.

“Thật sao? Cứ lo anh không đồng ý.” Thiên Vy quan sát kỹ vẻ mặt của anh, không giống nói dối liền thở phào.

“Gia đình tốt như thế sao không dành thời gian học hay vui chơi mà lại muốn đi làm?” Anh rất tò mò chuyện này, nghe nói An tiểu thư chỉ thích tiêu tiền chứ không thích kiếm tiền.

“Xài tiền của chính mình thoải mái hơn, không cần phụ thuộc ai cả.” Thiên Vy chính nghĩa nói nhưng trong lòng lại nghĩ: Nhưng mà xài tiền người khác vẫn là tốt nhất!

“Ồ. Nhưng sao không bảo anh trai em tìm một việc tốt hơn. Làm trợ lý cho phòng bọn anh dễ gặp phải mấy cô diễn viên thích hành người lắm” Duật Thần hứng thú hỏi tiếp, xem ra cô nhóc này cũng không tệ đến mức như mọi người nói.”Em học nhiếp ảnh chỉ mới năm nhất chỉ có làm trợ lý cho nhiếp ảnh gia là hợp thôi, có thể kiếm kinh nghiệm” Còn ai dám hành chị, chị trả thù sau cũng không muộn. Thiên Vy trầm nghĩ.

“Cũng đúng. Xem ra chúng ta cũng thật có duyên nhì! Học cùng trường, nhà cạnh nhau, bây giờ sắp trở thành đồng nghiệp.” Duật Thần cảm thán, anh không ngờ lại trùng hợp đến mức này. Thiên Vy nghe anh nói thế trong lòng vô cùng đắc nghĩ: không chừng tương lai chúng ta sẽ là người một nhà!!!

“Ừ, thế sau này đi làm em có thể đi nhờ anh không? Em không biết lái xe, đi xe buýt rất mất thời gian, mà đi taxi rất đắt!” Thiên Vy vô si xuất hiện, bịa ra một đồng lý do.

“Được thôi. Dù sao em cũng mới đi làm nên tiết kiệm gì thì tiết kiệm. Đến lúc lãnh lương bao anh một bữa ngon.” Duật Thần cười đùa đáp.

“Tất nhiên rồi ạ!”

“Thôi trễ rồi, em nghỉ đi. Lát đến trường trễ bây giờ!” Duật Thần liếc nhìn đồng hồ khi thấy đã gần ba giờ sáng liền đuổi Thiên Vy về phòng nghỉ ngơi.

“Thiên Vy tối qua cậu mất ngủ à?” Mạn Hân nhìn cặp mắt đen ngòm của Thiên Vy lo lắng hỏi, suốt ba tiết Thiên Vy không ngừng ngáp ngắn ngáp dài.

“Oáp...cũng gần như thế!” Thiên Vy che miệng dụi mắt đáp.

“Phải rồi, cuối tuần này trường mình tổ chức bóng rổ giao lưu đấy! Cậu có đến xem không?” Mạn Hân hào hứng nói.

“Bóng rổ gì chứ? Mình thả ở nhà ngủ còn hơn.” Thiên Vy đáp, đối với cô đấu bóng rổ là một cái chợ trời, đám con gái đến đó chỉ để làm mấy bà bán cá

la hét om sòm

“Thiên Vy đi cùng mình đi!” Mạn Hân ôm tay cô bạn này nì, từ ngày quen Thiên Vy cô thích tới mấy nơi náo nhiệt hơn, không như trước đây trốn trong ký túc xá đọc sách. Nhưng Thiên Vy lại quá lười rất ít khi đi cùng cô.

“Hân Hân à, cậu nên nghe mình ở ký túc xá ngủ một giấc cho rồi, à mà đi xem bóng rổ rất nguy hiểm nha! Xui xẻo ăn một trái bóng sẽ đần suốt đời luôn.” Thiên Vy khuyên nhủ, nheo hai má cô bạn.

“Thiên Vy cậu lại thế nữa rồi!” Mạn Hân buồn bực, mắt húng nói, lần nào Thiên Vy cũng bịa ra một đồng lý do khiến cô không muốn ra ngoài. Đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng, Mạn Hân hai mắt sáng rỡ nói:

“Nghe nói sư huynh Duật Thần cũng tham gia đó!”

“Thật sao?” Thiên Vy vừa nghe liền tỉnh ngủ, nheo mắt nhìn Mạn Hân hỏi lại. Bây giờ cô lại muốn ăn bóng nha!

“Thật mà!” Mạn Hân gật đầu như giả vờ, cô biết mà chỉ cần nhắc đến sư huynh Thiên Vy liền đổi ý, thật ra chuyện Thiên Vy thích sư huynh cô đã sớm biết.

“Được rồi, mình đi!” Thiên Vy vui vẻ đồng ý, xem ra sắp được thấy một tài lẻ của sư huynh rồi.

“Nhớ đến nha! Mình sẽ chiếm chỗ trước.” Mạn Hân nhận được lời đồng ý của Thiên Vy liền dặn dò. “Biết mà. Mình đi vệ sinh, cậu xuống căn tin giành đồ ăn giúp mình, nhớ phải nhiều thịt nha!” Thấy bệnh ưa dặn dò của cô bạn tái phát Thiên Vy vội vàng chạy trốn.

WC nữ

“Aiz lại thành gấu trúc rồi!” Thiên Vy nhìn mặt mình trong gương thờ dài, vốn đi rửa sư huynh ăn cơm trưa, thế mà giờ mặt mũi thế này còn dám đi đâu!

Lắm nhảm mãi lúc lâu, Thiên Vy cũng chịu bước ra khỏi wc, nhưng đi được một đoạn cô cảm thấy có ai đó theo sau mình, lấy hết can đảm, Thiên Vy hùng hổ xoay người, nhưng sau đó lại sợ đến thét lớn:

“Á, tên khốn nhà anh sao lại ở đây!??”

“Đến thăm vợ tương lai không được sao?” Lâm Vỹ Tường cười lớn nói, không hiểu sao dạo này anh rất thích bộ dạng tức giận của An Thiên Vy!

“Là ai xấu số thế? Chắc ăn ở thất đức lắm mới bị ông trời phạt đầy đi làm con dâu Lâm gia các người!” Thiên Vy mỉa mai nói, cô cảm thấy tên Lâm Vỹ Tường này hình như rất thích bị ngược đãi, lần nào cũng tìm cô để nghe mắng!

“Em chứ ai!” Lâm Vỹ Tường đắc ý nói, thật ra anh đến đây vì công việc, một cô diễn viên mới nổi trong công ty anh đang học trường này. Vốn chuyện nhỏ này không liên quan đến anh, nhưng khi nhớ ra An Thiên Vy cũng học trường này nên anh quyết định đích thân giải quyết.

“Phó tổng à, nào anh bị hư rồi à? Tôi và anh hủy hôn lâu rồi. Nếu bệnh thì đến bệnh viện đi, đừng ở đây tùy tiện nhận người thân.” Thiên Vy khinh thường nói, bây giờ cô cảm thấy ghét tên ngà ngôn này vô cùng, không hiểu sao 'An Thiên Vy' trước kia lại thích hấn được nữa. Tuy đẹp trai nhưng khổ nỗi quá điên!!!

“Anh đến nói với ba em chuyện hôn ước rồi, ba em cũng rất muốn hôn lễ như cũ tiến hành!” Thật ra Lâm Vỹ Tường chỉ đang chọc Thiên Vy thôi, anh thật không hiểu tại sao cô nàng này lại thay đổi nhanh chóng như vậy. Lúc biết anh và Lý Minh Ngọc có quan hệ thì mắng chửi trách anh. Anh muốn hủy hôn thì lại như đĩa bằm anh, thậm chí còn tự tử để dọa anh, thật không ngờ An Thiên Vy lại tự tử thật nhưng lúc đó anh không quan tâm đến cùng may là cô không sao. Đến khi tỉnh lại lại biến thành người khác không bám anh như trước, gặp nhau không nói móc thì cũng là đánh anh.

“Ba nào? Tôi không có ba, phiền anh đừng đi rêu rao khắp nơi người đó là ba tôi! Đời này An Thiên Vy tôi ghét nhất những tên đàn ông khốn khiếp như ông ta, cả anh cũng vậy, chỉ cần dính đến Lý Minh Ngọc hoặc mẹ cô ta, tôi đều thù!!!” Thiên Vy vừa nghe nhắc đến An Khánh liền lạnh lẽo nhìn Lâm Vỹ Tường, cô còn nhớ ông ta từng tát mình tuy hôm đó đã xả giận nhưng cô không muốn nghe ai nhắc đến An Khánh.

“Thiên Vy thật ra em cũng không nên trách ba em nữa, không chừng bác và bà Lạc là tình cảm thật thì sao! Em cũng biết bác An rất thương em, em làm thế bác ấy rất khó xử.” Lâm Vỹ Tường tốt bụng khuyên giải, thật ra anh chỉ đang tìm cớ đẩy chuyện sang cho hai người khác tránh việc Thiên Vy lại lòi chuyện giữa anh và Lý Minh Ngọc. “Lâm Vỹ Tường chắc anh đã hiểu lầm gì đó rồi! Tôi hận ông ta không phải vì ông ta và người đàn bà kia. Tôi hận ông ta vì ông ta hại chết mẹ tôi. Muốn tôi bỏ qua? Được thôi chỉ cần mẹ tôi sống lại, tôi liền gọi ông ta là ba, cho dù ông ta có thêm vài ả tình nhân tôi vẫn vui vẻ chấp nhận.” Thiên Vy ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong lòng vô cùng đắc ý, nếu bọn họ thật sự làm được như thế cô sẽ viết ngược họ tên mình lại, thậm chí quỳ lạy An Khánh trước đám đông!!!

“An Thiên Vy em thật ngang ngược hết chỗ nói!” Lâm Vỹ Tường trán đầy mồ hôi trước cái yêu cầu vô lý của cô.

“Ừ ngang ngược thế đấy, ai bảo anh nói chuyện với tôi.” Thiên Vy hất cằm kiêu ngạo nhìn anh.

“Được rồi là anh nói sai, thế chúng ta làm hòa được không như khoảng thời gian trước.” Lâm Vỹ Tường không ngại ngừng nói, anh cũng không biết mình bị làm sao nữa, lúc đầu thì chán ghét cô, bây giờ lại muốn cô bên mình, có lẽ là do anh đã chán Lý Minh Ngọc. Anh hứng thú với An Thiên Vy như bây

giờ hơn là Lý Minh Ngọc suốt ngày vâng lời kia. Dù sao thì chọn An Thiên Vy cũng không thiệt thòi, tuy không xinh bằng Lý Minh Ngọc nhưng cũng là mỹ nữ, hơn nữa còn có An Thịnh và Tịch Thiên, tốt cho sự nghiệp của anh.

“Lâm Vy Tường anh bị Lý Minh Ngọc lây bệnh hay sao vậy? Tôi tại sao phải làm hòa với anh? Sao chán Lý Minh Ngọc rồi à? Nếu thật thế anh quả thực là một tên khốn, ăn ở với người ta xong bây giờ lại xách dép bỏ chạy!!!” Thiên Vy nhếch môi nhìn Lâm Vy Tường nhấn mạnh câu tên khốn, cô lúc này rất hả hê nha! Không ngờ Lý Minh Ngọc lại gặp trúng một tên đê tiện không còn chỗ nói.

“Thiên Vy lúc anh còn lịch sự với em thì em nên cảm ơn trời thay vì chọc giận anh đi!” Lâm Vy Tường bật cười nhưng trong lòng đang nổi bão, anh cảm thấy An Thiên Vy này ngốc đến không còn ngốc được nữa rồi! Anh đã cho sẵn cơ hội thế mà lại không biết nắm lấy mà còn lên mặt với anh!

“Cảm ơn cái gì? Anh có giỏi thì đánh đi, xem anh tôi có để yên cho anh không, tên đê tiện!” Thiên Vy cười lạnh nói, thật ra cô đã sớm căn nhắc trong lòng, nếu là Tường Thụ Nhân nói ra câu này cô còn có chút lo ngại, nhưng Lâm Vy Tường thì khác, theo tiểu thuyết viết Lâm Vy Tường là người thực tế anh ta rất quan tâm đến sự nghiệp nên suốt ngày luôn nỗ lực làm việc để ba anh ta giao lại Lâm Phát cho mình hơn nữa ba anh ta cũng không phải chỉ có mình anh ta là con trai. Nên cô càng tin Lâm Vy Tường này sẽ không giám làm gì mình.

“Hay lắm!” Lâm Vy Tường bắt lấy tay Thiên Vy siết chặt, anh không ngờ cô gái này lại to gan trêu anh như thế.

“Thiên Vy, em làm gì ở đây thế?” Duật Thần đi đến chỗ hai vị kia, vô tư cười hỏi, không biết nơi đây đang đầy mùi thuốc súng.

“Anh ta là ai?” Lâm Vy Tường vốn đang nổi giận, lại nhìn thấy tên con trai khác đến hơn nữa còn khá thân với ai kia càng thêm tức giận.

“Bạn trai tôi!” Thiên Vy hất tay Lâm Vy Tường chạy đến mặt Duật Thần liên tục nháy mắt ra hiệu cho anh. Lâm Vy Tường đứng phía sau, mặt không thể đen hơn, xem ra anh chậm một bước rồi.”Thiên Vy mặt em bị đau à? Sao mắt giật mãi thế?” Duật Thần nhìn Thiên Vy hỏi. Thiên Vy vừa nghe xong cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, cô thật không biết IQ của sư huynh mình đã chạy đâu mất rồi! Lâm Vy Tường bật cười hóm hờ, thì ra cô lại dùng đến trò trẻ con này! Nhưng Lâm Vy Tường chưa vui được lâu đã bị câu sau của Duật Thần làm cho tỉnh hẳn.

“Chắc do tôi qua em thiếu ngủ rồi! Em thật cứng đầu mà đã bảo đi ngủ trước không cần đợi anh mà không nghe!” Duật Thần cốc trán cô, lúc này chỉ muốn đùa với cô nhóc này thôi. Không hiểu sao anh rất thích xem mỗi vẻ mặt của cô như tức giận, vui vẻ, ngạc nhiên...chúng rất sinh động.

“Biết rồi mà! Sao này em sẽ nghe lời anh.” Thiên Vy bây giờ đã được sống lại vốn tưởng lại bị mất mặt lần nữa, không ngờ... Lời này của sư huynh không chọc cho Lâm Vy Tường điên tiết An Thiên Vy cô sẽ đòi họ!!!

“Ngao lắm!” Duật Thần bẹo má cô, rồi quay sang cười lịch sự với Lâm Vy Tường.

“Anh là?”

“Chồng sắp cưới của cô ấy!” Đúng như Thiên Vy đoán, Lâm Vy Tường lúc này đang cần hạ nhiệt gấp. Lạnh giọng trả lời tình địch.

“Cái...” Thiên Vy vừa nghe đã muốn nhảy dựng, muốn mắng hấn ta một trận nhưng sư huynh lại nắm tay cô ngăn lại. Tên này có phải tức đến điên rồi không? Nói sang gì thế?

“Ồ!” Duật Thần đáp một tiếng, mặt vẫn bình thản nghịch ngón tay thon dài của Thiên Vy tỏ vẻ không quan tâm.

“Câu không nghe tôi vừa nói gì sao?” Lâm Vy Tường nhìn tay bọn họ đang nắm tay nhau, kích động nói. Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ cảm thấy bị xem thường như lúc này!

“Tôi nghe rồi!” Duật Thần ngẩng đầu nhìn người đối diện cười nói. So với Lâm Vy Tường anh có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

“Thế sao còn nắm tay vợ tôi?” Thấy Thiên Vy không phản bác lời mình, Lâm Vy Tường càng thêm cao ngạo nói. Thật ra Lâm Vy Tường đã hiểu lầm Thiên Vy rồi! Cô lúc này không muốn phản bác mà là muốn bóp chết anh ta ngay lập tức. Từ đầu cô đã giận run người nhưng mỗi lần muốn mắng người thì Duật Thần lại bóp nhẹ tay cô ra hiệu. Hết cách ai bảo cô thích anh nên phải nghe lời anh, cùng anh nghe tên kia nói những nói cuội!!!

“Tại sao tôi không được nắm tay cô ấy? Anh là chồng sắp cưới thì sao? Tôi đây là bạn trai cô ấy, hiện giờ cô ấy đang ở cạnh tôi, xem tôi là người yêu của cô ấy. Anh không muốn thấy thì cứ đi nơi khác, hoặc nói với cô ấy. Chỉ cần Thiên Vy nói một tiếng 'không muốn' tôi sẽ buông tay cô ấy! Em yêu nói cho chồng sắp cưới của em nghe nào!” Duật Thần nói xong liền nhìn Lâm Vy Tường khiêu khích, anh sớm đã biết người này là ai, không ngờ cô hàng xóm của anh lại là một cây hoa đào nha!

'Bùm' Đầu Thiên Vy có tiếng nổ lớn, sư huynh cô thật là biết chọc người mà! Đang bồi rồi chợt cô nghĩ ra một ý khá hay.

“Em...em thích anh!” Thiên Vy ngập ngừng nhìn thẳng mắt Duật Thần nói, vốn tưởng nói ra những lời này rất đơn giản nhưng không ngờ lại hồi hộp như thế! Cô muốn nhân cơ hội này bày tỏ với anh, nếu anh phản đối cô sẽ dùng lý do chọc Lâm Vy Tường, như thế mối quan hệ giữa cô và sư huynh sẽ không rơi vào ngõ cụt.

'Thịch' Duật Thần hơi ngẩn người khi nghe những lời này, lúc nhìn vào đôi mắt nâu khói của cô, anh cảm nhận được tim mình đập nhanh hơn. Hình như cô thích anh?! Nhưng rất nhanh anh liền ném ý nghĩ đó ra ngoài, anh nghĩ cô đang diễn cho người kia xem! Lâm Vy Tường tìm cả mặt trăng mặt trời nhìn hai người kia liếc mắt đưa tình, ôm một bụng tức giận bỏ đi.

Qua một lúc Thiên Vy không moi được tí thông tin gì từ vẻ mặt của Duật Thần có chút thất vọng, xem ra sư huynh không thích cô. Mà Duật Thần lúc

này lòng đã rối như tơ, đột nhiên không khí ngưng ngừng hẳn, cả anh và cô đều không biết phải nói gì. Đúng lúc này chuông reo lên, Thiên Vy vội vàng chuẩn bị, bỏ lại Duật Thần đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Từ hôm chạm mặt Lâm Vy Tường, cả Thiên Vy và Duật Thần thường hay trách mặt nhau. Thiên Vy trách anh chỉ vì xấu hổ. Còn Duật Thần thì khác, anh cảm thấy bối rối khi đứng trước cô, Duật Thần không hiểu nổi nguyên nhân xuất hiện cảm giác kì lạ này. Thở dài nhìn cánh cửa trước mặt, hôm nay là ngày đầu đi làm của cô nhóc kia, anh đã hứa sẽ đi cùng cô, dù có muốn trốn cũng không được. Chần chừ cả buổi, cuối cùng Duật Thần cũng nhấn chuông cửa. Bên trong im lặng một lúc, sau đó có tiếng chân, tâm tình vừa bình lặng của Duật Thần cũng theo tiếng chân kia mà bồn chồn không yên.

“Sư huynh!” Thiên Vy mặc dù vẫn nhớ đến sự kiện đau lòng kia, nhưng cô có vẻ ôn hơn Duật Thần.

“Em chuẩn bị mọi thứ xong chưa?” Duật Thần cười khở trong lòng, anh thật không biết mình đã làm sai chuyện gì để bây giờ phải chịu cảm giác lạ lẫm này.

“Xong cả rồi ạ. Mình đi thôi sư huynh!” Thiên Vy cười tươi đáp, sư huynh không thích cô thì sao chứ? Cô tin sẽ có một ngày anh sẽ thích mình!!!

Khoảng thời gian từ nhà đến công ty hôm nay Duật Thần cảm thấy lâu hơn mọi khi. Nhưng sâu trong lòng, anh lại thích cảm giác này, giật mình vì ý nghĩ trên, Duật Thần thật không biết, anh là thích cảm giác có người đi cùng hay là thích ở cạnh cô.

“Sư huynh!?” Thiên Vy sau một hồi thao thao bất tuyệt, cô cũng phát hiện ra sư huynh nhà mình đang thả hồn theo mây.

“Huh?” Duật Thần quay sang nhìn người bên cạnh, rất nhanh lại quay đi, cố tỏ ra mình bình tĩnh.

“Anh sao thế? Trông anh lạ lẫm!” Thiên Vy buồn bực nói. Không buồn sao được chứ!!! Cô nói đến khát khô mà vẫn bị xem như không khí!!!

“Anh đang nghĩ vài chuyện ở công ty thôi.” Vừa cho xe chạy vào hầm xe trong công ty, Duật Thần đáp.

“Vâng.” Thiên Vy không hỏi nhiều, ngoan ngoãn tháo dây an toàn xuống xe. Đúng lúc này Duật Thần nhớ ra một việc, anh vội kéo tay cô trước khi cô mở cửa. Anh nhìn cô nghiêm túc nói:

“Em cũng biết cả Tịch Thiên ai cũng biết em, họ chắc chắn sẽ nghĩ không tốt, bàn tán về em. Em đừng để trong lòng, cứ cho họ thấy tuy em nhờ quan hệ để vào Tịch Thiên nhưng em có thực lực. Anh tin em có thể làm được!”

“Anh tin em là được rồi!” Thiên Vy dùng loại ánh mắt phát sáng như thấy kho báu nhìn ai kia. Khiến cho lòng Duật Thần hoảng loạn, cười gượng gạo chạy đi.

“Đây là trợ lý mới của em - An Thiên Vy. Cô ấy đến học hỏi chút kinh nghiệm, mọi người nhớ giúp đỡ cô ấy nhé!” Duật Thần đưa Thiên Vy đến tầng 3 của Tịch Thiên. Thiên Vy dù đã vài lần đến công ty nhưng chưa bao giờ biết anh trai cô lại hào phóng dành cả một tầng lầu làm địa bàn cho sư huynh cô!!!

Duật Thần nhìn một lượt những người trong phòng lễ phép giới thiệu. Ở đây hiện giờ trừ Thiên Vy ra thì anh là người nhỏ tuổi nhất. Anh hiểu tính những đồng nghiệp này, họ chuyên nghiệp, chỉ cần người có thực lực chứ không phải người có chỗ dựa. Trong phòng ngoài Duật Thần và Thiên Vy còn có ba nam một nữ, bốn người vừa nghe anh nói liền đưa mắt nhìn nhau, họ biết Duật Thần là đang nhắc họ không bàn tán làm khó cô nàng tiểu thư kia. Nghĩ đến đây cả bốn không hẹn cùng nói trong lòng: có gian tình!!! “Chào mọi người, rất mong được mọi người giúp đỡ!” Thiên Vy nhiệt tình chào hỏi. An Thiên Vy cô là ai chứ!? Chỉ cần liếc mắt đã biết bốn người khi nghĩ gì!

“Chào anh là Lưu Vân.” Một trong số bốn người lên tiếng phá tan không gian kỳ quái vừa rồi. Thiên Vy mỉm cười khẽ gật đầu với anh ta, trong lòng âm thầm đánh giá đối phương. Da hơi ngăm đen, dáng khá cao sấp xỉ với sư huynh cô, gương mặt góc cạnh. Thiên Vy đoán anh ta là nhiếp ảnh gia khác của Tịch Thiên. Và cô đã đúng! Ba người còn lại tuy có vẻ không thích cô nhưng họ vẫn tỏ ra lịch sự hai nam là Phương Vũ và Thẩm Tuyên, cả hai phụ trách về đạo cụ trong những buổi chụp, cả hai có vẻ thư sinh hơn anh chàng Lưu Vân kia. Người cuối cùng là cô gái tóc ngắn mái tóc nâu đỏ, trông vô cùng lạnh lùng _ Quan Khánh Tuyết, phụ trách chỉnh sửa ảnh, cô nàng gây ấn tượng với Thiên Vy bằng làn da trắng nhợt thiếu sức sống của mình. Thiên Vy lễ phép làm quen từng người, bọn họ lớn hơn cô khoảng ba, bốn tuổi, tuy không thân thiết hơn nhưng họ cũng đã chấp nhận sự tồn tại của cô. Duật Thần nhìn ai kia đang thích nghi với môi trường mới, cũng thở phào, đột nhiên cảm thấy chuyện mình lo lắng khi nãy thật thừa thãi. Sự vui của anh đâu phải là người dễ bắt nạt đâu chứ!!!

Suốt cả buổi sáng nhiệt tình của Thiên Vy cuối cùng cũng có kết quả như cô mơ ước. Đám người đã có chút thay đổi cách nhìn nàng đại tiểu thư An Thiên Vy này. Bắt đầu này khiến Thiên Vy rất hài lòng, có lẽ ngày đầu đi làm của cô sẽ kết thúc vô cùng tuyệt vời. Nếu không có sự xuất hiện của một

người!!!

Đình Như Huyền_ nữ diễn viên 24tuổi một trong số gà vàng vừa nổi hiện nay của Tịch Thiên. Dáng người tuy không quyến rũ nhưng cũng gọi là có trước có sau, gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt to hiền lành, mái tóc dài uốn xoắn nhẹ, trông như một nàng thiên thần. Nhưng đừng vì thế mà bị lừa!!!

Đình Như Huyền ra khỏi thang máy, hát cầm kiêu ngạo đi thẳng đến phòng nghỉ mà không thèm liếc nhìn những người bên ngoài. Bây giờ đã là giờ nghỉ trưa, Thiên Vy lúc này đã sớm an vị ở phòng làm việc của anh trai, nếu cô mà thấy cảnh này chắc sẽ xông ra dạy dỗ nàng thiên thần này!

“Haiz, em trai nhà chúng ta thật có phước, người ta lại đến thăm rồi!” Lưu Vân thở dài nhìn bóng dáng thướt tha vừa lướt qua cảm thán.

“Lại còn là mỹ nữ nữa chứ! Thật ngưỡng mộ mà!!!” Phương Vũ ngồi trên ghế, xoay người một vòng giọng nói đầy ao ước.

“Hai người diễn mãi cảnh này mà không chán sao?” Thẩm Tuyên ngồi ở bàn làm việc của mình chán nản chống cằm hỏi hai người kia. Lưu Vân và Phương Vũ bật cười ăy lắc đầu.

“Phải để hai người họ gặp phải người như cô ta, thì họ mới bỏ được thói đó.” Quan Khánh Tuyết mắt dán vào máy tính, không nặng không nhẹ đáp.

“Thế thì bọn tôi thà cô đơn suốt đời!” Lưu Vân trề môi nói, Phương Vũ gật đầu như giả vờ tán thành, lần này đến Thẩm Tuyên bật cười. Bốn người họ đã không lạ gì với cái tính này của nàng diễn viên kia, lúc đầu có chút khó chịu, nhưng mãi về sau cô ta cách vài ngày lại chạy đến đây tìm Duật Thần thì cả bốn người đã luyện được trạng thái tai điếc mắt ngơ. Họ rất tò mò quan hệ giữa em trai và cô nàng kiêu kỳ Đình Như Huyền, nói là quan hệ bạn bè họ không tin lắm, vì cô ta rất thích bám lấy Duật Thần tỏ vẻ rất thân. Nếu nói là quan hệ yêu đương, họ càng không tin, vì Duật Thần không thể thích một người có cái tính giả tạo như thế, họ rất hiểu anh. Nhiều lần ép cung nhưng em trai đều nói không như mọi người nghĩ...sau đó, không có cái sau đó, chỉ trả lời đúng một câu rồi lại tìm một đồng việc cho bọn họ làm để họ không có thời gian tò mò.***

Cộp cộp

Duật Thần đang chăm chú kiểm tra máy ảnh thì bị tiếng giày của người đến phá rối. Thở dài một hơi, anh ngược mắt nhìn người đang ở trước cửa phòng nghỉ, cười nói:

“Cậu đến tìm tôi à?”

“Cậu biết rõ vì sao tôi đến đây mà.” Đình Như Huyền hậm hực đóng cửa đáp, bước đến ngồi đối diện với Duật Thần.

“Như Huyền tôi không biết nguyên nhân cậu đến đây là gì. Tôi cũng không có thời gian ở đây chơi trò đánh đố với cậu. Vì thế xin cậu có việc gì cứ nói thẳng ra.” Vừa nhìn thấy thái độ của cô nàng, Duật Thần không hiểu sao lại vô cùng khó chịu.

“Sao cậu lại đồng ý để cô ta làm trợ lý cho cậu? Cô ta không có tài năng gì ngoài suốt ngày bám theo đàn ông!” Đình Như Huyền bậm môi ầm ức hỏi thẳng Duật Thần, khi thấy anh không đủ kiên nhẫn với mình.

“Như Huyền cậu thật vô lý! Thế tôi hỏi cậu tại sao cậu lại làm diễn viên ở Tịch Thiên mà không sang An Thịnh hay Lâm Phát?” Duật Thần cảm thấy hơi tức giận, nhưng anh không rõ mình giận vì Đình Như Huyền quá ngang ngược hay vì cô ta nói xấu ai kia.

“Tôi...” Đình Như Huyền bị câu hỏi của Duật Thần làm cứng họng, ấp úng mãi một lúc chợt nhớ gì đó liền cao giọng nói.

“Tôi là đang lo cô ta sẽ bám lấy cậu, đến khi Amy về nước tôi sợ cậu ấy sẽ hiểu lầm. Cậu cũng đã nghe chuyện An Thiên Vy từng bám suốt luật sư Hàn thể nào rồi mà!”

Duật Thần nghe xong liền bật cười. Đình Như Huyền và Amy_ bạn gái cũ của anh vốn là bạn thân của nhau, nhưng Đình Như Huyền lại kém may mắn hơn Amy, cô ta không giành được tấm vé ra nước ngoài. Lúc đó tình cảm của anh và Amy còn tốt đẹp, khi đó đúng lúc anh được mời đến Tịch Thiên làm việc. Amy nhờ anh giúp đỡ bạn thân, anh có chút do dự nhưng sau đó đã giới thiệu cô ta cho một vị quản lý. Không ngờ vị quản lý kia lại nhanh chóng đồng ý đào tạo Đình Như Huyền. Nhưng điều anh không ngờ là sau khoảng thời gian vài tháng đào tạo, cô ta được công ty tìm một vai diễn khá tốt dù không phải chính trong bộ phim của vị đạo diễn nổi tiếng. Từ đó Đình Như Huyền như điều gặp gió, cũng từ đó tính cách cô ta bắt đầu thay đổi kiêu ngạo vô cùng chẳng còn chút đáng yêu nào của trước kia. Duật Thần vài lần bắt gặp cô ta gây khó dễ nhân viên trong công ty, cũng từng nghe nhóm người Lưu Vân tố cáo thái độ ngông cuồng của Đình Như Huyền, nên khi nghe cô ta nói An Thiên Vy thế này thế kia, anh lại có chút buồn cười. Nếu cô nhóc kia đáng ghét như trong lời đồn thì cô ta cũng không có quyền nói, vì cô ta cũng chẳng kém gì! Đuối lý lại lời chuyện tình cảm của anh ra làm có, Duật Thần không thể nào nhìn cô nàng này.

“Tôi và Amy sớm đã chia tay, cậu là bạn thân của cô ấy thế mà không biết sao? Hay là do cậu cố ý trêu tôi? Đình Như Huyền cậu thay đổi nhiều quá, như Amy vậy đều bị hào quang nổi tiếng làm cho hồ đồ rồi! Sẽ có một ngày cậu nhận ra, sẽ hối hận chuyện mình gây ra, nhưng lúc đó có hối hận ăn năn thì cũng vô ích!” Hứa Duật Thần tôi đây là đang quan tâm cậu, tôi không biết chuyện giữa cậu và Amy, cậu lại lấy chuyện đó ra làm có năng tôi, không muốn sao đây? Vì tôi nói cô trợ lý của cậu sao?” Đình Như Huyền giận đến rung người, đập bàn quát, sau đó cười mỉa mai hỏi. Cô biết An Thiên Vy là ai, nhưng cô không sợ cô ta, cô bây giờ đã là người nổi tiếng, biết bao công ty lớn muốn cô đầu quân cho họ, cô không tin Tịch Thiên dám vứt bỏ cô. Tuy Tịch Thiên là công ty lớn, nhưng nó không phải là lớn nhất. Cô được như hôm nay đúng là nhờ Duật Thần, nhưng một phần cũng là nhờ tài năng của cô. Cô cảm thấy không mắc nợ gì ai cả, An Thịnh và Lâm Phát từng ngỏ lời với cô nhưng cô đều từ chối. Cô làm thế vì cái gì? Không phải vì muốn ở bên anh sao! Thế mà anh lại nói những lời kia với cô...

Đình Như Huyền sớm đã thích Duật Thần, anh tài giỏi lại tuấn tú, không một ai không thích anh. Cô vốn đã định tỏ tình với anh thế nhưng không ngờ bạn thân của cô lại đi trước một bước. Amy xinh đẹp hơn cô, thành tích lại vượt trội hơn cô, khiến cô cảm thấy tự ti, thấy mình không xứng với anh. Họ thành một đôi, Đình Như Huyền dù thấy đau lòng nhưng vẫn ủng hộ, chỉ cần anh vui vẻ. Hôm nay nghe tin họ chia tay, cô cảm thấy rối bời, cô bây giờ đã nổi tiếng, cô không còn tự tin, hơn hết cô còn yêu anh. Cô muốn nói rõ lòng mình với anh, nhưng bây giờ với tình huống này cô đành tạm gác chuyện đó sang một bên.

“Tôi không mắng cậu, tôi đây chỉ không muốn nghe cậu nói xấu bạn tôi. Cậu đừng ngang ngược như thế!” Duật Thần đặt máy ảnh xuống bàn lạnh mặt, bình tĩnh nói, anh cảm thấy chuyện đã bắt đầu đi xa, anh không muốn gây loạn ở công ty. Nó không tốt cho danh tiếng của Đình Như Huyền và cả ngày tháng làm việc ở đây của An Thiên Vy.

“Tôi không nói xấu cô ta, ở đây ai mà chẳng biết cái danh tiếng chói nát của cô ta. Cậu nên tránh cô ta đi, nếu không cũng sẽ lãnh tiếng xấu đấy!” Đình Như Huyền kích động nói. Cô cảm thấy Duật Thần rất kỳ lạ, cảm thấy anh hình như là đang bênh vực cô gái kia. Cô cảm thấy cô cùng bất an.

“Như Huyền dù cậu là người nổi tiếng nhưng cũng không nên nhìn bằng một mắt như thế! Cậu nói Thiên Vy danh tiếng chói nát? Nhưng cậu có biết không? Danh tiếng của cậu cũng bắt đầu mục nát rồi đó!” Duật Thần so với lúc này càng bình tĩnh hơn, chẳng có vẻ nóng giận. Nhưng chỉ có một vài người hiểu anh mới biết rõ, Hứa Duật Thần càng bình tĩnh chứng tỏ trong lòng anh đang nổi bão. Đình Như Huyền quen biết Duật Thần đã lâu, đương nhiên cũng biết điều này, dù có chút lo lắng nhưng vẫn cứng miệng cãi lại:

“Không ngờ quan hệ của hai người lại tốt đến thế. Sao nào cậu thích cô ta rồi sao?”

“Đình Như Huyền cô có thôi đi không? Chuyện của tôi vốn không liên quan đến cô, tôi có thích ai càng không cần cô quan tâm. Nếu cô cứ thích gây chuyện như thế, thì chúng ta không cần làm bạn gì nữa!” Đứng thẳng người nhìn cô gái trước mặt lạnh lùng nói, không đợi Đình Như Huyền trả lời, Duật Thần sai bước đến cửa phòng, không một tiếng động mở cửa, đúng lúc cửa bật mở một đám người ngã ào vào bên trong cùng máy Duật Thần nhanh tay đỡ họ.

“Haha... bọn anh định rủ em đi ăn trưa thôi!” Lưu Vân nhanh trí giải thích, ba người lại chỉ biết gượng cười chữa ngược. Đình Như Huyền hừ lạnh một tiếng liếc mắt nhìn họ. Duật Thần vừa xả giận tinh thần cũng tốt hẳn lên không để ý đến Đình Như Huyền, anh mỉm cười vỗ vai Lưu Vân, nói:

“Đến nhà hàng đối diện công ty đi, hôm nay em mời khách!”

“Duật Thần em thật hiểu lòng bọn anh!” Lưu Vân vừa nói vừa gửi cho Duật Thần cái ánh mắt long lanh phát sáng. Phương Vũ và Thẩm Tuyên cũng cùng Lưu Vân làm loạn. Quan Khánh Tuyết liếc nhìn Đình Như Huyền ở phía sau, tuy cô không thể trêu được người này nhưng cô cũng không nghĩ cứ thế rời đi. Nghĩ ngợi một lúc cô nhớ đến chuyện Đình Như Huyền thích Duật Thần, cùng là con gái Khánh Tuyết dễ dàng nhận ra điều đó, liền cười nói với Duật Thần:

“Gọi Thiên Vy của em cùng đi!”

Một câu của Khánh Tuyết thành công khiến Đình Như Huyền giận đỏ mặt. Đám người Lưu Vân vừa nghe liền biết âm mưu của cô bạn, bọn họ trong lòng hớn hờ ngấm nghĩa sắc mặt sinh động của ai kia. Duật Thần quay lưng về phía Đình Như Huyền nên không rõ, anh cũng không để ý đến cách xưng hô trong lời của Khánh Tuyết, cười nói:

“Thiên Vy có việc, lát em sẽ nói với cô ấy. Hôm khác sẽ đưa Thiên Vy đi cùng.”

Anh vốn tưởng họ ngại Thiên Vy nghĩ bọn họ không thích cô, nên nói thế, anh nào ngờ sự thật là... Nhưng câu trả lời của anh lại khiến bốn người kia vô cùng hài lòng. Họ vừa nghe xong liền cười lớn kéo Duật Thần rời đi. Bỏ lại Đình Như Huyền đang siết chặt gấu váy tức giận.

An Thiên Vy, tôi sẽ không thua cô!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Thiên Vy lúc này đang ở trạng thái muốn nằng người, vốn tâm tình đang vui vẻ từ phòng anh trai trở về. Muốn rủ sư huynh đi ăn trưa, nhưng kết quả chả có ai trong tầng, ngoài trừ một cô em đang nói xấu cô trong phòng nghỉ. Và giờ tình hình là một người đang huyền thuyên trong điện thoại nói xấu người khác, mà cái người bị nói xấu lại đang rất kích động đứng bên ngoài nghe lên!!!

Cái tình cảnh hết sức oan trái!!! Cô cảm thán. Cảm thấy quá nhàm chán, Thiên Vy đang định xông vào dậy dỗ em gái kia, tay đặt trên nắm cửa chợt khựng lại khi nghe câu tiếp theo.

“Amy tớ thật sự không hiểu được cậu và Duật Thần sao lại chia tay đấy?” Đình Như Huyền càng nói càng tức giận, sau khi Duật Thần rời đi liền gọi điện thoại cho bạn thân _Amy.

“Không hợp thì chia tay thôi!” Đầu dây truyền đến giọng ngái ngủ của một cô gái.

“Không hợp hay do cậu có người khác? Trước giờ Duật Thần luôn tốt với cậu những thứ cậu muốn cậu ta đều đáp ứng. Suốt mấy năm số lần cãi nhau của hai người chỉ đếm trên đầu ngón tay, tớ không hiểu cái không hợp nhau ở chỗ nào đây!”

“Cậu nói đúng. Đến cả chuyện chia tay anh ấy cũng chiều tớ! Chuyện gì tớ yêu cầu anh ấy luôn nhanh chóng đồng ý, tớ thật sự không biết nên vui hay nên buồn đây!” Người bên kia cười khỏ yêu nhau mấy năm thế mà lúc chia tay một câu níu kéo cũng chẳng có, cứ thế mà cắt đứt liên lạc.

“Tớ chẳng hiểu nổi cậu, suốt ngày cứ suy nghĩ lung tung, giờ thì tốt rồi sớm muộn gì Duật Thần cũng bị An Thiên Vy kia bám lấy thôi. Trước đây tớ đã kể cậu nghe chuyện cô ta bám lấy cổ vấn công ty thế nào rồi, lần này lại đi cửa sau để làm trợ lý của Duật Thần chắc chắn đã thích cậu ấy.” Thiên Vy khê hé cửa nhìn bên trong, chỉ thấy một cô gái đưa lưng về cửa, ngồi bất chéo chân ở trên bàn, tuy không thấy được khuôn mặt nhưng cô vẫn biết đó là một mỹ nhân, da trắng, tóc bông bênh, giọng nói ngọt ngào, nhưng tính tình như mấy bà tám hay buồn chuyện ở chợ.

“Duật Thần sẽ không thích cô ta, mình hiểu anh ấy, mình tin anh ấy!” Ai kia tự tin đáp, nhưng trong lòng lại có chút bất an.

“Tớ cũng sắp về nước rồi! Đến lúc đó sẽ hẹn gặp anh ấy nói rõ mọi chuyện!”

“Ừ cậu mau mà về làm hoà với Duật Thần đi, nếu không sau này hối hận thì muộn rồi!” Đinh Như Huyền trầm giọng nói, lòng vô cùng ảo não khi biết Amy có ý muốn quay lại, nhưng có lẽ thế còn tốt hơn để Duật Thần ở cạnh cô gái kia. Thiên Vy lúc này mới hiểu ra thì ra sư huynh cô có bạn gái nhưng may mắn đã chia tay, bây giờ điều không may sắp xảy ra chính là cô ta muốn quay lại. Aida thật đau đầu quá đi!!

Liếc nhìn đồng hồ còn 15 phút nữa sẽ hết giờ nghỉ trưa, cô không định bỏ qua cho kẻ nói xấu mình nên nhanh chóng bước chân vào phòng. Đúng như cô đoán, cô gái kia giật mình nhìn cô tìm tòi.

Đinh Như Huyền vừa tắt điện thoại liền bị tiếng động phía sau làm cho kinh sợ, cô quay đầu trừng mắt người kia. Cô gái kia ăn mặc giản dị áo sơ mi quần jean, mang đôi giày thể thao trắng cổ thấp, không được tính là xinh đẹp, nhưng khuôn mặt thanh tú, tóc đuôi ngựa gọn gàng. Lúc đầu Đinh Như Huyền còn tưởng cô ta là trợ lý của Duật Thần, nhưng cô từng nghe nói An Thiên Vy ăn mặc sắc sỡ thích hở hang. Vì thế Đinh Như Huyền liền gạt bỏ ý nghĩ này, thậm chí có lẽ đây không phải nhân viên của Tịch Thiên. Nghĩ thế cô liền trưng ra bộ mặt loli cười ngọt ngào chào hỏi:

“Xin chào, xin hỏi bạn là ai vậy?” Thiên Vy cảm nhận một trận gió lạnh thổi vào mặt mình, trong lòng không ngừng gào thét: Con nhóc này không phải là người!!! Lật mặt nhanh như thế không hồ là diễn viên!!! Tuy ít xem tin tức nhưng Thiên Vy vừa thấy mặt đối phương liền nhận ra cô ta là Đinh Như Huyền, Mạn Hân từng cho cô xem một bài báo về cô nàng diễn viên này. Mạn Hân còn bắt cô đi xin chữ ký con nhóc này!!!

Sau một lúc cảm thán, Thiên Vy nhớ ra đây là bạn của tình địch liền nổi hứng muốn đùa với cô ta. Thiên Vy hét một tiếng hốt hoảng, sau đó phản kích chạy đến gần Đinh Như Huyền kích động nói:

“A! Chị Như Huyền em là fan của chị! Chị có thể cho em xin chữ ký được không?”

“Tất nhiên rồi, em có giấy viết không?” Ngoài mặt thì tươi cười nhưng trong lòng đang mắng thầm, Đinh Như Huyền sớm đã phát chán với đám fan này.

“Đây ạ!” Thiên Vy lấy bừa một tờ giấy A4 và viết dự phòng ở phòng nghỉ, lễ phép đưa cho ‘thần tượng’. Đinh Như Huyền nhanh chóng ký tên đưa cho ‘fan’ của mình, không quên tặng kèm một nụ cười rạng rỡ. Thiên Vy cẩn thận gấp mảnh giấy cất vào túi quần sau đó bước đến bàn rót một ly nước, quay lại phía cửa ra vào phòng nghỉ ‘ngắm nhìn’ người đang ngồi ở chiếc bàn kia.

Đinh Như Huyền vốn tưởng cô gái kia sẽ rời đi, nhưng chờ mãi không thấy Thiên Vy có ý định rời đi, liền mỉm cười thân thiện bắt chuyện:

“Em là nhân viên ở Tịch Thiên sao?”

“Vâng. Hôm nay là ngày đầu em đi làm ạ!” Thiên Vy lễ phép đáp, dựa lưng vào tường, mắt liếc nhìn ra bên ngoài xem nhóm người sư huynh về chưa.

“Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?” Đinh Như Huyền cũng chẳng mấy hứng thú, chẳng qua do quản lý dặn dò cô phải tỏ ra thân thiện với fan.

“19 tuổi ạ!” Thiên Vy hóp một ngụm nước đáp, cô đang chờ đợi câu hỏi tiếp theo nha!

“Ồ! Em tên gì? Làm ở việc gì ở Tịch Thiên?” Đinh Như Huyền hỏi, cô nghĩ đây là lính mới vừa được quản lý săn về. Đinh Như Huyền nhìn Thiên Vy thêm một lượt, cô cảm thấy quản lý của Tịch Thiên mắt nhìn càng lúc càng kém rồi. Không nhịn được hỏi thêm một câu:

“Lính mới? Quản lý nào đưa em vào đây?”

“Dạ...” Thiên Vy cười thâm trong bụng, tỏ vẻ ngại ngùng nhìn Đinh Như Huyền đáp.

“Em tên...An Thiên Vy!”

“Em là trợ lý của anh Duật Thần!”

“Người đưa em vào đây cũng là quản lý, nhưng là quản lý cả Tịch Thiên_ An Thiên Nam ạ!”

Thiên Vy lịch sự đáp từng câu hỏi, chăm chú nhìn sắc mặt theo từng câu trả lời của cô mà đổi màu Thiên Vy không nhịn được bật cười lớn. Đinh Như

Huyền giận nghiêm chặt rằng, vừa nghe câu trả lời liền biết An Thiên Vy đang chơi mình, tức giận quát:

“Cô ở đây lúc nào?”

“Đạ...ạ...từng lúc chị bắt đầu nấu cháo điện thoại ạ. Lúc đầu em định vào ngăn chị, vì sợ tháng này tiền điện thoại chị tăng cao, nhưng lại thấy chị đang hăng sai nên em đành yên lặng ở bên ngoài canh cửa cho chị!” Thiên Vy áp ứng sợ hãi giải thích, trong lòng không ngừng cảm thán thật ra mình cũng có khiếu làm diễn viên đấy chứ!!! “Cô...” Đinh Như Huyền giận không nói được một lời, thật ra cũng không phải lỗi của cô, lúc cô vào công ty đến nay chưa từng gặp qua An Thiên Vy, nên chuyện bị An Thiên Vy chơi một vỏ đến không mắng được một câu cũng là chuyện bình thường.

“Cô cái gì? Em nhỏ hơn chị mà!” Thiên Vy khẽ cười nhắc nhở, càng nhìn khuôn mặt loli đang méo mó tức giận kia cô cảm thấy rất sảng khoái.

“An Thiên Vy...” Đinh Như Huyền gằn giọng gọi tên người kia, ánh mắt nhìn đôi phương đến té lửa, tính cô ta là thế, rất nóng nảy, một khi đã tức giận sẽ không kiểm soát được.

“Đinh Như Huyền đừng tưởng nổi tiếng được vài ngày thì lên mặt hống hách với tôi! Dù cô có là ảnh hậu thì cũng nên biết rõ thân phận của mình, ở Tịch Thiên cô chỉ là một diễn viên, còn tôi là ai? Cô nên học cách nhìn sắc mặt của người mà sống!” Thiên Vy trong lòng niệm kinh, hôm nay cô lại đồng vai ác nữa rồi.

“Cô đừng tưởng có Tịch Thiên là cô có chỗ dựa tốt, nếu tôi sang An Thịnh hoặc Lâm Phát sẽ là một tổn thất không nhỏ của Tịch Thiên. Tôi tin anh trai cô sẽ không vui đâu!” Đinh Như Huyền mỉm cười chế giễu Thiên Vy, cô biết giá trị của mình, tuy vừa nổi tiếng nhưng cô tin với tài năng của mình sẽ đứng vững được trong giới giải trí này!

“Đinh tiểu thư, nào cô chưa bả đậu à? Tôi đây họ An, theo luật tôi cũng có một phần ở An Thịnh đấy!” Thiên Vy bật cười khúc khích, cô không ngờ trên em gái này lại vui như thế xem ra thời gian sau này ở Tịch Thiên cô sẽ không buồn chán nữa!!!

“Cô đừng tưởng như thế tôi sẽ sợ cô, không ở nơi này thì vẫn sẽ ở nơi khác cần tôi!” Đinh Như Huyền quát, An Thiên Vy này không ngờ lại đáng ghét như thế!

“Vậy sao? Thế thì lúc cô tìm được nơi cần mình, tôi sẽ cho cô ngã một cú thật đau để con biết hậu quả của việc ăn cháo đá bát là thế nào!” Thiên Vy thật ra chỉ đùa với cô ta, chứ cô làm sao có cái tài này. Cảm thấy chưa đủ Thiên Vy cười nói:

“Đinh tiểu thư tôi không biết cô ngâm thơ hay do nghe điện thoại nhiều quá nên não không phát triển nổi nữa!”

“Cô đồ dê tiện...” Đinh Như Huyền đã đến giới hạn cuối cùng, cô lao vào bắt lấy vai Thiên Vy đẩy mạnh. Thiên Vy cau mày đẩy Đinh Như Huyền ra với sức của cái bình hoa này sau làm khó được cô, nhưng đúng lúc này cô chợt nghe tiếng thanh mây mở cửa, liếc mắt nhìn qua, Thiên Vy buông Đinh Như Huyền, ngã về phía sau. Đinh Như Huyền cũng không ngờ An Thiên Vy lại yếu đến thế, nhưng rõ ràng lúc này cô ta đã sắp thoát được, cảm giác bất thường, cô muốn chạy ra ngoài đúng lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Thiên Vy em làm sao thế?”

Duật Thần chạy đến đỡ Thiên Vy đứng lên, nhìn vào phòng nghỉ anh càng kinh ngạc hơn khi thấy Đinh Như Huyền đang ở đó. Đinh Như Huyền lúc này vỡ lẽ, không ngờ mình bị tính kế.

Mà người tính kế _ An Thiên Vy cũng không ngờ, nhưng điều cô không ngờ là mình lại ngã mạnh như thế!!! Mông cô bị thương rồi!!! Đây lại là báo ứng sao??? Một đàn quạ bay ngang đầu Thiên Vy.

“Đinh Như Huyền cô đẩy Thiên Vy?” Quan Khánh Tuyết cũng không ngờ Đinh Như Huyền lại dám động tay chân, nhưng nhìn vẻ mặt chịu đau của An Thiên Vy không phải giả. Đám người Lưu Vân tròn mắt há mồm, bọn họ mới đi có một chút thể mà ở đây đã loạn chiến rồi!!!

“Là cô ta tự ngã, cô ta giả vờ đấy!” Đinh Như Huyền khôi phục tinh thần kiêu ngạo nói, giọng điệu như người qua đường.

“Chúng ta đều có mắt!” Không đợi Thiên Vy giải thích, Khánh Tuyết đã lên tiếng, cô vốn không định xen vào nhưng cái thái độ của Đinh Như Huyền khiến cô ngứa tay.

“Bọn tôi thấy rõ là cô đẩy em ấy!” Lưu Vân cũng lên tiếng, Phương Vũ và Thẩm Tuyên không biết phải nói gì đành đồng lòng gật đầu chứng minh mình là nhân chứng.

“Các người...” Đinh Như Huyền tròn mắt nhìn người nhưng lại bị Duật Thần cắt ngang:

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Khi này em quay lại phòng định mời mọi người ăn cơm, nhưng lại không thấy ai định gọi điện thoại cho anh nhưng lại nghe trong phòng có tiếng người nói chuyện, em tưởng mọi người ở đó nên bước vào. Nhưng lại nghe...” Thiên Vy nhanh miệng giành trả lời, giọng nghẹn ngào khiến đám người Lưu Vân và Duật Thần vô cùng thương xót tưởng rằng cô chịu委屈. Nhưng sự thật là mông cô đang đau!!!

“Em nghe được gì. Cứ nói đi bọn chị làm chủ cho em!” Khánh Tuyết tốt bụng lên tiếng.

“Chị ấy nói em đi cửa sau vào công ty chỉ là muốn tìm đàn ông. Em hơi tức giận nên xông vào muốn nói chuyện với chị ấy, sau đó em nói vài câu chị ấy

nổi giận mắng em còn nói em ỷ vào Tịch Thiên mà kiêu ngạo, chị ấy còn nói Tịch Thiên không phải tốt nhất, còn có An Thịnh và Lâm Phát cần chị ấy. Chị ấy nói nếu chị ấy sang nơi khác anh trai em sẽ không tha cho em.” Thiên Vy càng nói về sau càng nhỏ giọng, thật ra là do quá đau nên cô nói không nổi. Nhưng những người kia lại nghĩ rằng cô bị Đình Như Huyền dọa sợ nên không dám nói ra!!!

“Đình Như Huyền cô quá ngạo mạn rồi!” Thẩm Tuyên nhún mày lên tiếng. Anh không hiểu nổi cô gái này, nổi tiếng không lâu mà đã kiêu căng như thế!

“Cô cũng không phải nhờ Duật Thần mới được như hôm nay sao?” Phương Vũ vô cùng bức xúc. Đình Như Huyền đang muốn mắng Thiên Vy lại nghe mấy lời kia liền quyết chuyển đối tượng mắng hai người vừa phát biểu. Duật Thần im lặng từ đầu đến giờ cuối cùng cũng lên tiếng, anh nói với Lưu Vân và Khánh Tuyết:

“Em đưa Thiên Vy về trước.”

“Đi đi, mọi chuyện ở đây có bọn anh!” Lưu Vân đáp. Duật Thần gật đầu đến bàn làm việc của Thiên Vy cầm balo của cô, rồi đưa cô ra thanh máy. Đình Như Huyền đang bận cãi nhau không biết Duật Thần rời đi, đến khi phát hiện thì người đã đi mất.

Đi xuống bãi xe lòng Thiên Vy nặng trĩu, cô nhớ đến chuyện bạn gái anh sắp quay lại, cô ta muốn làm lại, liệu anh có đồng ý hay không? Đột nhiên cô thấy sợ, sợ anh sẽ đồng ý, anh tốt như vậy, nhớ lời Đình Như Huyền nói anh yêu cô gái kia, chắc anh sẽ đồng ý. Nếu thật thế thì cô phải làm sao đây? Cô không muốn mất anh!

Nghĩ thế, Thiên Vy đột nhiên muốn nói rõ với anh, cô kéo tay Duật Thần. Cả hai đang đi cạnh nhau, Duật Thần dừng bước nghiêng đầu nhìn cô chờ đợi. Thiên Vy hít sâu lấy tinh thần, nói em yêu anh, nhưng không hiểu sao khi nhìn vào mắt anh, lời kia lại biết thành:

“Anh giận em?”

“Phải.” Duật Thần nhìn cô, nhìn vào đôi mắt nâu khói của cô, khẽ đáp, cứ như bị nó hút hồn.

“Vì sao?” Thiên Vy lo lắng hỏi.

“Vì em không biết tự lo cho mình, sao lại để Đình Như Huyền làm bị thương?” Duật Thần đáp xong liền giật mình, sao anh lại nói ra những lời này? Nhưng anh biết đó là sự thật, anh giận vì cô để cho Đình Như Huyền bắt nạt, giận vì sao mình không quay lại sớm hơn... Hứa Duật Thần mày nhăn rồi! Quay đầu không nhìn cô anh bước tiếp, nhưng vẫn nắm tay cô, anh không biết vì sao lại như thế, chỉ là anh không muốn buông tay cô ra.

Thiên Vy vui, cô rất vui, anh là đang quan tâm cô? Anh cũng thích cô sao? Cô có cơ hội sao? Cô muốn thử, cô muốn nói ra. Lại dừng bước nhìn tầm lưng anh, Duật Thần dừng bước nhìn sang cô, hai người đang ở rất gần, chỉ cần thêm một bước cô sẽ đứng cạnh anh. Lại hít sâu lấy tinh thần, cô nói ra, nhưng lại nghe giọng anh:

“Em sao thế?”

Giọng anh rất êm tai, trầm ấm, cô rất thích, nhưng nó lại làm tan biến sự can đảm cô vừa cố gắng tạo ra. Cô khóc, cô không biết tại sao mình lại khóc, cô muốn nói em yêu anh, muốn nói thật nhiều lần cho anh nghe, nhưng chẳng hiểu sao nói cứ nghẹn ở cổ họng. Thiên Vy nhìn anh, cô thấy rõ sự bối rối của anh, anh đưa tay lau nước mắt cho cô, rất dịu dàng, anh nói:

“Ngao nào, sao lại khóc, nói anh nghe.”

Cô lại khóc nhiều hơn, cô muốn nói cho anh biết hết, cô sợ nếu không nói tất cả sẽ muộn, cô sợ sự dịu dàng hôm nay của anh sẽ giành cho cô gái kia, cô sợ anh sẽ quên cô. Mập máy môi, cô tin mình làm được, nhưng chẳng hiểu sao một lần nữa câu nói kia lại biến thành:

“Lúc này ngã rất đau.”

Cô cảm thấy mình là người ngốc nhất trên đời, sau đó khi nhiều lần nhớ lại thời điểm này anh luôn cười trêu cô rằng: “An Thiên Vy anh không ngờ cái không khí lãng mạn lại bị em phá như thế!”. Quay lại hiện tại, Duật Thần bật cười, anh hét cách với cô, anh biết cô đau ở đâu, nhưng anh không trêu cô, nhẹ giọng nói:

“Anh đưa em đi bệnh viện.”

Thiên Vy bị nụ cười tỏa nắng của anh mê hoặc sớm đã không biết mình vừa nói gì đến khi đến bệnh viện xấu hổ đến mức muốn đập đầu vào tường chết cho xong, nhưng đó là chuyện lát nữa. Duật Thần lại nắm tay sai bước cùng cô, Thiên Vy lúc này đã sớm quên hết buồn bực khi nãy, cô thích như lúc này, cảm giác như đang làm nũng với bạn trai mình. Cô muốn đắm mình trong khoảng khắc này mãi mãi. Còn chuyện tỏ tình???

Cmm đề hôm khác đi!!!

An Thiên Vy, cô thật không có tiền đồ!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28

An gia.

Lạc Tuệ Mẫn đứng ngồi không yên đi lại quanh phòng, mấy ngày nay bà luôn thấp thỏm lo sợ chuyện mình thuê người dạy dỗ An Thiên Vy bị bại lộ. Bà thật không ngờ đám người kia lại trở mặt tổng tiền bà, đây đã là lần thứ ba bọn chúng yêu cầu bà đưa tiền. Lạc Tuệ Mẫn lúc này đã đến đường cùng, bà không thể lấy tiền của An gia thêm được nữa.

“Minh Ngọc chúng lại đòi tiền!” Vừa nhìn thấy con gái vào phòng, Lạc Tuệ Mẫn gấp gáp nói.

“Mẹ không cần lo, con tìm được người giúp chúng ta rồi!” Lý Minh Ngọc uể oải ngã lưng xuống giường, nếu sớm biết chuyện sẽ thế này cô đã can ngăn mẹ mình, không những không cho An Thiên Vy một bài học mà mẹ con cô còn mất một khoảng tiền lớn.

“Thật sao? Là ai vậy con?” Lạc Tuệ Mẫn thở phào nhẹ nhõm, mấy ngày nay bà ăn không ngon ngủ không yên cũng chỉ vì chuyện này.

“Là Hoắc Chính, con trai của Hoắc tổng.” Lý Minh Ngọc đáp, biểu tình trên mặt có chút phức tạp.

“Nó muốn con làm gì?” Lạc Tuệ Mẫn vừa nghe tên ân nhân giúp mình, lại thêm biểu tình của con gái liền biết có chuyện không hay. Hoắc Chính là người thừa kế của công ty thời trang JK, mà JK lại là đối thủ của Florita Bridal. Lòng bà trỗi dậy một cảm giác lo lắng không yên.

“Hắn ta muốn con sao chép bản thiết kế sắp ra mắt của Florita Bridal!” Lý Minh Ngọc đưa tay vuốt mặt, nói tất cả. Biết mình không còn nắm được Cố Hạo Nhiên nên cô đã sẵn mục tiêu mới nhưng cô không ngờ lại câu trúng thái tử của JK. Thật không biết là phúc hay là họa!

“Làm thế là phạm pháp đấy!” Lạc Tuệ Mẫn kích động nói. Bà vốn đã nghe nói một vài chuyện đầu đầu của JK và Florita Bridal, bọn họ đấu nhau gay gắt, nhưng đến giờ Florita Bridal có vẻ chiếm thế thượng phong hơn JK. Nếu Minh Ngọc bị Cố Hạo Nhiên phát hiện, e là sẽ có kết quả không tốt!

“Thế thuê người đột nhập nhà người khác không phạm pháp sao?” Lý Minh Ngọc bật dậy cãi lời, bây giờ cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chuyện cô làm dạo gần đây luôn không được suông sẻ!

“Chuyện đám người kia chúng ta có thể tìm cách khác giải quyết, nhưng chuyện Hoắc Chính muốn con làm thì khác, nếu con bị phát hiện con nghĩ Cố Hạo Nhiên sẽ tha cho con sao? Con quen nó không phải mới vài ngày, con hiểu nó rất rõ mà!”

“Không ai có thể giúp chúng ta đâu mẹ, Hoắc Chính có tiền lại quen biết hắc đạo, chỉ có anh ta giúp được thôi!” Lý Minh Ngọc đáp, thật ra cô cũng không muốn trộm thiết kế, nhưng cô không có cách nào khác.

“Cố Hạo Nhiên sẽ hủy cả tương lai con, nếu nó biết con phản bội nó!” Lạc Tuệ Mẫn lay mạnh Lý Minh Ngọc, như muốn giúp cô tỉnh táo lại.

“Không làm con và mẹ chắc chắn sẽ đi tù, dù không lâu nhưng cũng đủ mất tất cả, An gia, An Thịnh... Nếu làm khả năng bị phát hiện tuy có nhưng không cao, và lại cho dù Cố Hạo Nhiên có phát hiện ra thì đã sao? Chỉ cần An Khánh không biết chúng ta hại con gái ông ta là được!” “Nhưng...”

“Mẹ à, hiện giờ tuy Cố Hạo Nhiên lạnh nhạt với con, nhưng anh ta vẫn chưa chính thức vất bỏ con. Con vẫn có thể đường đường chính chính vào Florita Bridal, vào phòng làm việc của anh ta!” Thấy mẹ mình còn ý định khuyên ngăn, Lý Minh Ngọc liền cắt ngang lời bà.

“Được rồi, nhưng nhớ phải cẩn thận!” Lạc Tuệ Mẫn thấy con gái kiên quyết như thế đành đồng ý. Lý Minh Ngọc không đáp, nhắm chặt mắt suy nghĩ, không phải cô không sợ mà là cô không còn cách nào khác, đánh cược một phen thôi!

Hôm nay là ngày diễn ra trận bóng rổ, Thiên Vy từ sớm đã thức dậy, lại mất mấy tiếng đồng hồ để chải , nhưng cuối cùng vẫn quyết định ăn mặc như mọi ngày, vì cô chẳng phải mặc gì cho đẹp chuốc. Trước khi đi cũng không quên liếc nhìn động tĩnh nhà bên cạnh, yên lặng... có lẽ sư huynh đã đến trường!

Đến trường không khí đã huyền ảo, đa phần là khá giả nữ, cũng chẳng trách, cô nghe Mạn Hân nói thành viên trong đội bóng toàn những người ưu tú có tài lẫn sắc bảo sao không hút fan thế này. Cũng may cô đã có Mạn Hân, nếu không hôm nay chắc chắn phải lót dép ngồi xem rồi!

“Cậu thật biết chọn chỗ đấy!” Thiên Vy vừa ngồi xuống vô cùng hài lòng nói.

“Nói cho cậu biết, chỗ cậu đang ngồi là chỗ vip đấy nhé! Ngồi ở đây cậu có thể ngắm sư huynh của cậu thỏa thích.” Mạn Hân cười hì hì, khoát vai Thiên Vy nói.

“Thiên Vy.” Đúng lúc này một giọng nói vang lên cắt ngang câu chuyện của hai cô gái. Thiên Vy ngược mắt nhìn bên cạnh, nơi vừa có người gọi cô, khi thấy người kia, Thiên Vy ngừng ra một chút rồi lên tiếng:

“Sao cô lại ở đây?”

“Hôm nay trường tổ đấu với trường cậu, cậu không biết sao?” Triệu Băng Di ngồi xuống chiếc ghế cạnh Thiên Vy, từ ngày Thiên Vy thôi học đã cắt đứt liên lạc với cô, cô có đến Tịch gia vài lần nhưng đều không gặp được, hỏi ra mới biết Thiên Vy chuyển đến đại học F, hơn nữa còn dọn ra ngoài, vốn muốn tìm Thiên Vy mong được tha lỗi, nhưng Triệu Băng Di không có can đảm đó. Vừa hay hôm nay có trận bóng giao hữu với đại học F cô liền đến đây nhân tiện cô vũ cho Thụ Nhân, khi thấy Thiên Vy ở đây cô còn tưởng cô bạn đến gặp Thụ Nhân. Triệu Băng Di nghĩ với mức tình cảm trước đây dành cho Thụ Nhân, chắc Thiên Vy đã tha thứ cho cậu. Nhưng thấy biểu cảm vừa rồi Triệu Băng Di không khỏi cảm thấy thất vọng, xem ra Thiên Vy vốn không biết họ sẽ đến.

“Trường mình đấu với đại học X sao?” Thiên Vy lười phải nhìn mặt Triệu Băng Di liền quay sang Mạn Hân xác định, trong lòng cảm thấy: ừm vẫn là mặt tròn trịa đáng yêu hơn!!!

“Đúng vậy! Cô ấy là bạn cậu sao?” Mạn Hân bóc một miếng khoai tây cho vào miệng khẽ hỏi Thiên Vy.

“Cũng không hẳn là bạn. Mình và cô ấy học chung tám năm!” Thiên Vy vẫn không thèm để ý đến Triệu Băng Di, nhìn thấy dáng vẻ dè dặt của Mạn Hân liền nhún mày. Haiz xem ra mình cố gắng như thế mà con nhóc này vẫn còn sợ người lạ!!! “Tám năm??? Thế mà cậu nói không phải bạn ... à phải là bạn thân!” Mạn Hân thiếu chút phun sạch khoai tây, Thiên Vy lúc nào cũng thế, luôn thích trêu cô.

“Mình và cô ấy chỉ đơn giản là học cùng lớp suốt tám năm. Không phải bạn càng không phải bạn thân, người bạn thân của mình là người luôn tin tưởng mình, suốt ngày cùng mình nói đủ chuyện bát quái. Người đó là cậu đây Mạn Hân!” Thiên Vy vừa ăn bánh vừa nói. Cô là cổ tinh nói cho Triệu Băng Di nghe, cô là đang phui sạch quan hệ với cô ta, Thiên Vy làm điều này đơn giản vì cô nhớ thù xưa. Cô nàng này cũng đã từng khiến ‘An Thiên Vy’ đau lòng, cô đây chỉ là ăn miếng trả miếng.

“Thiên Vy cậu lại nói quá rồi!” Mạn Hân vừa nghe liền biết giữa hai người họ xảy ra chuyện gì đó, lại nhìn vẻ mặt không vui của cô gái kia cô cũng không muốn hỏi rõ. Đạp một câu giường gạo rồi lại tiếp tục ăn khoai tây của mình.

“Hi!” Lại một giọng nói lạ mà quen, nhưng lần này là bên cạnh Mạn Hân. Cả ba cô gái đồng loạt ngẩng đầu nhìn người đến, mỗi người một vẻ. Triệu Băng Di thán nhiên, Thiên Vy khẽ cau mày rồi cười như kiêu xả giao, chỉ có Mạn Hân là hơi kỳ lạ do mặt ngai ngùng. Thiên Vy tình mắt phát hiện điều kỳ lạ ấy, sau đó vỡ lẽ nhìn người vừa đến đang rất tự nhiên ngồi xuống chỗ trống cạnh Mạn Hân. Triệu Băng Di đang buồn bực chuyện khi nãy nào phát hiện bầu không khí này, nói:

“Cô học trường đến lâu chưa?”

“Anh vừa đến cùng Thụ Nhân, Thiên Vy cũng đến cô vũ cho Thụ Nhân sao?” Cố Khang Kiệt đáp lời Triệu Băng Di, nhân tiện bắt chuyện với Thiên Vy. Có thể An Thiên Vy đã tha thứ cho Thụ Nhân, nhưng sao mình không nghe cậu ta nói nhỉ?

“Tôi còn không biết trường các người tham gia, chúng tôi đến chỉ vì Hứa sư huynh thôi! Mạn Hân sao mình không thấy sư huynh?” Thiên Vy nói, không quen kéo cô bạn đang đỏ mặt vào. Nhìn những biểu hiện của Mạn Hân cô đã chuẩn ra bệnh. Không đoán ra mới lạ, bởi vì cô mắc bệnh này mà, chỉ là nguyên nhân bệnh khác nhau thôi! Mạn Hân thích Cố Khang Kiệt!!!

“Có lẽ đang chuẩn bị ra sân!” Mạn Hân lí nhí đáp, từ sau chuyện ở rạp phim, cô luôn mong được gặp lại người đó nhưng không hiểu sao, bây giờ khi đã gặp lại bỗng rồi không biết nói gì!!!

“Nhìn tính cách của Mạn Hân như thế không hiểu sao lại chơi thân được vậy. Chắc Mạn Hân suốt ngày bị Thiên Vy ăn hiếp nhỉ?” Cố Khang Kiệt lúc này mới trêu chọc Mạn Hân, trong ấn tượng của cậu, cô là cô gái tốt, tính cách khá yên tĩnh, rụt rè rất dễ bị lu mờ, nếu không phải An Thiên Vy vừa nhắc đến cô, cậu cũng không biết mình đang ngồi cạnh cô gái hôm đó.

“Không.. không có. Thiên Vy rất tốt!” Vừa nghe giọng cậu, Mạn Hân liền mặt bình tĩnh lấp bắp đáp, trong lòng rất vui nhưng lại không dám nhìn thẳng cậu.

“Cố Khang Kiệt đừng có mà chọc tôi!” Thiên Vy thấy Mạn Hân như thế liền ra tay giúp đỡ, xem ra bạn cô là yêu từ cái nhìn đầu tiên rồi! Bất quá cô có chút đắn đo, Cố Khang Kiệt là nam chính liệu có thể yêu Mạn Hân, người vốn không có trong câu chuyện? Nhưng cô lại không nỡ cắt một nụ hoa vừa chớm nở! Thôi thì để quan sát tình hình thêm đã, nếu thật không thể cô sẽ khuyên Mạn Hân. “Học trường lại trêu Thiên Vy rồi!” Người bị gạt sang một bên này giờ _ Triệu Băng Di cũng lên tiếng góp vui. Cô không thích Thiên Vy như thế này, tuy cô thật sự có lỗi nhưng cũng không nên coi cô như không khí!

“Em còn không hiểu tính cách cô ta sao? Anh đây chỉ là đang nói sự thật!” Cố Khang Kiệt khẽ cười tiếp tục trêu chọc.

“Tôi đi vệ sinh! Mạn Hân cậu ở đây chờ mình nhé! Mình sẽ nhanh quay lại.” Thiên Vy nói, thật ra cô đang tìm chút yên tĩnh, cô cần nghỉ kỹ chuyện của Mạn Hân.

“Nhanh nhé!” Mạn Hân vốn muốn đi cùng Thiên Vy, cô thực sự không dám ở đây một mình, nhưng xem ra Thiên Vy có việc, cô chỉ đành ngoan ngoãn ở đây.

“Mau đi đi. Không ai ăn thịt cô ấy đâu!” Cố Khang Kiệt nhìn Thiên Vy như gà mẹ liền đuổi người. Cậu không biết cô đang nghĩ gì nữa?

Thiên Vy trừng mắt nhìn Cố Khang Kiệt, quay đầu bước đi, không nói gì đến Triệu Băng Di. Triệu Băng Di đưa mắt nhìn theo Thiên Vy, rồi lại nhìn Mạn Hân, cô thấy ghen tỵ với tình bạn của họ, dù không muốn tin nhưng nhìn cách đối xử Thiên Vy dành cho mình, Triệu Băng Di liền biết mình đã mất người bạn thân này!

Thiên Vy dựa vào tường xoa cằm, suốt đoạn đường đến đây cô đã nghĩ kỹ. Tác hợp cho bọn họ, cô cũng có lợi nha! Cổ Khang Kien cũng không tệ, học giỏi, tài chính cao, có chút nhan sắc... chỉ có một khuyết điểm là có một tên anh trai độc miệng, nhưng khuyết điểm này bắt quá có thể tha thứ. Thành đôi với cậu ta Mạn Hân chắc chắn không chịu khổ. Hơn nữa nếu cậu ta cùng Mạn Hân... vậy sẽ không có chuyện Cổ Khang Kien giúp Lý Minh Ngọc chiếm Tích Thiên, điều này rất có lợi cho cô nha!!!

“Quyết định vậy đi!” Thiên Vy lẩm bẩm, đến bồn rửa mặt, khi ngẩng đầu để chỉnh tóc, Thiên Vy thiếu chút nữa hét lên khi thấy người trong gương. Vỗ ngực mình, cô bình tĩnh quay lại đối mặt với người kia:

“Không ngờ Lý tiểu thư lại có sở thích ở nhà vệ sinh hù người như thế!”

“Đó là do cô có tật giật mình thôi!” Lý Minh Ngọc không tiến cũng không lùi, đáp trả. Hôm nay đến đây, cô chỉ có một mục đích đó là xác nhận chuyện cô nghi ngờ mấy ngày nay có liên quan đến An Thiên Vy không.

“Ồ! Tôi không biết mình có phải có tật giật mình không, nhưng tôi thấy sắc mặt nhợt nhạt cộng với quần thâm mắt dù đã che đi, tôi đoán chắc mấy ngày nay cô có 'chuyện vui' rồi!” Thiên Vy cũng không ngại gợi ý cho Lý Minh Ngọc. Tuy rằng cho đám người kia đòi tiền Lạc Tuệ Mẫn cô thấy rất vui, nhưng cô cũng không quên ba tên kia đã làm loạn cái 'ô' của cô thế nào. Vì thế Thiên Vy quyết định cho bọn họ hưởng lợi đến đây thôi!

“Cô đã biết chuyện đó?” Lý Minh Ngọc dù đã phần nào biết trước nhưng vẫn không kiềm được kích động. Cô thật không ngờ An Thiên Vy lại có bản lĩnh thế này, nếu là trước kia cô ta chắc chắn sẽ lậm âm lên thay vì tính kế mẹ con cô.

“Đúng vậy đó! Không những thế tôi còn đột nhiên rù lòng gợi ý vài chuyện cho họ.” Thiên Vy đáp, không quên nở nụ cười tươi, cô tin chắc Lý Minh Ngọc đang tức đến mức đánh cô.

“Thì ra là cô!” Lý Minh Ngọc hơi lớn tiếng, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhếch môi cười lạnh.

“Nhưng tiếc quá! Chắc đại tiểu thư phải thất vọng rồi, vì tôi đã tìm được cách dọn dẹp ba tên kia rồi!”

“Ồ thế sao, nhưng Lý tiểu thư đừng lo, sắp tới đây tôi còn rất nhiều cơ hội chơi cùng mẹ con cô!” Ngắm mình trong gương, Thiên Vy nói, mấy ngày nay cô phát hiện có một số chuyện nhỏ xảy ra khiến cô thấy rất quen. Lúc đầu cô cứ tưởng mình có siêu năng lực, ai ngờ sau đó đau khổ phát hiện sở dĩ có cảm giác trên là do cô đã đọc cuốn tiểu thuyết. Thì ra mọi chuyện vẫn theo nguyên tác, chỉ có một số chuyện thay đổi. Cũng vì thế cô mới có quyết định trên, nữ chính thì sao? Không phải chỉ được cái bàn tay vàng thôi sao? Chị đây còn ghê gớm hơn, chị biết cả câu chuyện sợ gì nữ chính!!!

“Cô muốn chống đối?” Lý Minh Ngọc nhướn mày, đi đến trước mặt An Thiên Vy trừng mắt nhìn cô ta hỏi.

“Là do cô ngu ngốc thôi. Tôi từ sớm đã không muốn so đo với hai cô hồ ly mấy người, nhưng mấy người lại âm mưu chạy đến gây chuyện cùng tôi.” Thiên Vy không bị khí thế của nữ chính dọa sợ, liếc nhìn kẻ thù lạnh lùng đảo.

“Được thôi. Tôi sẽ sớm cho cô bại trận, mất tất cả!” Lý Minh Ngọc lúc này không kiềm được nắm chặt hai tay, nói xong liền xoay người rời đi.

Thiên Vy bĩu môi, nhìn bóng lưng Lý Minh Ngọc lòng nghĩ ngợi: Rốt cuộc là ai? Tưởng Thụ Nhân vốn đã tuyệt giao với Lý Minh Ngọc, Hàn Triệt sớm sang nước ngoài giải quyết chuyện ở công ty hơn nữa anh ta sẽ không nhận lời làm việc gì mà không rõ nguyên nhân. Cổ Hạo Nhiên thì càng khó nói, dù độc miệng nhưng sẽ không quăng tiền ra cửa sổ. Cổ Khang Kien lúc này theo trí nhớ của Thiên Vy cậu ta còn chưa bị thu phục. Lâm Vy Tường thì... ừm Thiên Vy có chút nghi ngờ anh ta. Nhưng bắt quá một lúc sao cô đã phát hiện ra người khả nghi hơn!

“Hoặc Chính...” Lẩm bẩm hai từ, Thiên Vy bưng bưng tính ngộ. Phải rồi! Sao cô có thể quên mất tên nam phụ này chứ!!!

chuyên là chuyên gia giải quyết mọi chuyện bằng bạo lực! Thời gian này chính là lúc nam phụ lên sàn, hấn tiểu cận nữ chính vì muốn đầu với Cổ Hạo Nhiên. Hấn muốn thông qua nữ chính trộm thiết kế của Cổ Hạo Nhiên, nhưng hấn không ngờ Lý Minh Ngọc sớm đã báo với Cổ Hạo Nhiên khiến hấn bị tính kế ngược lại kéo cả công ty một phen sụp đổ.

Thở dài một hơi, Thiên Vy tin mọi chuyện sẽ diễn ra như thế, cô cũng không có ý định chen vào, dù sao Cổ cáo già rất nguy hiểm. Nhưng Thiên Vy lại không hay biết, vì sự thay đổi của mình đã khiến câu chuyện thay đổi!

Vừa viết xong đây! Chưa đọc kỹ, nếu sai chỉ tá mोग mn thông cảm nka!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Trở lại sân vận động của trường, không khí náo nhiệt nhờ tiếng reo hò của mọi người, làm người ta sôi trào nhiệt huyết. Nhưng Thiên Vy im lặng hơn, cô đắn đo không biết có nên nhắc nhở Cố Khang Kiệt cẩn thận Lý Minh Ngọc hay không. Nửa muốn giúp nhưng nhớ tới tên độc miệng kia lòng tốt của cô liền chạy mất.

Haiz, muốn làm người tốt thật khó mà!!!

Đúng lúc đang đau khổ suy nghĩ, Mạn Hân kéo tay cô chỉ về hướng sân đấu. Thiên Vy khó hiểu nhìn theo một giây sau liền tươi tỉnh ném vấn đề kia sang một bên. Dưới sân đấu, sư huynh cô đang làm động tác khởi động, vừa giãn gân cốt vừa nói chuyện phiếm với những người trong đội. Mạn Hân nhìn Thiên Vy đang bày ra bộ dáng háo sắc nhìn chăm chăm ai kia, không khỏi xấu hổ giùm cô bạn, liền nhỏ giọng nhắc nhở:

“Cậu chảy cả nước dãi rồi kìa!”

“Kệ mình!” Thiên Vy không ngại ngừng đáp, da mặt cô chỉ mỏng khi ở cạnh sư huynh thôi!!!

Cố Khang Kiệt thần nhiên như chẳng nghe gì, nhưng trên thực tế cậu chẳng bỏ sót một chữ nào. Đưa mắt nhìn theo hướng Thiên Vy đang nhìn, đó là anh chàng ngoại quốc điển trai, tóc vàng tôn lên làn da trắng của anh ta, anh ta có vẻ là người khá ôn nhu, khi nói chuyện luôn nở nụ cười. Cố Khang Kiệt khẽ cười nhìn hướng khác, thì ra An đại tiểu thư đang thích anh chàng này!!!

Triệu Băng Di đang đứng ở khu dành cho đội phụ trợ nhìn Tường Thụ Nhân ở bên khởi động, trong lòng có chút nhói nhưng vẫn dè dặt nói:

“Hôm nay Thiên Vy cũng đến đây!”

Tường Thụ Nhân không vội đáp, nhanh chóng nhìn xung quanh với vẻ mong đợi, khi thấy Thiên Vy thì vui hẳn lên, nhưng sau lại phát hiện cô đang chăm chú nhìn người khác không phải mình, vẻ mặt cậu ảm đạm hẳn, ánh mắt không còn nhiệt tình dõi theo cô như trước nữa.

Băng Di cố nén khó chịu trong lòng, gượng cười an ủi:

“Mọi chuyện cần thời gian. Anh đừng lo lắng em tin sẽ có ngày Thiên Vy tha thứ cho anh!”

“Anh cũng mong như vậy!” Thụ Nhân đáp, ánh mắt đượm buồn thôi không nhìn người kia nữa. Đúng lúc này tiếng còi vang lên cậu nhanh chóng ra sân cùng đồng đội. Băng Di đứng ngơ ngác nơi đó nhìn theo, nụ cười trên môi mất hẳn, cô khẽ nói:

“Thế cần bao nhiêu thời gian để anh hiểu tình cảm của em?”

Trận đấu rất nhanh bắt đầu, thời gian chỉ mất hơn một tiếng, đến khi kết thúc trận đấu, đội Duật Thần dẫn trước đối phương ba điểm. Thắng trận đấu khiến cho cả đội và những người cổ vũ không khỏi phấn khích. Các thành viên trong đội hớn hờ ôm chặt lấy nhau. Duật Thần cũng không ngại lệ anh vô thức nhìn về khán đài, anh nghe cô nói hôm nay sẽ đến xem, anh không hiểu sao lúc này lại muốn thấy cô. Quả nhiên không khiến Duật Thần thất vọng, anh thấy cô, cô cũng đang nhìn anh, nhất thời khuôn mặt anh ngập tràn vui vẻ.

Thiên Vy vốn đang buồn bực vì từ đầu đến giờ Duật Thần vẫn không nhìn về chỗ khán đài một lần. Cô mãi mê ngắm anh đến không để ý thời gian, đến khi tiếng còi lại lần nữa vang lên, thấy những đồng đội chạy đến ôm anh, cô mới ý thức được họ thắng trận. Nhưng rồi lại bất ngờ xảy ra chuyện vui, đó là anh nhìn về hướng này, chính xác hơn là nhìn cô như đang muốn chia sẻ niềm vui với cô. Thiên Vy không khỏi kích động, gợn ngón cái về phía anh, môi mấp máy không thành tiếng:

“Anh giỏi quá!” Dù cách xa nhưng Duật Thần vẫn thấy được, hiểu được điều cô nói với mình, lồng mày giãn ra, đôi mắt xanh lấp lánh như mang theo ánh mặt trời, anh gửi đáp cô một nụ cười khiến ai đó phải ngẩn ngơ.

Bên này thì ảm áp, bên kia sớm đã như ở nam cực, Tường Thụ Nhân thu hết màn kia vào mắt, tay nắm chặt đến các khớp trắng lên. Lúc này cậu mới phát hiện kẻ đang cười với Thiên Vy là người lần trước kéo cô đi khi cậu đến đây tìm Thiên Vy. Băng Di ở một bên đương nhiên cũng thấy rõ, cô biết tâm trạng cậu không tốt, cũng không nhiều lời vờ như không biết gì, đưa khăn sớm đã chuẩn bị cho cậu:

“Anh lau mặt đi.”

Tường Thụ Nhân không đáp, nhưng đã dứt mắt khỏi hai người kia, nhận khăn từ Băng Di, sau lại cùng các thành viên bàn bạc về trận đấu.

Trận thứ hai bắt đầu, lần này Tường Thụ Nhân tập trung hơn, cậu luôn bám theo kiểm Duật Thần lấy bóng. Về phần Duật Thần, anh nhận ra Tường Thụ Nhân, anh cũng biết là Tường Thụ Nhân cố tình nhưng cũng không bắt nãn gì, dù sao người khác thích hay ghét mình anh sao quản được, nên tùy cậu ta thôi. Thiên Vy ngược lại không được bình tĩnh như anh, cô cau có luôn miệng không ngừng mắng cậu, đến mức Mạn Hân và Cố Khang Kiệt không nhịn được lên tiếng:

“Thiên Vy đừng lo, Hứa sư huynh sẽ không bị thương đâu!”

“Mạn Hân cậu cũng thấy là anh ta cố tình mà!” Thiên Vy không vui nói.

“An tiểu thư, đây là thi đấu, Thụ Nhân chặn cướp bóng là chuyện bình thường, nếu cô sợ người ta bị thương, sao không xuống đó bảo anh ta đừng dẫn bóng nữa!” Cổ Khang Kiện lên tiếng bên vực bạn thân, cậu không thích An Thiên Vy quá chú ý đến chàng ngoại quốc kia.

“Cố thiếu gia, cũng như anh nói đó, đây là trận đấu, sư huynh tôi không dẫn bóng chẳng lẽ ở đó hóng gió xem đối thủ ghi điểm! Anh có giỏi thì bảo Tường Thụ Nhân ra sân nghỉ ngơi đi!” Thiên Vy phản bác, cô cảm thấy Cổ Khang Kiện và Tường Thụ Nhân chắc do không hợp phong thủy ở đại học F nên bị phát bệnh cả rồi!!!

“Cô...” Cổ Khang Kiện đang muốn cãi tiếp thì bị một tràng la hét của những sinh viên khác cắt ngang. Mạn Hân và Thiên Vy lúc này mới chú ý đến mọi người ai cũng chăm chú nhìn phía sân đấu. Cả hai đưa mắt nhìn theo, Mạn Hân há hốc cả miệng, Cổ Khang Kiện ngờ ngàng sau đó nén cười, Thiên Vy kém chút nữa là quăng cả chai nước trong tay lòng gào thét:

Tường Thụ Nhân kia dám ngang nhiên thả dê trên người sư huynh cô!!!

Cả hai nhân vật chính cũng không khỏi bàng hoàng. Duật Thần vừa cướp được bóng của đối phương, anh nhanh chóng dẫn bóng đến khi chuẩn bị ghi điểm thì phát hiện đối phương phòng thủ quá chặt chẽ, vì thế anh quyết định tạm thời chuyển bóng cho đồng đội. Ai ngờ vừa mới xây người thì Tường Thụ Nhân ở đâu chạy đến ngã lên người anh.

Thật ra Thụ Nhân cũng, không muốn như thế, cậu vốn đuổi theo sau lưng Duật Thần muốn cướp bóng, không lường trước được anh bất ngờ đổi ý, xoay người. Khoảng cách quá gần cậu không phản ứng kịp ngã về trước. Cả sân vận động nào loạn hân, Duật Thần nhú mày mặt không đổi sắc trước tình cảnh éo le này, vươn tay muốn đẩy cậu ra nhưng lại phát hiện tay mình đau nhói. Tường Thụ Nhân cũng không khá hơn, vì lúc ngã xuống đầu gối cậu va chạm mạnh xuống sàn khiến cậu đau đến toát mồ hôi, đồng đội cậu sau khi lấy lại tinh thần liền dìu cậu đứng lên.***

Sau khi đưa cả hai đến phòng y tế, vết thương của cả hai không nghiêm trọng, mọi người liền để họ nghỉ ngơi sau đó tiếp tục trận đấu. Trong phòng không khí im lặng đến đáng sợ, cả hai không ai nói với ai một câu nào. Thiên Vy lo lắng chạy đến giường nơi Duật Thần đang ngồi hỏi:

“Anh không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là phải nghỉ phép vài ngày thôi.” Duật Thần giơ cánh tay quấn băng trắng cho cô xem

“Để mai em xin phép giúp anh.” Thấy anh không còn vết thương nào khác, cô an tâm nói. Duật Thần cũng không từ chối dù sao bây giờ với tình trạng này anh cũng chẳng đi làm được. Tường Thụ Nhân với đầu gối quấn băng nhìn chăm chăm hai người đang xem mình là không khí hận không thể đến tách bọn họ ra. Duật Thần cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của ai kia, nói với Thiên Vy:

“Anh ra ngoài, hai người nói chuyện đi!”

Tường Thụ Nhân vô cùng hài lòng vì lời này của Duật Thần. Nhưng Thiên Vy lại khác, cô bắt mẫn nói:

“Em không quen biết anh ta!”

“Em...” Thụ Nhân trừng mắt nhìn cái người vô tình đang phải sạch quan hệ với mình. Duật Thần không liếc nhìn cắt ngang lời Tường Thụ Nhân, vỗ vai Thiên Vy:

“Nói rõ mọi chuyện một lần sau này em sẽ không phải mất nhiều thời gian. Anh đợi em ở bên ngoài!”

“Vâng.” Cảm thấy anh nói quá có lý, Thiên Vy đồng ý, cô cần phải dẹp loạn trước đã!

Duật Thần thấy cô ngoan ngoãn như thế trong lòng vô cùng vui vẻ, ra ngoài không quên giúp đóng cửa, anh thở dài ngồi xuống hàng ghế ngoài phòng y tế. Đúng lúc này, một cô gái trẻ khuôn đầy lo lắng chạy hối hả đến, Duật Thần tốt bụng nhắc nhở:

“Họ đang nói chuyện riêng, cô không ngại thì cứ ở đây đợi!”

“Anh ấy không sao chứ?” Băng Di nhìn chàng trai trước mặt khẽ hỏi, một màn khi này cô chứng kiến rất rõ.

“Không sao, nhưng có lẽ cậu ta sẽ đi đứng khó khăn trong thời gian ngắn!” Duật Thần đáp, khi băng bó anh có thấy qua đầu gối cậu ta bầm một mảng to. Triệu Băng Di biết thế cũng không hiểu thêm gì, lặng lẽ ngồi xuống ghế chờ.

“Em thích anh ta?” Tường Thụ Nhân nhìn Thiên Vy hỏi, dù đã biết trước kết quả. Chỉ là cậu muốn được nói chuyện cùng cô.

“Đúng thế. Anh còn gì muốn hỏi chuyện gì? Nếu không còn tôi xin phép về trước.” Thiên Vy không tránh né cái nhìn của cậu, lạnh lùng đáp.

“Là thật lòng hay chỉ hứng thú nhất thời?” Cậu chăm chú nhìn cô, như muốn tìm chút hy vọng từ ánh mắt của cô. Nhưng đáng tiếc Thiên Vy không cho cậu cơ hội đó.

“Biết nói thế nào nhỉ? Anh ấy rất quan trọng đối với tôi, trừ mẹ và anh trai, anh ấy là người tôi muốn ở cạnh suốt cuộc đời!” Thật ra Thiên Vy đây là đang nói quá một chút, nhưng cô cũng không nói dối tính đến thời điểm hiện tại thì cô đúng là muốn ở cạnh anh, nhưng tương lai ai biết trước được. Cô nói thế chỉ muốn Tường Thụ Nhân từ bỏ, dù sao cậu ta cũng là một trong những người quan trọng nhất của 'An Thiên Vy' trước đây. Thiên Vy cảm thấy để cậu ta đau khổ như thế đã đủ, cũng đến lúc cô giúp cậu cắt đứt tình đơn phương này!

“Vậy còn anh? Không phải em cũng đã từng nói với anh như thế sao?” Tường Thụ Nhân cảm thấy có gì đó nghẹn ở trong lòng, vô cùng khó chịu, nhưng cậu vẫn kiên trì hỏi.

“Anh lúc trước từng là tất cả của 'An Thiên Vy', nhưng 'An Thiên Vy' khi đó lại chẳng là gì trong lòng anh. Bây giờ 'An Thiên Vy' đó đã đi rồi! Anh lúc này đối với tôi là một người lạ. Nếu anh còn muốn giữ chút kỷ ức đẹp của cả hai trước kia, tôi đồng ý, chỉ cần anh đừng cố chấp nữa. Tôi tin 'An Thiên Vy' sẽ tha thứ cho anh!” Thiên Vy cảm thấy mình điên rồi, những lời cô vừa nói làm sao Tường Thụ Nhân hiểu được chứ!!! Nhưng chẳng hiểu sao trong lòng có gì đó thôi thúc cô, dù sao thì cũng đã nói rồi, chỉ cầu mong IQ của Tường thiếu gia đủ để hiểu lời cô!

“Haha... cô ấy vẫn sẽ xem anh là người quan trọng chứ?” Dù lời Thiên Vy khá kỳ lạ, nhưng cậu hiểu được ý của cô! Khoé mắt đau rát, ửng đỏ, nhưng cậu không khóc, xem ra quan hệ giữa họ đã không thể cứu chữa được nữa!

“Ít nhất trong ký ức của cô ấy, khi bị anh bỏ rơi cho đến khi cô ấy đi, cô ấy cũng chưa từng hận anh!” Thiên Vy cảm thấy mình vừa làm một chuyện ác độc nhất trên đời, sao cô lại không thương hoa tiếc ngọc bóp nát tim người ta chứ? Nhưng thả để cậu ta đau lòng một lần rồi thôi.

“An Thiên Vy em thật vô tâm. Anh không muốn thấy em!” Tường Thụ Nhân nhắm mắt không nhìn đôi mắt lạnh lùng của người kia, khẽ cười đáp.

“Tạm biệt!” Thiên Vy xoay người không do dự bước đi. Nhiều năm sau khi nhớ lại tình cảnh hôm đó Thiên Vy không khỏi cao ngạo nói với ai đó: nếu khi đó anh có mặt ở đó sẽ yêu em ngay, bà xã của anh khi đó rất oai nha!!!

Đưa sự huynh về nhà, Thiên Vy liền nhận được điện thoại của An Thiên Nam, cũng không có gì đặc biệt anh muốn cô tham dự tiệc. Nhưng điều khiến cô hứng thú ở đây chính là chủ nhân buổi tiệc ấy là Tường phu nhân_ người có quan hệ khá tốt với Lạc Tuệ Mẫn, bà ta không thích An Thiên Vy.

Xem ra đã diễn biến đến buổi tiệc 'kinh điển' trong lịch sử rồi! Đây là tiệc mừng tuổi của Lục Hà Vân (là Tường mẹ đó) bà ta và Lạc Tuệ Mẫn bắt tay chơi xỏ 'An Thiên Vy' hại cô một trận xấu hổ trước mặt mọi người. Cũng chính tại đây An Khánh nhận Lý Minh Ngọc là con nuôi, tất nhiên chuyện này có một phần công sức của Lục Hà Vân.

Thiên Vy bật cười, cô đã sớm lên kế hoạch cho hai bà cô này, đặc biệt là Lục Hà Vân một buổi tiệc sinh nhật 'kinh điển' rồi nha!!!

Chương sau là quà tặng các nàng anti_ fan mẹ Lạc đây nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chiếc Audi đen bóng loáng chậm chậm đi qua chiếc cổng trắng to sang trọng. Chạy dọc hai bên đường dẫn vào biệt thự xa hoa kia là hai hàng hồng đỏ thắm. Nhân viên nhanh chóng chạy đến mở cửa xe cho An Thiên Nam khi anh dừng xe lại, rồi chạy sang mở cửa cho Thiên Vy. An Thiên Nam đứng ở đầu xe chờ em gái bước xuống, cả hai cùng sánh vai đi vào tòa biệt thự kia. Thiên Vy ngẩn ngai liếc nhìn anh trai một cái, anh cô hôm nay rất lạ, khuôn mặt lãnh đạm, lạnh tanh mà cô chưa từng thấy, dù lúc anh tức giận nhưng cũng không khiến Thiên Vy kinh sợ như bây giờ. Thiên Vy giật mình, phải rồi, cô nhớ ra nguyên nhân khiến An Thiên Nam như thế, trong tiểu thuyết Tường phu nhân vốn là ham vật chất, từ lúc mẹ Thiên Vy mất An Thiên Nam rời khỏi An gia, bỏ cả An Thịnh to lớn sang Tịch Thiên. Lục Hà Vân liền bắt mắt với anh, nhiều lần bảo Tường Giao khuyên anh quay về An gia nhưng Tường Giao không làm, sau đó Thiên Vy bắt đầu thay đổi tính tình suốt ngày bám lấy Tường Thụ Nhân, khiến Lục Hà Vân càng thêm không hợp mắt hai anh em. Cộng thêm Lý Minh Ngọc ra sức lấy lòng bà ta, kể khổ than thở, bà ta liền bắt đầu chán ghét, tuy nhiên vẫn còn kiêng nể chồng mình, biết ông xem trọng An Thiên Nam nên bà không bắt Tường Giao hủy hôn. Nhưng chỉ cần gặp hai anh em liền gở trò nói móc. An Thiên Nam thì không sao, anh gánh vác cả Tịch Thiên gặp vô số loại đàn bà đáng ghét hơn Lục Hà Vân, nên đối với lời bà ta chỉ như gió thoảng. Nhưng Thiên Vy lại khác cô không nhịn bà ta, luôn cãi với bà ta tới cùng.

Thiên Vy khẽ cười, thầm nghĩ: Lục Hà Vân, 'An Thiên Vy' trước đây không nhịn bà? An Thiên Vy bây giờ cũng như thế, hơn nữa còn phải khiến cho bà nhớ kỹ tôi hơn!!!

“Nhịn không được thì đừng nhịn, Tường Giao và anh không trách em đâu!” Thiên Nam vỗ vai em gái nói, mặc dù Lục Hà Vân là mẹ vợ tương lai, nhưng anh cũng không để em gái mình ảm ức. Bà ta có thể xuyên xỏ anh, nhưng nếu quá đáng với Thiên Vy anh sẽ không để yên cho bà ta. Hôm nay dẫn theo Thiên Vy là vì Tường Giao muốn hoà giải cho Lục Hà Vân và Thiên Vy. An Thiên Nam cũng đã nghĩ rất nhiều mới gọi cho em gái, dù sao anh và Tường Giao cũng sắp kết hôn, anh không muốn Tường Giao khó xử.

“Thế nếu bà ta cố tình gây chuyện với em, em mắng bà ta được không?” Thiên Vy nhìn anh trai khẽ hỏi, trong tiểu thuyết hôm nay mẹ con Lạc Tuệ Mẫn và Lục Hà Vân hợp sức chơi xỏ An Thiên Vy một vỏ, khiến cô vô cùng mất mặt với mọi người. Đêm qua cô đã vạch ra kế hoạch trả đũa, nhưng hôm nay khi nghe An Thiên Nam nói thế, cô có chút lưỡng lự, lúc này cô mới đến An Thiên Nam, anh trai thương yêu cô như thế, nếu cô làm thế chẳng khác nào hại anh trở mặt với mẹ vợ tương lai.

“Lo gì chứ? Nếu bà ta gây chuyện anh em mình phá cả buổi tiệc sinh nhật của bà ta, nhìn cách bày trí xem ra bỏ ra không ít tiền, cho bà ta đau lòng đến phát bệnh luôn. Dù sao anh cũng rất ghét bà ta!” Thiên Nam nhìn xung quanh ra vẻ đang nghiên cứu, xoa đầu em gái hài hước nói, nhưng đây không phải nói đùa, nếu thật như thế anh sẽ không ngần ngại đứng về phía em gái, anh đã hứa với mẹ, anh sẽ thực hiện được lời hứa đó!

“Thế anh em mình lên báo thì phải làm sao?” Thiên Vy buồn cười hỏi, cô thật hâm mộ 'An Thiên Vy' vì có người anh trai như An Thiên Nam hết mực yêu thương, cưng chiều em gái. “Được lên báo miễn phí em không vui sao? Anh thì rất vui đấy, em không biết mỗi lần để mấy diễn viên được lên báo anh tốn kém thế nào đâu!” Anh tặc lưỡi, nghiêng đầu nhìn cô, trêu đùa.

“Được rồi, nếu thế em sẽ không khách khí nữa!” Thiên Vy vỗ vai anh bật cười, vuốt mái tóc bông bênh xoã dài của mình. Hôm nay vì để tiện lại hành động cô chọn chiếc váy dài đến gối khá kín kẽ, trên váy thêu một số hoạ tiết đơn giản nhưng vẫn không kém phần sang trọng.

Cả hai tiến sâu vào buổi tiệc, Thiên Vy không khép nép ngước mắt nhìn quanh tìm người, đôi trước cô đã quá quen thuộc với các buổi tiệc thế này. Cô biết có vài người đang nhìn cô bàn tán, nhưng cô không quan tâm, vì ai cũng có quyền được ngắm người đẹp mà!!!

An Thiên Nam không bận tâm đến đám phu nhân tiểu thư đang bàn tán về em gái mình. Anh đưa cô đến một góc không thu hút chú ý của mọi người, thảnh thơi trò chuyện với mọi vài người cùng ngành. Đứng mãi một lúc Thiên Vy mới nghe được giọng nói quen thuộc của chị dâu:

“Anh và Thiên Vy đến lâu chưa?”

“Bọn anh mới đến, bố em hôm nay có về nước không?” An Thiên Nam đáp, giọng nói có chút lãnh đạm, không phải anh và Tường Giao có tranh chấp, chỉ là mỗi lần đến Tường gia anh đều không khỏi mệt mỏi. Tường tổng là một danh nhân có tiếng, tập đoàn Tường thị đầu tư khá nhiều lĩnh vực nên buổi tiệc hôm nay rất nhiều người ở các ngành khác nhau tham gia.

“Chuyến bay của bố xảy ra chút vấn đề nên không tham gia được.” Tường Giao vốn đã quen, cũng không buồn vì sự lãnh đạm của anh, cô hiểu anh. Thiên Nam thờ dãi không đáp, Tường tổng không ở đây, xem ra Lục Hà Vân sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này!

“Chị, khi nào tiệc bắt đầu, em đói rồi!” Thấy không khí nặng nề giữa họ, Thiên Vy lên tiếng phá vỡ, cô không lo lắng vì trong tiểu thuyết An Thiên Nam và Tường Giao sẽ kết hôn với nhau, dù mất Tịch Thiên.

“Cũng sắp bắt đầu rồi, mẹ chị đang trang điểm trên lầu... à phải rồi, mẹ con Lý Minh Ngọc cũng đến!” Tường Giao chợt nhớ đến liền nói, sau đó cẩn thận quan sát hai anh em. Thiên Vy không có gì bất thường, vẫn thản nhiên cô sớm đã biết điều này, Khánh hôm nay là muốn công khai nhận Lý Minh Ngọc, chính thức rước Lạc Tuệ Mẫn vào An An, cười lạnh trong lòng, hôm nay cô sẽ tặng ba người họ món quà to. An Thiên Nam mặt mày xám xịt, tay cầm ly rượu xiết chặt, nghiến răng hỏi:

“An Khánh đưa đến sao?”

“Vâng.” Tường Giao lo lắng đáp, cô sợ anh không kiềm chế được bản thân. Thiên Nam nhìn Tường Giao, anh biết cô nghĩ gì, vì thế khẽ nở nụ cười, chứng tỏ mình vẫn ổn. Thở dài trong lòng, Thiên Nam uống cạn ly rượu trong tay, lòng càng lúc càng thêm hận ý với An Khánh. Cả ba lại bắt đầu im lặng mỗi người một ý nghĩ, Thiên Vy nghĩ đến kế hoạch của mình cô dựa theo từ chi tiết trong tiểu thuyết để dàn dựng, Tường Giao bận rộn nghĩ cách làm dịu quan hệ giữa em chồng và mẹ mình, còn Thiên Nam đắm mình trong nỗi hận kia. Không lâu sau, nhân vật chính cũng xuất hiện, Lục Hà Vân, Thiên Vy âm thầm đánh giá bà ta, dáng người không thấp cũng không quá cao, khá đầy đặn, mái tóc nâu hạt dẻ uốn xoắn mềm mại, búi gọn gàng sau gáy, đôi khuyên tai bạc sáng lấp ló sau những sợi tóc rũ, bộ váy đen bó sát người.

Bữa tiệc được tổ chức ngoài trời, Tường Giao đưa cô đến bàn tiệc Lục Hà Vân. Thiên Vy vừa bị Tường Giao kéo đi, đến nơi nhìn cái thế trận trước mắt không khỏi buồn cười, Lý Minh Ngọc ngồi bên phải Lục Hà Vân, còn bên trái là Lạc Tuệ Mẫn, xem ra người ta dàn trận đón tiếp cô rồi. Lý Minh Ngọc chẳng khác nào một nàng công chúa dịu dàng với bộ đầm ren màu kem, tóc thắt đuôi sam để sang một bên, lộ chiếc cổ thon trắng. Lạc Tuệ Mẫn váy trắng nhưng không bó sát như Lục Hà Vân, do bà ta đang ngồi nên Thiên Vy không thấy rõ được chiếc váy, khuyên tai ngọc trai,... xen ra An Khánh rất hào phóng khi chi tiền cho họ. Tường Giao đen cả mặt, mẹ cô lại muốn gây khó cho Thiên Vy, kéo Thiên Vy ngồi xuống ghế, cách xa hai mẹ con kia, Tường Giao muốn ngồi xuống thì Lục Hà Vân lên tiếng trách cứ:

“Tường Giao, con làm gì thế? Sao lại để Thiên Vy ngồi ở đó, mau để con bé đến ngồi cạnh Tuệ Mẫn!”

Lạc Tuệ Mẫn trong lòng đắc ý vô cùng, bà và Minh Ngọc đã bàn với nhau, hôm nay sẽ lợi dụng Lục Hà Vân làm khó An Thiên Vy, bức cô nổi giận. Hôm nay có nhiều người có tiếng trong thành phố đến đây, chắc chắn An Thiên Vy sẽ không chịu nhục, náo loạn ở buổi tiệc, An Khánh cũng ở đây, chỉ cần An Thiên Vy ngang ngược mắng chửi bà, An Khánh chắc chắn sẽ chết tâm với đứa con gái này. Lý Minh Ngọc nhếch môi cười, muốn đấu với cô, cho dù An Thiên Vy có thay đổi cách mấy cô ta vẫn sẽ thua cô. Thiên Vy nhìn chiếc bàn tròn đặt đầy mỹ vị, trong lòng vô cùng tiếc nuối, quay sang nhìn

Lục Hà Vân đang nghĩ cách làm khó mình, một tiếng cũng không nói. Tường Giao lòng đầy bất mãn nhưng vẫn kiềm chế nói:

“Mẹ à, Thiên Vy ngồi cạnh con là được rồi, không phiền mẹ và bà Lạc trò chuyện.”

“Con nói cứ như họ là người lạ không bằng, Thiên Vy mau tới ngồi cùng đi Tuệ Mẫn đi con, dù sao đi cũng đã chăm sóc một thời gian, con không nên lạnh nhạt với đi Tuệ Mẫn như thế!” Lục Hà Vân hét nói Tường Giao lại quay sang Thiên Vy đóng vai trưởng bối dạy dỗ con cháu, bà sớm đã nghe An Thiên Vy vô lễ thế nào, hôm nay bà sẽ chinh con bé này một đòn. Đáp trả bà ta một khoảng lặng, trên bàn tiệc ngoài mẹ con Lạc Tuệ Mẫn, Lục Hà Vân, Tường Giao và Thiên Vy thì còn có hai vị phu nhân khác, mọi người đều nhìn Thiên Vy, Tường Giao lúc này đã biến sắc, lo Thiên Vy tức giận. Thiên Vy lúc này rất bình tĩnh, cô đưa mắt nhìn khắp nơi, cô thấy An Khánh đang cách mình ba chiếc bàn, ông ta không nhìn không nhìn cô nhưng lại nhìn hướng khác. Thiên Vy đưa mắt nhìn theo hướng ông ta đang nhìn, mây giã ra thì ra ông ta đang nhìn An Thiên Nam, anh đang trò chuyện với anh em nhà họ Cố, như cảm nhận được anh ngược mắt nhìn cô ánh mắt như hỏi mọi chuyện ổn không. Thiên Vy vui vẻ cười với anh. Cố Hạo Nhiên chú ý hành động của An Thiên Nam quay sang cho Thiên Vy bộ mặt cao ngạo, cô không thêm đề ý con cáo già đó, nhìn Cố Khang Kiện gật đầu như chào hỏi, cậu cũng đáp lại. Thiên Vy thu mắt, bây giờ không ai chú ý đến bên này, nhưng cô tin chỉ một lát thôi đây sẽ là tâm điểm!!!”Vàng phu nhân nói phải ạ. Con đúng là nên ở cạnh đi Tuệ Mẫn!” Khi Tường Giao định gọi Thiên Vy, cô cũng lên tiếng, giọng nói nhu thuận, nụ cười dịu dàng, cô lướt qua Tường Giao, kéo ghế ngồi sát Lạc Tuệ Mẫn, trên mặt không có nửa điểm bất mãn. Lục Hà Vân thấy Thiên Vy nghe lời vô cùng hài lòng. Trái lại, Lý Minh Ngọc với Lạc Tuệ Mẫn lại cảm thấy không ổn, An Thiên Vy chắc chắn sắp gở trò, hai mẹ con liếc mắt nhìn nhau. Thiên Vy thiếu chút bật cười, giờ mới đề phòng cô có phải quá muộn hay không. Nhìn một vòng, Thiên Vy lấy bát múc món súp nóng hổi nghi ngút khói trên bàn, động tác từ tốn vừa mức vừa nói:

“Tường phu nhân khi nãy có nói, đi Tuệ Mẫn lúc trước chăm sóc con, nay tuy con đã ra khỏi An gia, nhưng con vẫn ngày đêm nhớ đến thời gian đó, hôm nay con sẽ phục vụ đi xem như đề đáp trả ơn đi!”

Vừa dứt lời, cô cẩn thận chuyển cả bát đầy sang phía Lạc Tuệ Mẫn cười thật tươi với bà ta. Lục Hà Vân vì Thiên Vy hiểu chuyện như thế khẽ gật đầu nhìn cô tán thưởng. Tường Giao và Lý Minh Ngọc lần đầu tâm linh tương thông không hẹn cùng nghĩ Thiên Vy điên rồi!!!

Lạc Tuệ Mẫn thấy trong mắt Thiên Vy đầy ý cười không khỏi lạnh người, đang muốn đưa tay nhận cái bát, chợt một cơn đau kịch liệt từ chân truyền đến. Thiên Vy thấy Lạc Tuệ Mẫn định nhận lấy liền dùng sức giẫm lên chân bà ta. Lúc đầu chỉ là hơi nhói sau đó càng lúc càng đau, Lạc Tuệ Mẫn cắn chặt răng cố nhịn. Thiên Vy cao hứng Lạc Tuệ Mẫn ản ản, nhưng chỉ một lúc cô liền chán trò này, đổi mũi giày bằng gót giày, dùng sức ấn lên chân bà ta, Lạc Tuệ Mẫn lần này không nhịn được rên một tiếng, tay mất khống chế đập phải tay Thiên Vy. Thiên Vy không phụ lòng tốt của bà ta, cô đánh đổ bát súp lên người Lạc Tuệ Mẫn. Chiếc váy trắng tinh ướt đầm, liếc thấy Lý Minh Ngọc và Lục Hà Vân đang đứng ngồi không yên, mặt mày xám xịt, Thiên Vy liền nói:

“Đi không sao chứ. Con không cố ý, đi cũng biết mà trước giờ khoe con kém, khi nãy bung bát kia quá lâu, đi còn hất tay va phải con nên con mới làm đổ nó!”

Lục Hà Vân vốn muốn nhân cơ hội mắng Thiên Vy, nhưng cô đã phủ đầu như thế, hơn nữa lời cô nói không sai những người ở đây ai cũng thấy cô bung các bát kia rất lâu. Động tĩnh bên này thu hút nhiều sự chú ý, nhưng khi biết là vô tình làm đổ thức ăn, họ cũng không quan tâm, chuyện như thế ở các buổi tiệc cũng thường xảy ra, họ cũng không lấy làm lạ. Chỉ có Thiên Nam lo lắng muốn sang xem em gái nhưng lại bị Cố Hạo Nhiên giữ lại:

“An tổng xem thường em gái mình thế sao? Nói cho anh biết không lâu trước kia An tiểu thư đã đập gãy cả kính xe của tôi đấy!”

Cố Hạo Nhiên lạnh lùng nói, nhắc đến chiếc xe đắt tiền của mình, đáy lòng lại tức giận. An Thiên Nam liếc nhìn một cái không đáp, bản tính tên Cố Hạo Nhiên này anh còn không thích nói nói gì đến Thiên Vy. Gãy một cái kính thôi mà khi nào gãy cả cái cửa đi rồi hãy nói!

Trở lại hiện trường, sau khi giải thích, Thiên Vy bắt đầu lo lắng, luồng cuống đứng lên. Và ngay lúc này một tai nạn bất ngờ xảy ra, An tiểu thư không cẩn thận ngã nhào lên người vị phu nhân váy trắng bên cạnh, đó là lỗi kẻ của những người chứng kiến sự việc. Nhưng sự thật là, Thiên Vy vô cùng vui vẻ đẩy ngã Lạc Tuệ Mẫn sau đó xem bà ta thành đệm thịt, lúc ngã xuống vẫn không quên trả thù, tay trái chống lên bụng bà ta để nâng người dậy, khiến Lạc Tuệ Mẫn phải hít khí lạnh, đau đớn trán toát mồ hôi. Lý Minh Ngọc nhanh chân chạy đến chặt cổ tay Thiên Vy dùng sức gạt ra, trừng mắt nhìn Thiên Vy. Thiên Vy cũng không giả vờ nhượng mắt nhìn cô ta khiêu khích, Lục Hà Vân cũng ngồi xuống bên cạnh Lý Minh Ngọc đỡ Lạc Tuệ Mẫn. Một tay ôm bụng, tay kia chống đất tựa vào hai người kia đứng lên, đầu tóc rũ rượi thê thảm. Nhưng Thiên Vy nào cho họ thoát, vươn tay kéo tấm khăn bàn, ra nhanh chóng đứng lên. ' Xoảng' một tiếng vang lớn mọi người giật mình vây quanh nơi phát ra tiếng động. Ai cũng hoảng hốt khi thấy chủ nhân bữa tiệc còn có hai người khác, cả người dính đầy thức ăn. Thiên Vy tuy nhanh chân đứng lên nhưng vì khoảng cách giữa cô và ba người kia quá gần nên cũng không tránh được, nhưng cô tốt số hơn ít nhất cô chỉ bị dính thức ăn lên váy mà thôi. Đang lúc Thiên Vy tiếc thương cho ba bộ lễ phục đắt tiền của ba người kia, chợt có người bắt lấy tay cô, người nọ dùng sức khiến cô phải nhúm mày vì đau, đang lúc xem là người nào chợt nghe giọng nói nén giận của anh trai:

“An Khánh phiền ông buông tay em gái tôi ra!”

An Thiên Nam giận dữ rít lên, bắt lấy tay An Khánh, do nơi anh cách Thiên Vy khá xa hơn An Khánh nên chậm hơn ông ta một bước. Mọi người lại chuyển chú ý đến cha con An gia, bàn tán. Quân gia nhanh chóng mang khăn ra cho ba người xấu số kia, đưa họ vào thay quần áo bẩn, nhưng cả ba không đồng ý, mẹ con Lạc Tuệ Mẫn ở lại vì muốn An Khánh thấy bộ dáng đáng thương của mình sẽ tức giận với An Thiên Vy. Lục Hà Vân không đi, bà không nuốt trôi cơn giận này, không quan tâm đến hình tượng, bà nhất quyết bắt Thiên Vy phải xin lỗi mình:

“An Thiên Vy cô có ý phải không?”

“Tôi không có!” Không khí càng nặng mùi thuốc súng sau câu hỏi của Lục Hà Vân, Thiên Vy lạnh lùng đáp, mắt nhìn chằm chằm An Khánh, ông ta vẫn chưa buông tay cô ra, An Thiên Nam cũng ghì chặt ông ta không buông. An Khánh không nói không rằng nhìn hai đứa con đang oán hận nhìn mình. Lục Hà Vân không tin lời Thiên Vy, đang muốn chấp vắn thì bị Tường Giao kéo tay ngăn lại. Mọi người xung quanh chìm trong không khí nặng nề, anh em

Cố Hạo Nhiên cũng chăm chú quan sát. Không lâu sau, Thiên Vy cũng lên tiếng:

“Trước khi mất mẹ từng nói với anh em tôi: rời khỏi An gia, đến sống cùng ngoại, mẹ sẽ yên tâm. Lúc đó tôi tự hỏi tại sao phải như thế? Rõ ràng tôi có ba, tại sao phải đến ở cùng ngoại? Thế là tôi cố chấp kiên trì ở lại, tôi tin ba mình sẽ bảo vệ mình không để mình bị người đàn bà kia ức hiếp. Nhưng không phải thế, tôi sai rồi, sai lầm to, trong lòng ông ta, tôi từ một đứa con gái ngoan biến thành một đứa con hư hỏng, khiến ông ta mất mặt. Giờ tôi mới hiểu lý do mẹ bảo tôi như thế rồi!”

Thiên Vy không khóc không giận, chậm rãi nói. Đây là cô đã chuẩn bị cả đêm qua, cô sẽ khiến mọi người thương cảm cho mình, chỉ thế mẹ con Lạc Tuệ Mẫn cả đời cũng sẽ không có thân phận gì ở An gia. Không ngoài dự đoán vài vị phu nhân, tiểu thư bắt đầu yếu lòng cảm động. Lục Hà Vân không nhìn xen vào, bà còn chưa bỏ qua:

“Nếu cô đối xử tốt mẹ con Tuệ Mẫn ba cô sẽ không như thế!”

Lời nói của Lục Hà Vân khiến mọi người dậy sóng, một vài người đứng về phía bà ta. Nhưng Thiên Vy không rối, cô không sợ Lục Hà Vân, khi này chỉ cho bà ta chút ấn tượng đẹp, nếu bà ta đã muốn chuốc xấu hổ, An Thiên Vy cô cũng không ngại phiền cho bà ta ném thử. An Thiên Nam nhìn sang Lục Hà Vân, không kìm nể đáp:

“Bà Tường, tôi nhớ không lầm bà chẳng có quan hệ gì trong chuyện này. Phiền bà đừng xen vào!”

“Cậu...” Lục Hà Vân không ngờ An Thiên Nam chẳng kiêng nể hôn ước chỉ trích mình không khỏi đỏ mặt mắng người. Nhưng Thiên Vy không để cho bà ta mắng, hất tay An Khánh đến trước mặt bà ta nói:

“Phu nhân bà nói do tôi không đối xử tốt với mẹ con bà Lạc? Vậy tôi xin hỏi mọi người ở đây và cả phu nhân nữa. Nếu ba bà ngoại tình với người đàn bà khác khiến mẹ bà hằng đêm đau lòng khóc thầm thì người làm con như bà sẽ đối với con hồ ly tinh kia thế nào?” Mọi người lại bắt đầu xôn xao, Tường Giao lúc này như chết đứng, xem ra cô sau này không cần phải làm người hoà giải nữa rồi! Thiên Vy biết Lục Hà Vân đã đuối lý, nhưng cô không có ý bỏ qua, cười lớn tự trả lời:

“Sao tôi lại hỏi một câu ngu ngốc thế chứ? Nhìn câu nói khi này của bà tôi liền biết bà sẽ vui vẻ nhận con hồ ly kia làm mẹ, suốt ngày cung phụng đối tốt với bà ta rồi! Tôi cảm thấy bà thật rộng lượng đó nha! “

“An Thiên Vy cô đừng vô lễ.” Lục Hà Vân đánh sang chuyện khác, bà căn bản sẽ thua nếu cứ tiếp tục đề tài kia. Thiên Vy đưa nhiên biết ý định của Lục Hà Vân nhìn bà ta rồi quay sang An Khánh đáp:

“Tôi đúng thật rất vô lễ, vì mẹ mất sớm, ba lại suốt ngày ân ái với hồ ly tinh, không cha không mẹ chẳng ai dạy tôi lễ nghĩa cả. Nhưng có một chân lý mà tôi học được muốn chia sẻ với mọi người ở đây đó là ở hiền chưa chắc gì đã gặp lành. Ví dụ điển hình là mẹ tôi đó, vì một phút thương người mà đã dẫn sỏi vào nhà!”

“Thiên Vy chuyện không phải như con nghĩ đâu!” Lạc Tuệ Mẫn lên tiếng nức nở, nếu bà còn im lặng mọi người ở đây sẽ đứng về phía con nhóc đáng chết kia.

“Bà Lạc nói sao? Không như tôi nghĩ là thế nào? Tôi đây sẽ rửa tay để nghe rõ.” Thiên Vy tỏ vẻ hốt hoảng bước về chiếc bàn gần đó dựa vào, trong lòng gào thét: mẹ nó, đứng lâu tê cả chân rồi!

Cố Khang Kiện nhìn bước đi kì lạ của Thiên Vy nhũn chặt mày lo lắng, cô bị thương sao? Cố Hạo Nhiên thu hết vẻ mặt em trai, nghĩ ngợi.

“Đi và ba con...con...” Lạc Tuệ Mẫn áp ứng bà nghĩ An Thiên Vy sẽ mắng ầm lên khi nghe bà nói câu kia, nhưng không ngờ nó lại bình tĩnh đến thế, còn hỏi ngược lại bà. Lý Minh Ngọc không nói, cô biết bây giờ có gái thế nào An Thiên Vy cũng sẽ không nói giận.

“Ba và đi là thật lòng, ba biết hai con không thể chấp nhận nhưng ba sẽ chờ!” An Khánh giải vây giúp Lạc Tuệ Mẫn, trong lòng vô cùng áy náy với Thiên Nam và Thiên Vy.

“Thật lòng? Vậy còn mẹ tôi?” Thiên Nam kiềm chế không lao đến đánh người trước mặt, nhưng sau đó anh liền lấy lại bình tĩnh, ông ta chẳng đáng để anh tức giận. An Khánh nhìn biến hoá tâm trạng của con trai không khỏi đau lòng, nói với Thiên Vy:

“Là ba có lỗi với các con...”

“An tông không ngờ ngài lại có cái khẩu vị nặng như thế hiền thê không yêu lại mê luyến động vật chỉ biết dùng thân thể quyến rũ mấy tên đàn ông tình trùng lên tới não!” Thiên Vy lúc này thật tức giận, giận vì sao con người này lại mãi bênh vực cho Lạc Tuệ Mẫn. Lời nói của Thiên Vy vô cùng khó nghe, Lạc Tuệ Mẫn giận đến run người nhưng không thể mắng trả mọi người xung quanh tuy đồng cảm với Thiên Vy nhưng họ cũng không đồng ý với cách nói này. Cố Hạo Nhiên lại khác họ, trước giờ anh luôn cho rằng mình đã độc rồi không ngờ lại có người còn độc hơn anh, buổi tiệc này đúng là khiến anh mở mang tầm mắt. Cố Khang Kiện lúc này đã nhìn Thiên Vy bằng một con mắt khác, cậu thấy chỉ Thiên Vy nói thêm vài câu có lẽ Lạc Tuệ Mẫn sẽ tức phun máu! Lý Minh Ngọc biết mình không thể ra mặt nhưng cũng không để An Thiên Vy đắc ý, khóc thút thít bên cạnh Lục Hà Vân, muốn bà ta ra mặt. Không phụ Lý Minh Ngọc, quả nhiên Lục Hà Vân lớn tiếng quát Thiên Vy:

“An Thiên Vy cô có cần phải quá đáng thế không? Cô không làm rõ mọi chuyện đã bức người khác thế sao? Chuyện mẹ cô qua đời bác sĩ đã bảo do phát bệnh tim, cô cũng đừng đi khắp nơi đẩy trách nhiệm cho người khác!” An Thiên Nam lúc này hận mình sao không phải phụ nữ, nếu là phụ nữ anh chắc chắn sẽ cho người đàn bà này vài cái tát. Thiên Vy nhìn thấy anh trai kéo lỏng cavar, vẻ mặt lạnh tanh, lo anh nén giận đến phát bệnh liền xông ra đứng trước anh trai giúp anh nể người đàn bà điên kia:

“Quá đáng cái rắm gì? Lục Hà Vân bà đừng nói dễ nghe như thế, mấy người ở đây cũng vậy đều là một đám giả dối các người dám thề với trời các người gặp phải cái tình cảnh chết tiệt đó thì sẽ không như tôi bây giờ? Tôi cho biết không chừng các người còn làm quá hơn cả tôi, ngày nào báo chẳng đưa tin, hôm nay phu nhân A đánh ghen, mai lại đến phu nhân B, hôm kia lại đến phu nhân C... Bà Tường à nếu bà rảnh xen vào chuyện người khác như thế sao không dành thời gian lo giữ chồng dạy con! Tôi đây làm người thẳng thắn thế này không thích sẽ mắng vào mặt chứ không như một số người ngoài mặt tỏ vẻ nhân từ sau lưng lén lút thuê côn đồ giải quyết.”

“An Thiên Vy con câm miệng ngay!” An Khánh thật không thể nghe thêm được một câu nào rỗng giậm. Mà đám người khi này chỉ trò bàn tán về Thiên Vy lúc này đã im lặng chẳng dám nói một lời. Lục Hà Vân á khẩu không mắng được gì chỉ biết ngốc ở đó tròn mắt nhìn Thiên Vy. Thiên Vy bây giờ chỉ có thể diễn tả như sau: là người không dễ nổi giận, nhưng khi đã nổi giận thì không phải là người!!!

“An Khánh nếu ông còn chút tự trọng thì đừng gọi thẳng tên em gái tôi. Tên anh em bọn tôi là do mẹ chúng tôi đặt, ông có tư cách gì để gọi. Ông không thấy xấu hổ khi gọi sao?” An Thiên Nam không để em gái ra trận một mình, khi Thiên Vy mắng người đàn bà kia anh rất vui con giận vui đi rất nhiều.

“Tư cách? Vì hai đứa họ An, đang mang trong người dòng máu của An gia!” An Khánh gần giọng đáp, ông không ngờ Thiên Vy đã như thế Thiên Nam không ngăn cản lại còn hùa theo làm càng như thế. Ông đã sai khi để bọn chúng dọn đi, trong lòng An Khánh hạ quyết tâm đưa cả hai về An gia, ông đã phụ Tịch Đồng, giờ ông không thể con của họ lêu lổng như thế nữa!

“An Khánh ông nghĩ anh em tôi muốn mang họ của ông làm sao? Ông lầm rồi, chỉ vì mẹ không cho bọn tôi đổi thôi! Biết vì sao không? Bà lo tên đàn ông bội bạc như ông về già sẽ không có lấy một người con để chăm sóc ông. Hôm nay tôi cũng sẽ nói rõ, tôi hứa với mẹ không đổi họ, nhưng tôi tuyệt đối không có người ba như ông!” Thiên Nam cười lạnh, nhìn khuôn mặt tái đi của An Khánh nói rõ ràng từng chữ. Đám người xung quanh lại ồn ào, có vài người tiếc nuối cho An Thịnh lớn như thế nhưng xem ra sau này sẽ lọt vào tay người ngoài.

Thiên Vy trong lúc anh trai tuyên bố đã giải khát bằng một ly rượu, cảm giác cổ họng bớt đau rát, cô cũng bắt đầu góp vui:

“Phải rồi An tổng, cái vấn đề trong người anh em bọn tôi có chảy dòng máu của ông đó. Tôi cũng đâu có muốn! Nhưng nếu bắt anh em tôi giống như na tra lấy thịt lấy máu trả cho ông, tôi không đồng ý nha! Khi này chợt nhớ ra là cũng không phải không có cách, không phải ở An gia Lý tiểu thư gọi ông là ba sao? Thế là ông liền coi người ta là con ông. Bây giờ tôi với anh hai cũng tìm một người đàn ông khác rồi nhận làm cha, tuy khó kiếm được người có tiền như ông, như kiếm được người có tình người hơn ông thì vô cùng dễ. Vì theo tôi thấy trên đời này chẳng còn được mấy người tôi tệ như ông!” An Khánh ôm ngực ngã khụy, cũng may có vài người phía sau đỡ lấy ông ta. Cổ Khang Kiện quay sang nhìn anh trai khẽ cười nói:

“Xem ra anh bị cướp ngôi rồi!”

“Không không không, anh đây là cung kính nhường cho cô ta. Anh nhiều lắm khiến người khác tức giận bỏ đi, còn cô ta có thể khiến người khỏe mạnh như An tổng suy tụt, anh tin không ai dám cướp ngôi của cô ta!” Cổ Hạo Nhiên thật lòng nói.

“Thiên Vy sao em có thể nói như thế với ba mình chứ?” Lý Minh Ngọc nói, tuy vui vẻ vì Thiên Vy hận An Khánh như thế nhưng cô vẫn tức vì chuyện An Thiên Vy kéo tấm khăn bàn!

“Dù thế nhưng đó là lời thật lòng của tôi. Còn chị? Chị từng nói thế nào khi gặp tôi lần đầu, chị nói cha chị mê cờ bạc, rượu chè về nhà thường đánh đập mẹ con chị. Nhưng kết quả là khi tôi đến quê chị lại nghe được từ hàng xóm xung quanh nói rằng là do mẹ chị không biết xấu hổ quyến rũ chồng người khác bị phát hiện ba chị trong lúc tức giận xảy ra xô xắc. Tôi lúc đó gần như không tin nổi chạy ngay đến căn nhà lúc trước chị sống, gần như không tin nổi, căn nhà đơn sơ kia bây giờ đã là một căn nhà vững chắc âm cúng. Hỏi nguyên nhân khiến tôi không khỏi kinh sợ. Chị muốn nghe nguyên nhân khiến ngôi nhà đó có thay đổi lớn thế là gì không?” Thiên Vy mỉm cười đến trước mặt Lý Minh Ngọc và Lạc Tuệ Mẫn, từng câu từng chữ như đánh vào mặt họ, khiến cả hai dần dần biến sắc. Thật ra đây chỉ là dựa vào tiểu thuyết thôi, bí mật này là được 'An Thiên Vy' nói ra trong ngày sinh nhật của Lý Minh Ngọc, khi đó cô ta đã được An Khánh nhận nuôi, nhưng chẳng ai tin vì Lý Minh Ngọc đã nhờ vào tiền kiếm được ở An gia tìm người đóng giả người ba nghiện rượu của mình. Thiên Vy lúc này nói ra tuy quá sớm nhưng nếu không nói hôm nay e là sẽ không có cơ hội nữa.

“Cô... cô nói dối...” Lạc Tuệ Mẫn lắp bắp nhìn An Khánh, rồi lại nhìn mọi người xung quanh, không ngừng tự hỏi tại sao. Rõ ràng kế hoạch của bà và Minh Ngọc rất hoàn hảo, tại sao lại biến thành thế này. Con dâu ập đến trước mắt mờ đi rồi chìm vào bóng tối, trước lúc ngất bà nghe tiếng Minh Ngọc đầy hốt hoảng gọi mình. Thiên Vy thấy người đã ngất cũng không nói tiếp, cùng anh trai ra về. Đến khi đi ngang qua anh em họ Cổ ngừng lại nói nhỏ với bọn họ vài điều.

Lý Minh Ngọc ngồi ở phía xa nhìn thấy An Thiên Vy nói gì đó với Cổ Hạo Nhiên, một lúc sau chỉ anh ta nheo mắt mình rồi nói vài câu với Cổ Khang Kiện. Lý Minh Ngọc chợt có dự cảm xấu, nhưng thật không nghĩ ra được chuyện gì.

Ra khỏi buổi tiệc, lòng cả hai anh em nhẹ hẳn, trong lúc chờ đợi nhân viên lấy xe, thì bị một tiếng quát làm giật mình:

“Hai người đứng lại cho tôi!”

“Chị, có gì bình tĩnh rồi nói!” Thiên Vy nhanh chân chạy đến cạnh Tường Giao vuốt ngực giúp ai kia hạ hỏa.

“Tường Giao xin lỗi em, nếu em muốn hủy hôn anh cũng sẽ không trách em.” An Thiên Nam vô cùng á náy nói, anh biết mình đã làm khó Tường Giao, nhưng mắng cũng đã mắng rồi, Lục Hà Vân kia chắc chắn sẽ làm khó Tường Giao.

“Anh giỏi lắm, gây chuyện rồi bỏ chạy một mình vậy sao?” Tường Giao giận đỏ cả mặt chỉ tay vào An Thiên Nam. Thiên Vy lần đầu thấy chị dâu dịu dàng của mình nổi giận không dám xen vào, sợ mình lỡ miệng hại anh trai ể cả đôi.

“Thế em muốn anh phải làm sao?” An Thiên Nam cũng rất đau lòng, anh không muốn thế nhưng hôm nay Lục Hà Vân sẽ không bỏ qua.

“Mẹ em rất tức giận. Em không muốn ở đó nghe mẹ mắng nên quyết định bỏ nhà đi. Em cần chỗ làm, tốt nhất là bao ăn bao ở, công việc nhẹ nhàng!”
Tuông Giao nghiêm túc nói.

“Ồ! Vừa hay anh đang cần tìm người giúp anh quản lý Tịch gia, bao ăn bao ở, lương tháng cao. Không biết em có đồng ý công việc này không?” An Thiên Nam mỉm cười hỏi, anh không ngờ cô không trách mình, anh thực sự rất vui. Tuông Giao không ngần ngại bước đến ôm chặt anh, cả hai không quan tâm đến mọi người xung quanh, họ như đang chìm trong thế giới của riêng mình.

“An Thiên Nam khôn khéo, công việc tốt thế sao không giới thiệu cho em!” Thiên Vy bị bơ vơ cùng giận, quyết phá đám. Hừ, bà còn đang khô cứng cửa đồ sư huynh thế mà dám trước mặt ta ôm ấp nhau sao!!!

“Sao em không thử hỏi anh chàng Duật Thần xem sao?” Thiên Nam bị em gái mắng cũng không nổi giận, chọc lại em gái.

“Hừ, đợi thêm thời gian nữa mới hỏi được!” Thiên Vy dày mặt đáp, mở cửa xe sau ngồi vào, bỏ mặt hai kẻ đang sung sướng vì trêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Lang thang bước về phía chung cư, cuối cùng lại không lên nhà, Thiên Vy tìm bừa một băng ghế còi đôi giày cao gót giày vò mình mấy tiếng, cô nhìn bầu trời trong xanh. Không muốn làm kì đà, nên cô không về Tịch gia ăn mừng cùng đôi uyên ương kia, lẻ loi quay về tổ ấm của mình. Ngược nhìn trời cao Thiên Vy lại nhớ đến thế giới mình sống trước đây, nhớ căn nhà bừa bộn của mình, nhớ chiếc máy ảnh yêu dấu của mình,...haiz nơi đây vốn không thuộc về cô!

Còn chưa thương xót cho mình xong, một trận gió thổi tới, cây xanh xung quanh đung đưa trút lá theo gió. Nếu có ai ngang qua thấy một cô gái nhỏ váy trắng ưu buồn nhìn xa xăm, mái tóc tung bay trong gió, chắc chắn sẽ không nhìn được tán thưởng cảnh mỹ lệ này. Về phần Thiên Vy lúc này đang che mắt thiếu chút nữa dụi đỏ cả mắt. Trong phim 'thiếu nữ trong làn gió' đẹp lắm sao, thế mà đến phiên cô lại thành bụi rơi vào mắt. Thật thảm hại mà!!!

“Khốn khiếp.” Dụi nhẹ vài cái, càng dụi càng thấy khó chịu, cuối cùng mặc cho nước mắt đầm đìa cô quyết định lên nhà. Đang định xách giày về nhà, Thiên Vy nghe được giọng nói quen thuộc.

“Em vừa đánh nhau à?” Duật Thần cau mày nhìn Thiên Vy một lượt, tóc có chút rối, váy hơi lấm lem, chân không mang giày, khuôn mặt mèo hoa đầy nước mắt... tất cả khiến anh nghĩ đến một trận ẩu đả vừa xảy ra.

“Không ạ! Em làm đổ một ít thức ăn trong buổi tiệc...” Thiên Vy trả lời lấp lém, cô thật không hiểu đây có phải là ông trời trêu người không? Tại sao mỗi lần cô gặp sư huynh càng ngày càng thảm thế này! Cứ tiếp tục thế này chắc cô sẽ dọa cho sư huynh bỏ chạy mất!!!

“Mắt em đỏ bừng, có cần đến bệnh viện không?” Duật Thần kéo bàn tay đang dụi mắt cô xuống lo lắng hỏi.

“Không...không sao đâu...chỉ là khi nãy bụi bay vào mắt thôi.” Thiên Vy trong lòng méo mào, mới có chạm tay đã khiến cô lấp bắp rồi, đây đúng là tác dụng phụ khi đứng trước người mình yêu mà!!!

“Được rồi. Nhắm mắt lại đi, anh đưa em lên nhà!” Nhìn mắt Thiên Vy càng lúc càng đỏ, Duật Thần không khỏi lo lắng, cô cứ tiếp tục dụi mắt mãi sẽ khiến mắt khó chịu hơn hoặc viêm nhiễm. Không chần chừ, anh vươn tay vuốt mắt cô, để cô không mãi chớp mắt.

Theo phản xạ tự nhiên, Thiên Vy nhắm chặt mắt, cảm nhận độ ấm từ tay anh, đầu ngón tay anh có lớp chưa mỏng, khi anh vuốt mắt cô, khiến cô có cảm giác kỳ lạ. Khuôn mặt bất giác nóng bừng, đến cả quên hô hấp.

“Thờ nào! Mang giày vào.” Duật Thần nhìn cô nàng nào đó đang xấu hổ đến quên cả thở, không khỏi khẽ cười, nói. Trong lòng như có sợi lông vũ vuốt nhẹ, nhìn Thiên Vy thế này anh cảm thấy cô rất đáng yêu. Ánh mắt vô tình nhìn đến đôi môi đỏ ngọt ngào của cô, thật không biết nó có ngọt như vẻ ngoài. Như bị thôi miên, Duật Thần xích lại gần cô hơn muốn nếm thử vị ngọt khi, nhưng khi chỉ còn cách nhau một chút...

“Thế em lên nhà bằng cách nào?” Một câu của Thiên Vy đã thành công đánh tỉnh Duật Thần. Anh không khỏi xấu hổ, không hiểu được vì sao mình lại có cái suy nghĩ bất lịch sự kia. Mà nữ phụ của chúng ta cũng không phải cố ý, cô nhắm mắt chờ anh nhưng chờ mãi không nghe anh nói gì bèn lên tiếng khẽ hỏi. Nếu Thiên Vy mà biết hành động của mình khi nãy đã phá hư một màn đầy lãng mạn kia, chắc chắn sẽ đột quy ngay!”Khe... anh dẫn em vào. Nắm tay anh.” Duật Thần xấu hổ ho một tiếng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Trong lòng không hiểu sao ảm áp kỳ lạ, anh ngăn người nhìn bàn tay đang nắm chặt hai người, hình như tình cảm này đã vượt quá mức dành cho em gái rồi!

Thiên Vy vui vẻ nắm lấy tay anh, nghe theo chỉ dẫn của anh. Sau một lúc từ nắm tay thành ôm cả cánh tay, nhân cơ hội ăn đậu hũ của ai đó, dù sao cũng có lý do chính đáng, cô dụi gì mà không ăn!

Cả hai chìm trong suy nghĩ riêng của mình mà không ai hay biết quan hệ của họ từ hôm nay sẽ sang một trang mới.

“Bốp.” Vừa vào đến phòng, Cổ Hạo Nhiên nhanh chóng cho Lý Minh Ngọc một cái tiếng. Lực đánh mạnh khiến Lý Minh Ngọc choáng váng ngã xuống sàn nhà lạnh buốt, một tay ôm mặt, kinh ngạc nhìn Cổ Hạo Nhiên.

“Chưa biết lỗi của mình sao? Nếu thế thì mở to mắt ra nhìn rõ!” Cổ Hạo Nhiên nhếch môi cười, không cần cô nói, anh cũng biết cô muốn nói gì. Đi đến bàn làm việc, anh từ trong một phong bì cầm một sấp ảnh dày ném về phía Lý Minh Ngọc đang ngồi dưới sàn.

Lý Minh Ngọc khó hiểu nhìn những tấm ảnh rơi loạn trên sàn, một giây sau liền trắng cả mặt. Những tấm ảnh kia chụp lại lúc cô bên Hoắc Chính ở quán bar, vì lo sẽ bị Cổ Hạo Nhiên phát hiện trước khi cô lấy cấp bản vẽ, nên cô và Hoắc Chính mỗi lần gặp mặt đều đến quán bar quen thuộc của anh ta. Nhưng không ngờ vẫn bị Cổ Hạo Nhiên... chợt nhớ đến hôm sinh nhật Lục Hà Vân, khoảng khắc An Thiên Vy bước đến cạnh Cổ Hạo Nhiên thăm thì... Phải rồi, chắc chắn là cô ta! Nhưng cô ta làm sao biết được chuyện này?

“Có gì muốn nói với tôi không?” Ngồi xổm trước mặt Lý Minh Ngọc, nâng cằm để cô nhìn thẳng vào mắt mình, Cổ Hạo Nhiên lạnh giọng hỏi. Sau khi nghe chuyện An Thiên Vy nói, anh không tin nghĩ rằng An Thiên Vy lại bày trò, vì trước đây cô ta cũng không ít lần gây chuyện với Lý Minh Ngọc. Nhưng ba ngày sau khi Khang Kiện cho anh xem sổ ảnh này, anh không khỏi khen ngợi là gan của cô bạn gái mình. Dù không biết chuyện muốn lấy cấp bản thiết kế của anh là thật hay giả, nhưng chỉ việc qua lại với tên khốn Hoắc Chính kia cũng đã đủ khiến anh ghi hận.

“Em.. Đây là An Thiên Vy đưa cho anh?...Hạo Nhiên anh biết cô ta luôn ghen tỵ với em mà... Anh phải tin em..em không..” Siết chặt tay, Lý Minh Ngọc cố khóc lóc tìm cớ.

“Em lại không ngoan rồi! Còn dám nói dối anh sao?” Cổ Hạo Nhiên tặc lưỡi, lau nước mắt cho Lý Minh Ngọc, đau lòng nói, nhưng đôi mắt lại chẳng có chút thương cảm, đau lòng nào ngoài lạnh ý.

“Em...” Lý Minh Ngọc rét run khi nhìn vào đôi mắt vô tình kia, nuốt khan, cô không thể đắc tội với Hoắc Chính, nhưng cũng không thể gây thù với Cổ Hạo Nhiên. Cô cần nghĩ kỹ chọn bên nào bỏ bên nào!

“Được rồi, là em ép anh!” Khẽ cười, Cổ Hạo Nhiên đứng lên trở lại bàn làm việc ngồi xuống ghế, gọi điện thoại. Anh biết Lý Minh Ngọc đang nghĩ gì, chỉ là anh không muốn phí thời gian, anh muốn cô ra quyết định theo ai ngay bây giờ. Nhìn Lý Minh Ngọc từ xa, Cổ Hạo Nhiên nhanh chóng cúp điện thoại, không lâu sau, hai chàng trai nhanh chóng tiến vào phòng, nhìn anh chờ lệnh. “Anh làm gì thế?” Lý Minh Ngọc nhìn hai người cao to vừa tiến vào, lại quay đầu mờ mịch nhìn Cổ Hạo Nhiên đang tựa ghế thoải mái như đang xem kịch, hoang mang hỏi.

“À! Anh chỉ là rất đau lòng khi bị em phản bội. Nên anh quyết định cho em biết lựa chọn bên Hoắc thiếu gia của em là đúng hay sai thôi.” Trả lời Lý Minh Ngọc, Cổ Hạo Nhiên lại quay sang hai chàng trai nói, giọng mang theo đầy tức giận:

“Tôi còn chưa đụng đến cô ấy đấy xem ra các cậu lời to rồi! Nhớ ghi lại rõ những khoảng khắc tuyệt vời này nhé!”

Cả hai liếc nhìn nhau rồi lại nhìn Lý Minh Ngọc đang sợ nhũn cả người ở dưới sàn. Một người bước đến cầm chiếc máy quay Cổ Hạo Nhiên vừa mang ra, mở máy bắt đầu công việc. Lý Minh Ngọc lúc này đã rõ, sợ hãi lui về sau, nhìn chàng trai đang cởi áo somi, lại nhìn Cổ Hạo Nhiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở bàn làm việc, khóc lóc van xin:

“Hạo Nhiên em không biết Hoắc Chính, em bị người khác hại...A các người tránh ra...”

Lý Minh Ngọc vừa cố đẩy người đang bắt lấy tay mình, vừa giải thích với Cổ Hạo Nhiên, nhưng anh như người ngủ say chẳng động đậy. Nhìn người đang cầm máy quay lại nhìn người đang làm loạn trên thân thể mình, cô không khỏi tuyệt vọng, xem ra hôm nay cô thật không thoát khỏi được.

“Rầm.” Cửa phòng bật mở, Cổ Khang Kiện thở hắt hắt nhìn cảnh hỗn loạn trước mặt. Cau mày nhìn anh trai của mình:

“Hai người ra ngoài đi.”

Hai chàng trai kia cũng không biểu hiện gì, im lặng trả lại máy quay rồi quay đi ra ngoài, không quên đóng cửa. Cổ Hạo Nhiên không nói nhìn em trai bước đến lấy chiếc áo vest của mình ném cho Lý Minh Ngọc. Cổ Khang Kiện nhìn Lý Minh Ngọc áo quần xộc xệch thờ phào nhẹ nhõm, xem ra anh trai chỉ là dọa cô ta, nếu không cậu cũng không có cơ hội làm anh hùng rồi! Lý Minh Ngọc cảm kích nhìn Cổ Khang Kiện, nhanh chóng mặc chiếc áo vest vào.

“Cô đến ghế ngồi đi!” Cổ Khang Kiện nói, cậu cũng bước đến sofa ngồi xuống. Vừa đến trợ lý của anh trai đã hối hả kéo cậu lên đây, nói là nghe tiếng khóc tiếng la trong văn phòng... Vừa nghe cậu liền biết anh đang tính sổ Lý Minh Ngọc. Cổ Hạo Nhiên không phản ứng, thật ra lúc đầu chỉ là hù dọa Lý Minh Ngọc, nhưng chẳng có ích gì, cô ta quá cứng đầu. Bây giờ giao cho Khang Kiện cũng tốt, cậu bình tĩnh hơn anh chắc sẽ cậu được miếng cô ta mà không dùng đến bạo lực.

“Tôi không thích dài dòng, cô chỉ cần trả lời đúng hay không là được! Hoắc Chính muốn cô lấy cấp bản vẽ của anh tôi?” Khang Kiện hỏi thẳng vấn đề. Nhưng đợi một lúc Lý Minh Ngọc chẳng hé một chữ, cậu cũng không mất kiên nhẫn tự rót cho mình một ly trà, rồi nói tiếp:

“Im lặng chỉ có hại cho cô thôi, cô nghĩ bây giờ còn có thể lấy được bản vẽ nữa sao? Dù không phải lấy bản vẽ, nhưng bây giờ chúng tôi đã đề phòng cô, cô nghĩ mình còn có cơ hội giúp Hoắc Chính làm việc sao?”

Lý Minh Ngọc lúc này mới bình tỉnh. Phải rồi! Nếu cô không có giá trị lợi dụng tên Hoắc Chính kia cũng sẽ ném cô đi như món hàng. Nhìn về mặt ngộ ra của Lý Minh Ngọc, Cố Khang Kien tiếp tục nói:

“Chuyện khi nãy đúng là anh tôi có chút nóng nảy mới đối xử với cô như thế. Nhưng cũng là do cô tự chuốc lấy, coi như cả hai bên có lỗi, thế nên chuyện này cho qua. Giờ tôi muốn cho cô biết hợp tác với Hoắc Chính chẳng có lợi gì. Cô nghĩ lại xem, anh trai tôi từ lúc quen cô đến giờ cô có phải chịu thiệt điều gì, anh tôi cũng không bắt cô phải làm chuyện gì phạm pháp, thậm chí cô lên lút qua lại với Lâm Vỹ Tường anh tôi cũng mắt nhắm mắt mở.”

Khang Kien nhấp ngụm trà nhìn Lý Minh Ngọc ở đối diện đang đờ người suy nghĩ, lại nhìn sang anh trai đang thích thú xem cậu thuyết phục cô gái lắm mưu này. Thở dài trong lòng, nhìn anh trai và Lý Minh Ngọc, cậu thật chẳng muốn dính đến nữ giới. Lý Minh Ngọc sau một hồi im lặng cũng lên tiếng:

“Hoắc Chính muốn tôi lấy bản vẽ bộ sưu tập các người sắp ra mắt thời gian tới, anh ta nói sẽ để Florita Bridal tồn thất danh tiếng.”

“Cô có biết cụ thể kế hoạch?” Cố Khang Kien nhưng mảy hỏi, cậu tin tên Hoắc Chính này đã hặn anh trai mình đến điên rồi, nếu không làm sao dùng cả cách đe hèn này!

“Không...” Lý Minh Ngọc cúi đầu khẽ đáp, xem ra cô chỉ còn cách bám lấy anh em họ Cố này thôi!

“Đưa bản thiết kế này cho hắn đi. Tốt nhất là moi được cả kế hoạch cụ thể của hắn, hoặc phải thiết phục hắn đầu tư khùng vào buổi ra mắt đó. Em đã phạm sai lầm nghiêm trọng, nên biết chuộc lỗi đúng không nào?” Cố Hạo Nhiên rút một tập hồ sơ trong ngăn tủ thả lên bàn, sau đó vui vẻ xoay một vòng ghế, mỉm cười nói với Lý Minh Ngọc, giọng điệu thân nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Tôi biết...” Lý Minh Ngọc cảm thấy lạnh cả người cúi đầu không nhìn Cố Hạo Nhiên. Cố Khang Kien nhìn Lý Minh Ngọc bị anh trai dọa sợ, tốt bụng bước đến lấy tập bản vẽ kia giúp cô. Cậu ngạc nhiên nhìn bản vẽ trong tay rồi lại nhìn anh trai, ánh mắt như nói 'đưa thật à?'. Cố Hạo Nhiên khẽ cười nhưnong mảy nhìn em trai đáp trả 'em có ý kiến gì khác sao?'. Khang Kien nhún vai đem giao cho Lý Minh Ngọc, tiễn cô ta ra khỏi phòng, đợi khi cô ta đi khỏi liền hỏi:

“Anh đưa bản vẽ thật?”

“Em nghĩ Hoắc Chính sẽ tin nếu chúng ta đưa bừa một bộ thiết kế khác sao?” Cố Hạo Nhiên cầm bút gõ đều theo nhịp xuống mặt bàn đáp.

“Nhưng nó là cả cố gắng của anh cả tháng qua. Nếu Lý Minh Ngọc đâm sau lưng chúng ta.” Khang Kien không nói hết, cậu biết anh mình hiểu điều cậu muốn nói.

“Hoắc Chính tuy dễ tiện, nhưng hắn thông minh, chỉ tiếc là không bằng anh. Còn Lý Minh Ngọc em đừng lo, cô ta không muốn làm nữ chính phim AV đâu!”

“Có ai từng nói anh đáng ghét hơn cả Hoắc Chính chưa?” Khang Kien lắc đầu ngón ngáo, trước độ tự sướng của anh mình. Cố Hạo Nhiên cười lớn không đáp, tiếp tục xem đơn hàng. Mọi chuyện anh đã nghĩ xong, hôm Hoắc Chính dùng bản vẽ đó, anh sẽ tổ chức buổi ra mắt sớm hơn anh ta, hơn nữa phải làm cực kỳ đơn giản và tiết kiệm để hắn ta phải tức chết.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

“Thật không ngờ em cũng đến buổi ra mắt của JK.” Duật Thần vừa lái xe vừa nói, anh vừa lái xe ngang qua bên xe buýt thì gặp cô. Thế là hai người thành bạn đường của nhau.

“Thật ra JK mời anh trai em, nhưng anh ấy nói là đang bận chiều mộ một cô diễn viên vừa từ nước ngoài về, nên em đành bỏ cả buổi sáng để thay anh ấy.” Thiên Vỹ thành thật nói, mắt liếc nhìn Duật Thần, hôm nay anh mặc chiếc áo len xám dài tay, cùng chiếc quần jean đen rách gối mái tóc vuốt keo chải ngược về sau, vô cùng năng động.

“Vốn anh định dành cả ngày hôm nay ngủ bù cho tuần qua nhưng lại bị vỡ kế hoạch.” Duật Thần thờ dài nói, từ sau cái hôm gặp cô dưới sân viên, cả hai đã thân nhau hơn một chút. Thiên Vỹ khẽ cười, nhìn cánh tay bị thương do trận đấu bóng rổ trước, hỏi:

“Tay anh khỏe?”

“Thật ra vết thương không nặng lắm, chỉ do bác sĩ dặn dò cẩn thận, nên anh đành quấn băng mấy ngày.” Duật Thần mắt chăm chú nhìn đường, đánh tay lái chạy sang ngã rẽ. Thiên Vỹ im lặng không đáp, cô cảm giác lòng hơn bốn chồn như sắp có chuyện gì đó xảy ra. Duật Thần cũng không lên tiếng, tiếp tục lái xe.

“Cho xem vết mồi.” Cả hai đến khách sạn, đến hội trường đưa tấm thiệp vàng kim cho nhân viên soát vé.

“Mời hai vị.” Người nhân viên trả lại vé làm động tác mời. Duật Thần lịch sự cười đáp, cùng Thiên Vy tiến vào. Bên trong đã khá đông người, hai bên sân khấu nhiều người, phóng viên ồn ào, Thiên Vy trong lòng bật cười, xem ra Hoắc Chính rất hận Cố Hạo Nhiên, nếu không sao lại chịu chi thế này. Thật là uổng phí!

Cả hai lựa chỗ không quá gần sân diễn ngồi xuống, lẳng lặng quan sát. Không lâu sau, buổi biểu diễn bắt đầu, Thiên Vy đưa mắt nhìn quanh, không thấy anh em họ Cố đâu, nhưng ánh mắt cô vô tình quét thấy một mỹ nữ trong góc phía ghé bên kia. Cô ta mặc chiếc váy trắng, chân váy được kết từ những bông hồng trắng, tóc tết xuong cá lệch sau một bên tai. Đôi mắt sắc sảo với hàng mi cong dài, đôi môi trái tim với màu son đỏ rượu. Cô ta nở nụ cười đẹp tuyệt vời nhìn cô, nhưng ánh mắt lạnh lùng mang vài phần địch ý. Thiên Vy cau mày, cô nhớ thời gian qua mình chưa chọc ghẹo vị mỹ nữ nào nha! Cô ta nhìn cô một vài giây rồi lại nhìn sang Duật Thần với kinh nghiệm sống bao năm đời trước Thiên Vy, cô phát hiện ánh mắt cô ta nhìn sự huynh mình có chút dịu dàng. Cảm giác thấp thỏm khi này lại trôi đi, Thiên Vy bắt an nhìn người bên cạnh, anh đang trò chuyện với người đàn ông ngồi cạnh, không để ý đến nàng mỹ nữ kia. Thiên Vy nhìn lướt qua cô ta lần nữa, tỏ vẻ điềm nhiên, nhưng trong lòng biết bao khó chịu, cái cách cô ta nhìn Duật Thần nói cho cô biết họ quen biết nhau, hơn nữa cô ta còn thích anh.

“Chuyện gì thế? Này không phải...” Chú ý của Thiên Vy đã được kéo về nhờ không khí ồn ào, tiếng lách cách phát ra từ máy ảnh, Thiên Vy nhìn quanh phòng, mọi người ri tai nhau nói chuyện, cô biết chuyện gì xảy ra, chỉ là gây ông đập lưng ông thôi mà! Tuy đã biết tất cả, nhưng Thiên Vy vẫn không phiên diễn cùng mọi người, với lại ăn chút đậu hũ của ai đó! Cô nghiêng người sát Duật Thần hỏi nhỏ, còn không quên túm tay anh. “Hình như là vấn đề bản quyền, anh nghe một số khách dự buổi ra mắt BST mới của Florita Bridal những bộ quần áo của JK và bên kia giống hệt nhau.” Duật Thần không biết mình đang bị thua thiệt, nhỏ giọng đáp, mắt nhìn những cô người mẫu liên tục ra vào. Đột nhiên cảm nhận thấy ai đó nhìn mình, anh nhìn về hướng đó, nhưng tiếc là ánh đèn lúc này không sáng như lúc đầu, khiến anh chẳng nhìn thấy cô gái trong góc khuất.

Một nhân viên hồi hả chạy đến nói nhỏ vào tai chàng trai mặc bộ vest xám muốn phần lịch lãm, màu tóc nâu đồng mềm mại được chao chuốc kỹ, mũi cao, môi mỏng. Khuôn mặt anh ta theo lời của nhân viên mà thay đổi, từ sững sốt tốt độ đến âm trầm rồi tức giận. Hai tay nắm chặt thành quyền cuối cùng anh ta sai bước ra ngoài nhưng lại bị một người đàn ông trung niên, khuôn mặt vài phần hao giống anh ta, chặn bước, giọng nói đầy tức giận:

“Hoắc Chính, con trộm mẫu thiết kế của Florita Bridal?”

Hoắc Chính mắt đầy lửa giận, cúi đầu nhìn mặt đất không lên tiếng. Cha Hoắc nhìn phản ứng của con trai giận rung cả người, ông đã cảnh cáo đứa con này bao nhiêu lần rồi, nó làm sao mà đầu được Cố Hạo Nhiên, bảo nó ngoan ngoãn đến công ty học lại không lo học, bây giờ thì tốt rồi. Ngón tay ba Hoắc run rẩy chỉ vào Hoắc Chính quát:

“Ba cho con cơ hội để chứng tỏ thực lực của mình chứ không phải để con học làm kẻ trộm. Con nghĩ Cố Hạo Nhiên một mình dựng Florita Bridal như bây giờ là nhờ may mắn sao? JK bị con phá nát danh tiếng rồi!”

Cha Hoắc nói xong ôm ngực suýt nữa ngã xuống sàn, cũng may trợ lý bên cạnh ông nhanh tay đỡ ông. Hoắc Chính lần này mới biết từ đầu đã bị Cố Hạo Nhiên lừa, phải rồi còn có cả Lý Minh Ngọc! Anh ta tiến lên đỡ ba mình, xin lỗi. Cha Hoắc chỉ có một đứa con con này, từ nhỏ đã yêu thương Hoắc Chính hết mực, ông vỗ vai con trai, bình tĩnh lại phần nào nói:

“Đi, chúng ta ra ngoài giải thích một chút với mọi người, rồi về công ty bàn bạc đối sách!”

“Vâng.” Hoắc Chính tuy hay làm trái lời ba mình, nhưng anh ta cũng không lựa ngay lúc này để chọc ba mình tức chết. Đáp một tiếng, cùng trợ lý dìu ba Hoắc ra ngoài sân khấu.

Bên ngoài đã sớm loạn, khi ba Hoắc và Hoắc Chính ra ngoài, các phóng viên nháo nhào chụp ảnh hỏi đủ mọi chuyện. Ai mà chẳng biết Hoắc thiếu gia không thích Cố Hạo Nhiên, nay lại cho ra một BST hết với Florita Bridal chắc chắn có ẩn tình hấp dẫn. Ba Hoắc cho mở đèn, cầm mic nói:

“Thành thật xin lỗi mọi người, có chút trục trặc xảy ra...”

“Hoắc tổng, trục trặc gì thế? Sao những thiết kế của JK lại hết như Florita Bridal của chúng tôi?” Cố Hạo Nhiên từ bên ngoài bước vào, cạnh anh còn có Cố Khang Kiệt và Lý Minh Ngọc. Khang Kiệt nhìn quanh, rất nhanh nhìn thấy Thiên Vy và chàng trai ngoại quốc cậu gặp ở trận đấu bóng. Thở dài cậu nhanh chóng dời mắt đi. Lý Minh Ngọc không dám nhìn Hoắc Chính, cô ta vừa bị Cố Hạo Nhiên kéo đến đây, cô ta biết Cố Hạo Nhiên đây là đang khiến Hoắc Chính hận cô. Thiên Vy nhìn Lý Minh Ngọc cạnh Cố Hạo Nhiên bằng ánh mắt thương cảm, tên Cố Hạo Nhiên này cũng quá biến thái rồi! Duật Thần nhìn chàng trai vừa nhìn Thiên Vy và anh khi này khẽ cười, sự muội anh đào hoa quá rồi! “Cố tổng, chỉ là chút sự cố, tôi sẽ tra rõ, cậu yên tâm.” Ba Hoắc cười ôn hòa, ông biết Cố Hạo Nhiên đang muốn mình mất mặt, nhưng đây là do con trai ông gây họ, ông sẽ không nổi giận. Hoắc Chính thế nhưng đã sớm không bình tĩnh nổi, anh ta trừng mắt nhìn Cố Hạo Nhiên và Lý Minh Ngọc như muốn ăn tươi nuốt sống đôi nam nữ đó. Người trợ lý nhận thấy Hoắc Chính không kiềm được định đánh người, vội rời Hoắc tổng sang đỡ thiếu gia.

“Hoắc tổng cần chi phải rườm rà như thế? Không phải Hoắc thiếu gia nói bản thiết kế này của cậu ta sao? Hơn nữa cậu ta cũng là người phụ trách, vậy để cậu ta giải thích được rồi.” Cố Hạo Nhiên vuốt cằm đắc ý nói, anh vừa nghe báo bắt đầu tiệc liền bỏ dọn JK buổi lễ của Florita Bridal chạy đến đây nhanh hết mức có thể. Cũng may Hoắc Chính kiên ngoai gửi thiệp mời cho anh, nếu không ba người bọn họ phải ở bên ngoài rồi.

“Cố tổng cậu gấp thế, chúng tôi muốn tra rõ tránh việc bị kẻ khác hãm hại.” Ba Hoắc vẫn cười nhưng trong mắt sớm không có ý cười, tên Cố Hạo Nhiên này quá háo thắng rồi. Thiên Vy ở bên hào hứng xem bọn họ đấu đá nhau, quả thực xem trực tiếp thế này tuyệt vời hơn đọc bằng mắt. Duật Thần không có hứng thú trong chuyện tranh đấu này, sớm muốn ra về, nhưng nhìn thấy cô nàng bên cạnh cao hứng như vậy đành ở lại xem cùng cô.

“Hãm hại? Vậy phải tra rõ nếu không Hoắc thiếu gia sẽ mang tiếng trộm rồi. Còn có JK sẽ bị người ta bàn tán đạo nhái đấy!” Cố Hạo Nhiên vuốt tóc Lý Minh Ngọc ở bên, mắt nhìn Hoắc Chính trên sân khấu không kiêng dè nói, mắt ngập tràn ý cười. Khang Kiện nhìn anh trai cười khỏ, anh cậu là người thù dai, có thù liền báo như ai đó, mắt vô thức nhìn về phía Thiên Vy. Duật Thần lại vô tình bắt gặp ánh mắt chàng trai kia nhìn Thiên Vy, trong lòng có chút không vui, anh nhìn đi nơi khác.

“Cố Hạo Nhiên còn không phải mày...” Hoắc Chính bị bộ mặt của Cố Hạo Nhiên chọc điên, anh ta vùng khỏi tay trợ lý lao xuống sân khấu hét ầm. Cũng nhờ ba Hoắc kéo anh ta về, gần giọng nhắc nhở:

“Hoắc Chính im miệng!”

“Hoắc thiếu gia, cậu giận gì chứ? Đừng nói vì tôi không mời cậu đến dự buổi ra mắt sáng nay?” Cố Hạo Nhiên không sợ thêm loạn nói. Lý Minh Ngọc ở bên nhìn Hoắc Chính nói điên mặc cho phóng viên chụp ảnh quay phim hét ầm mắng chửi, trong lòng có chút lo sợ, anh ta chắc chắn sẽ tìm cô tính sổ! Thiên Vy nhìn Hoắc Chính, nói nhỏ vào tai Duật Thần:

“Em có cảm giác anh ta như một con king kong!”

“Một king kong đang nổi giận!” Duật Thần bật cười vì câu nói hài hước của cô, anh cũng nhỏ giọng ghé vào tai cô nói, sau đó có chút bối rối vì hành động của mình, khi đó anh không nghĩ gì, đơn giản là nói xấu người ta, hơn nữa quanh đây nhiều người ồn ào sao có thể nói lớn. Trong góc tối, cô gái siết chặt váy trắng nhìn hai người kia đang vui vẻ cười đùa.

“Cố Hạo Nhiên mày hại tao!” Hoắc Chính quần áo sộc sịch xông xuống, ba Hoắc gọi bảo vệ đến ngăn không cho phóng viên chụp ảnh, còn mình lại liều mạng già can ngăn con trai.

“Hoắc thiếu gia cậu đùa à? Tôi mắc gì phải hại cậu, ngược lại là cậu hại tôi mới đúng, phải không em yêu?” Cố Hạo Nhiên ôm Lý Minh Ngọc, bắt cô ta phải nhìn Hoắc Chính. Lý Minh Ngọc siết chặt ta, cả người cứng ngắc trong cái ôm của Cố Hạo Nhiên.

“Lý Minh Ngọc tôi sẽ không tha cho cô!” Hoắc Chính không để Lý Minh Ngọc nói một lời, quát cô ta. Lý Minh Ngọc không tự giác rung rẩy, cô ta chẳng dám nhìn Hoắc Chính, môi mím chặt. Cố Hạo Nhiên khẽ cười vỗ nhẹ má bạn gái an ủi, nói với Hoắc Chính:

“Hoắc thiếu gia cậu đang làm bạn gái tôi sợ đấy!”

“Mày có giỏi thì đến đây!” Hoắc Chính đẩy trợ lý ra, ba Hoắc lúc này chẳng còn mặt mũi gọi bảo vệ đến lôi Hoắc Chính vào trong. Lạnh lùng nhìn kẻ đang hả hê bên dưới:

“Cố tổng thật ngại quá, con trai tôi tính tình nóng nảy.”

“Thật sự là Hoắc thiếu gia nóng tính quá, Hoắc tổng hãy khuyên nhủ cậu ta nhiều hơn, nếu không JK sẽ sớm phá sản vì cậu ta.” Một câu thành công khiến mọi người yên lặng, Khang Kiện co rút khoé miệng, Lý Minh Ngọc nhìn Cố Hạo Nhiên không chớp mắt. Thiên Vy cũng không khá hơn, tên họ Cố này có cần phải bắt nạt người già như thế không, nhìn ba Hoắc giận xanh mặt thật đau lòng!

“Vốn định nhờ pháp luật giải quyết, nhưng thấy Hoắc thiếu gia như thế, tôi nghĩ cậu ta bị người khác hãm hại. Thôi thì phiền Hoắc tổng điều tra rồi cho tôi biết kết quả là được.” Cố Khang Kiện kéo tay anh trai nhắc nhở. Cố Hạo Nhiên cũng đã đùa đủ tốt bụng bỏ qua. Ba Hoắc mặc dù thờ phào nhưng trong lòng vẫn còn lửa giận.

Tất cả khách mời bắt đầu ra về, trừ vài tên phóng viên cố chấp ở lại lấy tin. Thiên Vy và Duật Thần đang trên đường xuống bãi xe chợt bị một cô gái cản bước. Đó là nàng mỹ nữ váy trắng! Duật Thần khuôn mặt lạnh tanh nhìn cô gái trước mặt, bình thản nói:

“Lâu rồi không gặp!”

“Phải. Anh vẫn như trước!” Cô ta mỉm cười dịu dàng nhìn anh, rồi chuyển hướng sang Thiên Vy.

“Chào An tiểu thư!”

“Đây là...?” Thiên Vy không thêm đề ý cô ta, cô nhìn Duật Thần chờ anh giới thiệu.

“Đây là Trang Vân Tịch, bạn học của anh.” Duật Thần ngắn gọn đáp.

“Trang tiểu thư.” Thiên Vy lúc này rất lười, hơn nữa đây còn là tình địch của mình nên cô không nhiệt tình nổi.

“An tiểu thư đừng khách khí, cứ như anh Duật Thần gọi Amy đi.” Amy khẽ cười, lòng đầy lửa giận, cũng may cô ta là diễn viên, nếu không đã bị người khác nhìn ra. Thiên Vy gân xanh muốn nổi, cô nhớ ra rồi thì ra đây là cô bạn gái cũ của sư huynh, không ngờ cô ta xinh như thế. Thiên Vy trong lòng thầm khóc, đối thủ quá mạnh, khiến cô bắt đầu tự ti rồi! Duật Thần nhui mày không vui, không kiêng nể anh nói:

“Bọn anh về trước!”

“Duật Thần, em có chuyện muốn nói.” Amy kéo tay anh, thâm tình nói. Thiên Vy đang chìm trong tự ti của mình, lại nhìn mỹ nữ nắm tay sư huynh, không còn lý trí để phân tích về mặt không vui của sư huynh. Thiên Vy lúc này cần chút không gian để suy nghĩ, tránh trước mặt anh cãi nhau với mỹ nữ. Cố cười Thiên Vy nói:

“Sư huynh em phải đến gặp chị dâu, anh và Trang tiểu thư nói chuyện đi.”

Duật Thần nhìn Thiên Vy nhanh như gió lao đi, không cho mình trả lời, cau mày, hình như cô tức giận.

“Lên xe, tôi đưa cô đi giải sầu!” Khang Kiệt dừng xe cách ven đường, hạ kính gọi cô gái ỏ dột lê bước trên vỉa hè. Một màn ba người khi này cậu đã xem, thấy vẻ mặt của cô, cậu cũng hiểu được chút gì. Thấy cô rời đi, cậu nhanh chóng lấy xe sau, bỏ mặt anh trai và Lý Minh Ngọc.

Thiên Vy không đáp, mở cửa ngồi vào xe, với Cố Khang Kiệt cô cũng không mấy ác cảm, hơn nữa lúc này cô cũng cần người giải sầu. Thế là cả hai quyết định đi bar.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Trong quầy bar vắng vẻ, đôi trai gái không ngừng nâng ly uống cạn, Cố Khang Kiệt nhìn Thiên Vy ỏ dột bật cười hỏi:

“Sao thế? Lo lắng anh chàng kia sẽ bị cướp đi à?”

“Cái đầu cậu đây!” Thiên Vy cạn ly rượu, chỉ cần nhớ đến chuyện khi này cô lại phiền lòng. Chia tay không bao lâu, giờ cô ta quay lại, nhìn cách cô ta nhìn sư huynh cô dám chắc bảy tám phần cô ta muốn nói lại tình xưa rồi!

“Cô thật thô lỗ!” Khang Kiệt làm bầm, cậu rót rượu vào ly cô và cả ly mình, rồi lại 'lên lớp'

“Cô chẳng xinh đẹp bằng cô ta, lại chẳng có tài cán gì, lại thêm tính tình đàn ông. Tôi thấy cô thua chắc rồi!”

“Anh có cần thẳng thắn thế không?” Thiên Vy nốc cạn ly rượu, nhìn thẳng 'bạn nhậu' ánh mắt ra lệnh rót rượu.

“Tôi có cảm giác như đang xem bò uống nước.” Cố Khang Kiệt không khách khí phê phán, đây là lần đầu cậu cùng An Thiên Vy thân thiết, cô cũng không đến mức tệ hại như trước đây, nhưng không hiểu sao cậu lại có chút thất vọng vì thay đổi này. Dù cần nhậu, nhưng tay vẫn rót rượu cho Thiên Vy:

“Cô phải đối mặt với sự thật thôi. Dù tôi biết nó khá phũ phàng.”

“Cố Khang Kiệt, bây giờ tôi đã tin anh và Cố Hạo Nhiên là anh em rồi đấy!” Thiên Vy khoe miệng co giật, trừng mắt nhìn người bên cạnh. Cô biết mình không ra dáng con gái, nhưng tên nhóc kia nói như thế dù da mặt cô có dày như da trâu cũng không khỏi cảm thấy tổn thương!!!

“Được rồi không chọc cô nữa!” Khang Kiệt giơ tay ra hiệu đầu hàng, cậu không muốn lát nữa khi xuống bãi xe sẽ thấy xe mình mất 'tai'. Nhấp ngụm rượu, cậu vờ như không quan tâm nói:

“Cô thích anh chàng ngoại quốc đó thật sao?”

“Sao anh lại hỏi thế?” Thiên Vy khẽ hỏi, bầu không khí của hai người đã bắt đầu xám xịt hẳn.

“Trước đây cô điên cuồng theo đuổi Tưởng Thụy Nhân, bám dính Lâm Vy Tường..Tôi chỉ muốn biết lần này cũng như thế sao?” Khang Kiệt lắc lắc ly rượu trong tay nêu ví dụ điển hình.

“Biết nói thế nào nhỉ?” Thiên Vy khẽ cười, trước đây là 'An Thiên Vy' theo chân họ làm sao cô biết được chứ. Đắn đo một lúc, cô giọng cao thượng nói:

“Nói thế này chắc sẽ dễ hiểu hơn. Trước đây là tôi làm thế là để cứu vớt đời trai bọn họ! Nhưng tiếc là họ lún quá sâu, tôi cũng bó tay, giờ tôi gặp được nửa kia, nên tôi phải lo cho đời mình thôi.”

“Cô chắc đó là một nửa của mình sao?” Khang Kiệt hỏi, cổ họng gần như đau nghẹn không nói nổi, cậu không mong cô sẽ tìm được nửa kia. Bị suy nghĩ đó làm giật mình, Khang Kiệt xấu hổ uống rượu.

“Chắc chứ, tôi đây sống cả đời, tôi biết mình muốn gì, tình cảm mình ra sao. Tôi thích sư huynh từ lúc mới gặp...ừm...gọi là gì nhỉ...à là tình yêu sét đánh!” Thiên Vy ngoác ngoắt đầu nhìn cậu, cô cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Nhưng anh ta có vẻ không thích cô!” Khang Kiệt khá hơn Thiên Vy đôi chút, ít nhất cậu còn đủ tỉnh để nhận ra cô đã say và biết mình đang nói gì.” Anh ấy thích tôi... thích tôi... sư huynh không như các người, ai cũng ghét tôi... chỉ có anh ấy không ghét tôi...” Thiên Vy lăm bắm uống thêm một ly rượu, choáng váng khiến cô nằm vật ra bàn nhìn Cổ Khang Kiệt lèm bèm:

“Tôi sẽ khiến anh ấy thích tôi... anh cứ chờ mà xem...”

“Yêu người mình yêu rất khó khăn sao cô không yêu người yêu mình?” Cổ Khang Kiệt nhìn Thiên Vy bất giác nói, hình như cậu đã bị cô gái thô lỗ này thu hút thì phải? Cậu thích cô sao? Trong lòng cậu đã có câu trả lời, chỉ là cậu sợ đáp án đó nên chẳng bao giờ nghĩ đến!

“Anh nói gì mà người người mình mình... tôi rồi quá... khó hiểu...” Thiên Vy gục gật đầu nói, cô lúc này đã chẳng còn tỉnh táo để biết anh chàng này nói gì, nếu không này giờ đã bị câu hỏi này làm kinh sợ.

“Giờ người yêu cũ của anh ta đã xuất hiện, cô định làm gì?” Khang Kiệt cố thả lỏng tâm trạng u ám của mình.

“Làm gì nhỉ?... Tôi không biết nữa... Tò tính với anh ấy?” Thiên Vy vỗ trán nói, mắt đầy hoang mang nhìn cậu.

Khang Kiệt nhìn người đang chờ mình cho ý kiến, trong lòng một bụng lửa giận. Chẳng hiểu sao lại rất muốn nói: Nếu khó nghĩ thì bỏ đi. Cô tỏ tình với tôi này! Nhưng cậu không có can đảm để nói. Cậu nhìn cô mà lửa giận không ngừng tăng, chợt cậu mỉm cười, thầm nghĩ nếu cô đã muốn tỏ tình tôi sẽ giúp cô!. Nghĩ là làm, cậu bỏ ly rượu trong tay sang một bên, bắt cảm cô nghiêm túc quan sát khuôn mặt đang ửng đỏ vì rượu:

“An tiêu thư cô quả thật không phải một cô gái xinh đẹp!...”

“Chết đi!” Thiên Vy đang rầu rĩ nghe được lời cậu liền giơ tay đánh Cổ Khang Kiệt một cái. Dù say nhưng cô vẫn nghe được tên nhóc này chê bai mình!!!

“Cô hung dữ cái gì? Tôi chưa nói xong mà!” Khang Kiệt trừng mắt quát Thiên Vy, cố để áp chế cơn choáng đầu tiếp tục kế hoạch:

“Nhưng mà mắt cô rất đẹp!”

“Thật?” Là con gái ai chẳng muốn được khen, cả kiểu mạnh mẽ như Thiên Vy cũng thế! Thiên Vy mắt sáng nhìn Cổ Khang Kiệt hỏi.

“Tôi lừa cô làm gì, nếu nó to hơn thì càng đẹp, màu mắt của cô rất hiếm ở thành phố này!” Cổ Khang Kiệt thêm thoát, tránh ánh mắt ngây thơ của ai kia. Cậu cảm thấy như một kẻ xấu đang lừa một đứa bé ít tuổi!!!

“Mắt tôi càng to càng đẹp sao?” Thiên Vy do tác động của rượu đã sớm biến thành một đứa trẻ, cô chớp chớp đôi mắt nhìn cậu.

“Phải, tôi tin chàng ngoại quốc kia cũng thích mắt to, hơn nữa đa số người ngoại quốc thích những cô nàng dịu dàng ăn nói nhỏ nhẹ, giọng ngọt ngào. Chỉ cần thế thôi, dù cô không đẹp cả khuôn mặt nhưng chỉ cần có mấy ưu điểm đó là được, cô không tin thì cứ thử!” Cổ Khang Kiệt như một tay chuyên nghiệp cho ý kiến. Cậu nhìn Thiên Vy chăm chú nghe giảng lòng có chút mong đợi biểu hiện của cô.

“Sư huynh sẽ thích sao? Vậy tôi tỏ tình với anh ấy cũng sẽ thành công?” Thiên Vy được gãi đúng chỗ ngứa, cố không để mình ngã khỏi ghế hỏi, khi nhận được cái gật đầu của 'quân sư' liền vui vẻ hẳn lên, nhưng rồi lại ỉu xìu nhìn cậu:

“Nhưng mắt tôi chỉ to thế này, giọng tôi cũng không ngọt được!” Đơn giản thôi. Muốn mắt to thì tròn, muốn giọng ngọt chỉ cần cô nói chậm, ngân dài vãn cuối! Cô hãy học theo điệu bộ một cô gái yếu đuối mong manh, bất cứ lúc nào gió cũng thổi bay được.” Cổ Khang Kiệt cố nén cười nói, cậu nghĩ đến cảnh một An Thiên Vy mắng người như sấm, đập gãy cả kính xe, không sợ trời không sợ đất lại làm những điều trên, chỉ nghĩ thôi đã khiến cậu rợn gáy rồi!

“Tôi cảm thấy nó kỳ quái sao ấy!” Thiên Vy ngờ nghệch gãi đầu, dù cảm thấy điều Cổ Khang Kiệt nói hơi kỳ lạ không đúng, nhưng cô lại không đủ tỉnh táo để xem nó lạ chỗ nào.

“Không quái gì cả, nó rất ổn, ta đi thôi!” Cổ Khang Kiệt vỗ vỗ đầu Thiên Vy đứng lên kéo cô ra khỏi bar.

“Đi đâu chứ?” Thiên Vy loạng choạng đứng lên, chút nữa ngã nhào xuống ghế nhưng may mắn cô kịp thời bám lấy bàn.

“Đi tỏ tình với anh ta!” Khang Kiệt chờ cô đứng ổn định, lấy áo khoác và túi của cô trên bàn quầy bar.

“Bây giờ sao? Không được đâu để mai đi!” Thiên Vy nghe đến đây thì ngượng ngừng lắc đầu. Cổ Khang Kiệt nhìn cô xấu hổ, trong lòng tiếc nuối, phải chi cô tỏ tình với cậu nhỉ!

“Không được, bây giờ cô không đi, mai cô tỉnh rượu lại mất dũng khí, cô đừng quên bạn gái cũ của anh ta đang mới nổi lại duyên xưa!” Khang Kiệt hợp tình hợp lý nói, nhưng còn một nguyên nhân nữa cậu không nói ra đó là: Hơn nữa khi cô tỉnh cô sẽ làm những trò ngốc tôi nói sao?

Bị lời Cổ Khang Kiệt đánh tỉnh, Thiên Vy đáng thương bị cậu kéo đi mà không biết mình đang bị tính kế!!!

Nói đến Duật Thần, sau khi Thiên Vy rời đi anh cũng không có kiên nhẫn để nghe Trang Vân Tịch nói, anh chỉ muốn đuổi theo bắt cô gái kia. Nhưng với phép lịch sự, anh phải nói vài câu tạm biệt Trang Vân Tịch, sau đó đuổi theo Thiên Vy. Tiếc là khi đến nơi anh chỉ kịp thấy cô lên chiếc ô tô khác, cầm điện thoại anh muốn gọi cho cô chẳng hiểu sao anh lại muốn nói với cô rằng anh và người kia chẳng có gì. Nhưng anh lại do dự, nhìn số điện thoại của cô trong màn hình suốt mà không dám gọi. Cuối cùng chỉ biết thở dài lái xe rời khỏi, lòng thầm nghĩ chắc cô sẽ chẳng quan tâm đến Trang Vân Tịch kia!

Vòng quanh một vòng bên ngoài phố, anh lái xe về chung cư. Khi bước ngang nhà cô anh dừng lại dăm dăm nhìn cánh cửa một lúc rồi lại thở dài, cô chưa về. Duật Thần không hiểu sao trong lòng lại chẳng thoải mái, bước vào nhà, thả người trên chiếc sofa êm ái. Anh nhìn trần nhà, tự hỏi không biết khi nào cô sẽ về, không hiểu sao khi Thiên Vy bỏ về lúc này, anh cảm thấy tâm trạng cô không tốt lắm. Không biết qua bao lâu, nhưng chắc đã ngắm trần nhà rất lâu vì trời bên ngoài đã ngã màu chiều. Lúc này tiếng chuông cửa inh ỏi đánh tỉnh anh, Duật Thần nhanh chóng ra mở cửa.

Thiên Vy trên đường bị kéo đi đã vài lần nổi dậy kháng chiến, nhưng lần nào cũng bị đồng lý luận: nếu bây giờ cô không làm thì sẽ hối hận cả đời, hoặc cơ hội tốt này cô phải biết giành lấy, hay phải đấu tranh vì hạnh phúc của mình,...trên của Cố Khang Kien đàn áp. Cuối cùng cộng thêm một lượng còn không nhỏ trong người bộc phát, khiến Thiên Vy bùng bùng tự tin nhấn chuông cửa nhà Duật Thần."Xin lỗi, xin lỗi..." Cố Khang Kien đứng ở góc khuất nhìn Thiên Vy ngã trái ngã phải lắc lư đứng trước cánh cửa kia điên cuồng nhấn chuông, không ngừng lăm nhăm. Cậu biết làm thế không phong độ, nhưng khi trong quán bar nghe những lời kia của cô về anh, cậu không vui có chút không cam lòng, cậu thừa nhận mình thích cô, nhưng tiếc là cô lại không, vì thế cậu quyết định bày trò.

Duật Thần vừa mở cửa liền bị mùi rượu nồng xông thẳng vào mũi. Anh nhú mồm lo lắng nhìn bộ dạng lung lay sắp đổ của Thiên Vy, vươn tay đỡ cô đứng vững:

"Em sao lại say thế nào? Anh đưa em về nhà."

"Em không về!" Thiên Vy hất tay anh lớn tiếng phản đối, do mất chỗ dựa cô ngã phịch ngồi bệt dưới sàn. Duật Thần sững sờ nhìn cô, Thiên Vy lắc lắc đầu nhớ tới lời Cố Khang Kien háng háng giọng rồi lại chớp chớp mắt sau đó ngẩng đầu nhìn Duật Thần cất giọng như 'kẹo cao su':

"Sư huynh~~~~"

Duật Thần khoé môi co rút mạnh, lòng đầy thắc mắc không biết Thiên Vy làm sao? Chẳng lẽ mình làm gì để cô ấy giận, nếu không sao cô ấy lại trưng mắt nhìn mình như thế? Nhưng mà cũng không đúng, nếu giận mình sao giọng cô ấy lại ...khụ khụ... có thể dùng êm như nước chảy không ta? Duật Thần rung mình cố suy nghĩ nguyên nhân.

Cố Khang Kien bụm miệng đứng nhìn lên so với cái kết quả mà cậu nghĩ đến lúc này nó còn tuyệt vời hơn! Nhìn anh ta chết lặng thế kia cậu cảm thấy vô cùng vui vẻ. Nhưng ngay sau đó lại có chút áy náy với Thiên Vy vì cậu phát hiện có vài người sống ở tầng này cũng đang ngóng ngó xem phim.

"Em yêu anh đấy~~~~" "Thiên Vy hùng hồn nói mặc đám người hóng chuyện kia.

Duật Thần trân trân nhìn cô, tâm trạng lúc này sao nhỉ? Có chút vui vẻ, có chút nghi ngờ không biết điều cô nói là thật hay giả, tim đập mạnh... Cảm giác đặc biệt khó nói mà trước giờ anh chưa từng gặp, kể cả khi hôm nay gặp lại Amy anh cũng không có cảm giác mãnh liệt như lúc này.

"Anh không yêu em sao!" Thiên Vy bắt đầu tức giận ngược mắt nhìn anh. Rõ ràng cô đã theo lời Cố Khang Kien kia, vì sao anh còn không thích cô? Chẳng lẽ do bạn gái cũ của anh? Lần đầu trong đời Thiên Vy tức giận vì chuyện tình cảm, cô cảm thấy mình chẳng thua cô ta điều gì ngoài sắc ra, vì sao anh không thích cô chứ. Có lẽ do rượu khiến cô càng đau lòng đến sắp phát khóc khi nhìn anh im lặng. Cô nghĩ mình đã đoán đúng!

"Đừng khóc, đừng khóc, chúng ta vào nhà trước nhé!" Duật Thần phát hoảng ngồi xuống đỡ Thiên Vy, anh dịu cô vào nhà mình vì có vài người hàng xóm đang vây xem, anh không muốn ngày mai có 'nổi tiếng' khắp chung cư!

Cố Khang Kien không cười nổi khi hai người kia khuất bóng sau cánh cửa ấy, thở dài, cậu thấy mình hình như đã tỉnh táo hơn vài phần, nhìn một lúc cậu khẽ cười quay người bước đi.

Duật Thần nhìn cô gái đang sụt sướt trước mặt mình không biết phải làm gì ngoài ngồi xuống đối diện cô, lau nước mắt cho cô. Đột nhiên Thiên Vy chụp lấy hộp đựng khăn giấy trên tay anh sau đó ném vào người anh quát:

"Hứa Duật Thần ngốc, sao anh không thích em chứ? Anh là đồ bò mà, em thế mà lại thích một con bò như anh..."Duật Thần không né, anh để cô thoải mái phát giận, trong lòng có chút buồn cười. Anh đã hiểu cảm giác kì lạ kia, cảm giác khi nghe cô nói thích mình. Thấy ai đó không ngừng mắng mình, Duật Thần không nổi giận ngược lại còn thấy cô khá đáng yêu. Anh bắt lấy tay cô để cô không cọ quấy nghiêm túc nói:

"Tại sao lại thích anh? Xung quanh em có rất nhiều chàng trai tốt, giàu có, điển trai..."

"Nhưng em không thích, anh có tài anh kiếm tiền bằng tự bản thân, không giống họ." Thiên Vy đáp.

"Em theo anh sẽ cực khổ, anh không nhiều tiền để em tiêu vô tư, có khi không nuôi nổi em" Duật Thần nói, anh muốn nhân lúc cô say sấn để nghe lời thật lòng của cô, anh không muốn cô lại như Amy.

“Em không sợ cực khổ. Cả chuyện cực khổ nhất là phải dậy từ sớm đợi anh chạy bộ em còn làm được. Những chuyện khác chỉ là số 0.” Thiên Vy gục đầu giọng nói nhỏ dần nhỏ dần, con buồn ngủ đang vấy lấy cô.

Duyệt Thần nghe rõ từng câu từng chữ, trái tim anh ấm lên theo lời cô, mấy năm nay, đây là lần đầu anh vui nhất, hơn cả đoạt giải trong những cuộc thi. Duệ Thần nhìn cô gái đang dần thiếp đi, ôm cô vào lòng hôn lên trán cô, khẽ nói:

“Cho em biết một bí mật của anh nhé! Anh phát hiện mình cũng lỡ yêu em rồi, bé ngoan!”

Nhìn cô như con mèo nhỏ ngủ say trong lòng mình, Duệ Thần cảm thấy lòng bình yên hẳn. Anh cười tươi, nụ cười hay khiến Thiên Vy ngẩn ngơ, bế bổng cô vào phòng mình, đặt cô lên giường, cẩn thận đắp chăn cho cô anh nói:

“Hôm nay nhường cả phòng cho em đây. Ngủ ngon nhé tiểu thư của anh!”

“Oái... Đây là đâu?” Thiên Vy vò mái tóc rối bù vừa ngáp vừa nói. Nhìn quanh căn phòng lạ lẫm một giây sau cô liền thoát khỏi con ngái ngủ. Nếu đoán không lầm đây không phải phòng cô nha! Thứ nhất, phòng cô không sạch sẽ. Thứ hai, đây là phòng của đàn ông, vì trong phòng không có bàn trang điểm. Nghĩ đến điều thứ hai Thiên Vy trợn mắt, hôm qua cô uống rượu cộng theo kinh nghiệm là độc giả của vài quyển tiểu thuyết Thiên Vy nghĩ đến một tình huống rất là câu huyết!!!

Cô vội hắt chăn kiểm tra quần áo, thở phào khi không có gì lạ thường:

“Ừ tốt chỉ có chút mùi lạ.”

Xong việc cô cào cào mái tóc rối, vuốt vuốt quần áo bước ra ngoài. Ra đến bên ngoài phòng khách cô gần như sắp hết lên vì đây rõ ràng là nhà sư huynh cô, nhưng cô nhớ rõ hôm qua mình đi bar cùng Cố Hạo Nhiên, tại sao lại biến thành ở nhà sư huynh?

“Tỉnh? Mau vào ăn sáng, anh chờ cho em một phần rồi, anh thấy em ngủ say nên không gọi.” Duệ Thần từ bếp đi ra nói, anh không để cô có thời gian nghĩ về nguyên do mình ở đây. Vô cùng thân thiết nắm tay dắt cô vào bếp, kéo ghế cho cô, rồi tự mình bê bữa sáng cho cô, lại ngồi cạnh đưa cô ly sữa tươi.

“Sao em lại ở đây?” Thiên Vy mân mê ly sữa trong tay căng thẳng hỏi, cô cảm thấy sư huynh mình hôm nay rất lạ nha!

“Không nhớ sao?” Duệ Thần khẽ cười hỏi, nhìn Thiên Vy đang chăm chú nhìn mình không có ý định ăn sáng, anh lấy bánh mì phết bơ đưa cho cô. “Cảm ơn anh. Em uống say quá!” Thiên Vy ăn miếng bánh anh vừa đưa, lòng cảm thấy ngọt vô cùng.

“Hôm qua em đến bấm chuông nhà anh với bộ dạng say khướt, người đầy mùi rượu.” Duệ Thần nhìn cô ăn, ánh mắt vô cùng dịu dàng chậm rãi nhắc chuyện, anh không nói nhanh, vì sợ khi nghe xong sẽ chẳng ăn nổi bữa sáng này!

“Sau đó em ngã nhào xuống sàn nói em yêu anh!” Duệ Thần nhìn cô ăn hết miếng bánh mì kể tiếp.

“Phụt” Thiên Vy đang đánh chiến với sữa tươi liền bị ai kia tập kích khiến cô phun toàn bộ sữa vừa uống, quay sang nhìn Duệ Thần lắp bắp:

“Cái gì? Em...em nói thế sao?”

“Phải! Em còn trợn mắt nhìn anh rất lâu, ồn ào khiến một vài người cùng tầng chú ý nên anh đưa em vào nhà trước. Sau khi vào nhà em khóc lóc mắng anh, sau đó ngủ thiếp đi.” Duệ Thần nhìn Thiên Vy kinh hãi trong lòng vô cùng buồn cười, sợ cô xấu hổ, nên anh kiềm nén, lấy khăn giấy lau ít sữa dính trên môi cô. Thiên Vy lúc này đang bận tua đi tua lại đoạn phim hôm qua nên không phát hiện động tác của anh, đến khi phát hiện xấu hổ đến đỏ mặt nhưng cô lại rất vui nha!

“Em xin lỗi, em...” Đang lí nhí xin lỗi, chợt Thiên Vy im bật, vì cô nhớ ra rồi nha!!! Gân xanh nổi đầy trán, Thiên Vy vô cùng đau khổ nhớ ra đoạn Cố Khang Kiệt chỉ điểm, và cả lúc mình làm chuyện xấu hổ kia!!! Thiên Vy lúc này cảm thấy trên đầu mình như có đám mây đen. Cô bây giờ chỉ muốn bóp chết tên Cố Khang Kiệt kia!

“Nhớ rồi sao?” Duệ Thần nhìn biểu cảm của Thiên Vy hỏi. Thiên Vy ngay ngừng gật gật đầu không dám nhìn anh. Nhìn cô anh khẽ cười một tiếng hỏi:

“Thế anh hỏi em một câu, em phải thành thật trả lời anh.”

“Vâng.” Thiên Vy chẳng dám nhìn anh, mặt mũi cô đã bị Cố Khang Kiệt kia mài mòn rồi!

“Đồng ý làm bạn gái anh chứ?” Duệ Thần xoay mặt cô nhìn thẳng mình nghiêm túc hỏi. Thiên Vy như bị đánh một cái đứng bật dậy nhìn anh không dám tin nói:

“Thật sao? Nhưng cái cô Trang Vân Tịch kia...”

“Cô ta là bạn gái cũ của anh, bọn anh chia tay cách đây không lâu, có thể em cảm thấy anh nhanh như thế tỏ tình với em là không tốt. Nhưng anh muốn em biết anh không lừa em, anh thích em, ở bên cạnh em anh thấy rất bình yên và thoải mái, lắm lúc tim đập loạn. Ồ em cho anh cảm giác mà khi ở bên

Trang Vân Tịch anh không cảm nhận được, có lẽ giữa trước đây anh đã nhận lầm cái gọi là tình yêu với cô ta.” Duật Thần cắt ngang lời Thiên Vy, anh đứng lên nắm lấy tay cô nói ra những điều trong lòng mình. Nhìn thấy cô vẫn như cũ đứng ngây người nhìn anh, Duật Thần cảm thấy chút mất mát, vỗ nhẹ tay cô nói:

“Anh không ép em, em nghĩ kĩ rồi trả lời anh cũng được. Anh sẽ chờ!”

“Anh không cần chờ. Em đồng ý, em yêu anh, yêu từ lần đầu nhìn thấy anh!” Thiên Vy là ai chứ, cô đâu phải những cô gái thẹn thùng kia. Anh là người cô yêu, cô dại gì mà không đồng ý.

“Anh yêu em!” Duật Thần lòng đầy hạnh phúc, đưa mặt đến sát mặt cô, chuẩn bị một nụ hôn lãng mạn, nhưng chỉ còn chút xíu thì lại bị ai kia cản lại.

“Đợi em đánh răng, rồi mình tiếp tục!” Bỏ lại một câu Thiên Vy nhanh chóng chạy đi đánh răng. Đùa à! Đây là nụ hôn đầu của cô ở thế giới này, sao có thể sơ sài được chứ!!!

“An Thiên Vy em thật biết phá không khí mà!” Duật Thần lắc đầu theo đuôi cô vào phòng. Nhìn cô đang trong phòng tắm tích cực súc miệng, anh bật cười nói:

“Anh không ngại đâu!”

“Xong rồi bạn trai đại nhân mau đến đây!”

Cuối đạo này bí ý tưởng quá T_T khiến mn chờ lâu cho mk xin lỗi nha!!!

Ps: mn có ai nhớ chú Hàn k? Chương sau chắc sẽ cho chú ấy tái xuất, nhưng chưa có ý j đặc biệt, có lẽ chương sau sẽ bị nhạt T_T nhưng mk sẽ cố k để quá nhạt nhẽo!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Do Duật Thần là người phóng khoáng cởi mở, cộng thêm sớm quen biết Thiên Vy cảm tình với cô rất tốt. Còn Thiên Vy là người thẳng tính, tuy đôi lúc hay thẹn thùng trước ai kia, nhưng phần lớn da mặt rất dày... Nên ngày hai người chính thức từ mối quan hệ bạn bè sang người yêu kết thúc vô cùng tuyệt vời!

Cả hai trốn học một ngày, suốt hôm đó quần lấy nhau trò chuyện để hiểu nhau hơn. Đa phần là Thiên Vy nói, Duật Thần lắng nghe, khi cô hỏi anh sẽ thành thành thật thật trả lời, kể cả chuyện về Trang Vân Tịch. Anh không muốn giấu cô, tránh sau này lại xảy ra tranh cãi không đáng có. Về thái độ của bạn trai mới, Thiên Vy vô cùng hài lòng, cảm thấy có chút thành tựu vì đã chọn đúng người. Sau bữa tối lãng mạn, cả hai nắm tay nhau về nhà, tạm biệt bằng một nụ hôn chuẩn chuẩn.

Đêm đó lúc Thiên Vy thả mình trên chiếc giường ấm áp của mình, nhớ về ngày vui hôm nay. Bỗng cô bật người dậy, nụ cười hạnh phúc thay bằng khuôn mặt đen, âm ức nói:

“Thảo nào cả hôm nay cứ thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Thì ra...”

Thì ra cô chưa tính sổ với tên nhóc Cổ Khang Kiệt kia!!!

“Aaa...” Thiên Vy chôn mặt vào gối hét thảm, chỉ cần nhớ đến cái cảnh tượng kia cô lại không muốn sống nữa!!! Dù cô chỉ là mượn thân thể của người khác, nhưng cô cũng là một phụ nữ mạnh mẽ, từng có sự nghiệp thành công ở đời trước,...khụ...và có hơi lớn tuổi một chút... Cô cũng có lòng tự trọng, hơn nữa làm hành động quá gở đó trước mặt Duật Thần, từ bây giờ cô biết sống sao? Mỗi khi nghĩ đến cảm nghĩ của anh khi thấy một cô gái ngồi bẹp ở cửa nhà mình, mắt tròn trắng, giọng nói như mạch nha... Thiên Vy không dám nghĩ nữa!

Lăn qua lăn lại trên giường, Thiên Vy mất một lúc lâu đưa ra quyết định quan trọng.

Cô nhất định phải trả thù!!!

“Anh! Hôm nay em muốn xin nghỉ phép một ngày.” Thiên Vy ăn hết bát cháo, mắt cún con nhìn Duật Thần ngồi cạnh mình. Sáng nay cô bị đánh thức bởi cuộc gọi của anh, nội dung là muốn cô sang đây ăn sáng. Khiến ai đó vô cùng hạnh phúc rồi tổ ấm, bay sang đây!

“Lười biếng?” Duật Thần vuốt chóp mũi cô, là nhiếp ảnh gia Duật Thần gặp qua vô số người đẹp mắt to mũi cao, đối với anh chẳng có chút cảm giác gì. Nhưng cô gái trước mặt thì lại khác, mũi cô không quá cao, chỉ ở mức trung bình, thể nhưng anh lại thích nó, khẽ cười trong lòng đây có phải là 'tinh nhân trong mắt hóa Tây Thi' không?

“Không phải, em có chút việc.” Thiên Vy đối với hành động thân mật của anh không có tránh né, ngược lại rất hưởng thụ. Duật Thần là người phương Tây, cô biết phương Tây rất phóng khoáng trong tình cảm, cô chẳng có ý kiến khi bị anh ăn đầu hũ!

“Có cần anh giúp không?” Duật Thần đưa ly nước cam cho cô, quan tâm hỏi.

“Không cần đâu, hôm nay anh phải đến công ty chụp ảnh mà!” Thiên Vy lắc đầu, uống một ngụm lớn nước cam rồi đáp. “Ừm, có chuyện thì gọi cho anh.” Duật Thần cũng không thắc mắc gì nhiều, chỉ dặn dò. Anh không thích quản lý bạn gái, anh chỉ cần cô thoải mái khi bên mình.

“Vâng.”

“Xin chào, cô muốn gặp giám đốc?” Trợ lý lịch sự chào hỏi.

“Vâng.” Thiên Vy đáp. Lúc này cô đang ở tầng năm ở Florita Bridal, nơi làm việc của anh em họ Cố. Florita Bridal khác các công ty thời trang khác, ở đây không có quây tiếp tân ở sảnh như các công ty kia. Các tầng dưới chủ yếu là bày bán quần áo khá nhộn nhịp trái với tầng này một mảng tĩnh lặng. Nhìn cách bày trí sắp xếp của tòa nhà này, Thiên Vy rút ra một kết luận: Cố Hạo Nhiên quá mức keo kiệt, cả một em tiếp tân cũng không có!

“Cô có hẹn trước không ạ?” Nàng trợ lý giọng nói đầy thân thiện nói. Nàng ở đây công việc hằng ngày ngoài sắp xếp thời gian các cuộc hẹn, nang kim luôn cả tiếp tân của Florita Bridal, đôi khi nàng cũng rất oán ông chủ của mình, nhưng chẳng dám nói ra.

“Tôi là người của Tịch Thiên, có chút chuyện cần gặp em trai của giám đốc Cố!” Thiên Vy tỏ ra nghiêm chỉnh nói. Cô sớm đã đến đại học A, nhưng Cố Khang Kien không có ở đó, vì thế cô đành chạy đến địa bàn của anh em họ Cố này.

“Cô có hẹn trước chứ?” Nàng trợ lý hỏi.

“À hẹn trước sao?” Thiên Vy nhướn mày, đôi mắt đảo một vòng lặp lại câu hỏi. Lúc này cô có một ý tưởng không mấy lịch sự cho lắm.

“Điều khoảng này...” Hàn Triệt nhíu mày nhìn bản hợp đồng Cố Hạo Nhiên đưa ra. Vừa mới từ Mỹ trở về, anh đến Florita Bridal để bàn vài điều về hợp đồng trước khi hợp tác với họ. Nhưng bản hợp đồng lại có chút bất lợi cho Tịch Thiên, Hàn Triệt nhìn Cố Hạo Nhiên rồi lại nhìn sang Cố Khang Kien đang muốn thảo luận thì cửa phòng bật mở.

“An tiểu thư tôi biết chuyện Florita Bridal đồng ý hợp tác với Tịch Thiên khiến cô vui mừng, nhưng cô cũng không nên kích động đến mức này!” Cố Hạo Nhiên vẻ mặt đắc ý, tựa ghế như một đại gia chỉ trích người tùy tiện xông vào văn phòng của mình. Thực ra anh vốn định hợp tác với Lâm Phát hoặc An Thịnh, nhưng lại nghĩ đến nhờ An Thiên Vy nhắc nhở chuyện Hoắc Chính, nên anh quyết định mang hợp đồng này tặng cho Tịch Thiên.

“Anh chưa tỉnh ngủ à?” Thiên Vy đen mặt, hỏi. Cô nhìn quanh căn phòng, chỉ có ba người Cố Hạo Nhiên, Cố Khang Kien và 'chủ' Hàn Triệt. Cố Khang Kien ra hiệu cho trợ lý ra ngoài, cậu sớm đã chuẩn bị tâm lý, cậu biết không sớm thì muộn cô cũng đến đòi nợ.

“An...” Cố Hạo Nhiên cảm thấy bị tổn thương nghiêm trọng, nhìn biểu hiện của cô, anh liền biết An Thiên Vy chẳng biết về chuyện hợp tác. Khiến anh đi lỗ cả quãng đường hừ!!!

“Em đến có chuyện gì sao?” Hàn Triệt nhìn Cố Hạo Nhiên then quá hoá giận cắt lời anh ta, nhìn Thiên Vy hỏi. Thời gian này bận tới mắt tới mũi, không có thời gian gặp cô, giờ gặp lại vừa vui lại vừa giận. Vui vì anh vốn định giải quyết xong hợp đồng này sẽ tìm cô, không ngờ lại gặp cô ở đây. Giận vì mấy ngày qua, cô chẳng gọi điện bám lấy anh như trước. Có chút mất mát!” “Chào chú! Tôi đến tìm Cố Khang Kien.” Thiên Vy gật đầu chào hỏi với Hàn Triệt, lâu rồi không gặp ông chú, chú vẫn phong độ như lần đầu gặp nha! Không đếm xỉa đến Cố Hạo Nhiên, Thiên Vy bước đến nơi sofa bọn họ đang ngồi, ngồi xuống cạnh Hàn Triệt đối diện anh em họ Cố.

“Tìm em tôi làm gì?” Cố Hạo Nhiên nóng nảy anh cho rằng An Thiên Vy đang chuyển mục tiêu từ mình sang Khang Kien. Hàn Triệt im lặng lòng rét lạnh, câu hỏi của Cố Hạo Nhiên là điều anh đang muốn biết.

“Cố Hạo Nhiên anh có thể trật tự được không?” Thiên Vy lườm kẻ gây rối, chuyển mắt sang mục tiêu nghiêm túc nói.

“Cố Khang Kien, anh thật quá đáng anh nghĩ gì mà lại lợi dụng lúc tôi say để giờ trò...”

“Hai người lên giường với nhau?” Hàn Triệt đứng lên lớn tiếng chỉ tay vào Cố Khang Kien, mắt đầy lửa nhìn Thiên Vy hỏi.

“Cô dụ dỗ em trai tôi!” Cố Hạo Nhiên vừa mới lấy lại bình tĩnh thì lại một lần nữa kích động trừng mắt nhìn Thiên Vy.

“Anh điên...” Thiên Vy trừng mắt chuẩn bị hét vào mặt Cố Hạo Nhiên thì bị Cố Khang Kien cắt ngang, cậu bình tĩnh ngồi yên ngược đôi mắt đầy ý cười nhìn Thiên Vy, cậu đột nhiên muốn đùa với cô gái này!

“Sao cô có thể trách tôi được, lúc đó tôi say tôi chẳng biết gì cả.”

“Anh đừng tưởng nói một câu say thì tôi sẽ bỏ qua chuyện này!” Thiên Vy vốn muốn giải thích với Cổ Hạo Nhiên và Hàn Triệt, nhưng câu nói vừa rồi của Cổ Khang Kien đã thành công thu hút sự chú ý của cô. Khiến Cổ Hạo Nhiên và Hàn Triệt một lần nữa thành không khí.

“An Thiên Vy cô rõ ràng là bày kế hãm hại em tôi, giờ còn bắt nó phải chịu trách nhiệm sao? Quá hèn hạ, Cổ Hạo Nhiên tôi tuyệt đối không chấp nhận cô vào Cổ gia!” Cổ Hạo Nhiên rống giận, anh không tin em trai mình sẽ làm loại chuyện kia với An Thiên Vy, nhất định là bị tính kế rồi! Cứ nghĩ cô ta đã thay đổi, hừ! Không ngờ lại vẫn như trước, không bám được anh thì lại chuyển sang bám lấy Khang Kien.

“Tôi...” Thiên Vy nếu biết suy nghĩ của Cổ Hạo Nhiên lúc này chắc chắn sẽ xông ra khỏi cửa sổ tầng năm này để tự tử! Cô chỉ tay vào Cổ Hạo Nhiên muốn nói cho anh ta biết rõ mọi chuyện thì lại một lần nữa bị cắt ngang. Hàn Triệt nghe lời Cổ Hạo Nhiên không khỏi một bụng lửa giận, anh không thích người khác nói xấu cô, và cũng không cho phép điều đó xảy ra. Hàn Triệt kéo Thiên Vy ra sau lưng, còn mình đứng đối diện Cổ Hạo Nhiên nghiêm túc nói:

“Cố tổng, anh lúc đó có mặt ở đó cùng họ sao? Nếu không sao anh lại biết Thiên Vy hãm hại em trai anh? Cố tổng anh có thể sẽ bị kiện tội vu khống và phỉ báng người khác nếu cứ nói chuyện bắt nã thế đấy!”

“Hàn luật sư, anh đây còn không rõ An Thiên Vy sao? Anh không phải cũng trải qua ngày tháng bị cô ta bám lấy hay sao? Muốn kiện tôi sao? Được thôi, tôi đây cũng sẽ kiện cô ta...” Cổ Hạo Nhiên vươn tay nói lòng carvat, tư thế như sắp 'lâm trận'.

“Tốt thôi...” Hàn Triệt cũng không định bỏ qua cho Cổ Hạo Nhiên, nhưng Thiên Vy khác với Cổ Khang Kien. Cô càng nghe Cổ Hạo Nhiên nói càng cảm thấy mặt mình xuất hiện chứng co rút. Cắt ngang cuộc tranh cãi của họ, trở mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên:

“Cố tổng tôi xin trân trọng thông báo rằng: hôm qua chưa hề chạm vào một sợi tóc của em trai ngài. Tâm thần trong trắng của anh ta vẫn còn nguyên vẹn!”“...” Cổ Hạo Nhiên và Hàn Triệt không biết chuyện gì đang xảy ra. Cả hai bất động nhìn Thiên Vy chờ một lời giải thích, họ sợ mình lên tiếng sẽ khiến chuyện thêm rối rắm.

“Chúng tôi không xảy ra chuyện gì cả.” Cổ Khang Kien cảm thấy đùa đã đủ liền đính chính.

“Khi này em nói cậu ta lợi dụng em say sấn giờ trò?” Vẫn là Hàn luật sư 'tiêu hoá' vấn đề nhanh hơn vị đang 'xù lông' vì em trai kia. Anh nhanh chóng hỏi điều mâu thuẫn.

“Anh ta nhân lúc tôi say...” Thiên Vy giận thở phào ngồi xuống một hơi kể lại chuyện xảy ra trong bar, mặc dù chuyện có một vài điểm cô không nhớ rõ, nhưng Thiên Vy đã cố vận dụng tất cả vốn luyện văn học để tóm tắt đoạn ký ức xấu hổ kia. Và không uống công cô, cuối cùng Cổ Hạo Nhiên và Hàn Triệt cũng hiểu sơ lược câu chuyện. Thiên Vy kể xong tự rót mình một ly trà nhỏ trên bàn, ngửa cổ uống cạn, lấy sức nói:

“Anh ta như thế chẳng phải là lợi dụng lúc tôi say để giờ trò à?”

Lại uống một ly trà, Thiên Vy cảm thấy cơn giận đã lui đi rất nhiều, chỉ là cô không phá hiện ba người đàn ông kia nghe xong câu chuyện của cô lại biết thành mỗi người một tâm trạng.

Hàn Triệt vốn đã nghi ngờ Thiên Vy thích người khác, anh cũng đã sớm chuẩn bị đón nhận điều đó, khi ở Mỹ anh vài lần có hỏi trợ lý còn ở Tích Thiên về tin tức của cô. Anh không biết rõ mọi chuyện, nhưng anh nghe nói giữa anh chàng nhiếp ảnh kia và cô có gian tình. Dù cố điều chỉnh tâm trạng tốt nhất có thể, nhưng không hiểu sao khi ở trước mặt cô, nghe cô nói ra mọi chuyện, anh không kìm cảm thấy khó chịu, lồng ngực nặng trĩu khiến anh hít thở không thông. Cô có người yêu? Cô không cần anh?... Muốn ngàn câu hỏi cứ vang lên trong đầu Hàn Triệt. Đây là lần đầu từ lúc trở thành luật sư anh thấy bối rối thế này, anh từng đối mặt với vô số vụ kiện tụng rắc rối, nhưng nó không khiến anh hoảng loạn như lúc này. Những câu hỏi đó thật khó, anh không tìm được câu trả lời, nhưng chợt trong đầu vang lên một câu nói: Vì anh không xứng với tình yêu của cô. Hàn Triệt như bừng tỉnh sau cơn ác mộng, anh cười chua chát trong lòng. Phải, đó là câu trả lời hoàn mỹ nhất!

Cổ Khang Kien nhìn Thiên Vy vô tâm vô phổi, trong lòng vừa giận vừa buồn cười. Cô thay đổi quá nhanh quá nhiều, đến mức chẳng ai tin nổi. Cả cậu càng không tin và cũng không dám tin, sự thay đổi đó của cô vô tình hấp dẫn cậu. Cậu từng nhìn Tường Thụ Nhân sa sút thảm hại, tự hỏi An Thiên Vy kia có tài cán gì? Sao lại khiến cho Tường thiếu gia phải sống dờ chết dờ thế này? Cậu nhìn tên bạn khề cười, rồi quyết tìm hiểu cô gái kia, mà chính cậu cũng không nhận ra mình đang tiến vào cái mê cung không lối thoát ấy.

Còn riêng Cổ Hạo Nhiên, anh không phải là 'tù binh' của An Thiên Vy, anh thừa nhận lúc đầu chỉ có chút hứng thú với sự khác lạ của cô. Nhưng cái hứng thú ấy không đủ 'bẫy' anh, anh quan tâm đến những chuyện liên quan đến em trai mình và Florita Bridal sự nghiệp cả đời anh. Cũng như lúc này, anh lâm vào trầm tư không phải vì An Thiên Vy mà là vì em trai mình. Anh nhận ra Khang Kien động tâm với cô. Anh không hy vọng điều đó xảy ra, An Thiên Vy lúc này thay đổi về ngoại hình và tính cách tốt hơn lúc trước rất nhiều. Nhưng anh không chắc liệu lần sau cô có còn thay đổi, nếu cô thay đổi trở thành như lúc trước hoặc tệ hơn thế, thì Khang Kien phải thế nào? Anh muốn người thân duy nhất của mình phải có cuộc sống tốt, và anh không nghĩ An Thiên Vy là lựa chọn tốt cho Khang Kien.

Mk vừa nghĩ lại cốt truyện một chút và quyết định sửa đổi vài chỗ. Là 'anh Cổ nam chính' đối với TV k phải yêu nhé! Mk thấy nếu cho tất cả 'nam chính' yêu TV thì có một chút quá, cảm giác TV quá mức hoàn hảo người gặp người yêu.

Chương này 'chú Hàn' nhạt quá nhỉ? Chương sau 'chú Hàn' vẫn xuất hiện nhé, hn nữa còn lm anh hùng nữa đấy!!!

Chương 35

Sau khi chọc Cô Hạo Nhiên 'xù lông' cả Thiên Vy và Hàn Triệt đều bị ra ngoài. Cố Khang Kiện thở dài ngã người ra sofa, vừa nhắm mắt nghỉ ngơi vừa nói:

“Anh không phải muốn báo đáp An Thiên Vy sao? Hợp đồng chưa ký mà anh đã đuổi người.”

“Em thích An Thiên Vy?” Cố Hạo Nhiên không đáp mà lại hỏi một câu lệch chủ đề, tuy gọi là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại mang phần khẳng định.

“Sao anh hỏi thế?” Cố Khang Kiện cũng học theo anh trai không đáp, mở mắt nhìn trần nhà hỏi.

“Anh không hy vọng em nói có!” Cố Hạo Nhiên nghiêm túc nói.

“Tại sao?” Khang Kiện chớp mắt tiếp tục nhìn trần nhà, nhẹ nhàng hỏi nhưng lòng nặng nề không thôi.

“Vi con người sớm nắng chiều mưa đó không hợp với em, anh ra đời sớm hơn em, anh nhìn người giỏi hơn em. Và anh cũng nói cho em biết là em nên bỏ thứ tình cảm đơn phương này đi, An Thiên Vy sẽ không thích em đâu, em va vào cô ta chỉ làm phí thời gian của mình thôi.” Cố Hạo Nhiên nói những gì trong lòng mình, nhìn An Thiên Vy của hôm nay anh liền biết cô ta sẽ không bao giờ yêu em trai mình.

Cố Khang Kiện khẽ cười khép mắt, dù anh trai không nói cậu cũng thấy được sự thật đó. Lòng đau âm ỉ, tình cảm đâu phải thứ nói bỏ là bỏ được!

“Tôi đưa e đến công ty!” Hàn Triệt không cho Thiên Vy cơ hội từ chối, nói xong liền chui tọt vào xe. Thiên Vy trước giờ là người tiết kiệm được tiền liền làm, không ngại ngồi vào ghế phụ tự thắt dây an toàn. Hàn Triệt cho xe lăn bánh liếc nhìn người bên cạnh đang cầm cùi lút điện thoại. Thở dài thu hồi tầm mắt, Hàn Triệt bị cảnh tượng phía trước làm giật mình, thẳng gấp.

“Chú à...” Thiên Vy nhào người về trước may nhờ có dây an toàn, cô chết khiếp đang muốn mắng người chọt thấy Hàn Triệt_ kẻ suýt gây tai nạn, cau mày chăm chú nhìn phía trước, cô nhìn theo Hàn Triệt chỉ thấy cách đó một khoảng một chiếc ô tô đen chạy vút đi khỏi bụi ngập trời. Đang muốn hỏi rõ chuyện gì, thì Hàn Triệt khởi động xe tăng tốc đuổi theo chiếc ô tô kia. Thiên Vy lúc này cảm thấy tim mình đập loạn, lòng tự hỏi không biết hôm nay khi xuống giường mình đặt chân nào xuống trước?

Ném mớ suy nghĩ lung tung kia ra khỏi đầu, Thiên Vy ôm lấy dây an toàn, nói gần như hét:

“Chú à lớn tuổi rồi lại còn yêu tốc độ không nên đâu!”

“Người có tuổi như tôi còn thường thích lái xe không nhìn đường!” Hàn Triệt đen mặt quay sang nhìn Thiên Vy chăm chăm. Đoạ cô tái mặt, Thiên Vy sang khi nhắc nhở Hàn Triệt nhìn về phía trước, nghiêm túc hỏi:

“Chú đang đi đánh ghen sao? Bạn gái chút lén lút cặp người khác?”

“Không...” Hàn Triệt đáp, nhưng mới được một nửa thì bị ai kia cắt ngang.

“Họ tăng tốc, chắc bạn gái chú và tình nhân của cô ta phát hiện chú đang theo đuôi rồi!” Thiên Vy nhìn chiếc ô tô kia tăng tốc liền reo lên. “An Thiên Vy, em nghe rõ ba chuyện tôi sắp nói đây. Thứ nhất, tôi không có bạn gái. Thứ hai, vài người trên chiếc xe kia vừa bắt một cô gái. Và thứ ba, nếu tôi không làm người bị bắt là Lý Minh Ngọc!” Hàn Triệt đảo tay lái, đạp ga tăng tốc, nhưng chiếc xe kia cũng không kém lại tạo phản cách với anh.

“Hà?” Thiên Vy tròn mắt há mồm, trong đầu loé lên chút ấn tượng. Phải rồi, sau sự kiện kia Hoắc Chính cho người bắt Lý Minh Ngọc, nhưng bắt quá trong tiêu thuyết là cô ta tự thú với Cố Hạo Nhiên, nên lúc bị bắt đi là Cố Hạo Nhiên cứu cô ta. Bây giờ, thế nào lại biến thành cô và ông chú chứ???

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu không phải cô nói với Cố Hạo Nhiên để anh ta đề phòng Lý Minh Ngọc, thì bây giờ cô ta đã không bị Hoắc Chính trả thù. Thôi thì cứu cô ta coi như chuộc lỗi! Nghĩ thế Thiên Vy liền yên lặng không nói gì, tiếp tục theo dõi tình hình.

Lý Minh Ngọc vốn đến gặp Cố Hạo Nhiên không ngờ vừa xuống taxi lại bị Hoắc Chính bắt đi. Cô co người nhìn Hoắc Chính đang đường thần người bên cạnh lòng đầy sợ hãi.

“Sợ?” Hoắc Chính mở mắt nhìn cô giọng nói rét lạnh, kế hoạch kia của hắn vốn sẽ vô cùng thành công nếu không phải do người con gái này. Nghĩ tới những lời trách mắng của cha, chê cười của những người trong JK, con giận lại dâng lên. Hắn bóp chặt cầm Lý Minh Ngọc gần giọng hỏi:

“Biết sợ lại còn phản bội tôi? Cô không muốn sống nữa sao?”

“Là do Cố Hạo Nhiên ép tôi, tôi hết cách mới phải làm thế!” Lý Minh Ngọc đỏ mắt, cố kiềm chế giọng nói run rẩy của mình.

“Thì ra cô sợ Cố Hạo Nhiên hơn tôi?” Hoắc Chính híp mắt, tăng lực tay, hận không thể bóp nát cô gái này.

“Tôi... không phải do tôi...”

“Không phải cô thì là ai? Chẳng lẽ là tôi?” Hoắc Chính trừng mắt, chuyện đánh cắp kia chỉ có hai người biết là hắn và cô gái này, nói không phải cô ta đánh chết hắn cũng không tin.

“Là...”

“Cậu chủ có người theo đuôi.” Người đàn ông ngồi ghế phụ báo cáo, cắt ngang câu trả lời của Lý Minh Ngọc.

“Khốn khiếp.” Hoắc Chính quay đầu nhìn về phía sau mắng một tiếng, nói với tài xế.

“Tăng tốc.”

“Giỏi lắm Lý Minh Ngọc, có cả người đến ứng cứu cho cô, nhưng cô không thoát được đâu!” Hoắc Chính rút lên mắt bưng lửa giận. Dám chơi xỏ hắn, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt!

Sau một lúc rượt đuổi, kiên nhẫn cuối cùng của Hoắc Chính cũng bay mất. Khi xe vừa chạy đến giữa một cây cầu, hắn cho xe dừng lại, túm tóc lôi Lý Minh Ngọc ra khỏi xe.

Hàn Triệt và Thiên Vy cũng vội vàng ra. Nhìn mặt mũi Lý Minh Ngọc cả hai đều biết cô ta đã bị dọa không ít. Hàn Triệt nhiu mày nói với Hoắc Chính:

“Hoắc thiếu gia, cậu đây là bắt giữ người trái phép, phạm pháp đấy!” “Chuyện này không liên quan đến anh.”

“Sao lại không liên quan đến tôi? Tôi và Lý tiểu thư là bạn với nhau, hơn nữa tôi còn là luật sư, anh bắt bạn tôi đưa nhiên tôi không thể xem như không thấy!”

“Tốt thôi!” Hoắc Chính nhếch môi kéo Lý Minh Ngọc đến sát thành cầu không nói không rằng đẩy Lý Minh Ngọc xuống. Hàn Triệt không nói một lời lao xuống theo. Thiên Vy bất ngờ đến hóa đá, tuy biết cô ta sẽ được 'tây trần' nhưng thấy tận mắt vẫn sợ nha!

“Hoắc thiếu gia anh điên rồi! Anh dám ban ngày công khai giết người?” Thiên Vy chỉ tay vào Hoắc Chính lớn tiếng nói. Biết chắc Lý Minh Ngọc và Hàn Triệt không sao, cô cũng không rảnh lo lắng, trong thời gian chờ họ lên bờ, tìm người trò chuyện giết thời gian.

“Ai làm chứng? Tôi là tụt tay!” Hoắc Chính đeo kính mát nhìn Thiên Vy, giống như không chuyện gì xảy ra nói, lại hỏi hai người đứng cạnh mình.

“Các anh thấy tôi đẩy cô ta?”

“Không ạ.” Hai người kia đồng thanh đáp. Hoắc Chính nhún vai nhìn Thiên Vy rồi bỏ vào xe.

“Đê tiện.” Thiên Vy nhìn theo bóng xe chạy đi mắng một tiếng quay vào xe, chờ đợi.

“Minh Ngọc đâu?” Lạc Tuệ Mẫn nhận được tin liền cùng An Khánh gấp gấp đến bệnh viện. Đến nơi nhìn An Thiên Vy và Hàn Triệt quần áo ướt sũng ở bên trong phòng, hỏi.

“...” Thiên Vy nhìn cũng lười không đáp nhìn điện thoại mình. Hàn Triệt vốn không thân mấy với Lạc Tuệ Mẫn cũng im lặng chỉ gật đầu chào hỏi với An Khánh.

“Ôi con gái tôi...” Lạc Tuệ Mẫn khóc lóc ôm lấy Lý Minh Ngọc đang bất tỉnh trên giường. An Khánh vốn muốn đến ôm an ủi bà, nhưng nhớ đến Thiên Vy liền thay đổi chỉ khẽ vỗ vai bà nhắc nhở bà đừng phiền Minh Ngọc. Lại nhìn Thiên Vy mở miệng hỏi:

“Thiên Vy, Minh Ngọc sao rồi?”

Hàn Triệt như rồng mây nhìn cô gái bên cạnh, anh biết An Khánh là đang muốn tìm chuyện để nói cùng con gái nên không xen vào, bắt quá lòng tự hỏi không biết ai kia có trả lời hay không?

“Chắc là uống mấy ngụm nước sông mà thôi! Bắt quá An tổng và bà Lạc nên cẩn thận một chút, vì nước bản thể không biết tiểu thư đây uống phải khi tỉnh lại không biết có bị si ngốc hay không?” Thiên Vy vẫn không rời mắt khỏi màn hình, giọng đều đều nói.

“An...” “Lạc Tuệ Mẫn hận không thể cào rách mặt An Thiên Vy lúc này, bà nén giận nắm chặt tay con gái. Hàn Triệt vờ như không nghe thấy gì, anh biết mà, cho dù có trả lời, cũng là chọc tức nhau. An Khánh hắng giọng, như không nhìn thấy Lạc Tuệ Mẫn đang uy khuất, nói:

“Thiên Nam đạo này thế nào? Ba nghe nói nó đang thuyết phục một nữ diễn viên trẻ đầu quân cho Tịch Thiên. Nghe nói Lâm Phát cũng muốn có cô ta, có cần ba giúp đỡ hai con?”

“Anh em chúng tôi không dám nhận ân huệ của An tổng, nếu An tổng rảnh rỗi thời gian như thế thì hãy về mỗi tối trước khi đi ngủ mà đọc kinh sám hối với mẹ tôi đi!” Thiên Vy cắt điện thoại, lạnh lùng nói, vừa rồi cô vừa nhớ đến khi mẹ 'An Thiên Vy' mất, lần cuối cũng không gặp được chồng mình. Đột nhiên lòng lại khó chịu, muốn tìm người phát tác, vừa hay kẻ đầu sỏ đang ở đây.

“Thiên Vy ba đang nghiêm túc nói chuyện cùng con. Con nói như thế là ý gì?” An Khánh đứng như Thiên Vy đoán, ông ta phát hỏa.

“Thiên Vy con không được vô lễ với ba con, tuy đi và ba con có lỗi với mẹ con và anh em con, nhưng con cũng không nên đối xử với ba cô như thế. Mọi chuyện đã là quá khứ rồi, con nên tha thứ cho ba con, nếu muốn trách muốn hận chỉ cần hận mình đi là đủ rồi!” Là một người thông minh, Lạc Tuệ Mẫn luôn không bỏ qua cơ hội để khiến An Khánh và An Thiên Vy bất hòa. Hàn Triệt neho mắt nhìn cả ba, chuyện này anh sẽ không xen vào!

“Bà yên tâm, từ đầu đến cuối tôi luôn hận bà, bà không cần lo ông ta sẽ giành hết phần bà. Bất quá bà chỉ là một con hồ ly tinh, tôi hận một mình bà vẫn thấy chưa đủ!” Thiên Vy cười lạnh, nhìn Lạc Tuệ Mẫn khóc thảm thương bên giường bệnh. Muốn khóc? Được thôi, bà cứ khóc đi, xem cuối cùng mệt thân ai!

“Thiên Vy con muốn thế nào? Đến khi nào con mới hiểu cho ba?” An Khánh vỗ ngực mắt cũng đỏ theo, ông phải làm sao đây? Đứa con gái ông, đứa con luôn bám lấy ông, luôn làm nũng với ông, làm sao để nó trở về như trước?

“Đến khi nào tôi biết vì sao ngày mẹ tôi mất ông không có mặt ở đó? Vì sao không đến gặp mẹ tôi? Vì sao ông lại chọn mẹ con bọn họ?” Thiên Vy đáp, nhìn chằm chằm An Khánh như muốn nhìn thấu ông ta.

“Ba không nghĩ bệnh tình mẹ con lại biến xấu, ngày đó ba xấu hổ với mẹ con với anh em con. Ba không biết phải đối mặt với anh em con như thế nào. Giữa anh em con và mẹ con Tuệ Mẫn ba không thể chọn lựa, ba cần cả hai...” An Khánh bước đến gần Thiên Vy nói trong nước mắt, ông cảm giác đứng trước mặt mình đã không còn là con gái của mình nữa, đột nhiên lại sợ ông đã mất Tịch Đồng, ông không muốn mất cả đứa con gái giống vợ mình nữa!

Câu trả lời của An Khánh khiến Lạc Tuệ Mẫn và Thiên Vy không một chút hài lòng. Lạc Tuệ Mẫn lòng rét lạnh, ông ta vẫn không hết hy vọng với anh em An Thiên Vy. Còn Thiên Vy lại thờ dài, An Khánh vẫn không dứt khoát được. Hàn Triệt từ chối cho ý kiến, chẳng đứng về phe ai.

“Là ông hại chết mẹ tôi, là ông ép anh em tôi rời đi. An Khánh ông quá tham lam, ông sẽ chẳng bao giờ nhận được sự tha thứ của anh em tôi. Và cả mẹ tôi, bà đáng ra phải có một người chồng tốt, xứng đáng với tình yêu của bà hơn là ông. Một người có mới nới cũ như ông sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc.” Thiên Vy bật cười lắc đầu lại nhìn sang Lạc Tuệ Mẫn.

“Còn bà, đáng ra đã có người chồng tốt, nhưng lại tham mê tiền bạc không điểm dừng. Nói cho bà biết, chồng cũ của bà, người từng rất yêu thương bà giờ đang có một cuộc sống hạnh phúc, có vợ hiền con ngoan. Nếu bà không phản bội ông ấy, bây giờ người đang hưởng hạnh phúc đó là bà chứ không phải ai khác, Lý Minh Ngọc cũng không mất ba. Bà sẽ sống vô lo vô nghĩ thay gì như bây giờ lúc nào cũng nghĩ ngợi tính toán!”

Bỏ mặc hai người họ, Thiên Vy ra về. Hàn Triệt cũng không ở lại, theo cô. Bên trong phòng bệnh, An Khánh thần người, nhìn Lạc Tuệ Mẫn ánh mắt hức tấp. Lạc Tuệ Mẫn chìm trong suy nghĩ không phát hiện ánh nhìn của An Khánh. Mà người đang bất tỉnh trên giường, khoé mắt ẩm ướt, những gì An Thiên Vy nói cô đều nghe rõ!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

“Anh quyết định đi thật sao?” Triệu Băng Di nghi ngờ nhìn Trương Thụ Nhân, cả hai lúc này đang ở thư viện đại học A. Cô vừa nghe cậu sẽ du học liền vội vàng tìm đến.

“Ừ, vốn đã nhận được thông báo, chỉ là bây giờ mới quyết định thôi!” Thụ Nhân đem những quyển sách mình đã mượn trả ngay về chỗ của nó. Đây không phải quyết định nhất thời, trước do vương bận chuyện của Thiên Vy, nhưng giờ đã không còn nữa, mấy ngày nay cậu cũng đã nghĩ kỹ. Cậu và cả Thiên Vy đều đã thay đổi, tuy những hiểu lầm với Thiên Vy đã được xóa bỏ, nhưng tình cảm giữa hai người chẳng thể nào như xưa.

“Thế còn Thiên Vy? Anh không phải luôn thích cậu ấy sao? Không phải anh vẫn muốn làm hòa với cậu ấy sao?” Băng Di lòng đầy nôn nóng, cô muốn biết câu trả lời, nhưng một phần lại không muốn nghe, đúng hơn là cô sợ. Sợ cậu vẫn cố chấp, không chịu từ bỏ, để rồi lại chịu đủ đau khổ. Yêu đơn phương, cô hiểu cảm giác đó, vì cô cũng đang yêu thầm một chàng trai.

“Đó không còn là cô bé hay bám lấy anh lúc trước nữa, bọn anh không thể nào trở lại như xưa. Anh và Thiên Vy đều có con đường riêng của mình. Mọi thứ nên cứ theo nơi nó thuộc về.” Thụ Nhân đặt quyển sách cuối cùng lên kệ, đáy mắt xẹt qua tia ảm đạm rất nhanh liền biến mất. Cậu mỉm cười, nụ cười không còn đẹp như lúc trước, nó mang phần ưu buồn và gượng ép. Băng Di nhìn cậu lòng đau nhói, cô không ở lại lâu, tạm biệt rồi đi. Đi lang thang

trên sân trường rộng, mọi người ồn ào xung quanh nhưng cô chẳng nghe được gì. Bàn tay cầm điện thoại soạn một dòng tin nhắn, cô cứ đắn đo xóa rồi viết, rồi lại xóa. Khó khăn viết xong cô thần người đứng chôn chân tại chỗ, mình có nên gửi đi? Con gió thổi qua, khiến mái tóc xoã của cô đung đưa trong gió, nhìn ánh nắng chiều dịu nhẹ phía trước, cô nhanh chóng chạm nhẹ màn hình. 'Ting' âm thanh thông báo tin đã gửi.

'Thiên Vy đến gặp anh ấy một lần được không? Anh ấy thật sự rất yêu cậu, anh ấy sắp ra nước ngoài rồi! Băng Di.'

Thiên Vy nhìn dòng tin nhắn trên điện thoại lâm vào trầm tư. Duật Thần ở bên nhìn cô im lặng như thế thật không quen, anh nói:

“Em đồng ý đi.”

“Anh không ghen?” Thiên Vy quay phắt nhìn Duật Thần chấp vắn. Còn bảo cô đi? Đây là đang giận lẫy sao? Nhưng nhìn mặt và giọng nói kia không có chút khác lạ gì nha!

“Lại nghĩ đi đâu đấy? Tuy đã nói rõ, nhưng dù sao cũng từng quen biết, người ta lại sắp đi xa em cũng nên đến tạm biệt, để người ta biết em đã bỏ qua chuyện xưa. Sau này khi nghĩ lại em sẽ thấy mình không nợ người ta, mà người ta cũng nhẹ lòng!” Duật Thần vừa nhìn liền biết cô bạn gái mình nghĩ gì, anh τι μι giải thích.

Thiên Vy ngồi cạnh gật gù nghe giảng, đời trước cô không bao giờ nghĩ đến chuyện này, vì đời trước cô là một cây hoa đào héo! Dù có yêu vài lần nhưng người bị đá là cô!!!

“Ái phi nói có lý!” Thiên Vy nhìn anh đáp. Chuyện này có lẽ cô sẽ đáp ứng, nhân tiện cô nghĩ mình nên tác hợp cho hai con người kia, dù sao Triệu Băng Di sớm đã yêu Tường Thụ Nhân, trai tài gái sắc, quá hợp đôi!” “Tôi nay hoàng thượng muốn ăn gì?” Duật Thần không phản đối trước cách gọi của Thiên Vy, ngược lại còn thuận theo hỏi. Anh không phải không phản đối, chỉ là sau vài ngày từ lúc bắt đầu hẹn hò, anh đã phát hiện ra bạn gái mình là một con sói nhỏ thích giờ trò lưu manh, hay làm theo ý mình, chẳng thể khuyên được!

“Trầm là người dễ nuôi, ái phi thích gì thì làm đó. Phải rồi hôm nay trầm sẽ về trễ một chút.” Thiên Vy nhìn anh đang nghiêm túc làm việc nói. Không thể nghi ngờ người đàn ông đẹp nhất là lúc tập trung làm việc. À quên nữa, cô đã chính thức dọn sang nhà của bạn trai đại nhân, với lý do, dạo gần đây quá bận cần người chăm sóc!

“Em lại muốn đi đâu?” Duật Thần rời mắt khỏi máy tính, nhìn người đang dùng cái ánh mắt háo sắc nhìn mình hỏi. Anh không phải là nhốt cô trong nhà, chỉ là không muốn cô ra ngoài vào buổi tối.

“Thì anh bảo em đi gặp người ta!”

“Ngày mai rồi đi, bây giờ sắp đến buổi tối rồi!”

“Không được!”

“Tại sao?”

“Ngày mai năng lượng siêng năng của em sẽ giảm!”

“An Thiên Vy, em có thể lười hơn nữa không?”

“Có ạ!”

Đây là cuộc đối thoại giữa vị hoàng thượng và ái phi của mình. Kết quả cuối cùng là sau buổi ăn tối Duật Thần đưa Thiên Vy đến Tường gia. Vốn Thiên Vy muốn đi một mình, vì ở Tường gia còn có một kẻ đáng ghét, cô không muốn cãi nhau với bà ta trước mặt anh. Nhưng Duật Thần lại không đồng ý, thế là cô 'giao nộp vũ khí đầu hàng' với điều kiện anh phải ở bên ngoài!

Cùng lúc đó ở tại một quán bar trên phố lớn, một người con trai ngồi ở quầy bar trò chuyện cùng cô gái pha rượu. Cả hai chìm trong câu chuyện của mình, mặc tiếng nhạc đinh ốc bên ngoài.

“Hôm nay anh đến trễ.” Mạn Hân vừa lau ly rượu vừa nói với người kia.

“Có chút việc ầy mà! Em định khi nào thôi việc ở đây?” Cố Khang Kien nhăm nháp ly rượu hỏi cô. Hôm gặp An Thiên Vy, cậu bị anh trai lên lớp cả buổi, buồn bực liền đến quán bar, không ngờ lại gặp được Mạn Hân. Thì ra cô đến làm thêm để trang trải học phí thay vì xin tiền bố mẹ ở quê. Khang Kien vốn muốn giúp đỡ nhưng cô lại từ chối, cậu cũng không ép, bỏ qua chuyện giúp cô. Thay vào đó mỗi đêm cậu đều đến đây cho đến giờ Mạn Hân tan ca. Một phần vì đau buồn vì tình, một phần vì một cô gái như Mạn Hân làm việc ở đây có chút nguy hiểm, dù sao cũng được xem là bạn của cậu.

“Chắc hết tháng này, tháng sau có một số bài kiểm tra em không thể bỏ bê được!” Nhìn ly rượu sáng bóng trong tay, Mạn Hân hài lòng lao sang ly khác.

“Ừ, sau này muốn làm thêm cứ tìm anh, những nơi thế này phức tạp lắm!”

“Chúng ta không cùng ngành mà!” Mạn Hân ngược mắt nhìn cậu, nhướn mày cười nói. Lúc đầu còn ngại ngùng, nhưng dần dần cô đã có thể nhìn thẳng vào mắt cậu, cười với cậu, nhưng cô cũng phát hiện càng lúc cô càng thích cậu nhiều hơn. Nhưng chỉ tiếc người cậu thích lại là một cô gái khác. Mạn Hân chỉ vô tình biết được trong ngày đầu cô gặp cậu ở bar, đêm đó cậu say bí tỉ, trong lúc chờ người thân cậu đến đón, cô đành để cậu gục trên quầy bar, vô thức cậu nói về tình cảm của mình với cô gái đó. Mạn Hân nghe tất cả, cô thấy lòng khó chịu vì điều đó. Nhưng còn một chuyện cô không biết, đó là người con gái kia là ai!” “Không tin anh sao? Thế thì tìm An Thiên Vy, nhờ cô ta xin cho em đến Tịch Thiên.” Khang Kien có chút không tự nhiên khi nhắc đến Thiên Vy, câu xưng hô xa cách.

“Em chỉ mới năm nhất, không có kinh nghiệm. Với lại em không muốn phiền Thiên Vy, như thế cứ như lợi dụng cậu ấy!” Mạn Hân nhún vai, không nhìn cậu, mỗi khi nghĩ đến cậu đã có người trong lòng, cô lại mất hết dũng khí nhìn cậu.

“Vậy thì tìm anh...” Khang Kien không phát hiện Mạn Hân kỳ lạ, tiếp tục nói.

“Khi đó rồi tính anh ạ!” Mạn Hân cắt ngang lời cậu, cô không muốn cậu quan tâm cô, cậu như thế chỉ khiến cô thích cậu nhiều hơn thôi!

“Em sao thế?” Lúc này Khang Kien mới nhận ra có gì đó không đúng, hình như cô không được vui, cô không nhìn cậu.

“Không có gì ạ!” Mạn Hân tránh né, đến một cách lịch sự.

“Nói anh nghe!” Khang Kien không tin, cố chấp hỏi, chính cậu cũng không biết vì sao mình lại cứ đầu muốn biết vì sao cô không vui nữa? Có lẽ do thích nụ cười đáng yêu của cô, nên cậu không muốn điều gì khiến cô buồn, không cười với cậu. Haiz, cậu thờ dài, gần đây cậu sắp điên rồi, nghĩ vẩn vơ suốt!

“Nói gì ạ? Chẳng có gì để nói cả!” Mạn Hân cố kìm con uất ức trong lòng mình, muốn cô nói gì đây? Nói do anh thích người khác nên cô không vui sao? Đó là một ý nghĩ ngu ngốc!

“Đi.” Cô Khang Kien chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, chỉ là nhìn thấy cô không nhìn cậu, lòng dâng lên cơn giận không tên. Cậu lạnh lùng nói duy nhất một từ, rồi kéo cô ra ngoài, mặc cô phản kháng. Quản lý nhìn cả hai vốn muốn can ngăn, nhưng thấy Cô Khang Kien là khách quen, với mấy ngày liền cậu điều đến đây nói chuyện cùng cô nhân viên kia, chắc hai người họ có chút vấn đề tình cảm cần giải quyết. Nghĩ thế anh ta liền quay lại, gọi những người khác tiếp tục làm việc.

Khang Kien kéo Mạn Hân ra cửa sau bar, đến phía sau nơi giữ xe mới buông tay cô. Không ngờ vừa quay lại cậu giật mình, nhờ ánh sáng của chiếc đèn nhỏ ở treo trên mái hiên, tuy mờ yếu, nhưng cũng đủ để cậu nhìn ra cô đang khóc. Khang Kien bối rối chẳng biết tại sao và giờ nên làm gì, áy náy lên tiếng:

“Đau sao?”

Mạn Hân thút thít muốn mở lời, nhưng những cơn nấc lại ngăn cô. Chỉ đành lắc đầu đáp trả anh.

“Sợ sao?” Thấy cô như thế cậu càng bối rối, có lẽ lúc này cậu quá hung dữ khiến cô sợ.

Mạn Hân tiếp tục lắc đầu, mà cô chẳng biết cái lắc đầu này hoàn toàn chộc Cô Khang Kien phát hỏa.

“Anh muốn em trả lời! Tại sao khóc?” Cô Khang Kien nổi giận quát lớn.

“Tại anh, đều do anh cả!” Uất ức quát trả, Mạn Hân khóc lớn, cô không nghĩ đến mình cũng có lúc sẽ nổi giận, nhưng cô nhịn đủ rồi. Biết cậu yêu người khác, cô đành yên lặng, lặng lẽ bên cậu, thế mà giờ cậu còn lớn tiếng với cô! Ai đó đang trong cơn giận, đánh mất lý trí.

“Anh?” Khang Kien ngơ người, cậu hoàn toàn không nhớ mình đã làm gì sai nha! Nhìn cô khóc không ngừng, cậu vươn tay ôm lấy khuôn mặt cô dỗ dành:

“Được rồi, đừng khóc nữa! Nói anh nghe xem anh làm gì chọc giận em.”

“Anh thích người khác, lại nói trước mặt em. Anh không biết em thích anh sao? Anh thích người khác, nhưng lại luôn quan tâm em, anh làm thế khiến em hiểu lầm càng thích anh hơn! Vừa rồi còn mắng em!...” Mạn Hân một hơi nói ra tất cả. Mà này nếu Thiên Vy thấy được, sẽ cảm thán một câu: Giận quá mất khôn!

“...” Cô Khang Kien như bị sét đánh, cô thích cậu? Không nghe lầm, tim đập loạn, cổ bình ồng vật đang đập loạn trong ngực mình. Khang Kien nhìn cô gái trước mặt, vươn tay vuốt tóc cô:

“Thế em giúp anh quên cô ta được không?”

Mạn Hân ngẩng đầu nhìn cậu gần như không tin được điều mình vừa nghe được. Đây chẳng phải là muốn cô làm thế thân sao?

Khang Kien nhìn Mạn Hân không chớp mắt. Cậu biết làm thế là bất công với cô, nhưng cậu không biết cách nào vẹn cả đôi đường hơn! Mạn Hân cụp mắt đắn đo, không phải thích anh sao? Đây chẳng phải là mong muốn của cô sao? Nhưng tại sao khi nghe cậu nói ra điều này cô lại đau hơn cả khi biết cậu thích người khác? Đồng ý sao? Cô không biết mình sẽ giúp được anh hay càng lún sâu vào đó! Không đồng ý sao? Cô cảm thấy không nỡ từ bỏ!

Nghĩ ngợi lúc lâu, Mạn Hân nhìn cậu vẫn kiên nhẫn chờ mình lòng đã có quyết định. Cô nhìn cậu, cố tạo một nụ cười:

“Được!”

Cô sẽ thử, sẽ cho mình thời gian, nếu sau thời gian đó, cô không thể khiến cậu quên người con gái kia thì cô sẽ từ bỏ!

Khang Kiện lau nước mắt cho cô, cậu chẳng biết nói gì, ngoài một câu xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Ngừng xe bên ngoài một biệt thự to lớn, Duật Thần giúp Thiên Vy tháo giày an toàn. Anh nhìn ngôi biệt thự sang trọng kia rồi nói với Thiên Vy:

“Sau này chúng ta sẽ mua một căn nhà to như thế này! Em thích chứ?”

“Không!” Thiên Vy chắc như đinh đóng cột đáp.

“Tại sao?” Duật Thần thắc mắc hỏi. Chẳng phải con gái rất thích thế sao?

“Dọn dẹp rất mệt!” Thiên Vy lờ đi ít nhiều nói.

“Có thể thuê giúp việc!” Duật Thần buồn cười trả lời. Bạn gái anh đôi lúc rất thông minh, nhưng đôi khi lại ngốc không thể hiểu được.

“Tiền lương rất cao, em không muốn!” Một câu của Thiên Vy như tạt nước lạnh vào ai kia. Duật Thần cảm thấy mình từ khi quen Thiên Vy, đã mắc phải căn bệnh lạ. Đó là bệnh co rút cơ mặt. Anh thở dài bất lực nói:

“An Thiên Vy té bào lãng mạn trong người em chết hết rồi!”

“Em đây là đang tiết kiệm dùm anh đấy!” Thiên Vy hừ hừ tức giận đáp, dám chê cô không lãng mạn sao?

“Được rồi, em là tốt nhất! Anh đây quả là có mắt như mù.” Duật Thần xuống nước trước, anh biết cô không phải tức giận thật.

“Anh ở bên ngoài đợi em.” Thiên Vy nhìn Duật Thần nói.

“Không muốn anh vào cùng em sao?” Duật Thần nhún mày hỏi lại.

“Trong đây có một con hồ cá, em sợ nó sẽ ăn hết hai ta, anh ở đây có gì gọi người đến cứu em!” Thiên Vy sợ anh nghĩ lung tung liền giải thích vẫn không quên pha chút hài hước. Chính cô nghĩ cũng thấy lạ, đời trước không phải chưa yêu, nhưng cô không bao giờ giải thích nguyên nhân những việc mình làm, hoặc bảo mình đi đâu làm gì với bạn trai. Nhưng lần này cô lại làm như thế với Duật Thần, là do , lúc trước cô không nghiêm túc? Hay do lần này cô thật thích anh?

“Ok, anh sẽ vào cứu em khi nghe tiếng hét!” Duật Thần nghiêng người hôn nhẹ môi cô. Khiến Thiên Vy đang ngăn người suy người bất tỉnh, nhìn cô ngơ nga Duật Thần bật cười khiến Thiên Vy ngại ngùng tung cửa bỏ chạy.

Bước vào Tường gia, Thiên Vy ngồi ở sofa chờ đợi quản gia báo với Tường Thụ Nhân. Cô nhìn quanh phòng tặc lười, nhà to thì sao chứ? Tường Giao đỡ dọn đến Tịch gia sống cùng anh trai cô, Tường lão gia thì suốt ngày công tác, bây giờ lại thêm Tường Thụ Nhân du học. Chắc chắn xem ra Lục Hà Vân kiếp trước cũng là ăn ở thất đức, sau này suốt ngày về nhà chỉ đối mặt bốn bức tường. Cũng may , lần này đến đây bà ta không có nhà, nếu không lại âm ỉ rồi.

“Có chuyện gì sao?” Tường Thụ Nhân không biết từ lúc nào đã ngồi đối diện Thiên Vy hỏi. Cậu khá bất ngờ khi cô đến tìm mình.

“Nghe nói anh sắp đi du học, nên tôi đến gặp anh lần cuối thôi!” Thiên Vy không vòng vo nói, nhưng khi vừa nói xong cô lại cảm thấy có gì đó không đúng! Lờ mờ vừa rồi nghe cứ như cậu ta bệnh nặng sắp chết, cô đến nhìn mặt lần cuối!”Băng Di nói?” Tường Thụ Nhân nhướng mày nhìn người trước mặt, từ cách ăn mặc, nói chuyện đều khác An Thiên Vy trước đây hoàn toàn! Nhận được cái gật đầu của cô, cậu không khỏi cười khó đáp:

“Thế thì phiền cô quá rồi!”

“Triệu Băng Di rất thích anh!” Thiên Vy nói một câu không khớp đề tài. Tường Thụ Nhân im lặng không đáp, điều đó cậu biết, chỉ là cậu không muốn khiến mọi chuyện thêm rắc rối.

“Thay gì yêu đơn phương người khác dù biết không kết quả, sao anh lại không trân trọng người trước mắt. Triệu Băng Di là cô gái tốt, cô ta luôn bên anh, tình cảm cô ta dành cho anh nhiều như thế không đủ đối ở anh một cơ hội sao?” Thiên Vy nghiêm túc 'dạy dỗ' Tường Thụ Nhân, nhìn cậu ta lặng người, nhưng cô biết cậu ta nghe được tất cả, chỉ đang yên lặng suy nghĩ về lời cô thôi.

“Thời gian anh đi du học không ngắn, cô ta sẽ rất nhớ anh, mỗi ngày sẽ mang tâm trạng ủ dột không sức sống. Nếu có tên nào lúc này bên cạnh an ủi cô ta, cô ta sẽ cảm kích, rồi họ sẽ phát triển... Con gái ai cũng đều yếu lòng trong trường hợp đó, đến khi anh trở về có muốn cũng không còn cơ hội. Anh nghĩ kỹ những gì tôi nói đi!” Thiên Vy đứng lên ra về, Duật Thần còn bên ngoài, cô không muốn anh đợi lâu. Đi đến cửa phòng khách, cô chợt quay đầu nhà chàng trai ngồi trên sofa, có chút do dự, hít sâu nói:

“Đi bình an nhé! An Thiên Vy rất vui vì có người bạn như anh! Thật đấy.”

Tường Thụ Nhân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, sau lại khẽ cười gật đầu. Mà một màn 'liếc mắt đưa tình' này vừa vụn vặt hết vào mắt Lục Vân Hà. Bà ta giận dữ đi vào đứng trước mặt An Thiên Vy. Tường Thụ Nhân lúc đầu lo sợ mẹ mình làm khó cô, nhưng nhớ lại tiệc sinh nhật của mẹ mình bị cô phá hư thế kia liền an tâm. Ngồi nhàn nhã xem kịch.

“An Thiên Vy cô lại bám lấy con trai tôi?”

“Phu nhân à, bà thật nóng tính quá đi! Tôi đây chỉ là đến tạm biệt thôi không được à?” Thiên Vy khẽ mi nhìn Lục Vân Hà, trước đây khi đọc tiểu thuyết cô luôn nghĩ nếu gặp phải người phụ nữ như Lục Hà Vân, cô tuyệt sẽ chọc cho bà ta tức chết! Như thế mới cảm thấy vui vẻ được.

“Tạm biệt? Buồn cười, An Thiên Vy cô cũng sẽ làm những chuyện như thế sao?” Lục Hà Vân đặt chiếc túi xách hàng hiệu lên bàn, ngồi xuống bắt chéo chân nhìn Thiên Vy, khí thế như một nữ hoàng.

“Chuyện như thế? Những chuyện lễ nghĩa của người đối người thế này tôi đương nhiên sẽ làm! Ngược lại là phu nhân đây làm sao hiểu được những chuyện này.” Thiên Vy nín cười đáp, nếu Lục Hà Vân không hiểu ý nghĩa 'sâu xa' trong lời cô, thì cô dám khẳng định bà ta không phải người rồi!

“An Thiên Vy, cô đây là đang mắng tôi? Xem ra cô càng lúc càng chẳng xem ai ra gì!” Lục Hà Vân nghiêng răng bật dậy, trừng mắt nhìn Thiên Vy, khí thế từ nữ hoàng giờ đã biến thành nữ quỷ. Tường Thụ Nhân một bên không xen vào, cậu biết mẹ cậu không thích Thiên Vy, luôn làm khó cô, nhưng cô trước đây là vì cậu nên âm thầm chịu đựng, giờ cậu cũng nên công bằng để cô giải tỏa ảm ức. “Tôi không có ý mắng bà không phải người đâu!” Thiên Vy nói, vô tội nhìn Lục Hà Vân, lâu bầu nói tiếp.

“Có thể...”

“Có thể gì?” Lục Hà Vân nóng giận, lại nghe Thiên Vy lí nhí không khỏi quát lớn.

“Có thể... Có thể do phu nhân đây sắp đến thời kì mãn kinh, tâm trạng không tốt, hay suy nghĩ linh tinh. Nên mới nghe một câu nói bình thường như thế thành mắng bà không phải người!” Thiên Vy lúc đầu lắp bắp, sau đó trôi chảy nói một hơi rõ ràng, còn không quên tặng kèm nụ cười 'vô lại'.

“Cô dám ăn nói với tôi như thế?” Lục Hà Vân muốn học cả máu, bà căn bản không biết phải mắng nhóc ranh này thế nào, trước giờ mọi người đều kính nể, khép nép trước mặt bà, chưa ai dám nói chuyện với bà như thế này!

“Làm sao lại không dám? Do bà là mẹ vợ tương lai của anh tôi? Thôi cho tôi xin đi, bây giờ là thế kỉ hai mươi mốt, không phải thời còn cỡi ngựa bắn cung khắp nơi. Không có bà chị Tường Giao và anh tôi vẫn có thể kết hôn! Bà trong nhà tôi có hay không cũng không có gì, tôi chỉ xem bà là một người đàn bà có tuổi, khó khăn, kiêu ngạo, tự xem mình là cái rốn của vũ trụ.” Thiên Vy từng câu từng chữ chọc Lục Hà Vân đứng chết trân. Tường Thụ Nhân nhìn mẹ mình đang muốn xông đến đánh ai kia, lại thấy cô nói đã đủ, liền giữ lấy mẹ mình, nhìn Thiên Vy nói:

“Cô về đi.”

“Ok, tạm biệt phu nhân và không hẹn gặp lại!” Thiên Vy cũng không muốn ở lại chọc chết bà ta, nhưng đi được vài bước lại xoay người nói thêm:

“Phu nhân, dạo này thời tiết không tốt, người già thường hay khó ngủ, bà ráng giữ gìn sức khỏe, thức khuya càng già hơn đấy! Haha...”

Tường Thụ Nhân nhìn ai đó chạy trời chết, người đã đi mất mà tiếng cười vẫn còn nghe thấy bất giác cười theo. Lục Hà Vân tức đến thấy cả đom đóm lại nhìn con trai không đứng về phe mình càng thêm giận:

“Con cười cái gì? Lại bị cô nhóc hỗn láo đó...”

Tường Thụ Nhân nghe được một nửa liền bỏ về phòng, mẹ cậu luôn là như thế! Khoá trái cửa, ngã người lên giường, cậu nhìn điện thoại, màn hình đang nổi một dãy số, cậu nhấn gọi. 'Tút...tút' tiếng chuông thứ hai đã có người bắt máy, giọng nữ quen thuộc:

“Em nghe đây!”

Tường Thụ Nhân không vội đáp, cậu nghĩ vẫn vợ về những điều Thiên Vy nói. Cứ im lặng cho đến khi bị tiếng nói ở đầu dây bên kia gọi tỉnh:

“Có chuyện gì sao anh? Alo... anh có nghe không?”

“Anh nghe.” Đơn giản đáp một tiếng, cậu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, đầy sao lấp lánh, những ngôi sao giúp tâm trạng cậu bình yên hơn.

“Anh sao thế?” Triệu Băng Di hỏi, lần này cô không hồi thúc mà im lặng chờ đợi cậu trả lời. Cô cảm thấy cậu sắp nói điều gì đó rất quan trọng.

Không biết trôi qua bao lâu, cuối cùng Triệu Băng Di cũng chờ được. Cậu nói, giọng nhẹ nhàng đủ để cô nghe rõ:

“Đi cùng anh được không? Dù không biết tương lai anh có thể thích em nhiều như em thích anh hay không? Nhưng lúc này anh sẽ cố hết sức trân trọng tình cảm này! Băng Di, em cho anh một cơ hội được không?”

Lần này lại đến phiên ai đó yên lặng, sau đó là tiếng 'tút...tút...tút' (tg: mk nghĩ là dt hết tiền). Tường Thụ Nhân siết chặt điện thoại vẫn đặt bên tai, mắt vẫn chăm chú các vì sao, lòng cậu nôn nao, tim đập nhanh hơn vài nhịp, thật lạ! Bên này Triệu Băng Di ôm chặt chần gần như không tin được, mỉm cười, nụ cười hạnh phúc. Nhanh chóng nhấn tin, cô không dám nói chuyện cùng cậu, mặt nóng ran, cô cảm thấy đêm nay thật tuyệt.

“Được ạ!”

Thụ Nhân mỉm cười nhìn màn hình điện thoại, cậu lại nhấn cho cô:

“Mai anh sẽ đặt vé cho em.”

Cậu cảm thấy lần này mình đã không làm sai, đặt điện thoại sang một bên, cậu nhỏ giọng nói, giọng đầy cảm kích:

“Cảm ơn em, An Thiên Vy!”

Duyệt Thần nhìn Thiên Vy chạy nhanh về phía này, vội chồm người đẩy cửa giúp cô. Thiên Vy ngồi vào xe liền cướp lời anh:

“Sao anh lại không vào giúp em?”

Duyệt Thần liếc mắt nhìn cô, cho xe khởi động không nhanh không chạy đáp:

“Nhìn thấy chiếc xe kia lái vào, anh liền chuẩn bị vào nhưng sau đó.”

Thiên Vy nghe anh kể đến lúc quan trọng thì ngừng lại khiến cô tò mò không đợi được hỏi:

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó không lâu anh lại nghe thấy giọng cười lưu manh của em!” Duyệt Thần đáp, liếc mắt nhìn khuôn mặt đang đen đi của bạn gái đành nín cười vờ nghiêm túc lái xem.

“...” Thiên Vy như bị tạt nước lạnh chẳng nói được gì. Nhìn xem bạn trai cô cũng không kém cô nha!!!

Chương này hơi ngắn. Chương sau sẽ cố bù chữ, các chương sau sẽ là sự xuất hiện của cô nàng 'bạn gái cũ' và đợt 'tân công' của mẹ con 'nữ 9'. Mong mn ủng hộ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Thiên Vy nằm dài trên sofa, mới sớm đã bị Duyệt Thần gọi dậy, cô không còn cách nào khác đành ôm chần, cắm trại trên sofa, chờ ai kia nấu bữa sáng. Gần đây, cuộc sống trôi qua êm đẹp, cộng thêm nhờ tài nấu ăn của Duyệt Thần, cô phát hiện mình tăng cân. Bụng thêm lớp mỡ, mặt thêm lớp mỡ,... Thở dài lần thứ n, cô nói vọng vào bếp.

“Duyệt Thần, em mập lên rồi! Đều là do anh, nếu anh mà dám chán em tìm cô khác, em sẽ không tha cho anh!”

“Em yên tâm, nếu anh dám làm thế em cứ báo cảnh sát bắt anh!” Duyệt Thần đảo chảo, vô cùng nhanh nhẹn đáp. Câu trả lời này anh sớm đã thuộc lòng, một ngày trung bình ba lần, Thiên Vy luôn hỏi câu này. Lúc đầu anh có chút buồn cười, nhưng dần dần lại thấy câu hỏi này như một thói quen, không những không thấy phiền, ngược lại càng thấy cô đáng yêu!

“Anh nói đấy nhé!” Thiên Vy ôm chần nói, nửa chừng lại bị tiếng chuông cửa cắt ngang, nhìn Duyệt Thần mang tạp dề định ra mở cửa, cô liền giành trước. Anh bận như thế, cô nên giúp đỡ, hơn nữa cứ ăn rồi ngủ thế kia, không sớm hay muộn cô cũng bị anh nuôi thành heo!

Duyệt Thần không giành với cô, xoay người vào bếp tiếp tục bữa sáng. Nhưng rất nhanh, anh lại cảm thấy ai đó chọc chọc lưng mình, không quay đầu nói:

“Đừng phá anh, không phải em giành mở cửa sao?”

“Hừ, người đẹp đến tận cửa tìm anh!” Thiên Vy tiếp tục điem vào lưng anh, cho đến khi Duệ Thần quay đầu nhìn cô, nghi hoặc hỏi:

“Ai?”

“...” Thiên Vy không đáp đi ra ngoài núp sau cánh cửa ngoắc tay gọi anh đến. Duệ Thần nhìn cô, mắt đầy ý cười, bước đến anh trực tiếp mở cửa, mở một khoảng đủ để Thiên Vy trốn giữa cửa và tường.

“Duệ Thần.” Amy nhìn anh đầy tình cảm, giọng ngọt ngào. Khiến Thiên Vy trốn bên trong, không kịp chế được bầu vào bàn tay đặt trên nắm cửa của Duệ Thần. Anh khẽ cau mày vì đau, buông nắm cửa bắt lấy tay của kẻ làm loạn. Đầy ngạc nhiên hỏi người đến:

“Em đến có chuyện gì sao?”

“Em đến thăm anh.” Amy có chút thất vọng, nhìn Duệ Thần chẳng chút vui vẻ khi thấy cô ta ở đây. Anh thậm chí không có ý định mời cô ta vào nhà, nghĩ tới điều này cô ta không khỏi khó chịu, trước đây cô ta không phải chưa bước vào nhà anh, thế mà bây giờ lại xem cô ta như người lạ. Amy cố điều tiết cảm xúc, nở nụ cười:

“Em vào được chứ?”

Duyệt Thần là người lịch sự, đương nhiên sẽ không từ chối, hơn nữa nếu không cho người ta vào sợ là sẽ khiến ai kia nghĩ anh làm chuyện xấu nên giật mình. Nhưng Thiên Vy lại khác, cô nhìn Duệ Thần muốn cho cô ta bước vào liền nhéo mạnh eo anh, cô mặc kệ trước kia thế nào, bây giờ người ở trong căn nhà này là cô, cô không muốn thấy bạn gái cũ của bạn trai mình bước vào nhà mình!

Duyệt Thần nhận được tín hiệu liền dừng lại động tác, cười gượng nhìn Amy không biết phải nói thế nào. Cũng may đôi phương lên tiếng trước:

“Sao thế anh?” “Ừm, thật ra anh vừa nuôi một con mèo, nó không thích người lạ vào nhà.” Duệ Thần mỉm môi đáp, nghĩ tới không biết ai kia nghe mình được ví với mèo sẽ thế nào nhỉ? Nghĩ đến Thiên Vy vrom nanh múa vuốt tức giận thì anh lại thấy buồn cười.

“Không sao đâu, em từng nuôi mèo!” Lúc này ngay cả một nụ cười gượng gạo Amy cũng chẳng cười nổi nữa, cô ta phát hiện bên trong nhà có người, mà anh lại không muốn cô ta gặp người kia!

“Mèo nhà anh nó rất hay ghen khi thấy người khác giới vào nhà, anh e là nó sẽ giận, cào em mất. Anh rất khỏe, em yên tâm!” Duệ Thần đáp, ả ý đuổi khách, anh tin rằng nếu còn đứng mãi ở đây thì eo của anh sẽ bị 'cào' đến mất thịt! Thiên Vy trong lòng hừ lạnh, nghe cô ta nói kẻ ngu cũng biết đang muốn tìm cơ hội ôn lại chuyện xưa rồi! Muốn cướp người của cô sao? Nằm mơ đi!

“Được rồi, hôm khác có cơ hội sẽ mời anh bữa cơm!” Bỏ lại một câu, lòng đầy tức giận bỏ đi, đây là lần đầu cô ta thấy Duệ Thần như thế. Trước đây anh luôn kiên nhẫn trò chuyện cùng cô, chẳng bao giờ chỉ vài câu lại đuổi cô ta đi. Chắc chắn bên trong có người, hơn nữa là một cô gái!

“Dám nhéo anh!” Duệ Thần nhéo hai bên má Thiên Vy. Chính anh cũng cảm thấy cô tăng cân, gò má đã có thịt nhiều hơn, khuôn mặt cũng tròn hơn, vừa nhìn đã muốn nhéo thử.

“Hừ, ăn cơm kia! Người đẹp mời cơm đây sao anh không đi?” Thiên Vy mặc anh nhéo má mình, trừng mắt nhìn anh.

“Biết làm sao được, mèo nhà anh còn chưa ăn sáng, anh mà đi nó sẽ chịu đói!” Duệ Thần buông má cô, lại nắm tay cô kéo vào bếp.

“Mèo? Anh đi chết đi!” Thiên Vy giận dữ đánh vào lưng anh, nhưng mắt đầy ý cười, chuyện Amy cũng theo đó mà bị ném sang một bên.

“Hôm nay ở lớp Thiên Vy rất vui vẻ, cậu ấy nói Hứa sư huynh giờ là hoa đã có chủ. Mà cậu ấy chính là chủ của đóa hoa ấy!” Mạn Hân đưa ly rượu cho một vị khách, xoay người nói với Cố Khang Kien ngồi trước quầy pha chế. Do lịch học, nên cô chỉ có thể gặp cậu vào buổi tối lúc làm thêm ở bar.

“Cô ta rất thích tên đó sao?” Khang Kien nhìn ly rượu trong tay lòng buồn bực hỏi, cậu không ý thức được người mình đang hỏi là bạn gái của cậu.

“Có lẽ là thế! Cậu ấy khá nghiêm túc với mối quan hệ này!” Mạn Hân nghe ra giọng điệu kì lạ của cậu, nhưng cô không nghĩ ngợi nhiều, vì chỉ đơn giản cho rằng Cố Khang Kien không thích Thiên Vy, nên mới có thái độ như thế!

“Em có nói chuyện chúng ta?” Không hiểu sao cậu nói những lời này, đến khi nói ra cậu không khỏi nểng mình. Nhìn cách cậu nói cứ như không muốn cho ai biết chuyện này!

“Không, em không nói gì cả!” Mạn Hân tuy đôi lúc ngốc, nhưng cô không ngốc đến mức chẳng hiểu gì. Lòng đau nhói, giữa cô và cậu là một khoảng

cách xa, cô có thể tỏ tình với cậu đã là điều không thể tin rồi. Cô làm sao có thể mặt dày nói chuyện này với ai chứ?” “Chuyện học em tốt chứ?” Biết mình phản ứng quá khích, Khang Kiệt lắng sang chuyện khác, uống cạn ly rượu.

“Tốt ạ.” Mạn Hân thở dài, đáp. Cố làm mình phân tâm để không phải nghĩ vẩn vơ.

“...”

Thế rồi cả hai lại im lặng, ai làm việc đó. Cho đến lúc tan ca, Mạn Hân mới nhớ đến cậu, và phát hiện Khang Kiệt đã say mềm, cô đành đưa cậu đến taxi, nói địa chỉ nhà cậu cho tài xế. Dù thế nhưng vẫn không an tâm, cô phải theo cùng, để cậu tựa vào vai mình. Mạn Hân nhìn ra cửa sổ, cảm giác một mỗi khi nghe bạn trai mình luôn lẩm bẩm về người con gái khác. Cô tự hỏi, có phải mình sớm đã không nên bắt đầu mối quan hệ này không?

“Con gái đến nơi rồi!” Bác tài nhắc nhở, kéo Mạn Hân ra khỏi mớ suy nghĩ kia. Cô vuốt mặt, miễn cưỡng đáp một tiếng, trả tiền, diu cậu ra ngoài dưới sự giúp đỡ của bác tài.

Mạn Hân nhìn căn biệt thự kia, nó quá xa hoa đối với đứa con gái tỉnh lẻ như cô, cũng như giữa cô và cậu, nhìn có vẻ gần nhưng thật ra là rất xa, trước cũng vậy, hiện tại cũng thế, mà có lẽ tương lai họ cũng không thể gần. Biết thế nhưng cô chẳng buông bỏ được, thôi thì cứ cố được lúc này hay lúc đó.

Cánh cửa mở, chàng trai mặc áo sơ mi đen mở vạt khuy trên, áo bỏ bên ngoài quần tây đen, khuôn mặt đôi nét giống Cố Khang Kiệt. Mạn Hân đoán đây có lẽ là anh trai cậu, gật đầu chào hỏi, cô đỡ Khang Kiệt giao cho người kia.

Cố Hạo Nhiên đánh giá cô gái trước mặt, không có thân hình ác quỷ, mặt cũng xinh, nhìn cách ăn mặc kín đáo khá lịch sự ngoan hiền. Anh có nghe nói em trai có bạn gái, gần đây đêm nào cũng đến ở cạnh cô gái đó, chắc có lẽ là người này. Ừm bộ dáng không tệ!

“Em là bạn của Khang Kiệt?” Cố Hạo Nhiên đỡ kẻ say rượu đứng trước cổng hỏi.

“Vâng... À không, em là nhân viên ở quán bar, anh ấy uống say quá nên em đưa về thôi ạ!” Mạn Hân ngập ngừng đáp, cô nghĩ chắc cậu cũng không muốn người thân biết quan hệ giữa họ.

“Có muốn vào nhà không?” Cố Hạo Nhiên sẽ không bị lừa. Có nhân viên quán bar nào thấy khách uống say lại tốt bụng đến mức đưa về tận nhà mà không gọi báo người thân của khách? Có nhân viên nào lại biết cả địa chỉ nhà của khách? Nhìn em trai mình giờ như sợi bún, say đến chẳng biết trời trăng, anh không nghĩ Khang Kiệt còn đủ tỉnh để nói địa chỉ. Lừa anh? Không dễ đâu!

“Không cần đâu ạ, em phải về!”

“Gọi taxi đi, giờ này không nên lên thang đi đón xe buýt!” Cố Hạo Nhiên nhìn đôi mắt đỏ hoe kia nghi hoặc? Cãi nhau sao? Nếu thật thế cô bé này cũng quá tốt rồi! Nếu anh là cô bé này chắc đã ném tên nhóc này ra đường thay vì vác hân về nhà!

“Vâng.” Mạn Hân đáp một tiếng chạy ào đi, lòng mong sao không bị phát hiện. Cố Hạo Nhiên lắc đầu đóng cửa đưa Cố Khang Kiệt vào nhà, ném đến sofa, đứng bên thờ dốt, nói:

“Một thật, không biết là em nặng hay là anh già nữa?”

Đang khom người chuẩn bị tiếp tục 'khiêng vác' thì lại nghe Khang Kiệt lẩm bẩm gì đó. Anh cúi người để nghe rõ, sau liền đứng phắt dậy, chỉ tay vào kẻ say rượu mẫn:

“Chẳng trách người ta khóc, đến cả là bạn gái em cũng không nhận. Cố Khang Kiệt, em thật có tài!”

Nói xong bỏ mặc ai kia, đi về phòng, chợt nhớ đến cô bé đáng thương kia không khỏi thở dài. Ban này Khang Kiệt miệng không ngừng nói:

“Thiên Vy, anh thích em, rất thích...” Chắc chắn cô bé kia nghe hết cả rồi! Lòng cảm thán: xem ra em trai mình là một cây hoa đào héo rồi!

Khang Kiệt ôm đầu ngồi dậy, ngơ ngác nhìn phòng khách nhà mình đầy mơ hồ. Cậu chẳng chút ký ức về đêm hôm qua, nghe tiếng vang trong bếp, cậu loạng choạng đi vào, nhìn anh trai đứng cạnh lò vi sóng, cất giọng nói khàn khàn hỏi:

“Hôm qua sao em về được nhà thế?”

“Nhân viên quán bar đưa về.” Cố Hạo Nhiên chính nhiệt không nhìn Khang Kiệt đáp. Quên sao? Được thôi để anh nhắc!

“Nhân viên quán bar?” Cố Khang Kiệt ngừng động tác mở tủ lạnh nghi hoặc hỏi lại.

“Ừ, một cô bé xinh xắn nói là nhân viên quán bar.”

“Sau đó? Anh để cô ấy một mình về?” Khang Kiệt không nhận ra giọng mình cao hẳn.

“Không lẽ muốn anh đưa cô ta về?” Cố Hạo Nhiên xoay người nhún vai nhìn em trai hỏi.

“Nhưng đêm tối, con gái đi một mình rất nguy hiểm!” Cố Khang Kiệt nhanh chóng phản bác, một cách tự nhiên chẳng suy nghĩ đáp.

“Cô ta chỉ là một người ngoài! Em nổi điên cái gì?” Cố Hạo Nhiên đặt những đĩa thức ăn được hâm nóng lên bàn, ngồi xuống bàn đắc ý nhìn Cố Khang Kiệt.

“Cô ấy là bạn gái em!” Không nghĩ ngợi đáp, cậu chống tay xuống bàn chồm người về trước nhìn anh trai.

“Em luôn miệng nói sáng! Thiên Vy, anh thích em!” Cố Hạo Nhiên cắt miếng thịt cho vào miệng, sau đó nói tiếp:

“Bạn gái em nghe được, mắt đỏ hoe!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

“Tút...tút...tút...” Tiếng chuông điện thoại vang đều khiến Khang Kiệt càng thêm rối. Nếu sớm biết cậu đã không nói rượu, chắc Mạn Hân rất giận cậu.

“Alo...”

“Em không sao chứ?” Khang Kiệt không còn sức đâu để nghe hết lời người đầu dây bên kia, bây giờ cậu chỉ biết hỏi hặn và áy náy. Cậu không muốn tình bạn giữa Thiên Vy và Mạn Hân có vết nứt, một phần khác khiến cậu lo lắng giải thích với Mạn Hân là gì cậu cũng không rõ, chỉ là trong đầu không ngừng có giọng nói bảo cậu phải gọi cho cô!

“Em ổn. Nếu không có gì em cúp máy nhé?...”

“Em giận anh?” Lại cắt lời, từ lúc xác lập quan hệ, cô chưa bao giờ yêu cầu tắt máy trước thế này. Khang Kiệt không khỏi rối rắm, cậu không có kinh nghiệm để làm hòa với bạn gái thế này. Thật đau đầu!

“Không, em đang bận!”

“Vậy à? Tối nay anh đưa em đi ăn?” Không giận? Thế mà lạnh lùng với cậu? Chắc chắn rất giận, không biết tối qua Mạn Hân đã nghe được gì? Mạn Hân không thừa nhận, Khang Kiệt cũng không dám hỏi nhiều, cậu đổi chủ đề.

“Hôm khác nhé?” Mạn Hân từ chối.

“Em giận anh sao? Tối qua anh chỉ là quá say nên làm nhầm...” Khang Kiệt không thể trách đành tìm lời giải thích, lòng cảm thán.

“Thầy cho em một số bài tập, em cần hoàn thành. Tối qua anh nói rất nhiều, nhưng em chẳng nghe được gì cả!” Mạn Hân thật không muốn nhớ đến chuyện đêm qua, cô vội cắt lời cậu. Cô muốn ổn định lại tâm trạng, hơn nữa cô cũng không nói dối, quả thật cô có một vài bài tập cần thực hiện!

“Được rồi, vậy gặp em sau!” Tắt máy, Khang Kiệt thở dài nhìn điện thoại, cảm thấy lòng nặng trĩu thật khó chịu. Con gái thật khó hiểu!

“Em thế nào lại ngồi xe anh?” Cố Hạo Nhiên vừa ăn sáng xong liền chuẩn bị đi làm, nhưng khi vào xe lại thấy có thêm một người. Anh ghét bỏ nhìn em trai đang ảo não ở ghế phụ, hỏi.

“Xe em để ở bar rồi!” Khang Kiệt rầu rĩ đáp, tự thất dây an toàn cho mình.

“Thế thì đến bar lấy đi. Vào xe anh làm gì?” Cố Hạo Nhiên vô tội nhìn Khang Kiệt nói, anh cảm thấy năm nay em trai mình gặp hạn rồi. Yêu đương phương đưa con gái...ừm nói thế nào nhỉ? Mạnh mẽ...có vẻ hợp để miêu tả An Thiên Vy kia! Bây giờ lại bạn gái giận dữ vì tình yêu đơn phương kia. Nhìn cái vẻ mặt này liền biết làm hòa thất bại rồi! Thật thảm mà!

“Anh không thể đưa em đến trường à?” Cố Khang Kiệt như không tin được nhìn chăm chăm anh trai mình. Cậu làm gì sai à?

“Hiện giờ anh có chút bất mãn với em, đi cùng em anh không thể có tâm trạng tốt để lái xe!” Cố Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn em trai nghiêm túc nói. Cố Khang Kiệt cảm thấy mình là đang bị ghét bỏ, buồn bực xuống xe. Cố Hạo Nhiên thấy em trai như thế không khỏi bật cười, nhìn kẻ bên ngoài nhắc nhở:

“Người đàn ông tốt sẽ không kêu tên người con gái khác khi ở cạnh bạn gái mình!” “Anh tốt hơn em được bao nhiêu chứ!” Khang Kiệt đáp trả, mặc ai kia có nghe hay không. Bỏ vào nhà, tuy ghét điều đó, nhưng cậu không thể không thừa nhận, cậu quả thật không phải người bạn trai tồi!

Tịch Thiên.

Duật Thần và Thiên Vy đã thỏa thuận với nhau không công khai tình cảm ở công ty, nói chính xác hơn đây là ý của Thiên Vy. Nên đồng nghiệp chẳng ai phát hiện điều kỳ lạ.

Đình Như Huyền tự tin ra khỏi thang máy, bên cạnh cô ta là một mỹ nữ váy hồng dịu dàng, tóc thả, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ vô cùng ngọt ngào. Cả hai khiến các nhân viên nam ở tầng ba không thể rời mắt khỏi họ.

“Chào mọi người, đây là Trang Vân Tịch chắc mọi người không ai không biết rồi chứ?” Đình Như Huyền mỉm cười kéo tay người bên cạnh giới thiệu với đám người Lưu Vân. Thiên Vy vừa lúc từ phòng Duật Thần ra ngoài hoàn toàn bị dọa sợ khi thấy hai người vừa đến, đúng hơn là bị cô nàng kẹo ngọt dọa. Không phải chứ? Đây gọi là Trái Đất nhỏ sao???

“Sau này chúng ta là người một nhà cả rồi, mọi người cứ gọi tôi là Amy!” Amy sớm đã phát hiện Thiên Vy, nhưng lại vờ như không thấy vui vẻ chào hỏi mọi người. Thiên Vy đáng thương lại bị dọa lần hai sau lời nói của cô ta. Không phải chứ? Người một nhà? Đây không phải là Trái Đất nhỏ nữa rồi, rõ ràng là oan gia ngõ hẹp mà! Cô lẳng lặng chuồn vào phòng Duật Thần, như một con gió chạy đến bàn làm việc, nơi anh đang ngồi. Duật Thần giật mình, nhìn về mặt mướp đắng của bạn gái không khỏi buồn cười hỏi:

“Chuyện gì thế? Ai chọc giận em?”

“Giặc đến rồi!” Thiên Vy chán nản ngồi xuống ghế cách Duật Thần cái bàn, như người vừa bị hút cạn sức sống đáp.

“Giặc?” Duật Thần hứng thú nhìn Thiên Vy chăm chú chờ lời giải thích.

“Em vừa nhìn thấy Trang Vân Tịch, hơn nữa cô ta hình như là người anh trai em vừa ký hợp đồng!” Vuốt trán, đôi mắt cún con nhìn Duật Thần chờ xem phản ứng từ anh.

“Vậy à?” Đáp một tiếng, Duật Thần tiếp tục làm việc xem như chưa nghe gì. Thật ra anh đang cố trấn an Thiên Vy, anh và Amy tuy chia tay nhưng khoảng thời gian đó không được tính là lâu. Giờ nghe nhắc đến bạn gái cũ nói có thể bình tĩnh như không là chuyện khó có thể xảy ra. Nhưng nhìn biểu hiện của Thiên Vy, anh biết bạn gái mình không thích điều đó, anh liền giấu cảm xúc của mình, anh không muốn vì những chuyện đã qua ảnh hưởng đến hiện tại của anh!

Thiên Vy chẳng biết phải thế nào lúc này, nhưng nhìn vẻ mặt như không của Duật Thần cô cảm thấy khá yên tâm! Cả hai cứ chìm vào yên lặng, cuối cùng vẫn là Duật Thần bỏ cuộc, anh đứng lên, kéo tay Thiên Vy, cùng nhau ra ngoài. Bên ngoài đám người không khỏi kinh ngạc nhìn hai người kia. Trang Vân Tịch gần như không tin được vào mắt mình, nhìn hai người kia đang tay trong tay không kiềm được tức giận, không nói không rằng lôi kéo Đình Như Huyền bỏ đi. Đám người Lưu Vân khó hiểu nhìn theo bóng lưng hai vị mỹ nữ, nhưng chuyện Duật Thần và Thiên Vy vẫn thành công khiến bọn họ tò mò hơn.

Lý Minh Ngọc buồn chán ngồi ở quầy bar, vừa xuất viện cô chẳng thể về An gia nếu không lại nghe mẹ cô trách mắng, chẳng thể yên được. Không chỗ nào đi, cô đành đến đây, cứ tưởng sẽ ngồi lý uống rượu đến sáng, nhưng cô thật không ngờ lại vô tình nghe được câu chuyện thú vị.

“Mình đã nói rồi mà cậu không tin, An Thiên Vy đó vào Tịch Thiên là vì Duật Thần!” Đình Như Huyền đặt mạnh ly rượu bọc tức nhìn cô bạn thân bên cạnh, không biết phải làm gì để hạ con giận lúc này, chỉ có thể phát tiết với Trang Vân Tịch.

“Mình không nghĩ Duật Thần sẽ xao động trước cô ta, mình và anh ấy quen nhau ba năm, cậu biết mà!” Trang Vân Tịch cũng không tốt hơn là bao, tân trạng rồi bởi, cô ta vốn vì anh mà ký hợp đồng với Tịch Thiên, thế mà giờ...

“Hi, có vẻ hai người đang có chút rắc rối với An Thiên Vy, tôi cũng có vài mâu thuẫn với cô ta! Tôi sẽ giúp hai người.” Lý Minh Ngọc khẽ cười cắt ngang câu chuyện của cả hai. Cô cần thấy những xui xẻo mình gặp thời gian qua tất cả đều do An Thiên Vy kia mà ra. Cô nuốt không trôi cơn tức này!

“Cô là?” Trang Vân Tịch nghi hoặc nhìn sang cô gái vừa mở lời, cô không nghĩ mình lại gặp may như thế này!

Đình Như Huyền mắt bừng sáng nhìn Lý Minh Ngọc, cô vui vẻ cầm tay Trang Vân Tịch, giọng hào hứng nói với cô bạn:

“Mình biết tiểu thư này. Amy, cô ấy chắc sẽ giúp được chúng ta!”

Trang Vân Tịch nghe giọng Đình Như Huyền đầy chắc nịch, đôi mày từ từ giãn ra, nở nụ cười, cô vươn tay đáp:

“Trang Vân Tịch. Vui vì được biết cô!”

“Lý Minh Ngọc. Tôi cũng thế!”

Lại thêm vài ngày êm ả, kể từ ngày công khai chuyện tình ở công ty, cô thoải mái đùa giỡn cùng anh, đi lại cùng anh khi đến công ty. Chỉ là chẳng hiểu vì sao lòng cô mấy hôm nay cứ bồn chồn lo lắng. Cho đến hôm nay cuối cùng cô cũng biết nguyên nhân.

Theo thường lệ mỗi tối, lúc ai đó đang lười biếng chờ được ăn cơm, thì nhận được tin nhắn từ một dãy số lạ, nội dung không dài, nhưng đầy đủ: "Tôi muốn gặp cô, Lý Minh Ngọc!"

“Cuối cùng cũng đến!” Thiên Vy cười lạnh nhìn màn hình điện thoại lần bấm. Cô biết Lý Minh Ngọc muốn làm gì, nếu không làm thì lần này theo tiểu thuyết cũng đã đến 'sinh tử kiếp' của cô rồi! Tay lướt vài động tác, cô gửi tin nhắn, chỉ đơn giản một từ “được”

Nạn này cô vốn có thể tránh, nhưng nếu thế thì kẻ hại 'An Thiên Vy' quá được lợi rồi. Thôi thì tương kế tựu kế, cho Lý Minh Ngọc một bài học. Nghĩ kỹ mọi chuyện, Thiên Vy tung tăng vào bếp phụ giúp Duật Thần, mà không hề hay biết mình vừa phạm phải một sai lầm dẫn đến rắc rối to sau này!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 40

“Có chuyện vui sao?” Duật Thần nhìn ai kia đang vui vẻ ăn tối tò mò hỏi.

“Lý Minh Ngọc hẹn gặp em!” Thiên Vy ngừng đưa nhìn anh đáp, chẳng hiểu sao cô cảm thấy mình nên nói rõ với anh tránh trường hợp xấu chẳng?

“Em và cô ta không phải như nước với lửa sao?” Anh nhướn mày ngạc nhiên hỏi, Thiên Vy đã kể anh nghe về cô gái kia và anh khá thích thú trước những lần chạm trán giữa họ, bạn gái anh quá tuyệt không bao giờ để mình chịu thiệt thòi! Nhưng dù thế, anh cũng không hi vọng cô sẽ gặp Lý Minh Ngọc:

“Em có thể từ chối!”

“Tại sao? Em không sợ cô ta sao phải trốn!” Thiên Vy khó hiểu hỏi, một giây sau như nghĩ ra điều quan trọng, Thiên Vy vỗ bàn, khuôn mặt đầy vẻ lưu manh nhìn Duật Thần cười hỏi:

“Anh đang lo em bị cô ta bắt nạt sao? Anh đừng..”

“Anh chỉ lo em đánh cô ta, đánh đến mức cô ta thì khỏe mạnh còn kẻ đánh người là em lại nhập viện!” Duật Thần bình tĩnh cắt lời cô, anh sớm đã quen với vẻ háo sắc kia của cô nên đã không còn dè dặt tía tai khi cô giở trò này. Ngược lại là Thiên Vy không khỏi nản chí, ngoan ngoãn ngồi ăn tối, nếu sớm biết anh sẽ dùng chuyện này trêu lại thì cô sớm không kể anh nghe chuyện đánh nhau với Lý Minh Ngọc lần đó rồi!

“Anh đi cùng em.” Duật Thần tốt bụng không nỡ nhìn ai kia đang xấu hổ cầm cúi ăn cơm, anh nói.

“Không được!” Thiên Vy giật mình dứt khoát từ chối, anh mà đi cùng thì kế hoạch của cô sẽ nát bét. Nhận ra câu trả lời của mình có phần hơi quá, Thiên Vy ngập ngừng sờ sờ mũi tránh ánh mắt anh giải thích:

“Anh cũng biết em và cô ta gặp nhau chẳng thể nói chuyện tử tế được mà, không mắng cũng đánh. Anh đi cùng thấy em như mấy bà tám đánh đá có khi bỏ chạy mất thì sao?”

“Nếu anh thật là người như thế thì đã chạy từ ngày nghe em kể chuyện kia rồi.” Duật Thần không nhanh không chậm đáp. Khiến Thiên Vy cảm thấy mình đây là đang tự đào mộ chôn mình. Dù thế, nhưng cô vẫn không từ bỏ ý định:

“Nhưng em không muốn! Anh xem cái cô bạn gái cũ của anh...ừm xinh hơn em, đã thế còn nổi tiếng hơn em, tính tình dịu dàng hơn em... Em không muốn anh thấy tật xấu của em, như thế em càng tự ti hơn!”

Thiên Vy thề với trời đất rằng đây là lần đầu cũng là lần cuối cô hạ thấp mình! Không xinh hơn sao? Không, cô đương nhiên xinh đẹp hơn rồi, chỉ là cô ta có khuôn mặt trái xoan, còn cô...ừm thì cảm không nhon bằng cô ta thôi! Không nổi tiếng bằng sao? Cái này cô ta chắc chắn không hơn cô, vì lần đầu gặp, cô ta đã biết cô trong khi đó cô chẳng biết cô ta, đến khi Duật Thần giới thiệu. Điều đó cho thấy cô nổi tiếng hơn! Còn về tính tình dịu dàng hơn? Cái này chưa chắc, vì là con người ai chẳng biết dịu dàng cơ chứ. Chỉ là cô không thích dịu dàng thôi!

Cuối cùng, Thiên Vy càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình: Cô ăn đứt Trang Vân Tịch kia!

“Được rồi, đi sớm về sớm” Duật Thần xoa đầu cô đáp, nhìn vẻ mặt sáng bừng của bạn gái không quên nói thêm một câu:

“Nếu có nhập viện nhớ gọi cho anh!” “Hứa Duật Thần!” Đêm đó những căn nhà trong tầng lầu cùng lúc nghe thấy tiếng hét rung trời của ai đó!

(Đêm hôm sau nhé!)

Lâm Vỹ Tường ngồi vào ghế ở quầy bar nhìn cô nàng xinh đẹp bên cạnh:

“Không biết nữ diễn viên tài năng của chúng ta hôm nay hẹn tôi có chuyện gì nhỉ?”

Trang Vân Tịch bật cười trang nhã, đôi mắt xinh đẹp nhìn Lâm Vỹ Tường đáp:

“Vài hôm trước Lâm Phát có đề nghị tôi hợp tác cùng họ, nhưng tôi đã từ chối! Bây giờ tôi tuy đã đầu quân cho Tịch Thiên, nhưng lại có chút hối hận.”

Lâm Vỹ Tường nheo mắt đánh giá Trang Vân Tịch, anh có nghe chuyện cô nàng này, cô ta là một cây hái ra tiền đấy! Vừa rồi các công ty tranh nhau mời cô ta, việc này được giao cho tên em trai cùng cha khác mẹ của anh, may mắn là nó đã không thành công, nếu không ba lại càng trọng dụng nó hơn anh. Bây giờ cô ta lại nói thế, chẳng phải là cơ hội tốt cho anh sao? Nhưng Lâm Vỹ Tường không phải kẻ ngốc, anh không nghĩ trên đời này chẳng ai cho không ai điều gì! Bật cười anh hỏi:

“Lý do cô tìm tôi là gì?”

“Tôi mời anh ly rượu, chúng ta sẽ bàn tiếp!” Trang Vân Tịch nói, lợi dụng lúc Lâm Vỹ Tường lơ đãng liền nháy mắt ra hiệu cho người pha rượu. Chẳng mấy chốc, ly rượu chuyển đến tay Lâm Vỹ Tường, anh không chút nghi ngờ uống cạn ly rượu trong tay.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Lý Minh Ngọc hẹn Thiên Vy ngồi trong phòng Vip một nhà hàng nhỏ. Cả hai suốt từ đầu đến giờ chẳng nói với nhau một câu mà lại đầu mắt. Cuối cùng Lý Minh Ngọc cũng phải chịu thua trước sự cứng đầu của Thiên Vy mở lời trước:

“Cô không ăn sao?”

“Tôi không thiếu thốn gì, cô ăn đi!” Thiên Vy liếc mắt nhìn bàn thức ăn nói, lòng đầy kinh thường. Bà đây biết hết rồi!

“Tôi chỉ muốn xin lỗi chuyện trước đây, cô không nể mặt thế sao?” Lý Minh Ngọc mỉm cười từ tốn hỏi, nhưng lòng không ngừng mắng chửi Thiên Vy lắm chuyện.

“Tôi từ trước đến giờ chưa khi nào nể mặt ai cả, đặc biệt là cô.” Thiên Vy khoanh tay trước ngực vênh váo nói. Không giận sao? Tôi không tin không chọc được cô!!!

“Cô...” Lý Minh Ngọc nổi đóa nhìn bộ dạng đáng đánh của Thiên Vy, nhưng may thay chút ít lý trí cuối cùng của cô ta vẫn còn! Cười như chưa nghe thấy gì:

“Cô thật hài hước, mau thử đi, tay nghề của đầu bếp nơi đây rất tuyệt!”

“Tôi sợ cô bỏ thuốc vào đây!” Thiên Vy nói, thích thú nhìn Lý Minh Ngọc tròn mắt há miệng, nói thêm:

“Tôi đi đây!”

Lý Minh Ngọc hoảng hốt, An Thiên Vy biết sao? Không thể nào. Nhìn An Thiên Vy mang túi đứng lên, Lý Minh Ngọc nắm chặt chiếc khăn trong túi xách của mình, thậm chí cảm thấy may mắn vì mình đã nghĩ đến kế hoạch B. Chờ Thiên Vy xoay lưng đi, cô ta nhanh chóng dùng khăn bịt miệng Thiên Vy, chờ đến khi cô không còn cử động, cô ta buông tay, lấy túi xách của mình rồi diu Thiên Vy ra ngoài. Chỉ là Lý Minh Ngọc không biết, khi Thiên Vy xoay lưng đi, cô đã có chuẩn bị chờ cô ta ra tay!***

Liếc mắt nhìn người đang hôn mê nằm ở ghế sau, Trang Vân Tịch cầm điện thoại bấm gọi cho ai đó, Đinh Như Huyền ngồi ở ghế lái nhìn khung cảnh bên ngoài hầm xe, lo sợ gặp người quen hoặc phóng viên. Chuông đồ một lúc vẫn chưa có ai bắt máy, có lẽ người kia đang bận gì đó, đến khi gần đồ tiếng chuông cuối:

“...”

“Chúng tôi đến rồi! Bên cô thế nào?” Trang Vân Tịch nói. Đinh Như Huyền ánh mắt đầy mong chờ, tuy không nghe được lời người kia, nhưng dựa vào lời Vân Tịch, cô ta cũng đoán được.

“...”

“Cô đi trước, chúng tôi cho anh ta dùng thuốc sẽ lên sau, trách người khác nghi ngờ!” Trang Vân Tịch nói xong liền cúp máy, lấy từ trong hộp xe khâu trang và một lọ thuốc. Đinh Như Huyền nhìn Trang Vân Tịch đang muốn cho Lâm Vỹ Tường dùng thuốc kích thích vội ngăn cản:

“Cậu điên à? Khi vào chúng ta sẽ bị phát hiện đấy!”

“Cần một lúc thuốc mới phát tác, chúng ta không có nhiều thời gian, An Thiên Vy chỉ bị hôn mê một lúc. Nếu kéo dài thời gian chuyện chỉ được một nửa cô ta tỉnh lại cậu nghĩ kế hoạch của chúng ta thuận lợi sao? An Thiên Vy đó không phải những nàng tiểu thư chân yếu tay mềm.” Trang Vân Tịch nhìn Đinh Như Huyền nắm chặt tay mình không buông kiên nhẫn giải thích. Đinh Như Huyền cảm thấy lời cô bạn không sai liền buông tay nhưng vẫn còn chút do dự. Trang Vân Tịch nhún mày ném một chiếc khẩu trang sang cho cô ta, tự mình trèo ra dây ghế sau cho Lâm Vỹ Tường dùng thuốc. Sau đó bịt kín mặt ra khỏi xe, cùng Đinh Như Huyền diu Lâm Vỹ Tường rời khỏi hầm xe vào thanh máy.

Cả hai mất một lúc đến căn phòng Lý Minh Ngọc đã đặt, cửa không khoá, cả hai vào trong, căn phòng tối om, cửa rèm kéo kín, họ theo chút ánh sáng đêm chiếu qua rèm, mờ mờ thấy trên giường trắng toát lờ mờ có dáng cô gái đang ngủ say. Vì Lâm Vỹ Tường sớm đã thấm thuốc, nên họ không nhiều lời

ném Lâm Vỹ Tường lên giường, rồi rời đi mà không kiểm tra căn phòng.

Duật Thần đang bận rộn với việc sửa ảnh, chợt vô tình động phải cốc nước bên cạnh, nó đổ lên bàn, ướt cả laptop của anh. Cảm thấy có chút bất an không rõ nguyên nhân gì, anh nhớ đến cô bạn gái của mình, cầm điện thoại trên tay muốn nhắc nhở cô mau trở về. Nhưng chưa gọi đã nhận được điện thoại từ Đinh Như Huyền, anh nhíu mày nghe máy:

“Tôi nghe.”

“Duật Thần cậu mau đến đây, tôi nhìn thấy bạn gái cậu vào khách sạn cùng...” Đinh Như Huyền vận dụng tài năng của mình cố đánh lừa anh.

“Bạn gái tôi?” Duật Thần cắt ngang lời cô ta, lòng chẳng tin dù một chút, anh không nghĩ cô làm thế. Rõ ràng tối qua cô còn nói hôm nay sẽ đến gặp Lý Minh Ngọc, sau lại dùng một cái lại cùng người khác... Chỉ có một khả năng, cô bị người khác hãm hại.

Nghĩ thế, Duật Thần cảm thấy mình không thờ nổi, anh đứng lên ra khỏi nhà, vừa đi vừa hỏi địa chỉ từ Đinh Như Huyền. Trong lòng không ngừng cầu chúa mình sẽ đến kịp lúc, lại không ngừng tự trách mình vì sao không đi cùng cô. Nếu cô xảy ra chuyện gì, anh chẳng biết đối mặt với cô thế nào, tất cả đều là lỗi của anh.

Duật Thần tăng tốc hết mức có thể không đầy hai mươi phút sau anh đã đến nơi teong sự ngỡ ngàng của Đinh Như Huyền và Trang Vân Tịch, cả hai vẫn luôn ở bãi xe chờ anh đến 'bất gian' trong tâm trạng vui sướng. Nhưng lúc này Trang Vân Tịch có chút hối hận, thậm chí ghen tỵ vì sự quan tâm của anh giờ đã chuyển sang hết cho An Thiên Vỹ kia. Duật Thần không còn tâm trạng để ý đến Trang Vân Tịch, anh hỏi phòng rồi lao vào thanh nệm.

Cả ba đứng bên ngoài, cửa phòng không đóng kín, họ nghe được những âm thanh ái muội bên trong, tiếng nữ rên rỉ, nam thờ dục. Duật Thần cảm thấy lòng thất lại, chân như bị chôn tại chỗ không động đậy nổi. Đinh Như Huyền há hê một trận trong lòng, Trang Vân Tịch không khỏi vui vẻ nhìn anh. Nhưng sau đó Duật Thần lại phát hiện ra điểm khác thường, anh đẩy cửa bước vào, lòng hồi hộp vô cùng, nếu anh không làm thì giọng nữ kia không phải là Thiên Vỹ!

Đinh Như Huyền và Trang Vân Tịch không phát hiện ra, tưởng anh là cố chấp không tin, cũng theo anh vào trong. Trong phòng tối om nhưng họ có thể thấy bóng đôi nam nữ đang hoan ái trên giường. Duật Thần chẳng hề nghĩ ngợi nhiều vội bật đèn, anh chỉ muốn biết cô gái của anh có trong phòng hay không!

'Tách' đèn bật lên, phòng sáng hẳn, Đinh Như Huyền cùng Trang Vân Tịch cảm thấy như bị sét đánh, đôi nam nữ trên giường trần như nhuộm, như đó không phải điều khiến họ sợ mà là người con gái vốn nên ở dưới thân Lâm Vỹ Tường là An Thiên Vỹ từ khi nào lại biến thành Lý Minh Ngọc???

Duật Thần nhìn rõ hai người trên giường kia, không ý thức được mình vừa làm gì lại bật cười, anh cười không ý gì khác, chỉ cười vì hạnh phúc. Thật may là cô gái của anh không sao! Mặc cho Đinh Như Huyền và Trang Vân Tịch chết đứng ở kia, anh xoay người định tắt công tắc tránh phiền đôi 'tình nhân' kia, nhưng lại bị thu hút bởi thứ khác, dưới chân anh là túi xách của Thiên Vỹ! Cô từng ở đây, hoặc đây ở đây. Đột nhiên anh chút ý đến phòng tắm, cửa khép hờ, anh bất giác bước sang đây cửa, sau đó hốt hoảng chạy vào trong. Trong phòng, Thiên Vỹ khuôn mặt ướt đầm bất tỉnh trên nền gạch, mặc anh có gọi thế nào cũng chẳng tỉnh. Anh bế cô, ôm chặt cô chạy ra khỏi đó, mặc Đinh Như Huyền và Trang Vân Tịch gọi thế nào cũng chẳng chừng bước. Điều duy nhất anh biết lúc này, chỉ là việc đưa cô đến bệnh viện!

Mn năm mới vui vẻ, coi như đây là quà nhéz ^^

Ps: vốn muốn chờ 12h, nhưng mk buồn ngủ quá!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Thiên Vỹ cảm thấy đầu mình không ngừng quay cuồng, mọi cử động đều mang đến cảm giác như đang trên mây lênh đênh không thực. Chìm trong cảm giác khó chịu kia mãi một lúc, cô mới bắt đầu có chút tỉnh táo, cô trợn mắt nhớ ra chuyện hẹn gặp Lý Minh Ngọc! Nhìn quanh phòng, đây chẳng phải phòng ngủ của cô ở nhà Duật Thần sao? May quá... nhưng tại sao cô lại ở đây? Trước khi ngủ cô rõ ràng đang ở khách sạn cơ mà?

“Em thấy trong người thế nào?” Duật Thần cầm ly nước nóng vào phòng liền bắt gặp cô bạn gái nghịch ngợm của mình đang nghiêng đầu nghĩ ngợi, lúc thì cau mày. Khiến lòng anh mềm nhũn, bước đến ngồi ở mép giường sờ khuôn mặt cô.

“Choáng váng... Có chuyện gì thế anh?” Cô đỡ trán ý hỏi sao mình lại ở đây, rõ ràng cô không gọi anh đến vốn chờ xong việc sẽ về nhà ăn tối cùng anh. Thế mà giờ... có người gọi báo cho anh sao? Nhưng là ai?

“Anh chẳng rõ, Đình Như Huyền gọi cho anh nói nhìn thấy em đi cùng anh chàng nào đó vào khách sạn, anh nghĩ đến hôm qua em nói đến gặp Lý Minh Ngọc, cảm thấy có vấn đề nên đến đó, tìm được em bất tỉnh trong phòng tắm.” Duật Thần kể sơ lược mọi chuyện. Thiên Vy nghe xong không khỏi cảm thấy mình may mắn, nếu cô đối anh thì bây giờ rắc rối to rồi!

“Bác sĩ bảo em hít phải thuốc mê!” Duật Thần nói tiếp, đến bệnh viện nhưng không quá nghiêm trọng nên anh đưa cô trở về nhà trước. Thiên Vy gật gù đã rõ, khi đó cô chỉ đơn giản là nín thở để hít thuốc, cách này không phải vẹn toàn(tg: thông cảm, tg k có IQ cao, nên chẳng thể nghĩ đc cách gì vừa hay vừa hợp lý hơn!!!). Từ lúc bị đưa đi ở nhà hàng cô luôn trong tình trạng choáng váng, do hít phải lượng nhỏ thuốc mê. Sau đó cô được đưa đến khách sạn, nằm trên giường nhìn Lý Minh Ngọc đưa nghe điện thoại, cô cố tránh ngất đi, lấy chiếc khăn tắm thuốc đã chuẩn bị sẵn trong túi, chờ cô ta cúp máy cô dùng chút sức lực còn lại bịt mặt cô ta từ phía sau. Vật vả với cô ta một lúc, cô mới thành công khiến Lý Minh Ngọc hôn mê, kéo cô ta lên giường, Thiên Vy cảm giác mình sắp phải ngất đi. Biết mình không đủ tỉnh táo để ra khỏi nơi đây, cô đành trốn vào phòng tắm, nhưng chẳng ngờ mình vừa vào không lâu liền bất tỉnh. Thật may dù có phát sinh một vài chuyện, nhưng cuối cùng cô đã tránh được kiếp nạn này. Nếu theo những nguyên tắc thì hôm sau khi Lâm Vy Tường tỉnh lại cô chẳng còn mạng nhỏ này!

“Em bị cô ta gài bẫy!” Thiên Vy chẳng biết nói gì vào lúc này, chẳng đơn giản một câu.

“Anh biết, và anh cũng không hy vọng em lấy thân mình để bẫy lại cô ta một lần nào nữa!” Duật Thần đặt ly nước vẫn còn hơi ấm vào tay cô đáp. Anh không phải trẻ con, tuy không biết rõ nhưng nhìn qua anh vẫn hiểu được chút chuyện.

“Anh biết?” Thiên Vy gạt mình ngược mắt nhìn anh lòng kinh hãi.

“Nếu không phải thế thì sao người lại cùng Lâm Vy Tường trên giường hôm nay lại là Lý Minh Ngọc.” Duật Thần nhìn đôi mắt mở to của người đối diện chột thấy hôm nay vô cùng may mắn với anh. May mà cô gái của anh không sao!” Anh nghĩ thế nào?” Ý cô muốn hỏi về chuyện cô làm thế có khiến anh thấy chán ghét, hại người ta như thế có phải là đã quá đáng? Thiên Vy im lặng vừa chờ câu trả lời vừa quan sát sắc mặt của anh.

“Thiên Vy, anh không nghĩ mình thích kiểu bạn gái như những nàng công chúa trong cổ tích, cuộc sống luôn êm đẹp đầy màu hồng. Hơn nữa thực tế, con người chẳng ai có thể rộng lượng đến mức có thể tha thứ cho những người hại mình. Em làm thế cũng không sai, chỉ là anh mong em đừng làm chuyện khiến anh phải lo lắng một lần nào nữa!” Anh thở dài, nghiêm túc nói. Đây là điều duy nhất anh muốn cô hứa với mình lúc này.

“Em biết!” Thiên Vy nhỏ giọng nghiêng người ôm anh lòng ngọt ngào vô cùng. Duật Thần khẽ cười, ôm lấy ai kia ôn nhu vuốt tóc rối của cô.

Lý Minh Ngọc gần như hét lớn khi thấy Lâm Vy Tường nằm cạnh mình hơn nữa cả hai còn khoả thân. Nhìn con đau đớn, cô bước khỏi giường gom quần áo của mình nhanh chóng mặc vào. Không cần nghĩ nhiều, cô ta cũng đã rõ đây là do An Thiên Vy bày trò. Liếc nhìn Lâm Vy Tường còn đang ngủ say, có lẽ là do thuốc kích thích và thuốc mê, nên anh chẳng tỉnh sớm như cô. Lý Minh Ngọc bước khỏi phòng lòng ngổn ngang, cô chẳng biết bây giờ phải làm gì. Chột cảm thấy chuyện mình làm hôm nay thật vô lý, cô hại người, kết quả lại bị người hại, rồi lại tiếp tục hại người ta, kết quả cuối cùng chịu thiệt vẫn là cô. Cô phá tan hạnh phúc của An Thiên Vy, để rồi cô được gì? Tình gia đình? Cô sớm không còn gia đình rồi, gia đình cô đã mất khi cô nghe theo mẹ mình bỏ người cha ruột nghèo khổ! Tình yêu? Những người trước đây vây quanh An Thiên Vy là do bị cô lừa dối đến bên cô mà thôi! Tiền tài, quyền lực? Ha, nó là thứ khiến cô trả giá bằng mọi thứ để có được, chỉ tiếc là đến bây giờ nó chẳng thuộc về cô!

Lý Minh Ngọc nhìn mọi thứ qua màn nước, cô lững thững bước đi một cách vô hồn.

Lâm Vy Tường nhìn trần nhà, ký ức đêm hôm qua cứ mập mờ trong đầu, sáng nay khi mở mắt nhìn thấy Lý Minh Ngọc bên cạnh mình lòng rối rắm, rõ ràng hôm qua anh uống rượu cùng Trang Vân Tịch kia, sau đó anh chẳng nhớ gì cả, bây giờ lại ở cùng Lý Minh Ngọc rốt cuộc là chuyện gì? Cảm thấy người bên cạnh sắp tỉnh, anh tạm thời gác suy nghĩ, nhắm mắt. Đến khi Lý Minh Ngọc rời đi, dựa vào những phản ứng ban nãy của cô ta, hoảng sợ rồi lại bình tĩnh bỏ đi, đủ để anh biết Lý Minh Ngọc hợp tác cùng Trang Vân Tịch. Chỉ là bọn họ làm thế để được gì? Lý Minh Ngọc muốn dùng trò này để bám lấy anh? Khả năng không cao vì anh và cô ta không phải mới là lần đầu, cô ta có óc cũng không làm trò này. Chụp ảnh tổng tiền anh? Anh nghĩ Lý Minh Ngọc không điên như thế!

Trang Vân Tịch khoanh tay trước ngực đăm đăm nhìn bình hoa trong phòng khách, cả đêm qua khi từ khách sạn trở về nhà cô chẳng hiểu được tại sao An Thiên Vy lại thoát được. Kế hoạch của ba người các cô vô cùng hoàn mỹ, Lý Minh Ngọc lừa An Thiên Vy đưa đến khách sạn, cô và Đình Như Huyền phụ trách Lâm Vy Tường, từ đầu đến cuối chẳng có sai sót gì. Hơn nữa trước khi đưa Lâm Vy Tường vào, cô đã gọi điện xác định với Lý Minh Ngọc, làm sao cuối cùng lại như thế? Có người báo với An Thiên Vy sao? Cô nhớ rõ lúc vạch kế hoạch chỉ có ba người bọn họ, không hề người tiết lộ là trong ba người cô. Cô thì sẽ không rồi. Đình Như Huyền thích Duật Thần, trước giờ vẫn thế, cô không nghĩ cô ta sẽ giúp An Thiên Vy. Còn về Lý Minh Ngọc, cô nửa tin nửa nghi ngờ, nếu cô ta không muốn hại An Thiên Vy vậy cần gì phải bày vẽ đủ trò thế này? Cô nghĩ không thông, đứng lên muốn vào bếp uống cốc nước, đúng lúc này điện thoại rung lên, một tin nhắn. Cô nhìn điện thoại, lòng rung lên, là Duật Thần: ‘Vân Tịch, anh không mong đến chút tình bạn học của anh và em cũng phải đổ nát.’

Xiết chặt chiếc điện thoại, Trang Vân Tịch hít sâu một hơi, lòng không cam tâm. Vì sao anh lại vì cô gái đó mà đối xử với cô như thế? Cô biết trước đây mình làm sai, nhưng giờ cô ở đây là để chuộc lỗi với anh. Vì sao anh không hiểu cho cô?

An Thiên Vy, cô cứ chờ mà xem!

Giờ mới phát hiện mỗi mk viết ít tả cảnh nên wá ngắn, với lại mk cũng k giỏi về khoảng đó lắm. Cần một người giúp mk, b nào rảnh và có hứng thú thì giúp

mà nha!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

“Nhớ thường gọi cho mình nhé!” Cố Khang Kien nhìn Tường Thụ Nhân và Triệu Băng Di đối diện nói. Bên cạnh cậu lúc này là Mạn Hân, hôm nay đưa cô đến gặp Thụ Nhân để tạm biệt hai người sắp đi du học này. Nhìn thấy bạn thân đã thoát khỏi mối tình đơn phương kia, lòng Khang Kien rồi như tờ liệu rằng mình có được như Thụ Nhân không?

“Mình biết mà.” Thụ Nhân đáp, hai chàng trai tiếp tục nói về vài vấn đề. Trong khi đó Băng Di bên cạnh Thụ Nhân lại không ngừng nhìn Mạn Hân với ánh mắt phức tạp. Khiến Mạn Hân chẳng phải đáp trả ánh nhìn vì ngại, cô chỉ cúi đầu ăn thức ăn trong bát do Khang Kien gắp. Nhưng vì không được thoải mái, tay chân vụng về, cô làm ngã ly nước trên bàn, ướt quần áo cô. Khang Kien rút khăn cho cô:

“Em không sao chứ?”

“Em không sao! Em vào nhà vệ sinh lau sạch.” Mạn Hân không chờ Khang Kien đáp đã ra ngoài, chỉ là cô không đi mà đứng lạng bên ngoài cửa phòng ổn định tâm trạng. Mạn Hân cảm thấy cô gãi i kia khá kì lạ ánh mắt cô ta nhìn cô...

“Mạn Hân là bạn của Thiên Vy.” Băng Di nhìn Mạn Hân rồi đi, một lúc sau không đầu không đuôi nói. Một lời này khiến hai chàng trai trong phòng và cả người bên ngoài đều bất ngờ. Nhưng rất nhanh Cố Khang Kien hiểu lời Băng Di, cậu im lặng không đáp.

“Đó là cô gái tốt. Anh là thích cô ấy, hay là chỉ dùng cô ấy để gần Thiên Vy?” Băng Di tiếp tục ánh mắt xẹt qua tia đồng cảm. Tường Thụ Nhân kinh ngạc nhìn tên bạn thân gần như không tin nổi.

“Anh không lợi dụng cô ấy!” Khang Kien giật mình, chẳng hiểu sao lại nóng giận, nói.

“Thế tại sao lại là Mạn Hân, bạn thân của Thiên Vy. Anh sao không tìm ai đó, không phải người bên cạnh Thiên Vy?” Băng Di cao giọng chấp vấn, nhờ Thụ Nhân bên cạnh nhắc nhở, cô mới biết mình đã phản ứng quá khích. Cô đơn giản chỉ là không muốn Thiên Vy gặp khó xử nếu Cố Khang Kien là đang lợi dụng Mạn Hân, đều cô có thể làm chỉ có thể câu gặt vài câu. Thở dài, cô dùng giọng nhẹ hơn:

“Mạn Hân biết chứ?”

“Chỉ biết anh thích người khác, nhưng không rõ là ai.” Cố Khang Kien cũng không giấu diếm, cậu đã nghĩ đến điều này, nhưng chưa biết phải giải thích với Mạn Hân thế nào.

“Cậu nên nói rõ mọi chuyện với cô ấy ngay từ đầu.” Thụ Nhân từ đầu đến giờ lên tiếng, bàn tay siết chặt tay Băng Di, cậu tin Khang Kien không lợi dụng Mạn Hân.

“Mạn Hân chắc sắp quay lại rồi!” Băng Di đáp, bầu không khí thế này chắc chắn Mạn Hân sẽ nhận ra cô vẫn là nên nh anh chóng xua đi thì hơn. Bên ngoài Mạn Hân thân người nghe câu chuyện ngắn, tự cười một tiếng, cô vươn tay vuốt khuôn mặt mình, xoay người vào trong.

Suốt bữa ăn không khí nặng nề hẳn, đặc biệt là Khang Kien chỉ cặm cùi nghĩ ngợi nên cậu không phát hiện tâm trạng không tốt của Mạn Hân ở bên. Cho đến khi xe cậu dừng lại trước cổng trường đại học F, cô không như mọi khi dặn dò cậu phải lái xe cẩn thận về đến nhà phải gọi báo cho cô biết ... Mạn Hân chỉ lặng yên bất động mắt nhìn bên ngoài cửa xe. Như con sóng đánh, Cố Khang Kien cảm thấy bất an hỏi:

“Em sao thế?” “Mình chia tay đi! Em không đủ khả năng để anh quên đi cô ấy.” Mạn Hân chậm chậm nhìn sang Khang Kien, cổ kèm cảm xúc hỗn loạn trong lòng lúc này nói. Mặc cho Cố Khang Kien còn đang ngẩn người, cô mở cửa bước vào trường.

1 tháng sau.

Lạc Tuệ Mẫn sắp xếp mở sách vở trên bàn Lý Minh Ngọc, vừa nghĩ đến thái độ kỳ quái của con gái mấy ngày nay, suốt ngày thần thờ. Xếp gọn vài tờ kiểm tra, bà kéo ngăn tủ định bỏ vào thì bị thu hút bởi cuốn sổ khám bệnh bên trong, lòng không khỏi ồm ồm lắng, dạo này Minh Ngọc gầy hẳn lại xanh xao, không lẽ đã đổ bệnh?

Nghĩ thế bà liền cầm cuốn sổ mở ra, đập vào mắt bà là tờ giấy siêu âm, càng khiến bà lo lắng hơn đó chính là dòng chữ chuẩn đoán. Lạc Tuệ Mẫn lắp bắp, tay run rẩy:

“Thai...một tháng...không thể nào!”

Bà kiểm tra lại một lượt tờ giấy, hoàn hảo không giả, trừ việc bà không tin nổi là tên cô gái mình có trong giấy. Vò nát nó trong tay, mắt đầy lửa giận, bà cảm thấy mọi thứ như sụp đổ. Bà không quan tâm cô gái qua lại với ai, nhưng chuyện Lý Minh Ngọc mang thai chẳng khác nào phá đổ hết mọi thứ, bà nắm được An Thịnh, chưa có bất kỳ thứ gì. Chuyện chưa thành, thế mà Minh Ngọc có thai, An Khánh sẽ nghĩ thế nào? Hơn nữa quan trọng là cái thai này của ai? Bà biết quan hệ tình cảm gần đây giữa Minh Ngọc và đám người kia không tốt, liệu cha của đứa bé sẽ chịu nhận nó?

Đúng lúc này Lý Minh Ngọc vào phòng, nhìn thấy mẹ mình bất động, mắt đỏ hoe kinh ngạc kéo tay Lạc Tuệ Mẫn hỏi:

“Mẹ sao thế? “

“Sao ư?” Bà lạnh lùng lên tiếng, hất tay Lý Minh Ngọc ra, ném mạnh tờ giấy bị vò nát vào mặt cô ta, nghiêng chặt răng hỏi:

“Cái thai của ai?”

Lý Minh Ngọc lùi về sau, nhìn cuốn sổ trên bàn, lại nhìn mẹ mình như phát điên, lòng sợ hãi ngoan ngoãn đáp:

“Lâm Vỹ Tường.”

Lạc Tuệ Mẫn cảm thấy mình hít thở đã có phần thông thoáng, bà biết Lâm Vỹ Tường và Minh Ngọc khăng khít hơn Tường Thụ Nhân, Cổ Hạo Nhiên... Tuy Lâm Vỹ Tường hiện giờ còn phải tranh đấu với anh em để giành Lâm Phát nhưng cũng không khiến bà lo lắng. Vì dù sao Lâm Vỹ Tường cũng là con vợ cả, cơ hội giành được quyền thừa kế khá cao. Lạc Tuệ Mẫn thở dài kéo tay Lý Minh Ngọc ngồi xuống giường cùng mình:

“Con đã nói cho nó biết chưa?”

“Chưa...” Lý Minh Ngọc áp úng cúi đầu nhìn bàn chân trần của mình đáp. Cô ta biết nói thế nào bây giờ, mọi chuyện đều do cô ta tự hại bản thân.

“Sao lại chưa?” Lạc Tuệ Mẫn cau mày không hài lòng trước câu trả lời của cô gái. Nghĩ cả hai chắc lại cãi nhau, bà khẽ cười, vỗ nhẹ vào tay Lý Minh Ngọc khuyên nhủ:

“Cho dù là đang giận nhau, nhưng chuyện con mang thai không phải chuyện nhỏ. Con hãy nhường nó một bước, nói cho nó biết chuyện rồi sắp xếp lễ cưới, tránh cho bụng to ra...”

“Sẽ không có lễ cưới nào cả!”

Lạc Tuệ Mẫn đang khuyên can thì bị cắt lời, trợn mắt nhìn Lý Minh Ngọc như không tin vào lời mình vừa nghe. Lý Minh Ngọc hít sâu một hơi, tay nắm chặt đặt trên đầu gối, lấy hết can đảm nói:

“Con và Lâm Vỹ Tường đã chia tay hơn một tháng rồi! Cái thai này là do tháng trước con bày trò hãm hại An Thiên Vy...” “Lại là nó! Nó hại con!” Lạc Tuệ Mẫn chỉ nghe đến ba từ An Thiên Vy lòng bùng lửa giận chẳng thèm nghe Lý Minh Ngọc nói thêm lời nào. Bà đứng bật dậy nói, tức giận muốn xông ra ngoài nhưng lại bị Lý Minh Ngọc cản lại.

“Chẳng ai hại con cả là do con gieo gió gặt bão mà thôi!” Lý Minh Ngọc gần như hét lên bật khóc, nhìn mẹ mình suốt ngày cứ như thể chột cô ta thấy mệt mỏi vô cùng, chỉ ước thời gian quay lại, cô ta sẽ ngăn mình và cả mẹ mình vấp ngã vào vũng bùn này!

“Bốp”

Lạc Tuệ Mẫn giựt tay ra khỏi tay Lý Minh Ngọc tán mạnh vào mặt cô ta. Nhìn Lý Minh Ngọc ôm một bên mặt, bà run rẩy vì giận chỉ tay về phía cô ta giọng nói biểu hiện gần như không thể tin nổi:

“Mày nói gì? Gieo gió gặt bão? Buồn cười nếu có thì tao đã gặp phải từ lâu rồi! Do mày ngu dốt mới để An Thiên Vy xỏ mũi mà thôi!”

“Đến giờ chỉ có mẹ là chưa tỉnh táo mà thôi! An Thiên Vy sớm đã buông bỏ tất cả, là mẹ và con quá tham lam, lo lắng đủ điều, tìm cách chia cách gia đình người ta để rồi hiện giờ được gì? Nếu nói An Thiên Vy hại con không bằng nói chính mẹ hại con!”

“Mày trúng tà? Tao làm thế cũng chỉ vì mày mà thôi!...” Lạc Tuệ Mẫn giận dữ bắt lấy hai vai Lý Minh Ngọc, muốn mắng cho đứa con gái này tỉnh ra.

“Vi con? Nếu thế mình quay về nhà đi, bỏ mọi thứ, mình chỉ cần xin lỗi cha, cha sẽ tha thứ cho mình thôi mẹ!” Lý Minh Ngọc thều thào nhìn mẹ mình qua làn nước mắt.

“Bỏ cái thai đi!” Lạc Tuệ Mẫn hết cách, bà ta không muốn tiếp tục vấn đề trên nữa, nói về chuyện cái thai. Quay về sau? Không thể, bà chỉ cần một chút nữa sẽ thành công!

“Không, nó là con của con! Con sẽ không bỏ nó.” Lý Minh Ngọc lau nước mắt, kéo tay Lạc Tuệ Mẫn ra khỏi vai cô ta, lạnh lùng tuyên bố. Mẹ cô ta đã lún quá sâu vào vũng bùn tham vọng, cô ta tuyệt đối sẽ không sa đọa theo vào. Vì giờ cô ta còn có bé con của mình, cô ta sẽ sống vì bé con của cô ta!

“Được lắm, đôi cánh của mình đã cứng cáp nên không cần tao nữa rồi! Mày không bỏ vậy tao sẽ đi tìm Lâm Vỹ Tường!” Lạc Tuệ Mẫn nói, rồi hùng hổ bỏ đi. Lý Minh Ngọc không đuổi theo, vì cô ta biết chuyến đi này của mẹ mình sẽ không có kết quả gì. Lâm Vỹ Tường sẽ không chịu trách nhiệm, cô ta đã nghe vài tin, Lâm Vỹ Tường gặp khó khăn trong giành quyền thừa kế Lâm Phát. Đề cùng cô cơ hội cho anh ta, mẹ anh ta đã chọn cho anh ta một cô

dâu môn đăng hộ đối. Cô hiểu Lâm Vy Tường, anh ta suốt đời tranh đấu vì Lâm Phát, đứa bé này sẽ không cần được anh ta! Mẹ cô ta có đi cũng vô ích.

Nằm lên giường, cô ta co người ôm lấy bụng mình, mỉm cười đầy ôn nhu:

“Mẹ chỉ cần con!”

Lạc Tuệ Mẫn ra khỏi quán cà phê với một bụng lửa giận, buổi gặp mặt này chỉ nghe được một câu của Lâm Vy Tường: “Nó thật là của tôi sao? Tôi không nghĩ thế!”

Bà không ngờ Lâm Vy Tường lại phải bỏ quan hệ dứt khoát như thế. Nắm chặt tay, Lạc Tuệ Mẫn bắt taxi, một chiếc gần đó chạy đến bên cạnh bà, ngồi vào xe nói:

“Đến Tịch Thiên!”

Lúc này đang là nghỉ trưa, hôm nay Thiên Vy không được khỏe cho lắm. Do di căn lại đến thăm cô, bụng đau âm ỉ, khiến cô chẳng thể đi ăn phải ngồi lỳ trong phòng làm việc của Duật Thần chờ anh mua bữa trưa. Đúng lúc này chuông điện thoại bàn bên ngoài reo, đám người Lưu Vân đã xuống căn tin, nơi này chỉ còn lại cô, đành lê thân ra ngoài nghe điện thoại. Nhưng thật không ngờ, lễ tân dưới sảnh đây là gọi tìm cô nha!

“Bà Lạc? Được cho bà ta lên đây!”

Thiên Vy gác máy không khỏi trầm tư, không biết Lạc Tuệ Mẫn này lại giờ trò gì. Nếu theo nguyên tác giờ này cô đã đi bán muối sau chuyện bị hại lần trước rồi, nội dung thay đổi, cô chẳng biết tiếp theo sẽ là trò gì!

Không lâu sau, đối mặt cô là Lạc Tuệ Mẫn, bà ta liếc nhìn camera ở góc tường, lại nhìn Thiên Vy nói:

“Đến thang bộ!”

“Thật là lắm chuyện! Tôi không đi.” Thiên Vy không ngốc, nơi đó không có máy quay, không an toàn!

“Yên tâm, cô không quan trọng đến mức khiến tôi ngã cầu thang để vu khống cô!” Lạc Tuệ Mẫn nhìn ra nghi ngờ của Thiên Vy cắn chặt răng nói. Lại bồi thêm một câu:

“Là chuyện của Minh Ngọc, cô không muốn biết đã hại nó thảm thế nào sao?”

“Được thôi, tôi khá tò mò đấy!” Thiên Vy gạt gù dẫn đường, cô cũng nghĩ Lạc Tuệ Mẫn sẽ không điên đến mức ngã cầu thang hại cô. Cả hai đứng ở cầu thang bộ tầng ba, Thiên Vy đứng dựa vào tường chờ đợi Lạc Tuệ Mẫn nói.

“Minh Ngọc có thai rồi!”

“Bà đừng nói đó là của tôi nha!” Thiên Vy theo kịch bản diễn, đột nhiên nổi lên hứng thú muốn trêu Lạc Tuệ Mẫn vô cùng. Thế là sừng sốt hai tay ôm vai mình kinh ngạc nói.

“Của Lâm Vy Tường...” Lạc Tuệ Mẫn hít sâu để cố kiềm nén cảm xúc muốn đẩy An Thiên Vy xuống. Thiên Vy nhìn Lạc Tuệ Mẫn đang cố bình tâm lại tiếp tục chọc người:

“Vậy à? Làm tôi cứ tưởng mình làm cho con người ta mang thai chứ!”

“An _ Thiên _ Vy!” Cả hai lao vào bắt đầu cãi nhau mà không hay biết có người đang trốn ở góc khuất cầu thang xem họ.

Cãi vài câu với Lạc Tuệ Mẫn, Thiên Vy nhàm chán bỏ đi trước, đến lúc này cô mới phát hiện cánh tay mình bị cào một đường, làm bầm rủa một câu, cô mở cửa vào phòng Duật Thần. Không ngoài dự đoán anh đã về, bày cả bàn thức ăn chờ cô. Duật Thần nhìn chăm chăm tay Thiên Vy hỏi:

“Tay em sao thế?”

“Em không biết!” Thiên Vy vô tội nhìn anh đáp. Duật Thần không hỏi thêm mắng cô một tiếng hậu đậu, đặt đĩa vào tay cô. Cả hai vui vẻ cười đùa dùng bữa trong phòng mà chẳng hay biết bên ngoài đang ồn ào xảy ra chuyện.

Đến khi kết thúc bữa trưa, tiếng gõ cửa vang lên, Thiên Vy ném việc dọn dẹp bàn cho Duật Thần còn mình giành việc mở cửa. Nhìn người bên ngoài Thiên Vy không khỏi sừng sốt, cả Duật Thần cũng bất ngờ bước đến đứng sau bạn gái. Không đợi cả hai mở lời, người kia đã nói, giọng đầy nghiêm túc:

“An tiểu thư chúng tôi nghi ngờ cô cố ý gây thương cho bà Lạc, cô hãy theo chúng tôi về cục để điều tra!”

“Khoan đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Duật Thần kéo Thiên Vy ra sau nhìn vị cảnh sát hỏi.

“Bà Lạc vừa được đưa đi cấp cứu do ngã cầu thang, trong tình trạng hôn mê chấn thương khá nặng. Ban đầu chúng tôi cho là tai nạn, nhưng theo lời khai của nhân chứng hiện trường thì lại không phải vậy!” Cảnh sát nói sơ sơ việc, sau đó bỏ sung thêm:

“Nếu An tiểu thư không hợp tác, buộc lòng chúng tôi phải thất lễ.”

Thiên Vy lúc này chỉ muốn hét thật to: cmm! Lạc Tuệ Mẫn bà nói sẽ không ngã cầu thang mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Thiên Vy thật không ngờ rằng có một ngày mình lại phải đến sở cảnh sát để 'dùng bữa tối' thế này. Từ lúc bị đưa đến đây cho tới hiện tại cô bị giữ ở phòng lấy lời khai. Và cô càng hiểu hơn cái cảm giác bị oan này, chỉ hai từ: bị đất!

Sau khi lấy lời khai, cô lại được chuyển sang phòng khác, chỉ bốn bức tường, bộ bàn ghế và một hộp cơm. Kìm nén nỗi đau trong lòng, cô quyết đánh chén buổi tối, đáng ra nữ phụ là cô đã đoán mệnh sau buổi gặp Lý Minh Ngọc một tháng trước, nhưng cô đã thay đổi sự việc đó. Cô không chết như truyện, nên giờ chuyện quỷ quái này cô cũng chẳng rõ đầu đuôi.

'Cạch' Thiên Vy nhìn cửa mở, sau đó mắt sáng rực nhìn Duật Thần và anh trai mình lo lắng bước vào. An Thiên Nam mặc đồ công sở, áo sơ mi có nửa trong nửa ngoài không như ngày thường. Lại nhìn sang Duật Thần khá hơn anh trai một chút, anh vẫn mặc bộ đồ sáng nay, chỉnh tề. Quảng hộp cơm sang một bên, cô đứng bật dậy chạy ào đến chỗ họ. Thiên Nam nhìn em gái đau lòng không nói nên lời, sau một lúc hít thở kìm nén tâm trạng, anh vuốt tóc cô an ủi:

“Thiên Vy không sao đâu, em đừng sợ, anh sẽ mời tất cả luật sư giỏi giúp em thoát tội!”

Một lời của An Thiên Nam như gáo nước lạnh tạt trúng An Thiên Vy, chỉ thấy cô bất động, sau đó vẻ mặt nghi hoặc hỏi anh trai.

“Anh cho là em đây bà ta?”

Thiên Nam không đáp, ánh mắt bất lực, anh không muốn tin nhưng chứng cứ quá rõ ràng. Anh vuốt mặt khàn giọng đáp:

“Camera ghi được cảnh em và bà ta ra thang bộ, sau đó chỉ có em trở ra. Cảnh sát tìm ra trong móng tay của Lạc Tuệ Mẫn da của em. Nhân chứng cho lời khai, chứng minh em và Lạc Tuệ Mẫn cãi nhau sau đó xảy ra xô xát. Anh biết em là do tức giận không kiểm soát được hành động...”

“Em không có đây bà ta!” Thiên Vy thiếu chút nhảy dựng lên, nhìn anh trai và Duật Thần nói. An Thiên Nam mặt mày dài hơi:

“Vậy em giải thích làm sao những chuyện này?”

Thiên Vy trừng mắt, giải thích? Nói là trùng hợp được không? Duật Thần nhìn Thiên Vy nhìn núi lửa sắp phun trào, vỗ nhẹ vai cô nói ra suy nghĩ của mình:

“Thiên Vy không làm đâu!”

Thiên Vy cùng Thiên Nam không hẹn nhìn sang Duật Thần, một là ánh mắt sáng cảm động, một là ánh mắt tò mò. Duật Thần nhìn An Thiên Nam giải thích lời vừa rồi:

“Trưa nay sau khi Thiên Vy trở lại liền vào phòng làm việc ăn trưa cùng tôi. Trừ việc Thiên Vy nói dối về vết cào ở tay ra những cử chỉ, tâm trạng, vẻ mặt cô ấy đều bình thường. Bà Lạc bị thương khá nặng, nơi ngã anh cũng đã nhìn qua, ai nấy đều thấy ghê người. Nếu như anh nghĩ Thiên Vy trong lúc nóng giận mất kiểm soát đẩy ngã bà Lạc, thì làm sao thấy cảnh đó cô ấy còn có thể bình thản dùng cơm, mà tâm trạng chẳng chút khó chịu hay nóng giận hoặc sợ hãi được chứ!”

Thiên Vy mắt lấp lánh như sao trời nhìn Duật Thần, lòng ngập màu hồng. Thiên Nam gật gù có lý, chỉ là đây không phải chứng cứ nếu không thì tốt rồi. Xoa đầu xin lỗi Thiên Vy một tiếng, Thiên Nam vội vã về công ty bàn vụ án cùng Hàn Triệt. Phòng chỉ còn đôi tình nhân, Duật Thần nhìn hộp cơm đang ăn dở trên bàn, kéo Thiên Vy ngồi xuống, đặt muỗng vào tay cô rồi tự mình ngồi đối diện, khẽ cười đáp:

“Đội em được thả, anh sẽ dẫn em đi ăn một bữa ngon!” “Anh tin em sao?” Thiên Vy vừa hỏi vừa đá đá chân Duật Thần.

“Tin.”

“Vì sao?”

“Vi An tiểu thư của chúng ta thích chọc chết người bằng lời nói hơn là hành động.” Duật Thần trêu chọc. Thiên Vy liếc anh một cái, sau chột nhứ ra gì đó liền hỏi:

“Phải rồi, ai là nhân chứng thế anh?”

Cô hận muốn băm kẻ nhân chứng ra, rõ ràng là kẻ điên mà! Duật Thần nhìn thẳng mắt cô đáp:

“Trang Vân Tịch.”

Thiên Vy thiếu chút lật bàn, đây là tình địch của cô nha! Cô ta làm thế rõ là vu khống muốn hại cô mà! Nhưng nếu thế có quá nặng tay không? Giữa cô và cô ta ân oán nặng đến mức đề cô ta làm thế sao? Duật Thần nhìn Thiên Vy từ kinh ngạc chuyển sang tức giận rồi lại nghi hoặc, cuối cùng lên tiếng:

“Lần trước Vân Tịch và Như Huyền cũng có mặt ở khách sạn, anh không rõ họ có quen biết Lý Minh Ngọc không. Mà chuyện này với cô ấy có liên quan hay không anh cũng chỉ nghi ngờ không chắc chắn được. Nhưng em đừng lo, anh và mọi người sẽ tìm bằng chứng, chứng minh em bị oan. Chỉ là trong khoảng thời gian đó em phải chịu khổ rồi, bọn anh không thể bảo lãnh em ra ngoài.”

“Em không sao đâu. Duật Thần, cảm ơn anh vì đã tin em!” Thiên Vy xúc động nắm chặt tay anh, lòng ngập tràn hạnh phúc, chuyện Trang Vân Tịch cũng bị ném sang một bên. Cô ta hăm hại cô? Phải hay không đối với cô không còn quan trọng nữa. Vì cô giờ đã thắng cô ta, Duật Thần giờ chỉ quan tâm cô, tin tưởng cô! Cảm giác anh mang đến cho cô lúc này thật tốt!

Lý Minh Ngọc gần như không tin được, rõ là sáng nay cô và mẹ còn cãi nhau, thế mà giờ mẹ cô lại bất tỉnh nằm yên trên giường bệnh, mặt trắng bệnh như tờ giấy, hơi thở mỏng manh cần máy móc trợ giúp. Cô lặng lẽ đến bên giường cầm lấy tay bà, chuyện xảy ra cô đã nghe cảnh sát nói rõ, vốn lúc đầu còn nghĩ An Thiên Vy xô ngã mẹ cô. Nhưng khi nghe đến nhân chứng hiện trường là Trang Vân Tịch, thì một ý nghĩ khác xuất hiện. Cẩn thận nghĩ lại cô càng cảm thấy ý nghĩ này càng hợp lý, có thể An Thiên Vy bị Trang Vân Tịch vu oan. Thứ nhất, cô không nghĩ có lý do gì để chọc An Thiên Vy nổi giận được, ngược lại là mẹ cô bị An Thiên Vy chọc giận đây cô ta ngã như thế cô còn miễn cưỡng tin. Thứ hai, Trang Vân Tịch và An Thiên Vy có xích mích chuyện tình cảm, đây cũng là nguyên nhân chính khiến cô nghi ngờ Trang Vân Tịch. Thở dài, cô đưa mắt nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ phòng bệnh, lại nhìn mẹ mình, cô khẽ nói:

“Mẹ à, dù mẹ có làm bao nhiêu chuyện thì những thứ đã không phải của mẹ sẽ không thuộc về mẹ. Mẹ như ngày hôm nay cũng có một phần do con hại mẹ. Nhưng mẹ đừng lo, con sẽ thay mẹ chuộc tội, chuyện Thiên Vy con sẽ không thừa kiện, dù cô ta có đẩy mẹ hay không, con và mẹ nợ Thiên Vy quá nhiều!”

Chỉnh lại góc chăn, Lý Minh Ngọc đứng lên xoa bụng mình, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi biến mất. Phải, cô không một mình, cô còn có bé con bên cạnh, bé con là thiên thần của đời cô. Bé con đến giúp cô nhìn rõ mọi việc, buông bỏ những thứ phù phiếm kia!

“Mẹ con thế nào rồi?” An Khánh bước vào phòng, nhìn Lý Minh Ngọc mỉm cười xoa bụng không khỏi khó hiểu, nhưng vẫn hỏi chuyện chính. Thật ra ông ngoài việc thăm Lạc Tuệ Mẫn, ông đến còn vì Thiên Vy, ông là muốn Minh Ngọc làm lớn việc này. Trưa nay chuyện đã được đưa lên trang đầu các báo, Thiên Vy dấu sao cũng là con ông, làm to chuyện, tương lai Thiên Vy khác nào bị hủy.

“Bác sĩ bảo mẹ chấn động não nhẹ, có thể mất vài ngày nữa mới tỉnh.” Lý Minh Ngọc nhìn người đàn ông trước mặt, nếu nói nợ có lẽ mẹ con cô nợ người đàn ông này nhiều nhất! Phòng bệnh lại rơi vào yên tĩnh, An Khánh chẳng biết làm thế nào mở lời chuyện Thiên Vy, cũng may lúc này Minh Ngọc nói trước nhưng là về chuyện khác:

“An tổng, có chuyện con và mẹ đã giấu người rất lâu, à mà cũng không phải một chuyện. Con và mẹ thật có lỗi với người!”

An Khánh chưa kịp hiểu rõ lời vừa rồi, thì lại bị Lý Minh Ngọc dọa sợ. Lý Minh Ngọc nói xong, không chần chừ quỳ xuống sàn lạnh, mắt nghiêm túc nhìn ông, dù An Khánh có nói gì cô cũng không đứng lên. An Khánh thấy Lý Minh Ngọc quỳ cô chấp cũng không khuyên can bảo cô nói tiếp. Cô hít sâu, lấy tất cả dũng khí nói rõ từng câu, cô biết sau đó mình sẽ gánh lấy con giận từ An Khánh, nhưng điều đó cũng không khiến cô e ngại. Cô hiểu rõ, nếu muốn có cuộc sống mới thì cô nên kết thúc mọi chuyện:

“Cháu có bố, ông tuy không phải người bố giàu có, nhưng ông chưa bao giờ để cháu phải chịu đói chịu khát, chưa từng đánh cháu... Đó có lẽ là người bố tốt, nhưng mẹ cháu không nghĩ thế, vì ông không giàu có, và mẹ cũng đã khiến cháu nghĩ thế. Mẹ cháu lợi dụng lòng tốt của An phu nhân để vào An gia, lần An phu nhân phát bệnh dẫn đến qua đời là do mẹ con cháu sắp đặt. Nhưng lúc đó cháu không nghĩ mọi chuyện lại biến xấu...”

Lý Minh Ngọc cảm thấy mặt đau rát, An Khánh tát cô, cô cúi đầu đón tiếp con giận, một cái tát quá nhẹ cho tội lỗi cô đã gây ra! An Khánh gần như không tin được, mọi thứ mình vừa nghe được, ông cảm thấy mình sẽ phát điên nếu nghe thêm!

“An phu nhân mất cháu cũng rất ân hận, nhưng cháu không đủ kiên định trước lòng tham của mình...”

“Im ngay. Tôi đúng là có mắt không trông!” An Khánh giờ tay định tát Lý Minh Ngọc nhưng lại bị cản lại. Đó là người đàn ông trung niên khoảng tuổi ông, mặc chiếu áo sơ mi cũ kỹ và chiếc quần tây bạc màu. Ông ta không đợi An Khánh mở lời, hai tay cầm chặt bàn tay giờ lên của An Khánh, đôi tay chai sần run rẩy cầu xin:

“Xin ông đừng đánh con bé, nếu ông muốn hãy trút giận lên tôi! Tôi là cha của nó, tôi là Lý Tuấn!”

Minh Ngọc nhìn người vừa xông vào phòng nước mắt tự động tuôn rơi, lòng đắng chát. Phải, người đàn ông đáng thương này là bố cô, người bố hiền

lành mà cô từng vô tâm ruồng bỏ, để chạy theo danh lợi!

Và cuối cùng mn cũng rõ tại sao Minh Ngọc họ Lý rồi phải k? Thật ra lúc đầu mk có giải thích với một b ở mấy chương đầu rồi.

À còn chuyện này, thật ra lúc đầu định là cho mẹ Lạc ngã chết, nhưng cuối cùng nghĩ lại nếu chết người Mngoc sẽ rộng lòng tha thứ bỏ qua cái chết của mẹ mk sao? Nên tránh để truyện theo chiều quá hư cấu mk quyết định sửa lại chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

“Sao bố lại ở đây?” Minh Ngọc cùng bố mình đến quán cafe cạnh bệnh viện, An Khánh đã rời đi. Lý Minh Ngọc ngại ngùng lên tiếng, mắt không tự chủ liếc nhìn Lý Tuấn. Bố cô đã già hơn trước, tóc bạc hơn, nhưng ánh mắt ông nhìn cô vẫn không thay đổi, ông vẫn xem cô là con gái, điều đó khiến cô vừa vui vừa buồn.

“Bố đã xem tin tức, sau đó liền lên tàu đến đây!” Lý Tuấn mỉm cười, đuôi mắt đầy vết nhăn nụ cười hiền hậu. Ông ngắm cô gái đối diện, đây là con gái ông, đứa con ông luôn ngày đêm mong nhớ dù nó đã từng bỏ rơi ông, nhưng đối với nó ông không oan trách mỗi đêm luôn mong nó sống hạnh phúc và bình an!

“Bố vẫn sống tốt chứ?” Hít sâu kìm nén nước mắt, Minh Ngọc cảm thấy cổ họng đau rát, cô hỏi sang chuyện khác, sợ bố mình sẽ hỏi đến chuyện mẹ cô!

“Bố đã tái hôn với dì Trương, hiện giờ bố sống rất tốt.” Lý Tuấn không giấu diếm, ông muốn Minh Ngọc biết ông sống tốt, để cô không phải áy náy về chuyện ngày xưa!

Lý Minh Ngọc cố mỉm cười nhìn ông, lòng đau thắt, nhưng lại thấy an tâm vì thời gian qua bố cô có người chăm sóc. Nụ cười của cô khó coi hơn cả khóc, cô nghĩ đến khi bé, lúc bố đi làm sẽ công cô theo, bố cô khuôn vác đồ cho một số cửa tiệm ở chợ, lần nào xong việc cũng mồ hôi đầy người mệt đến thở không ra hơi, nhìn thấy bố như thế, cô chủ động không cho bố công nắm tay bố bước đi, nhưng bố lại không đồng ý lần nào cũng xoa đầu cô bảo: công chúa của bố sao có thể đi bộ chứ? Nào để bố công con! Ông luôn như thế, việc nào ông có thể, sẽ không bao giờ để cô làm.

Hay lúc tiểu học, cô nhìn thấy bạn bè mỗi khi đến lớp ai nấy đều có bánh kẹo đầy cặp, còn cô, chẳng có gì ngoài hộp cơm trưa mà bố đã chuẩn bị. Cô giận bố, chiều hôm đó, cô đã khóc nháo một trận, đòi quà bánh như các bạn khác, bố cô im lặng như đang có điều suy nghĩ rồi đến bên dỗ dành cô, sau ngày hôm đó cô được như mong ước, chỉ là mỗi đêm cô trước khi đi ngủ cô không thể gặp bố. Cho đến khi học cấp hai, cô mới biết bố là vì cô mà phải làm thêm (tg: thật có lỗi sức mk có hạn, k thể viết cảm động hn T_T). Bố cực khổ như thế, xem cô là tất cả, mọi việc đều nghĩ cho cô, nhưng nhìn xem, cô chưa từng nghĩ cho bố mình! Có lẽ chút hiếu thuận cuối cùng cô dành cho ông là chuyện cô ra đi. Một phần nguyên nhân cô theo mẹ vì giảm bớt gánh nặng cho bố mình, cô không hoàn toàn chỉ vì tiền tài danh lợi!

Nghĩ đến đây, Minh Ngọc không kìm được bật khóc, cô vươn tay nắm chặt đôi tay nhăn nheo chai sạn của Lý Tuấn trên bàn, cúi gằm mặt nước nở:

“Bố ơi, con sai rồi! Con bất hiếu, đến bây giờ vẫn còn khiến bố lo lắng... Con phá nát gia đình người ta, kết quả hôm nay chính là báo ứng ông trời cho con!”

“Minh Ngọc, về nhà đi con! Về cùng bố!” Lý Tuấn hốt mắt đỏ hoe, nhìn con gái như thế ông không kìm lòng được. Ông vốn nghĩ, mình sẽ không bao giờ được gặp lại con bé, nên ông sớm đã không còn ôm hy vọng con gái sẽ về bên ông, hằng đêm chỉ biết ngắm con gái qua những tấm ảnh, lúc đầu luôn đau như cắt ruột cắt gan, sau đó như đã quen dần, ông có thể cười mỗi khi xem ảnh hay nghĩ đến con bé. Cho đến hôm nay khi đọc được bài báo 'An đại tiểu thư của An gia _ An Thiên Vy đây ngã mẹ kế _ Lạc Tuệ Mẫn' vốn không phải người hứng thú hóng hững chuyện này, nhưng ông lại xem nó, ánh mắt dừng lại trên tấm ảnh trên báo, trông ảnh là một cô gái trẻ đứng đối diện hai người khác, khung cảnh hình như là ở bữa tiệc sang trọng nào đó. Nhưng đây không phải điều khiến Lý Tuấn chú ý, điều thu hút ông chính là hai người đối diện cô gái trẻ tuổi kia, ông quen họ, ông biết họ... Họ không ai khác chính là vợ và con gái ông! Đôi tay cầm báo run rẩy, đôi mắt đầy đau thương sau khi đọc xong bài báo. Lý Tuấn bây giờ chỉ có ý nghĩ trong đầu: Làm sao bây giờ? Chuyện như thế này, Minh Ngọc một mình sẽ ổn chứ?. Rồi bất chợt một suy nghĩ khác loé ra, hay ông lần này sẽ khuyên con gái quay về? Ông không có đủ kiên định và can đảm để quyết định có làm điều đó hay không. Nhưng ngay lúc này, nhìn thấy con gái mình như thế này ông đã hạ quyết tâm nói ra lời vừa rồi! “Con...bố đang hạnh phúc, con không muốn lại gây phiền phức cho bố!” Minh Ngọc kinh ngạc nhìn Lý Tuấn, đầu tiên là vui mừng vì lời bố, nhưng sau đó lại nhớ đến bây giờ bố đã có cuộc sống riêng, cô đành áp ứng nói lời từ chối!

“Con biết dì Trương trước đây rất thích con mà! Dì ấy sẽ không phản đối, con hãy tin bố!” Lý Tuấn đáp, ông và dì Trương sống cùng nhau vì cả hai khá giống nhau, một người vợ con bỏ đi, một người thì là goá phụ. Cả hai hằng ngày bên nhau như đôi bạn già, kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra trong ngày, hay đơn giản là cùng nhau ăn bữa cơm để không ai cảm thấy lẻ loi.

“Còn mẹ thì sao?” Minh Ngọc đương nhiên vui mừng vì lời bố, nhưng cô nghĩ đến mẹ, mẹ có lỗi với bố rất nhiều, dù nói sao cô vẫn không thể để mẹ một mình!

“Bố không trách mẹ con. Mẹ con bỏ đi một phần cũng do bố không có khả năng cho mẹ con một cuộc sống tốt. Ngược lại bố phải cảm ơn mẹ con vì đã mang con đến! Bố sẽ chăm sóc hai mẹ con!” Lý Tuấn đem những lời thật lòng nói ra.

“Bố...con...con có thai.” Minh Ngọc bật khóc, cô sợ mình sẽ làm bố mất mặt với mọi người, cô không muốn giấu bố, nếu bố thật không thể chấp nhận cô cũng sẽ không oán trách bố cô!

Lý Tuấn giật mình ngậy ngậy mắt giây, ông thật không biết mình đã gây ra tội nghiệp gì để con gái mình phải gánh chịu như bây giờ! Ông biết Minh Ngọc nghĩ gì, đau lòng nói:

“Nếu thế bố càng phải đưa con về cùng. Làm mẹ đơn thân không phải chuyện dễ dàng, có bố và dì Trương con sẽ ít vất vả hơn!”

Lý Minh Ngọc chẳng thể nói được gì đơn giản gật gật đầu, nhưng sau đó lại nghĩ đến An Thiên Vy liền nói với Lý Tuấn:

“Bố, chờ hai ngày nữa con sẽ theo bố quay về, con còn một số việc, cả việc xin lỗi người mà con và mẹ đã nợ họ!”

Sáng hôm sau, Lý Minh Ngọc bước vào thang máy của một chung cư cao cấp. Trước khi đến cục cảnh sát giải quyết chuyện kia, cùng gặp mặt An Thiên Vy, cô còn muốn gặp một người khác. Người đã gây ra sự việc này _ Trang Vân Tịch, nhưng khi cô vừa ra khỏi thang máy đã nghe tiếng cãi nhau, và bất ngờ hơn khi cô nhìn thấy Trang Vân Tịch đang lớn tiếng với một chàng trai ngoại quốc (b.ấy chưa gặp D. Thần bao giờ).

Duyệt Thần nhìn cánh cửa trước mặt, nhấn chuông lòng không rõ tư vị gì. Một lúc sau, cửa bật mở chào đón anh là nụ cười rạng rỡ của Trang Vân Tịch, Duyệt Thần lịch sử mỉm cười đáp lại. Trang Vân Tịch né sang một bên nhường lối cho anh vào trong, nhưng anh bất động không có ý bước đi. Trang Vân Tịch nhu mày không vui cô ta không hy vọng anh đến đây vì An Thiên Vy, nên tâm trạng buồn bực, cô ta lên tiếng:

“Sao anh không vào?”

“Em tận mắt thấy Thiên Vy đẩy bà Lạc?” Duyệt Thần không trả lời Trang Vân Tịch mà lại hỏi, anh chăm chú nhìn vào mắt cô ta.

Trang Vân Tịch sững người khi nghe lời anh vừa nói, bàn tay đặt trên nắm cửa siết chặt, thất vọng tràn đầy trong lòng không ngờ anh đến chỉ để hỏi về chuyện của An Thiên Vy. Cũng phải thôi, họ đang yêu nhau, anh đến đây vì An Thiên Vy cũng là chuyện thường. Nhưng Duyệt Thần lại hỏi như thế chẳng phải nói quá rõ anh nghi ngờ cô ta sao? Vì sao anh lại nghi ngờ cô ta? Rõ là cô ta và anh yêu nhau lâu hơn An Thiên Vy! Tại sao anh lại nghi ngờ cô ta? Trang Vân Tịch thật không ngờ sẽ có ngày này, khẽ cười đáp:

“Vì sao anh lại hỏi thế? Anh đến chỉ để hỏi em về chuyện này thôi sao?” Anh không tin Thiên Vy sẽ làm thế!” Duyệt Thần mỉm cười, ánh mắt cũng nhu hòa hơn.

“Tin? Anh và cô ta yêu nhau chưa đến sáu tháng, trong khi em và anh yêu nhau đã ba năm! Là ba năm thế mà giờ anh lại nghi ngờ em? Anh nói đi! Rốt cuộc em thua cô ta ở điểm nào mà anh lại tin cô ta hơn em!” Trang Vân Tịch không thể bình tĩnh được nữa, nhìn ánh mắt, nụ cười ảm áp của anh, cô ta đã biết anh đang nghĩ đến An Thiên Vy! Cô ta không cam tâm, cô ta có thua kém An Thiên Vy điểm nào chứ?

“Trang Vân Tịch! Em điên đủ chưa, chuyện này chẳng liên quan gì đến sáu tháng hay ba năm gì cả! Anh có thể mặc kệ em vu oan ai nhưng Thiên Vy là bạn gái anh” Duyệt Thần quát, đây cũng là lần đầu anh cư xử thô lỗ với người khác giới, dù không muốn nhưng cách suy nghĩ của Trang Vân Tịch khiến anh tức giận.

“Em cũng là bạn gái anh...” Trang Vân Tịch hơi bất ngờ vì Duyệt Thần lớn tiếng với cô, anh trước giờ chưa từng nổi giận với cô, từ lúc yêu nhau cho đến lúc tay anh cũng không lớn tiếng với cô ta. Thế mà giờ... Trang Vân Tịch vỗ ngực nói, nhưng lại bị Duyệt Thần ngắt lời.

“Đã từng, đó là chuyện quá khứ rồi! Mong em nhớ kỹ điều này!” Duyệt Thần lạnh mặt cắt lời cô ta, anh nhấn mạnh từng câu trong lời mình để cô gái trước mặt có thể nhớ kỹ điều đó.

“Anh... lúc đó em nhất thời tức giận...anh biết đó em khi đó quá áp lực, từ việc học cho đến một vài bộ phim em tham gia khi đó, anh lại không bên cạnh em, không thường xuyên gọi điện quan tâm em, anh quá thờ ơ khiến em nhất thời...là nhất thời nóng giận nên mới nói lời chia tay!” Trang Vân Tịch bắt lấy tay Duyệt Thần khóc lóc, ngập ngừng giải thích mọi chuyện.

“Tôi không phải bù nhìn, hoặc một thằng ngu chờ đợi em, tôi cũng chẳng cao cả tha thứ cho em sau những chuyện em làm ở nước ngoài lúc du học!” Duyệt Thần gỡ tay cô ta ra khỏi người mình, anh cảm giác tội tệ hơn bao giờ hết khi tình cảm của mình lại bị xem nhẹ thế này. Nghĩ đến điều này, khuôn mặt lại càng tối hơn, giọng nói cũng lạnh nhạt hơn:

“Em nghĩ rằng tôi không biết những vai diễn kia em dùng gì để đòi nó hay sao?”

Trang Vân Tịch bị anh đẩy lùi về sau, cô ta nhưng bị đánh vào mặt bởi những lời nói từ anh. Anh xem thường cô sao? Nếu thế cô ta cũng sẽ để người anh yêu bị mọi người xem thường! Cô ta bật cười mặc nước mắt tuôn rơi, nhìn Duyệt Thần giọng đầy thách thức:

“Thế thì sao? Tôi dùng thân thể để đòi danh tiếng đã làm sao? Tôi dơ bẩn thế đấy, anh kinh tởm sao? Cô người yêu của anh cũng chẳng hơn gì tôi đâu! Sắp tới đây cô ta còn có thể ngồi tù đấy, cho dù không lâu nhưng cũng đủ khiến cô ta nhận được sự khinh bỉ của người đời!”

“Sẽ không!” Duật Thần nhìn Trang Vân Tịch bằng ánh mắt phức tạp, anh kiên định thốt ra hai từ chắc như đinh đóng cột. Khiến Trang Vân Tịch cười lạnh:

“Có đấy, chỉ cần dựa vào lời khai của tôi!”

Lần này đến Duật Thần phải bật cười, mặc cho Trang Vân Tịch không hiểu được nụ cười của anh có ý gì, anh xoay người bước đi. Anh tin tưởng Thiên Vy không hại người, anh tin anh trai Thiên Vy sẽ có cách giúp cô ra ngoài nên anh không lo gì cả, lần này đến đây nguyên nhân chính và duy nhất là để xác định Trang Vân Tịch là thật cố ý vụ oan Thiên Vy, hay chuyện còn ân tình gì. Nhưng lời vừa rồi của cô ta, dựa vào hiểu về cô ta, khiến anh nhận ra đây sớm đã không còn là cô gái theo đuổi mình ngày xưa nữa. Có lẽ từng nghĩ Trang Vân Tịch đặt chân đến nơi đó, cô ta đã thay đổi, cả tình cảm giữa bọn họ cũng thế mà chết dần.

Lý Minh Ngọc đến đúng lúc Trang Vân Tịch khóc lóc, cô nép người lắng nghe tất cả, cho đến khi chàng trai kia bỏ đi, cô nhìn Trang Vân Tịch bất động ở đó nhìn theo chàng trai bước đi mà khóc lặng, lòng nảy sinh chút đồng tình, bước về phía cô ta. Trang Vân Tịch thất thần không nhận ra có người đang đến gần mình, cho đến khi người kia lên tiếng đánh thức cô ta:

“Đừng cố chấp như vậy, những thứ không phải là của cô sẽ chẳng bao giờ là của cô!”

“...” Trang Vân Tịch lặng lẽ nhìn Lý Minh Ngọc không đáp.

“Tôi không muốn thấy thêm một cô gái hủy cả cuộc đời mình vì những thứ không thuộc về mình như tôi!” Lý Minh Ngọc nhìn thấy Trang Vân Tịch không có ý định đáp lời, cũng mặc cô ta có nghe hay không, cô nói tiếp:

“Đường lui cuối cùng cho cô, đến sở cảnh sát đòi lời khai đi!”

“Không!” Trang Vân Tịch thẳng thừng từ chối, cô ta cười khẩy nói:

“Không phải cô luôn muốn phá hủy cô ta sao? Sao giờ lại buông tay?”

“Trước đó là tôi sai, tôi quá mù quáng. Bây giờ tôi đã thông suốt, tôi sẽ rời khỏi đây, nhưng trước khi đi tôi sẽ rửa tội cho Thiên Vy. Trang Vân Tịch, cô đừng đi vào vết xe đổ của tôi, cô là người nổi tiếng, kết quả của cô có lẽ sẽ thảm bại hơn tôi rất nhiều! Cô nên dừng lại khi chưa quá muộn.” Lý Minh Ngọc chân thành khuyên giải, cô đã quyết định rời thành phố này, về phần mẹ cô cũng sẽ theo bố con cô.

“Tôi không cần cô dạy đời!” Trang Vân Tịch gằn từng tiếng. Minh Ngọc cũng không tiếp tục nhiều lời, cô đã cho cô ta cơ hội nếu cô ta không cần cô cũng không ép. Trang Vân Tịch nhìn Lý Minh Ngọc đi vào thang máy, tay siết chặt:

“An Thiên Vy có chết tôi cũng kéo cô theo!”

Chào mn, nay mk muốn báo vs mn một chuyện quan trọng đó là chỉ còn khoảng 3 chương nữa truyện sẽ kết thúc! Mn có muốn nhắn gửi gì cho mk hãy cmt * _ *

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Lý Minh Ngọc thở phào, cô đã giải thích cũng như tỏ ra ý mình sẽ không lập đơn kiện mà muốn đôi bên hòa giải. Bên cảnh sát cũng không ép buộc, họ cầu còn không được, chỉ trong vòng không đến một ngày mà họ sắp bị An thiếu gia và Hàn đại luật sư ép sắp điên rồi! Họ đã phải luôn miệng một câu: Xin lỗi không thể bảo lãnh!

Hàn Triệt xoa thái dương từ một phòng khác bước ra, đôi mắt thâm do thức cả đêm. Anh nói nhỏ vài câu với người trợ lý bên cạnh, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lý Minh Ngọc và vị cảnh sát đôi mắt lấp lánh nhìn anh. Hàn Triệt bảo trợ lý đi trước còn mình bước đến nơi Lý Minh Ngọc đang đứng còn chưa kịp mở lời, Lý Minh Ngọc đã lên tiếng trước:

“Em đến chỉ để giải thích rõ hiểu lầm này thôi!”

“Hiểu lầm?” Hàn Triệt cười khẩy, giọng giễu cợt hỏi.

“Hàn luật sư...” Anh cảnh sát với đôi mắt lấp la lấp lánh muốn giải thích giúp nhưng lại bị Lý Minh Ngọc ngắt lời anh ta, cô mỉm cười nói với anh chàng cảnh sát:

“Anh cứ đi làm việc đi. Xin lỗi vì đã làm phiền!”

Anh cảnh sát gật đầu chào rồi bước đi. Lý Minh Ngọc nhìn Hàn Triệt khẽ cười nói:

“Xin lỗi, vì những chuyện trước đây, là em đã lừa anh khiến anh và Thiên Vy từng trở mặt với nhau. Em biết đối với những chuyện em từng gây ra một câu xin lỗi chỉ đáng vào đâu. Nhưng em vẫn mong anh hãy tha thứ cho em...”

“Tha thứ? Để cô lại lừa tôi?” Hàn Triệt cắt ngắn lời Lý Minh Ngọc, dù nói thế, nhưng trong lòng, anh có cảm giác lời Lý Minh Ngọc là thật lòng. Lý Minh Ngọc nghe lời lạnh lùng của Hàn Triệt cũng không tức giận hay cảm thấy âm ức, thậm chí cô còn cảm thấy mình đáng bị những lời chỉ trích nặng nề hơn thế này nhiều. Hít một hơi, cô lại mỉm cười nhìn anh:

“Anh đừng lo, sau hôm nay em sẽ rời thành phố này, có lẽ chúng ta sẽ chẳng có cơ hội gặp lại. Chuyện trước đây là em có lỗi với mọi người, đặc biệt là Thiên Vy. Em chẳng thể làm gì để chuộc tội với mọi người, điều duy nhất em có thể làm bây giờ chỉ là một câu xin lỗi mà thôi.”

Lý Minh Ngọc xoay người rồi đi để lại một mình Hàn Triệt tần ngần nơi đó. Cô đi về phía phòng tạm giam, bên trong phòng Thiên Vy không biết từ lúc nào đã ngồi ở đó, yên lặng quan sát cô. Minh Ngọc khẽ cười, bước đến ngồi đối diện nói:

“Vất vả cho em rồi! Chị đã giải thích rõ với cảnh sát, anh trai em chỉ cần nộp tiền bảo lãnh thôi.”

“Vì sao lại làm thế?” Thiên Vy nghi ngờ hỏi, cô thật không ngờ Lý Minh Ngọc lại chủ động bỏ qua cô.

“Mọi chuyện kết thúc rồi. Sau này tôi sống cuộc sống của tôi, cô sống cuộc sống của cô, chúng ta không liên quan gì nhau nữa!”

“Nghe nói cô có thai?” Thiên Vy hỏi.

“Phải.” Lý Minh Ngọc không ngần ngại đáp.

“Vậy nó là thiên sứ của cô đấy!” Thiên Vy mỉm cười đáp, bây giờ cô đã cảm thấy mọi chuyện đã kết thúc, Lý Minh Ngọc nhờ có đứa bé đã buông bỏ, còn nữ phụ là cô đã bỏ tất cả ngay từ đầu, kể từ hôm nay câu truyện đã kết thúc cô từ nữ phụ trong câu chuyện của người khác đã trở thành nữ chính của câu chuyện đời mình. Cô và nam chính của cô sẽ mãi được hạnh phúc! “Đúng vậy!” Minh Ngọc mỉm cười xoa bụng, con cô chính là tiểu thiên sứ, nó đã cứu nửa đời còn lại của cô ra vũng lầy kia!

Lý Minh Ngọc rời đi không lâu Thiên Vy ra khỏi căn phòng đó. Cửa vừa mở chào đón cô là nụ cười thật tươi của Duật Thần. Anh đứng dựa lưng vào bức tường đối diện cửa cười âm áp nhìn cô, Thiên Vy không nói một lời bước đến ôm lấy tay anh, trán cọ cọ vào cánh tay Duật Thần như con mèo đang làm nũng với chủ nhân của mình vậy. Duật Thần khẽ cười vươn tay xoa đầu cô, cả hai ăn ý cùng yên lặng dựa vào nhau, cảnh tượng hạnh phúc, những âm thanh ồn ào, tiếng cãi vã ở sở cảnh sát như không ảnh hưởng đến họ. Yên lặng một lúc, Duật Thần cuối cùng cũng lên tiếng:

“Thiên Vy ngày mai cùng anh đến nước A gặp bố mẹ anh được không?”

Thiên Vy ngẩng đầu ngơ ngàng nhìn anh, nhìn thấy vẻ mặt Thần rất nghiêm túc, cô an tâm mỉm cười nhìn anh khẽ đáp:

“Được!”

Duật Thần mỉm cười vuốt tóc cô lại hỏi tiếp:

“Sau đó gả cho anh có được không?”

Thiên Vy bật cười, nhìn xem sư huynh của cô làm việc gì cũng luôn nhanh gọn chẳng rườm rà.

“Được a!”

Trang Vân Tịch đứng cách hai người đang anh em em em kia một đoạn nhưng đủ nghe tất cả lời họ, đôi tay nắm thành quyền chặt đến các đốt xương trắng bạch. Cô ta theo sau Lý Minh Ngọc nhưng đến nay thì Lý Minh Ngọc đã vào phòng giam, lại thêm Duật Thần cứ đứng suốt nhìn chăm chăm cánh cửa chờ đợi khiến cô ta chẳng thể sang bên kia, cứ chờ mãi không ngờ lại nghe được những lời này. Trang Vân Tịch cảm tức cắn chặt môi xoay người đi thẳng đến bãi xe, mặc hai người kia đang vui vẻ đùa giỡn.

Trang Vân Tịch mở cốp xe, lấy cây vít trong cốp, hơi đắn đo nhưng sau đó lại kiên định đi thẳng đến xe Duật Thần đâm mạnh cây vít vào bánh xe sau, rồi vội vã chạy về xe mình rồi đi.

Duật Thần cùng Thiên Vy nhìn bánh xe xẹp thõ dài cùng nhau nắm tay ra ngoài bắt taxi. Thiên Vy ai oán nhìn Duật Thần cô lại cảm thấy vận đen của mình, đầu tiên là được đến ăn cơm ở sở cảnh sát, sau lại được thả thì xe lại bị thủng lốp, đi đón taxi lại chẳng có chiếc nào. Duật Thần khẽ cười vuốt tóc cô, lấy điện thoại định gọi người đến đón, nhưng đúng lúc này anh lại nhìn thấy một chiếc ô tô trắng lao thẳng lên vỉa hè về phía bọn họ với tốc độ nhanh, Duật Thần nhíu mày nhìn người lái chiếc xe kia không nghĩ ngợi nhiều đẩy Thiên Vy đứng trước mình sang một bên. Thiên Vy vốn đang chăm chú nhìn Duật Thần gọi điện thoại thì thấy anh mặt biến sắc nhìn phía sau cô, cô đang muốn xoay người thì đã bị Duật Thần đẩy ngã sang một bên. Thiên Vy ngã đau cả người, chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đã nghe một tiếng động lớn, Thiên Vy mở mắt chỉ thấy mọi thứ quay cuồng, đầu đau nhất cô lồm cồm ngồi dậy nhưng bị một đám người vây quanh hỏi thăm, cô gạt tay bọn họ ra lại nhìn thấy điện thoại Duật Thần cách đó không xa nhưng đã vỡ thành mảnh, mí mắt nặng trĩu cô cố tìm anh nhưng lại không cầm được mắt đi. ***

Thiên Vy tuy hôn mê nhưng nghe được những lời mọi người nói trong phòng, cô nghe được tiếng Hàn Triệt, tiếng anh trai tức giận mắng chửi kẻ gây tai nạn, tiếng chị Tường Giao khuyên can anh trai, còn có cả Mạn Hân hình như cậu ấy khóc, còn có Cố Khang Kiện an ủi Mạn Hân nữa chắc họ đã làm hòa với nhau rồi. Nhưng sao lại không có Duật Thần, cô chẳng nghe được giọng nói của anh. Thiên Vy hốt hoảng muốn mở mắt tìm anh nhưng lại không thể, cuối cùng lại chìm vào giấc ngủ.

Thiên Vy hôn mê đến một ngày, lúc tỉnh lại chỉ có Tường Giao và Mạn Hân trong phòng, cả hai mừng rỡ gọi bác sĩ kiểm tra cho cô. Đến khi bác sĩ chắc chắn không có phát sinh gì rồi đi, Thiên Vy khó khăn lên tiếng:

“Duật Thần đâu? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tường Giao và Mạn Hân đưa mắt nhìn nhau, Thiên Vy nhìn thấy họ tránh né càng thêm lo lắng hỏi:

“Sao thế? Duật Thần đâu rồi?”

“Sur huynh...” Mạn Hân muốn nói như lại chẳng thành lời. Tường Giao bước đến ôm lấy Thiên Vy vỗ nhẹ lưng cô. Thiên Vy nhìn họ liền biết Duật Thần đã xảy ra chuyện, gấp gáp nói:

“Đưa em đến gặp Duật Thần, mau đưa em đến gặp anh ấy!”

“Thiên Vy bình tĩnh đi!” Tường Giao ôm chặt cô không để cô rời giường. Mạn Hân cũng tiến đến cầm chặt hai tay Thiên Vy giọng nghẹn ngào:

“Thiên Vy cậu cho dù có đến cũng chẳng gặp được sur huynh, anh ấy bị thương rất nặng, còn chưa qua nguy hiểm bác sĩ chưa cho người thân vào thăm...”

“Cậu nói gì? Rốt cuộc là chuyện gì?” Thiên Vy không thể tin vào tai mình, nắm chặt tay Mạn Hân hỏi.

“Trang Vân Tịch, là cô ta lái xe đâm em và Duật Thần cũng may Duật Thần nhanh tay đẩy em ra, chỉ là cậu ấy bây giờ bị thương khá nặng, chấn động não nặng phẫu thuật mười hai tiếng nhưng đến giờ cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại...” Tường Giao cắn hận kể lại, hít sâu một hơi đem cuối nói cho Thiên Vy:

“Bác sĩ nói khả năng cậu ấy thành người thực vật rất cao!”

Thiên Vy trợn mắt cảm thấy đầu mình thật đau, cô xui người không vung vẩy không làm loạn, chỉ yên lặng rơi nước mắt, Tường Giao và Mạn Hân nhìn Thiên Vy như thế cũng rơi nước mắt theo. Lúc này An Thiên Nam bước vào vẻ mặt mệt mỏi quần áo xộc xệch, anh nhìn Thiên Vy bất động trên giường mặt mũi đỏ bừng vì khóc, anh không nói lặng lẽ bế cô ngồi vào xe lăn đặt sẵn trong phòng lại ngồi xôm trước mặt Thiên Vy, lau nước mắt cho cô nói:

“Anh hai đưa em đi gặp cậu ấy!”

Thiên Vy ngơ ngác nhìn Thiên Nam khẽ gật đầu, rồi lại tiếp tục bất động. Thiên Nam không nói gì, yên lặng đẩy Thiên Vy ra khỏi phòng bệnh. Họ đi rất lâu liền dừng lại trước phòng bệnh có cửa sổ bằng kính to, nhìn thấy rõ mọi chuyện ở bên trong. Thiên Nam dìu Thiên Vy đứng lên đi đến khung cửa kính, Duật Thần ở bên trong. Thiên Vy nhìn thấy anh nằm trên giường bệnh, dây dợ găm đầy tay, khuôn mặt trắng xốc nghiêm trọng đeo máy thở. Thiên Vy vươn tay chạm vào mặt anh qua lớp kính giọng cô khàn khàn:

“Chắc anh ấy rất đau!”

“Ừ, cậu ta trông không còn bánh như trước nữa!” Thiên Nam cố bật ra một câu nói đùa nhưng nó khá nhạt nhẽo ở thời điểm này. “Không anh ấy vẫn rất đẹp!” Thiên Vy quay đầu nhìn Thiên Nam phản bác lời anh trai, sau lại cố nở nụ cười nhưng cười trong lúc này thật khó khăn với cô, Thiên Vy chẳng biết vì sao mình muốn cười lại thành bật khóc. Thiên Nam ôm cô miệng không ngừng an ủi nhưng chẳng chút tác dụng, những lời của anh chẳng vào tai cô, cả hai mặc anh an ủi, em khóc phần em. Thiên Vy vừa khóc vừa nói:

“Anh hai lúc này em đau đến tỉnh, nhưng sau anh ấy bị thương như thế mà không đau đến tỉnh chứ? Duật Thần không đau sao?...”

Khóc ròng rã một lúc Thiên Vy cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, cô khẽ hỏi:

“Trang Vân Tịch sao rồi?”

“Đang bị giam ở sở cảnh sát, Hàn Triệt cũng qua đó rồi, em yên tâm có Hàn Triệt cô ta tội không nhẹ được đâu!” Thiên Nam đáp.

“Anh, đừng chèn ép cô ta quá, cho dù cô ta bị xử phạt nặng hay nhẹ, thì cô ta cũng chẳng thể bước chân vào giới giải trí được nữa. Em hiện giờ chỉ mong Duật Thần sớm tỉnh lại thôi!” Rồi cùng nhau đi nước A, sau đó thì kết hôn...

“Cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại!”

“Em muốn gặp Trang Vân Tịch. Ngày mai được không anh?” Thiên Vy nhìn vào phòng bệnh nói, dù không hành chết cô ta, nhưng ít nhất cô sẽ khiến cô ta suốt đời ray rứt.

“Được.”

Thiên Vy một mình đến sở cảnh sát, cảm giác lần này khác hẳn so với lần bị bắt trước, bước vào phòng gấp nặt, đợi không lâu thì Trang Vân Tịch được dẫn vào. Quần áo phạm nhân, tóc tai xơ xác, khuôn mặt hốc hác, quả thật không còn nhận ra nổi nữa. Trang Vân Tịch nhìn cô đầy thù hận, hận không thể ngay lúc này bóp chết cô. Thiên Vy nhìn ra được, cô nở nụ cười lạnh nói:

“Đâm xe cũng đã đâm rồi vậy mà vẫn còn hận tôi thế sao?”

“Tôi đây là đang hận chính mình đã không đâm chết cô!” Trang Vân Tịch nghiêng chặt răng đáp.

“Hận? Cô có biết Duật Thần bị cô hại thế nào rồi không?” Thiên Vy bình tĩnh nói, nhưng không ai biết bàn tay đặt trên gối của cô đang run rẩy vì giận cả đầu lòng.

“Anh ấy có khả năng thanh người thực vật đấy! Cô vui chưa, anh ấy đến giờ vẫn chưa tỉnh.”

Trang Vân Tịch đỡ đỡ nhìn An Thiên Vy, lúc đâm xe cô ta cũng bị va chạm mạnh ngã đi. Khi tỉnh đã bị cảnh sát dẫn đến đây, cho đến bây giờ chưa ai nói tình trạng của Duật Thần cho cô ta biết. Cô ta cứ nghĩ mình chỉ bị thương ngoài da chắc hẳn Duật Thần và An Thiên Vy không sao. Lúc nãy nhìn thấy An Thiên Vy không chút thương tổn ngồi đây, cô ta càng thêm phần yên tâm, nhưng sao giờ...

“An Thiên Vy, cô gạt tôi!”

“Gạt cô? Cô nghĩ tôi sẽ đem những chuyện xui xẻo nào nói lung tung sao?” Thiên Vy nhếch môi nói, đôi tay càng thêm siết chặt.

“Trang Vân Tích lúc có cô không biết quý trọng anh ấy đến khi mất cô lại đến tranh anh ấy với tôi. Bây giờ thì sao? Cô hại Duật Thần thế thảm như vậy cô vui rồi chứ? Tôi nói cho cô biết cô, cô sẽ chẳng bao giờ có được anh ấy, Duật Thần dù thế nào chúng tôi vẫn luôn bên nhau. Còn cô từ đây đến cuối đời cũng sẽ chẳng thể gặp anh ấy một lần.”

“Cô! Là cô hại chết anh ấy, nếu anh ấy không cứu cô làm sao có thể...” Trang Vân Tích hoảng loạn đứng bật dậy run rẩy nói.

“Trang Vân Tịch cô bị đàn sao? Là cô lái xe đâm anh ấy, chính cô là người lái xe, cô là điên hay là ngốc còn đồ lỗi cho tôi? Trang Vân Tịch đòi cô xong rồi, sau này chẳng thể làm diễn viên, bạn bè xa lánh, gia đình người thân sẽ xấu hổ vì cô, cô sẽ trở thành gánh nặng của bọn họ. Cô bị như vậy chính là gieo gió gặt bão!” Thiên Vy mắng xong liền ra ngoài, mặc Trang Vân Tịch la hét cô nhanh chóng bỏ đi. Nhưng vừa mới ra cửa cục cảnh sát cô đã nhận được điện thoại của Thiên Nam

“Thiên Vy em đến bệnh viện mau... Duật Thần câu ấy không ổn lắm..”

Gió thổi xào xạc, cả khu đồi chìm trong yên lặng chỉ có tiếng gió, lá cây rơi. Thiên Vy ôm một bó hồng trắng đứng lặng người trong gió, phía sau cô là Thiên Nam và Tường Giao, cả hai cũng im lặng không nói gì. Đứng một lúc Thiên Vy đặt bó hoa xuống ngôi mộ trước mặt, xoay người ôm Thiên Nam cùng Tường Giao.

End.

.

•

.

.

.

.

.

.

.

.

^^đùa thôi nha này không phải kết đâu, mk có hai chuyện muốn nói với mn.

+mk vừa viết truyện mới, mong mn hãy ủng hộ.

+truyện chỉ còn đúng 1 chương thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 45-1: Kết

Chương 45-1: Kết

Năm năm sau.

Sau bay tập nập người, lúc này một cô gái thanh tú diện váy dài đến gối, đơn giản màu xanh biển, tay lướt điện thoại từ trong bước ra. Cô gái không nhìn những người đang đứng sau thanh ngăn, có lẽ không có người thân đến đón. Đúng lúc này, có người từ phía sau va phải cô gái, khiến chiếc điện thoại rơi xuống. Cô gái xoay đầu trừng mắt người va phải mình, nghiêng chặt răng đáp:

“Hứa An Kỳ con ngira mộng rồi phải không?”

“Mẹ à, nhìn mẹ bây giờ rất giống mẹ phụ thủy!” Cô nhóc Hứa An Kỳ diện một bộ đầm xòe hồng nhạt, khuôn mặt bánh bao đôi mắt to tròn, miệng nhỏ nhắn đáng yêu trách cứ mẹ mình.

“Con muốn mẹ mách bố con không?” Thiên Vy nhướn mày khiêu khích nhìn con gái giọng đầy thách thức, vươn tay nheo đôi má hồng hào của cô bé.

“Hừ! Mẹ suốt ngày chỉ có một chiêu này, chờ con lớn mẹ còn bắt nạt con, con sẽ mách người đàn ông của con tính sổ với mẹ!” An Kỳ giận đến dậm chân mặt mẹ mình ứa hiếp, ai bảo bé sợ nhất là bố mình chứ. Bố bé là một đại soái ca nha! Hơn nữa còn rất thương yêu mẹ bé, đặc biệt là sau khi bé ra ngoài, nghe bà nội kể đây là do khi mẹ mang thai bé rất cực khổ, ốm nghén, phụ những tay chân... cực thảm hại, lại thêm việc khi sinh do bé quá lớn khiến mẹ đau mất một ngày một đêm. Vì thế bố luôn thương mẹ, nay càng cưng chiều hơn, mỗi khi bé khiến mẹ tức giận hay giành cánh gà của mẹ liền bị bố trách phạt. Bé khi đó chỉ muốn dậm ngực hét to rằng mình cũng đâu có ý khiến mẹ cực khổ!!! Nhưng đáng tiếc thay bé chẳng có gan làm thế, bố bé nổi giận thì rất kinh khủng, bố sẽ không cho bé cánh gà mà cho bé rất nhiều rau xanh, thật kinh khủng!

Rau xanh chính là con ác mộng của bé, từ nhỏ bé đã chẳng thích rau xanh, còn nhớ một lần bé đánh một bạn ở trường mẫu giáo bị mời phụ huynh, khi về mẹ đã mắng bé, bé tức giận cãi lời mẹ, mẹ giận vô cùng, bố chỉ im lặng nhìn bé, sau đó...sau đó bữa trưa của bé chỉ có rau xanh không thịt gà T.T. Ăn hết bữa trưa rau xanh, bé chỉ có thể ầm ứ đầy bụng, sau đó mỗi lần nhìn thấy rau xanh bé lại thấy chúng hình như đang mỉm cười “thân thiện” với bé! Ôi bé ghét rau xanh!!!

Kể từ đó bé biết mình chẳng thể nào đấu thắng mẹ mình, mẹ bé luôn chỉ một câu thoại: Muốn mẹ mách bố! Đã khiến bé không phục nhưng vẫn phải gờ cờ đầu hàng. Dù thế nhưng trong thâm tâm bé vẫn không bỏ cuộc, bé đã lên kế hoạch kiếm mục tiêu kiếm luôn ước mơ phải cưới một người chồng như bố mình như thế bé mới giải được những khổ cực mà bé phải chịu! Tuy có vẻ hơi lâu nhưng bé cũng không nôn nóng bé là đang theo câu: Quân tử trả thù mười năm chưa muộn!

“Con được lắm mới bốn tuổi đầu mà đã nghĩ đến chuyện muốn gả đi?” Thiên Vy không tin được thốt lên, cô cố nén cười nhìn con bé đang cố kìm con giận. Xem kìa con cô còn bản lĩnh hơn cả cô!

“Mẹ đừng đắc ý quá sớm, con không phải sợ mẹ, chỉ là con nhường mẹ thôi!” An Kỳ thờ phỉ phò ngẩng mặt sang một bên bé sợ nếu còn nhìn về mặt trêu tức của mẹ thêm bé sẽ không nhịn được bạo phát! Chỉ có thể nhìn, nhìn, nhìn!!!

“An Kỳ con sao thế?” Duật Thần vừa đẩy hành lý ra ngoài đã nhìn thấy vợ và con gái ở phía trước đôi co. Kể ra An Kỳ cũng rất đáng thương, luôn phải nhường nhịn Thiên Vy, anh biết con bé rất bất mãn nhưng Thiên Vy mang thai cực khổ lại khó sinh, nên sau khi cô khỏe lại anh thật không nỡ làm trái ý vợ mình, chỉ có thể để con gái chịu ầm ứ!

“Con không sao!” An Kỳ dù nói thế nhưng trong lòng lại: Con có sao thế? Con lại mẹ bắt nạt chứ còn sao! Nhưng lý trí của bé vẫn còn sót lại, nó nói cho bé biết nếu bé dám thốt ra lời kia thì thật phải ăn rau xanh!

“Không sao thì tốt rồi. Đi thôi An Kỳ lần đầu đi máy bay chúng ta mau về nhà, cho con bé nghỉ ngơi!” Câu đầu là nói với con gái, câu sau là nói với vợ mình, làm sao anh không nhìn ra vợ mình lại mách tội con gái chứ. Nói thế chỉ là để Thiên Vy không bắt nạt con gái, hơn ai hết anh biết được vợ mình thương An Kỳ còn hơn cả anh, chỉ là vợ anh rất yêu thích đáng về An Kỳ nổi giận nhưng không dám phát hỏa, có điều đôi lúc vợ anh có chút quá tròn nên anh phải kín đáo nhắc nhở như lúc này.

“Em nhắn tin cho anh hai rồi, anh ấy bảo chúng ta cứ đến An gia họ làm tiệc ở đó!” Thiên Vy sao không hiểu lời chồng mình, một tay phụ anh đẩy hành lý, tay kia nắm lấy con gái đang giận dỗi. Năm năm trước, sau khi nhận được điện thoại của Thiên Nam là lúc Duật Thần đột nhiên có dấu hiện tim ngừng đập, cũng may bác sĩ kịp thời cấp cứu qua khỏi giai đoạn nguy hiểm đó, hôm sau bố mẹ anh từ nước A đến, họ đề nghị chuyển anh đến nước A ở đó họ có quen một bác sĩ có tiếng. Thế là cô liền cùng họ đưa anh đến nước A, qua vài cuộc phẫu thuật hai tháng sau anh tỉnh lại. Cô liền cùng anh kết hôn tham dự hôn lễ chỉ có người thân, không lâu sau cô mang thai. Và giờ cô vô cùng hạnh phúc, có chồng yêu thương, có con gái đáng yêu thông minh.

An gia.

“Ông ngoại!” An Kỳ vừa vào cổng đã cao giọng gọi to, Thiên Vy và Duật Thần chỉ biết nhìn nhau cười mặc con gái tác oai.

“An Kỳ bảo bồi đến rồi! Con lần đầu đi xa có mệt không?” An Khánh từ trong nhà vội chạy ra ôm lấy An Kỳ, để bé hôn lên mặt mình.

“Không ạ, nghĩ đến gặp ông cháu không mệt nữa!” An Kỳ mở miệng nịnh nọt, đôi tay nhỏ mũm mĩm ôm chặt lấy cổ ông ngoại. Bé rất thích ông ngoại, mỗi tháng ông ngoại đều đến nước A thăm bé, còn mua cho bé rất nhiều cánh gà. Mỗi lần nhìn thấy ông ngoại thì nỗi ảm ức vì không được ăn cánh gà liền được xua đi, trong lòng bé luôn mặc định: Ông ngoại chính là cánh gà!

“Con bé này miệng lưỡi càng ngày càng ngọt, trong mắt cháu chỉ có ông ngoại thôi sao?” An Thiên Nam tựa cửa nhìn hai ông cháu quăn quýt với nhau xem anh như không khi liền nói. Có lẽ lúc này mọi người sẽ ngạc nhiên vì anh ở đây, và thắc mắc vì sao anh ở đây, còn cả mờ tiệt. Câu trả lời cực kỳ đơn giản, đó là vì anh và Thiên Vy đã tha lỗi cho ba mình. Chuyện xảy ra lúc Thiên Vy đến nước A, khi ở sân bay Thiên Vy nói với anh: “Chúng ta tha thứ cho ba được không? Giờ đây ai gây tội gì thì cũng đã phải trả, làm người không thể quá cố chấp. Ai cũng có sai lầm, nếu anh cứ cố chấp không buông lỗi lầm của người ta, chính anh là người khó chịu nhất mà thôi! Em đã nhiều lần nghĩ về chuyện của ba, rồi em chợt phát hiện thì ra chính mẹ cũng không hận ba, mẹ thậm chí còn mong anh em mình tha lỗi cho ba, bằng không sao mẹ lại cố chấp không cho anh em mình đòi họ cơ chứ!”

“Cậu, con rất nhớ cậu, còn có mẹ nữa!” An Kỳ ngẩng đầu nhìn Thiên Nam nhanh miệng nói, lại thấy Tường Giao từ trong nhà bước ra liền nói thêm, sau đó trượt xuống khỏi ông ngoại lần nữa chạy về phía mẹ mình nhưng nửa đường lại bị Thiên Nam chặn lại. Thiên Nam nghiêm túc nói:

“Sau này không được chạy lao vào mẹ con như trước đây nữa.”

“Tại sao ạ?” An Kỳ đáng thương nhìn Tường Giao, như thể nếu không có được đáp án hợp lý liền khóc ầm lên.

“Vi ở đây có em bé, mẹ không thể cùng An Kỳ đùa giỡn, An Kỳ ngoan ngoãn chờ mẹ sinh em bé, sẽ có thêm người chơi với An Kỳ được không?” Tường Giao vuốt bụng mình vui vẻ dỗ dành An Kỳ. Cô và Thiên Nam kết hôn sau Thiên Vy hai năm lại gần ba năm mới mang thai, cả hai vợ chồng đều rất mong đợi đứa bé này.

“Thật sao? Sao lại không gọi báo em biết?” Thiên Vy vừa đến liền nghe tin vui, vội vàng vàng nắm tay Tường Giao vào nhà hỏi.

“Không phải hôm nay em cũng biết sao?” Tường Giao mỉm cười vỗ nhẹ tay Thiên Vy.

“Vây là ba sắp lên chức ông nội rồi!” Thiên Vy bủn mủn với Tường Giao rồi quay sang An Khánh nói.

An Khánh vừa nghe liền cười híp cả mắt lại cùng An Kỳ chơi đùa, Thiên Nam thì bận bịu giúp Duật Thần đem hành lý vào phòng. Một khung cảnh gia đình cực kỳ ấm áp.

“Nhớ nghe lời mẹ con biết không? Bỏ sau khi xong việc sẽ mua cánh gà rồi đến đón hai mẹ con!” Duật Thần mở cửa xe nhìn con gái dặn dò, Thiên Vy bước ra xe ôm An Kỳ dặn anh lái xe cẩn thận rồi không quên hôn tạm biệt.

Chờ đến khi Duật Thần lái xe đi, An Kỳ liền nhìn mẹ mình khinh thường nói:

“Mẹ lại ăn đậu hũ của bố!”

“Ồ? Đó là chồng mẹ, sao ban nãy con không nói trước mặt bố như thế?” Thiên Vy nhũn mũi con gái thỏa mãn hỏi.

“Vi khi nãy con quên!” An Kỳ đuối lý nhưng vẫn cố cãi, lại vùng vẫy đòi chân ngắn củn giọng chanh chua ra lệnh:

“Mau lấy móng vuốt của mẹ ra khỏi người con!”

Thiên Vy cũng không phản đối bỏ An Kỳ xuống, con bé lại lên cân cô bỏ xuống cả người liền nhẹ hẫng. Nếu An Kỳ nghe được những lời này chắc chắn sẽ khóc to, bé chỉ tròn một chút thôi mà!

Hai mẹ con bước vào tiệm bánh, chiếc chuông gió treo trước cửa kêu lên những tiếng êm tai, sau đó một giọng nói trẻ con vang lên:

“Mời quý khách ngồi đây ạ, quý khách muốn dùng gì?”

Thiên Vy nhìn bé trai trước mặt mỉm cười, đứa bé này thật soái nha còn bé thế mà đã đẹp thế này, lớn lên còn thế nào! Đứa bé có mái tóc đen bóng được cắt gọn gàng, đôi mắt đen sâu như có thể hút người nhìn nó, chiếc mũi cao, làn da trắng, nhìn có vẻ lạnh lợi.

“An Kỳ con muốn ăn gì?” Thiên Vy mắt dán chặt vào tấm menu cậu bé đưa, cô bị thu hút bởi những chiếc bánh ngọt ở đây không biết phải chọn cái nào, vì thế đành hỏi con gái.

“Dạ, mẹ ơi mình ăn bánh sôcôla này được không ạ?”

Thiên Vy xem chút đã ném cuốn menu, tròi Ạ An Kỳ vừa nói chuyện với cô sao? Thật không tin được vài phút trước còn giận dỗi, khiêu khích thế mà giờ lại nhanh chóng quay phắt thái độ 180°. Lại nhìn con gái đang không ngừng chớp chớp đôi mắt to tròn của mình nhìn cậu bé kia. Thiên Vy hiểu ra nguyên nhân An Kỳ thay đổi nhanh như thế, chỉ có thể bắt đầu đi thờ dài: Haiz con bé này sao lại giống mẹ nó thế!

“Được rồi, cháu cho cô một phần này nhé! À mà mẹ cháu có đây không?” Thiên Vy món sau lại hỏi cậu bé.

“Có Ạ, cô biết mẹ cháu sao?” Cậu bé đôi mắt lấp lánh nhìn Thiên Vy nhưng vẫn có chút rụt rè trước người lạ.

“Vây nhẩn mẹ con gắp cô một lát được không?” Thiên Vy mỉm cười hỏi.

“Được Ạ!” Cậu bé nhìn thấy khách đến có vẻ không phải người xấu liền vui vẻ đáp ứng chạy vào bếp.

Đợi cậu bé đi mất, Thiên Vy khẽ khêu vai An Kỳ đang mãi mê nhìn theo cậu bé kia khẽ nói:

“Khi nãy mắt con làm sao thế? Kiến bò vào mắt con hay sao mà cứ chớp mãi thế?”

Con giận vốn đã lắng xuống lại một lần nữa bị khơi dậy, An Kỳ mím môi nhìn khuôn mặt hóm hả của mẹ bé, vẫn là không nhìn được mở lời:

“Mẹ, có thể trước đây là mẹ đã “ăn” bỏ rồi ép bỏ gả cho mẹ không?”

“Cái con nhóc nè! Là bố con cầu hôn mẹ đấy!” Thiên Vy cốc trán con gái rằng đáp, nhìn cô giống hạng lưu manh ép hôn người ta như trong phim sao? Con nhóc này thật khiến cô đau lòng mà! Sau đau lòng, Thiên Vy vẫn không quên tiếp tục trêu con gái:

“Nhưng mà mắt con vẫn ổn chứ? Lúc nãy nó cứ giật giật mãi thế này!”

“Cái kiểu giật đó của mẹ là bị rút gân đấy!” An Kỳ hít sâu để nguôi lửa giận.

“Hứa An Kỳ, ngày thường vẫn nó con ngốc mà không tin, con có giỏi thì cứ ăn nói với mẹ vô lễ thế đi. Nhưng trước khi con tiếp tục vô lễ với mẹ, mẹ xin nói trước, mẹ cậu bé ban nãy kiêm chủ quán tiệm bán này_ là chị em tốt của mẹ. Hết!” Thiên Vy nhướn mày nhìn con gái đang vào trầm tư, cô không làm phiền im lặng, cô biết con nhóc này cần thời gian nghĩ kế sách. Đúng như Thiên Vy dự đoán An Kỳ không lâu sao liền lên tiếng, giọng ngọt ngào vô cùng:

“Mẹ ơi, chúng ta ngừng chiến nhé, con hứa sẽ tạm ngoan một thời gian Ạ!”

“Thiên Vy?” Thiên Vy đang định hù dọa con gái thì bị gọi lại, cả hai mẹ con nhìn về hướng phòng bếp, một người phụ nữ xinh đẹp, đeo tạp dề hồng trên đó đính vài vết bột trắng, mái tóc búi gọn, một vài sợi rừ xuống tai, trang nhã.

Đoán xem ai nào?

Được nửa chương cuối rồi, vốn định chờ xog post lunhưng chắc hơi lâu nên cho mn nửa chương cuối trx để đọc đỡ buồn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Người!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 45-2: Kết

“Sao cô ở đây?” Lý Minh Ngọc kinh ngạc gỡ tạp dề ra khỏi người ngồi xuống đối diện Thiên Vy hỏi.

“Tôi vừa về nước hôm qua, nghe anh hai nói cô mở cửa tiệm ở đây nên đến ủng hộ cô thôi!” Thiên Vy khẽ cười nói, lại nhìn cậu bé kia mang bánh ngọt ra đặt lên bàn, cô hỏi:

“Con trai cô?”

“Phải, con trai tôi Lý Nguyên.” Minh Ngọc vuốt tóc con trai, ánh mắt dịu dàng nhìn cậu bé giới thiệu.

“Chào con, Lý Nguyên. Con có thể đưa An Kỳ đi đâu đó quanh đây giúp cô được không?” Thiên Vy dù hay trêu con gái nhưng lúc quan trọng vẫn không quên tạo cơ hội cho con gái mình.

Lý Nguyên nhìn mẹ mình, nhận được sự đồng ý của mẹ mới đáp ứng lời Thiên Vy đưa An Kỳ sang tiệm thú cưng bên cạnh quán. Thiên Vy mỉm cười nhìn hai đứa nhóc đã rời đi quay sang trò chuyện cùng Lý Minh Ngọc:

“Thời gian qua cô tốt chứ?”

“Tốt lắm, tôi cùng mẹ chuyển về đây để chữa trị bệnh mẹ tôi thuận tiện hơn. Bố tôi giúp tôi mở cửa tiệm này!” Minh Ngọc tay gõ nhẹ theo nhịp lên bàn đáp.

“Nghe anh hai tôi nói, Lâm Vỹ Tường hình như đã kết hôn.” Thiên Vỹ hỏi, cô nhìn thấy ánh mắt Lý Minh Ngọc có chút ảm đạm khi nghe đến cái tên này.

“Ừ, anh ta không buông được Lâm Phát, con đường này chính anh ta chọn, tôi không trách anh ta.” Minh Ngọc là thật lòng, cô không trách Lâm Vỹ Tường bỏ rơi mẹ con cô, cô còn rất biết ơn anh ta, vì nếu anh ta thật sự giành con trai với cô, cô sẽ chẳng bao giờ thắng.

“Con bé khi này là con gái tôi Hứa An Kỳ, con bé thích con trai cô đấy!” Thiên Vỹ sang chuyện khác, cô không rõ chuyện của Lâm Vỹ Tường ra sao, chỉ nghe Thiên Nam nói anh ta lấy cô con gái của tập đoàn nào đó để giúp cho sự nghiệp của anh ta.

“Con bé thật đáng yêu!” Minh Ngọc bật cười thích thú. Thiên Vỹ cảm thấy mình nên tạo lại vung đáp tình cảm xui gia liền kể chuyện An Kỳ cho Lý Minh Ngọc nghe. Lý Minh Ngọc cũng không ngần ngại kể chuyện của Lý Nguyên, cả hai bà mẹ trẻ chìm vào thế giới riêng huyền diệu cả buổi sáng về chuyện con nhỏ.

“Từ sáng hôm qua đến nay bố thấy con hay đi theo mẹ, có chuyện gì sao?” Duật Thần bế An Kỳ sai bước vào quán cafe gần Tịch An. Đi nước A mấy năm trở về thay đổi lớn nhất có lẽ là Tịch Thiên và An Thịnh, sau khi anh vợ tha thứ cho bố vợ, bố vợ anh là cùng xác nhập công ty với anh Thiên Nam quản lý.

“Không có gì cả ạ!” An Kỳ cuống quýt phủ nhận, chuyện còn quá sớm bé không chắc không thể nói với bố được.

“Được rồi, chỉ là bố không hy vọng con chọc mẹ giận.” Duật Thần để An Kỳ xuống ghế, mình ngồi cạnh nói. An Kỳ bĩu bĩu môi nhỏ, đúng lúc phục vụ mang menu ra, chỉ là khi nhìn thấy Duật Thần lại lâm vào bất động. Duật Thần từ đầu đến cuối đặt chú ý lên con gái, đến khi cảm nhận có người nhìn chăm chăm mình, anh ngẩng đầu nhìn người kia. Mắt anh xẹt qua bất ngờ nhưng rất nhanh liền biến mất, bình tĩnh nhìn đáp lại người kia.

“Duật Thần?” Trang Vân Tịch không tin vào mắt mình, cô ta chịu án bốn năm, sau khi ra tù lại chẳng tìm được Duật Thần, anh như bốc hơi mất vậy!

“Ừ, em khỏe chứ?” Duật Thần gật đầu hỏi. Lòng không rõ cảm xúc, chỉ thấy mệt mỏi, chung quy chuyện này một phần vì anh, Trang Vân Tịch ra nông nỗi này cũng là do anh gây ra.

“Em... chuyện tai nạn...” Trang Vân Tịch ngập ngừng muốn giải thích.

“Bố, con khát!” An Kỳ lên tiếng, hừ mặc dù mẹ hay ăn hiếp bé, nhưng những lúc quan trọng bé vẫn luôn đứng về phía mẹ. Nhìn ánh của di này, bé biết là không được bình thường rồi!

Trang Vân Tịch lúc này mới chú ý đến bé gái đi cùng Duật Thần, cô hòng ghen hân. Thì ra anh đã kết hôn lại có con gái lớn thế này, vợ anh xem ra chắc chắn là An Thiên Vỹ rồi! An Thiên Vỹ nói đúng dù có thể nào thì cô ta vẫn thua. Duật Thần không phải kiểu người hai lòng, là cô ta ngu dốt vứt bỏ người tốt như anh để rồi hối hận thì được gì chứ? Trang Vân Tịch hít sâu, cố cười nói với An Kỳ:

“Cháu muốn dùng gì?”

“Kem ạ.” Toàn thắng! An Kỳ hoan hô trong lòng, ngoan ngoãn trả lời.

“Vân Tịch, chuyện qua rồi để nó qua đi. Chuyện tai nạn anh không trách em, em cũng đừng để mãi trong lòng. Chúng ta từ giờ không ai nợ ai cả!” Duật Thần dứt khoát nói rõ mặc Trang Vân Tịch đau lòng thế nào, anh cũng phải chấm dứt chuyện này, anh giờ đã có gia đình, không thể để vợ và con gái anh gặp bất cứ chuyện gì.

Trang Vân Tịch chẳng thể nói được điều gì, ôm nỗi tuyệt vọng rồi đi. Duật Thần thở dài, kết thúc như thế anh vốn cũng không hy vọng, đáng ra cô ta sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn nếu không có chấp. Dù sao cũng đã qua, anh nhìn An Kỳ bên cạnh dặn dò:

“Không được nói với mẹ con.”

“Con có thể dùng chuyện này uy hiếp bố không?” An Kỳ nghiêm túc hỏi. Cũng như mẹ hay dùng bố để bắt nạt bé, liệu bé có thể làm thế không?

“Con nghĩ xem.” Duật Thần khẽ cười, nhướn mày hỏi.

An Kỳ nhíu mày, khuôn mặt bánh bao nhăn nhó hẳn. Bé nhìn bố tươi cười liền biết mình chẳng thể lôi kéo bố về phe mình. Dù có chút thất vọng nhưng rất nhanh liền phản chấn, vì bé đã có Nguyên Nguyên. Chóp đôi mắt to, An Kỳ vô tội nói:

“A? Ban này bố nói chuyện với ai thế, con mãi lo nghĩ về kem nên chẳng để ý.”

“Bé ngoan.” Con thật giống mẹ mình!

“Nghe nói cậu và sư huynh lần này về nước sẽ định cư ở đây?” Mạn Hân nhìn Thiên Vy đang chăm chỉ khám phá bàn làm việc của mình, thờ dài hỏi.

“Phải sắp tới chúng ta thành đồng nghiệp của nhau rồi!” Thiên Vy nhìn Mạn Hân đáp một câu, lại tiếp tục mở ngăn bàn lục lọi. Sau khi tốt nghiệp, Mạn Hân xin việc ở Tịch An, làm việc đã được bốn năm cùng nhóm người Lưu Vân.

“Tuyệt thật! Nhưng Thiên Vy, cậu đang tìm gì thế?” Mạn Hân bắt lấy đôi tay đang bới cả bàn làm việc của mình, khó hiểu nhìn Thiên Vy.

“Tìm chứng cứ! Lưu Vân nói cậu hẹn hò cùng Cố Khang Kien, mình cũng tin hai người đã tái hợp, nhưng cậu lại nhất quyết không thừa nhận. Nên mình đành tự tìm vậy!” Thiên Vy đánh vào tay Mạn Hân, tiếp tục tìm kiếm.

“Mình không gạt cậu!” Mạn Hân rướn người về trước hai tay bưng lấy mặt Thiên Vy, chậm rãi nói rõ từng tiếng.

“Mình và anh ấy chỉ là bạn!” “Thật sao?” Thiên Vy nhìn Mạn Hân nghiêm túc như thế cuối cùng cũng phải tin lời cô bạn, thất vọng nói.

“Nhưng mình nghe Lưu Vân nói anh ta đưa đón cậu mỗi ngày, mình nghĩ cậu đã tha thứ!”

Mạn Hân buông tay, khẽ lắc đầu, chuyện giữa cô và Khang Kien cô không giấu Thiên Vy, chỉ là không nói về nguyên nhân Cố Khang Kien quen cô. Mạn Hân hiểu tính Thiên Vy, nếu biết nguyên nhân kia chắc chắn sẽ không tha cho Khang Kien.

“Mạn Hân, dù không biết anh ta tôn trọng cậu chuyện gì nhưng mình nghĩ cậu hãy tha thứ cho anh ta đi.” Thiên Vy đứng khỏi ghế đến cạnh Mạn Hân khuyên nhủ.

“Không phải lúc đầu cậu ủng hộ mình sao?” Mạn Hân nghi hoặc hỏi. Cô nhớ rõ ban đầu Thiên Vy còn ồn ào muốn cô không được bỏ qua cho anh thế mà giờ...

Thiên Vy thờ dài đứng trước Mạn Hân, hai tay đặt lên vai cô bạn, trịnh trọng nói:

“Mạn Hân sao cậu còn có thể thù dai hơn cả mình chứ!”

“Cậu nói không được dễ dàng tha thứ nếu không anh ấy sẽ không biết trân trọng mình!” Mạn Hân cũng đặt tay lên vai Thiên Vy lặp lại lời Thiên Vy trước đây.

“Mẹ ơi, mình chỉ muốn cậu giận anh ta vài tháng, ai bảo cậu bắt anh ta chờ năm năm!” Thiên Vy trợn mắt lắc mạnh vai Mạn Hân tức giận nói:

“Cậu muốn Cố Hạo Nhiên đến mắng chết chúng ta sao?”

“Không nghiêm trọng thế chứ?” Mạn Hân bị lay đến choáng cả đầu, kinh sợ hỏi.

“Rất, rất nghiêm trọng đấy, trước đây anh ta chỉ chăm chọc mình vài câu mình đã không chịu được đập gãy kính của xe anh ta. Cậu nói đi anh ta chỉ nói mấy câu mình đã làm chuyện thô lỗ thế, nếu anh ta tới mắng người cậu và mình không tức đến mất mạng sao?”

“Thì ra tôi chịu khổ bao năm nay đều do cô!” Giọng nam trầm ấm vang lên, Thiên Vy vỗ ngực giật mình trong khi Mạn Hân có chút bối rối nhìn tròn mắt người vừa đến.

“Thế thì sao? Không thấy bây giờ tôi đang giúp anh sao?” Thiên Vy nheo mắt hỏi.

“An Thiên Vy cô còn có thể ngang được nữa không? Cô giờ đã là phụ nữ có chồng, con gái cô cũng đã bốn tuổi rồi đấy! Cô đừng cái bướng như thế mình còn trẻ!” Cố Khang Kien âm ỉ và không khỏi tự kiểm điểm lại bản thân vì sao lại có thể yêu đơn phương con người ngang ngược này! Vốn đợi Mạn Hân cùng đi ăn trưa, nhưng đã mười phút cậu liền lên xem thử có chuyện gì, không ngờ lại nghe được chuyện này. Thì ra bao lần tỏ tình thất bại là do An Thiên Vy.

Mạn Hân đầu đầy hắc tuyến, tự hỏi có phải Khang Kien vừa chê Thiên Vy không còn trẻ trung? Thiên Vy cảm thấy miệng mình đang bị co rút nghiêm trọng:

“Quả là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, anh đúng là em trai của Cố Hạo Nhiên!”

“Phải rồi chúng tôi là anh em, nên tiếp theo đây tôi sẽ gọi anh trai đến để anh ấy đòi món nợ kính xe trước đây!” Cố Khang Kien hùng hổ hăm dọa nhưng thực ra chỉ là muốn đùa với Thiên Vy, xem như quà mừng cô về nước.

Nhưng diễn xuất của cậu quá lợi hại khiến hai cô gái tin nó là thật. Mạn Hân kéo tay Thiên Vy ra hiệu cô bình tĩnh, dù sao bị Khang Kien phát hiện bí mật này khiến Mạn Hân không khỏi ngại ngùng. Thiên Vy lúc này nào quan tâm, bắt lấy tay Mạn Hân nói:

“Mạn Hân cậu không được hẹn hò với Cố Khang Kien! Những gì mình nói khi này cậu quên đi! Cũng đừng lo Cố Hạo Nhiên, nếu anh ta đến đây mình sẽ đánh chết anh ta trước khi anh ta mắng người!”

“Này tôi đùa thôi. Cô có cần nghiêm túc thế không!” Khang Kien lắc đầu ngao ngáo kéo Mạn Hân sang đứng cạnh cậu.

“Thì tôi cũng chỉ đùa thôi mà!” Thiên Vy học theo cách nói của Cố Khang Kiệt. Lại nghiêm túc nói với Mạn Hân:

“Cậu cũng nên tha thứ cho anh ta đi. Bây giờ cũng đã hai mươi lăm rồi, cậu muốn thành gái ế sao?”

“Mình...” Mạn Hân bắt lực nhìn Thiên Vy muốn nói lại bị cắt ngang.

“Được rồi mình biết cậu đã hiểu lời mình. Bây giờ sang nắm tay bạn trai của cậu đi!” Thiên Vy trực tiếp nắm tay đôi trẻ đặt lên nhau, miệng huyền thuyên.

“Cuối cùng tôi cũng đã giúp anh hoàn thành tâm nguyện. Anh cũng nên báo đáp tôi đúng không?”

Mạn Hân hết nói được gì, im lặng để Cố Khang Kiệt nắm tay, lúc người ta ba lần bốn lượt tỏ tình lãng mạn cô luôn từ chối. Giờ thì hay rồi, bị bạn thân bán đi như thế này! Cố Khang Kiệt vô cùng hài lòng vì lương tâm bất ngờ trời dạy của Thiên Vy, cậu nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Mạn Hân lòng đầy ảm áp. Bao lâu rồi cậu được nắm tay cô kể từ lúc chia tay? Rất lâu rồi, Cố Khang Kiệt chẳng thể nhớ rõ, chỉ có một chuyện cậu biết rõ, cậu muốn nắm tay cô gái này đi suốt đời này!

“Tôi không tính số với cô đã may rồi, còn muốn báo đáp?”

“Cố thiếu gia đây là muốn qua cầu rút ván?” Thiên Vy nhướn mày nhìn kẻ đang viết to hai chữ “hạnh phúc” trên mặt hỏi.

“Phải!” Khang Kiệt không chút khách khí đáp.

Thiên Vy đen mặt chọt lại méu máo đi về phía sau Cố Khang Kiệt, ôm chăm lấy Duật Thần đang bế An Kỳ bước vào đau lòng nói:

“Chồng à, con người bây giờ toàn kẻ nham hiểm. Chỉ có anh là không bắt nạt em!”

Duật Thần buồn cười một tay ôm con gái, một tay ôm vợ, chẳng hiểu chuyện gì nhưng vẫn phối hợp cùng vợ:

“Thế nên em hãy ngoan ngoãn ở bên anh là được rồi!”

Thiên Vy ôm lấy Duật Thần mỉm cười ngọt ngào. Anh cười đầy sùng nịnh hôn lên trán cô, cả căn phòng phút chốc ngập trong màu hồng bởi hai cặp đôi đang vô cùng hạnh phúc. Chỉ có An Kỳ muốn khóc to.

Bé muốn Nguyên Nguyên của bé!!!

End.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Chuyện là bộ truyện không có ngoại truyện, nhưng bù lại mk sẽ viết p2, p2 nội dung chủ yếu là cách mạng theo đuổi Nguyên Nguyên của nhóc An Kỳ.

Và mk muốn hỏi một chút mn thích Minh Ngọc thành đôi cùng Nhiên ca hay cha ruột của Nguyên Nguyên.

Về cặp đôi MH và KK, mk chưa biết có viết trong p2 k, dù sao họ cũng là một đôi rồi.

Cmt ý kiến k gấp, mk còn chờ ảnh bìa nên mn có góp ý gì cho p2 cứ thò thả!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Gửi đến những b đang ngắm trông p2 của bộ nam chính, nữ phụ ta không cần bọn ngươi!

+ p2 đó được lấy tên Đây, gả cho em nhé!

+ qua một lượt hỏi ý, thì Nhiên ca và Tường ca bị các b chấm ề cả đời rồi! (Nhiên ca độc miệng thế mà không ai sợ sao?”

+chuyện tiếp theo, do sự ủng hộ nhiệt liệt của fan Kien Han, nên p2 hai ac vẫn xuất hiện nhưng mk k dám hứa sẽ thường xuyên

+và chuyện cuối cùng, là ngày P2 đc đăg. Chậm nhất là 1/6, mk đag đoi b des bìa, có bìa bắt tay vào viết ngay.

Ps: 'Này, gả cho em nhé!' Là câu chuyện tình yêu từ mẫu giáo cho đến cấp 3 đầy màu hồng, đôi lúc đỏ cả mồ hôi và cả máu (Vy tỷ sao thì con tỷ cũng thế!) Của cô bé An Kỳ. Nhưng đừng lo tg k thuộc kiểu người lãng mạn, các b sẽ không ngọt đến ngán!

Ủng hộ cho mk nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chính, Nữ Phụ Ta Không Cần Bọn Ngươi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.